

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Stephen_King-Temna_vez 07-Zpev_Susannah.pdb

PDB Name: Stephen King-Temná věž 07-Zpěv
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King
Temná věž 6 – Zpěv Susannah

Pro Tabby, která poznala, kdy je hotovo

„Tak jdi. Jsou jiné světy než tento.“
John „Jake“ Chambers

„Jsem věčně smutná dívka,
život mám plný trablů,
světem se musím stále toulat
a nemám přítele, který mi ukáže cestu...“
Tradicional

„Spravedlivé je všechno, co chce Bůh.“
Leif Enger
Mír jako řeka

1. strofa
Paprskotřesení

JEDNA

„Jak dlouho to kouzlo vydrží?“

Nejdřív na tu otázku Rolandovi nikdo neodpověděl, takže ji položil znovu a tentokrát se podíval na druhou stranu obývacího pokoje fary, kde s Henchickem z Manni seděl Cantab, jenž měl za manželku jednu z mnoha Henchickových vnuček. Ti dva se drželi za ruce, jak už měli Manni ve zvyku. Starší muž toho dne přišel o vnučku, ale pokud pro ni truchlil, nedal to na své kamenné, nehybné tváři nijak znát.

Vedle Rolanda mlčky seděl Eddie Dean, který nikoho za ruku nedržel a byl strašlivě bledý. K němu se poturecku posadil na podlahu Jake Chambers. Přitáhl si na klín Ocha, což Roland ještě nikdy v životě neviděl a nevěřil by, že by brumlák něco takového strpěl. Eddie i Jake byli potřísněni krví. Ta na Jakeově košili patřila Bennymu Slightmanovi. Krev na Eddieho košili patřila Margaret Eisenhartové, dříve Margaret z Červené stezky, ztracené vnučce starého patriarchy. Eddie a Jake vypadali stejně unaveně, jak se Roland cítil, ale bylo jisto, že dnes večer nebudou moci odpočívat. Z dálky, z městečka, k nim doléhal rachot rachejtlí, zpěv a jásot.

Tady nikdo nejásal. Benny a Margaret byli po smrti a Susannah zmizela.

„Henchicku, pověz mi, to žádám: jak dlouho to kouzlo vydrží?“

Starý muž si nepřítomně prohrábl plnovous. „Pistolníku – Rolande –, to nevím. Kouzlo dveří v té jeskyni je mimo můj vliv. Což musíš vědět.“

„Pověz mi svůj názor. Založený na tom, co víš.“

Eddie zvedl ruce. Byly špinavé, za nehty měly krev a trásly se. „Pověz, Henchicku,“ řekl hlasem tak pokorným a ztraceným, jaký Roland ještě nikdy neslyšel. „Pověz, to žádám.“

Dovnitř vešla Rosalita, hospodyně p?re Callahana, a nesla podnos. Na něm hrnky a konvice s kouřící kávou. Aspoň ona si dokázala najít čas a převlékla se ze zakrvavených, uprášených džínů a košile do domácích šatů, ale i její oči byly stále vyděšené. Hleděly jí z tváře jako malá zvířátka

z doupat. Nalila kávu a beze slova rozdala hrnky. Ani ona však nesmyla všechnu krev, jak si Roland všiml, když si bral svou kávu. Na pravé ruce jí zůstala šmouha. Patřila ta krev Margaret nebo Bennymu? To nevěděl. Ani se o to nestaral. Vlci byli poraženi. Možná se do Calla Bryn Sturgisu vrátí, možná ne. To záleželo na ka. Jejich ka byla Susannah Deanová, která ihned po boji zmizela a vzala s sebou i Černou třináctku.

Henchick se zeptal: „Tážeš se na kaven?“

„Tak, otče,“ přisvědčil Roland. „Zajímá mě vytrvalost kouzla.“

Otec Callahan si vzal svůj hrnek jen s pokývnutím hlavy a nepřítomným úsměvem, ale bez poděkování. Od chvíle, kdy se vrátili z jeskyně, mluvil jen málo. Na klíně mu ležela kniha s názvem Prokletí Salemu od nějakého autora, o kterém nikdy neslyšel. Údajně to měl být vymyšlený příběh, jenže se v něm objevoval i on, Donald Callahan. Dřív žil v městečku, v němž se příběh odehrával, účastnil se událostí, o nichž kniha vyprávěla. Hledal na obálce a záložce knihy fotografii autora se zvrácenou jistotou, že uvidí v nějaké podobě svou vlastní tvář (nejspíš takovou, jak vypadala v roce 1975, kdy se popisované události odehrály), ale žádný obrázek tam nebyl, jen nic neříkající poznámka o autorovi. Žil ve státě Maine. Byl ženatý. Napsal už jednu knihu, a se slušným ohlasem, pokud věříte citátům na obálce.

„Čím větší kouzlo, tím déle trvá,“ řekl Cantab a pak se tázavě podíval na Henchicka.

„Tak,“ souhlasil Henchick. „Kouzlo a mam, obé jedno jsou, a vyvěrají z minulosti.“ Odmlčel se. „Z minulosti, chápete.“

„Ty dveře se otevřely na mnoha místech a v mnoha dobách ve světě, z něhož přišli moji přátelé,“ řekl Roland. „Rád bych je otevřel znovu, ale tak, aby nás zavedly do těch dvou míst, kde jsme byli naposled. Dá se to provést?“

Čekali, zatímco Henchick a Cantab rozvažovali. Manni byli velcí cestovatelé. Pokud měl někdo potřebné znalosti, pokud někdo mohl udělat to, co Roland chtěl – co chtěli všichni –, pak to byli tito lidé.

Cantab se nesměle naklonil ke staříkovi, dinhovi Calla Červené stezky. Così mu pošeptal. Henchick poslouchal, tvář nehybnou, pak uzlovatou starou rukou pootočil Cantabovu hlavu a také mu così pošeptal.

Eddie poposedl a Roland vycítil, jak mladíkovi povolují nervy, snad i začne křičet. Položil Eddiemu chlácholivě ruku na rameno a ten se uvolnil. Aspoň prozatím.

Šeptaná porada pokračovala snad pět minut a ostatní čekali. Zvuky veselí, které k nim z dálky doléhaly, Roland snášel jen těžko a Bůh ví, jaké pocity budily v Eddiem.

Nakonec Henchick pohládl Cantaba po tváři a otočil se k Rolandovi.

„Myslíme, že to lze provést,“ prohlásil.

„Díky Bohu,“ zamumlal Eddie. Pak hlasitěji dodal: „Díky Bohu! Tak vyrazíme nahoru. Počkáme na vás na Východní cestě –“

Jenže oba vousatí muži vrtěli hlavou, Henchick s jakýmsi přísným smutkem, Cantab skoro s hrůzou.

„Nahoru do jeskyně Hlasů za tmy nepůjdeme,“ řekl Henchick.

„Ale my musíme!“ vybuchl Eddie. „Vy to nechápete! Nejde jenom o to, jak dlouho to kouzlo vydrží nebo nevydrží, jde taky o čas na druhý straně! Utíká tam rychleji, a jakmile je pryč, je pryč! Kristepane, Susannah už možná v tuhle chvíli rodí, a jestli je to děcko nějaké kanibal...“

„Poslouchej mě, mladý muži,“ přerušil ho Henchick, „a slyš mě velmi dobře, to žádám. Den už téměř uplynul.“

To byla pravda. Roland ještě nikdy nezažil, aby mu den proběhl mezi prsty tak rychle. Bitva s Vlky se odehrála brzy ráno, chvíli po úsvitu, pak se na silnici oslavovalo vítězství a truchlilo nad padlými (kterých bylo nevidaně málo, jak se nakonec ukázalo). Pak zjistili, že Susannah zmizela, pustili se nahoru k jeskyni a tam zjistili, co mohli. Než se potom vrátili zpátky na bitevní pole na Východní cestě, minulo poledne. Většina lidí z městečka už odešla, vítězně si odvedli své zachráněné děti domů. Henchick docela ochotně přivolil k této poradě, ale než došli zpět na faru, doputovalo slunce na opačnou stranu nebe.

Tak přece jen si v noci odpočineme, pomyslel si Roland, ale nevěděl, jestli je rád, nebo zklamaný. Spánek by mu však přišel vhod, tím si byl jist.

„Poslouchám a slyším,“ odpověděl Eddie, ale Roland nespouštěl ruku z jeho ramene a cítil, jak se mladík třese.

„I kdybychom byli ochotni jít, nepřesvědčili bychom dost jiných, abych šli s námi,“ vysvětlil Henchick.

„Jsi přece jejich dinh –“

„Tak, nazýváte mě tak, a zřejmě jím jsem, i když takové slovo není naše, jak víš. Většinou mě následují a uvědomují si dluh, který vznikl vůči vašemu ka-tet z dnešního díla, a děkovali by, jak jen by uměli. Ale nevystoupali by po této stezce a nevstoupili na toto strašidelné místo po setmění.“ Henchick pomalu a velmi přesvědčeně vrtěl hlavou. „Ne – to neudělají.“

Poslouchej, mladý muži. Cantab a já se stačíme vrátit do Kra–ten Červené stezky, než se docela setmí. Tam svoláme náš lid do Tempa, který je pro nás tím, čím je Obecní síň pro zapomnětlivé.“ Pohlédl na Callahana. „Říkám odpusť, p?re, pokud tě takový výraz uráží.“

Callahan nepřítomně přikývl, ale ani nezvedl hlavu od knihy, kterou neustále obracel v rukou. Byla v ochranném plastovém obalu, jak první vydání často bývají. Na záložce byla tužkou lehce načrtnuta cena, 950 \$. Druhý román od jakéhosi mladíka. Uvažoval, proč je kniha tak drahá. Kdyby narazili na majitele knihy, muže jménem Calvin Věž, rozhodně by se ho zeptal. A byla by to pouze první z celé hromady otázek.

„Vysvětlíme, co vlastně chceš, a požádáme o dobrovolníky. Jsem přesvědčen, že z šedesáti osmi mužů v Kra–tenu Červené stezky by až na čtyři nebo pět výjimek byli ochotni pomoci – spojit své síly – všichni. Tím se vytvoří mocné khéf. Tak to nazýváte? Khéf? Sdílení?“

„Ano,“ odpověděl Roland. „Sdílení vody, to říkáme.“

„Tolik mužů se nikam do přední části jeskyně nevejde,“ namítl Jake. „To by jich musela půlka sedět ostatním za krkem“

„To není třeba,“ řekl Henchick. „Ty nejmocnější rozestavíme uvnitř – říkáme jim vysílači. Ostatní se můžou seřadit na stezce, ruku v ruce, závaží vedle závaží. Budou tam, než slunce zítra ráno vystoupí nad střechy. To vám zaručuju.“

„Stejně budeme muset dnes večer shromáždit naše magnety a závaží,“ řekl Cantab. Omluvně a trochu ustrašeně se díval na Eddieho. Mladíka sužovala hrozná bolest, to bylo jasné. A byl to pistolník. Pistolník by mohl zaútočit, a když to udělá někdo takový, rána nejde nikdy naslepo.

„Mohlo by být moc pozdě,“ řekl Eddie potichu. Hleděl na Rolanda svýma oříškově hnědýma očima. Byly teď celé

zarudlé a zapadlé vyčerpáním. „Zítřka by mohlo být moc pozdě, i kdyby kouzlo přece jen vydrželo.“

Roland otevřel ústa, ale Eddie zdvihl prst.

„Nevykládej nic o ka, Rolande. Jestli ještě jednou řekneš ka, přísahám, že se mi hlava rozletí na kusy.“

Roland ústa zavřel.

Eddie se znovu otočil ke dvěma vousatým mužům oblečeným do tmavých plášťů, podobných kvakerským. „A vy nevíte určitě, jestli kouzlo vydrží, že? Co by se dalo otevřít dnes večer, může pro nás být zítra zavřený navěky. A neotevřou je ani všechny magnety a závaží, co jich Manni má.“

„Tak,“ souhlasil Henchick. „Ale tvoje žena s sebou vzala kouzelnou kouli, a ať je tvoje smýšlení jakékoli, Středosvětu a Pohraničí se ulevilo, když je ta věc pryč.“

„Prodal bych duši, jen abych ji tu zase měl, a ve svých nikách,“ pronesl Eddie zřetelně.

Všichni se při těch slovech polekali, dokonce i Jake, a Roland pocítil silné nutkání poručit Eddiemu, že to musí vzít zpět, že ta slova musí polknout. Proti jejich výpravě k Věži pracovaly mocné síly, temné, a Černá třináctka byla jejich nejzjevnější sigul. To, co se dá použít, se dá rovněž zneužít, a Oblouky duhy měly svůj vlastní zlovlný půvab, Třináctka největší ze všech. Možná v sobě sdružovala všechny ostatní. I kdyby ji měli v držení, Roland by musel vynaložit veškeré úsilí, aby nepadla Eddiemu Deanovi do rukou. V tom šíleném žalu, který právě prožíval, by ho koule v několika minutách buď zničila nebo z něj učinila otroka.

„Kámen by se napil, kdyby měl ústa,“ prohlásila Rosa suše a všechny tím vylekala. „Eddie, když necháme kouzla stranou, pomysli na tu stezku, která vede tam nahoru. Pak si představ šedesátku mužů, z nichž jsou někteří skoro stejně staří jako Henchick a pár je jich slepých jako krtek, jak se tam snaží potmě vylézt.“

„A k tomu ten balvan,“ přidal se Jake. „Pamatuješ na ten balvan, kolem kterého se musíš protáhnout a nohy ti při tom trčí do vzduchu?“

Eddie nevolky přikývl. Roland viděl, jak se snaží smířit se s tím, co nemůže změnit. Jak se snaží zachovat si zdravý rozum.

„Susannah Deanová je také pistolník,“ řekl Roland. „Snad se o sebe nějakou dobu postará.“

„Nemyslím si, že Susannah může ještě o něčem rozhodovat,“ odpověděl Eddie, „a ty si to taky nemyslíš. Jde přece o Miino děcko, takže rozhodovat bude Mia, dokud to děcko – chlapec – nepřijde.“

Rolanda se v tu chvíli zmocnilo tušení, a jako už mnohokrát za ta léta, která prožil, se ukázalo, že bylo pravdivé. „Ta možná rozhodovala, když odcházely, ale třeba nevydrží.“

Konečně promluvil Callahan, který zvedl hlavu od knihy, která ho tak ohromila. „Proč ne?“

„Protože to není její svět,“ odpověděl Roland. „Je to svět Susannah. Jestli nedokážou najít způsob, jak spolupracovat, možná společně zemřou.“

DVĚ

Henchick a Cantab se vrátili zase k Manni Červené stezky, kde shromážděným starším (a pouze mužům) nejdříve vyprávěli o dnešním díle a potom jim pověděli, co je očekáváno na oplátku. Roland šel s Rosou do její chalupy. Stála v kopci nad kdysi úhledným převětem, který se proměnil v žalostné trosky. Uvnitř převětu, jako zbytečná hlídka, stály pozůstatky Andyho, robota vzoru Posel (Mnoho dalších funkcí). Rosalita pomalu svlékla Rolanda. Když byl nahý, jak ho matka přivedla na svět, uložila se vedle něj na lůžko a masírovala ho zvláštními oleji: kočičím olejem na bolest a smetanovější, lehce vonnou směsí na nejcitlivější části těla. Milovali se. Vrcholu dosáhli společně (je to druh fyzické náhody, kterou pošetilci považují za osud) a pak poslouchali praskot rachejtlí odpalovaných na hlavní ulici Cally a bujaré hulákání folken, kteří podle toho halasu už měli víc než notně upito.

„Spi,“ řekla. „Zítřka tě už neuvídím. Ani já, ani Eisenhart nebo Overholser, nikdo z Cally.“

„Takže umíš předpovídat budoucnost?“ zeptal se Roland. Vypadal odpočatě, dokonce pobaveně, ale i když se bořil hluboko do její horkosti, neustále ho hryzalo pomyšlení na Susannah: členka jeho ka-tet, a je ztracena. I kdyby se nestalo nic jiného, tato skutečnost by stačila zahnat opravdový klid nebo odpočinek.

„Ne,“ řekla, „ale čas od času leccos vycítím, jako každá jiná žena, zvláště když se její muž chystá jít dál.“

„To pro tebe jsem? Tvůj muž?“

Pohled měla stydlivý, ale pevný. „Po tu chvíli, co jsi tu byl, tak ano, ráda si to myslím. Praviš, že se mýlím, Rolande?“

Okamžitě zavrtěl hlavou. Bylo dobré být znovu mužem nějaké ženy, i když jen nakrátko.

Viděla, že to myslí vážně, a uvolnila se. Pohladila ho po hubené tváři. „Bylo to dobré setkání, Rolande, vid’? Dobré setkání v Calle.“

„Tak, paní.“

Sáhla mu po zmračené pravé ruce, potom na pravý bok. „A co tvoje bolesti?“

Jí nebude lhát. „Hrozně.“

Přikývla, pak ho vzala za levou ruku, kterou se mu podařilo udržet mimo dosah humroidů. „A tahle?“

„Dobrá,“ řekl, ale v hloubi ucítil bolest. Číhala. Čekala, až přijde čas se vynořit. Rosalita ji nazývala suchou křivicí.

„Rolande!“ řekla.

„Tak?“

Její oči se na něho klidně dívaly. Stále ho držela za levou ruku, hladila ji, hmatala její tajemství. „Skoncuji tu svou záležitost, jak rychle jen můžeš.“

„To je tvoje rada?“

„Tak, srdíčko. Než ta tvoje záležitost skoncuje s tebou.“

TRÍ

Eddie seděl na zadní verandě fary, když přišla půlnoc a den, který místní budou navěky nazývat Dnem bitvy na Východní cestě, se stal minulostí (a v budoucnu se stane mýtem... ovšem za předpokladu, že svět vydrží pohromadě

dostatečně dlouho). Hluk oslav v městečku byl stále silnější a horečnější, až si Eddie začal dělat vážné starosti, aby celá hlavní ulice nelehla popelem. Ale vadilo by mu to? Ani za mák, říkám díky, jak račte. Zatímco Roland, Susannah, Jake, Eddie a tři ženy – Oriziny sestry, jak si říkaly – čelily Vlkům, zbytek callských se ustrašeně křčil v městečku nebo v rýžových polích u řeky. Ale za takových deset let – možná už za pět! – si budou vyprávět, jak si tehdy na podzim sáhli až na dno sil, když stáli bok po boku s pistolníky.

Byl nespravedlivý a v hloubi duše to věděl, ale ještě nikdy v životě se necítil tak bezmocný a proto ohrožený. Napomínal se, že nesmí myslet na Susannah, trápit se úvahami, jestli už porodila své démonické dítě nebo ne, ale stejně se přistihl v myšlenkách na ni. Odešla do New Yorku, to bylo jisté. Ale do které doby? Jezdili tam lidé v drožkách pod plynovými lampami, nebo se míhali sem a tam v antigravitačních taxících řízených roboty z North Central Positronics?

Je vůbec naživu?

Byl by se před takovou myšlenkou s hrůzou odtáhl, kdyby mohl, ale mozek dokáže být krutý. Neustále ji viděl někde ve stoce ve čtvrti Alpha-bet City a s cedulí s nápisem ZDRAVÍ TĚ KÁMOŠI Z MĚSTEČKA OXFORD pověšenou na krku.

Za zády se mu otevřely dveře do farské kuchyně. Ozvalo se tiché našlapování bosých nohou (sluch se mu zbystřil, vycvičil se a zlepšil stejně jako jeho ostatní zabijáčka výbava) a k tomu cvakání drápů. Jake a Ochu.

Chlapec se posadil vedle něj na Callahanovu houpací židli. Byl oblečený a měl i dokařskou spojku. Visel v ní ruger, který Jake ukradl otci v den, kdy utekl z domova. Dnes prolil... nu, krev to nebyla. Ještě ne. Olej? Eddie se pousmál. Studeně.

„Nemůžeš spát, Jakeu?“

„Ejku,“ souhlasil Ochu a sesunul se Jakeovi k nohám, čumák položil na prkna mezi tlapami.

„Ne,“ řekl Jake. „Pořád přemýšlím o Susannah.“ Po chvíli dodal: „A o Bennym.“

Eddie věděl, že je to přirozené, ten chlapec viděl na vlastní oči, jak se jeho kamarád rozletěl na kousky, samozřejmě o něm přemýšlel, ale Eddie – ho stejně bodla trpká žárlivost, jako by si Jake měl šetřit veškeré ohledy jen pro manželku Eddieho Deana.

„Ten Taveryovic kluk,“ pokračoval Jake. „Byla to jeho vina. Zpanikařil. Rozběhl se. Zlomil si kotník. Kdyby ho nebylo, Benny by byl pořád naživu.“ A velmi tiše – dotyčného chlapce by zamrazilo až v srdci, kdyby to slyšel, o tom Eddie nepochyboval – Jake dodal: „Ten kretén... Frank Tavery.“

Eddie natáhl ruku, která nechtěla nikoho utěšovat, a přinutil se pohlédit chlapce po hlavě. Měl dlouhé vlasy. Potřebovaly umýt. Sakra, potrebovaly ostříhat. Potrebovaly, aby nějaká matka dohlédla, aby se ten chlapec o svou hřívu postaral. Ale žádná matka tu nebyla, aspoň ne pro Jakea. A hle, stal se malý zázrak: Eddiemu se tím utěšováním ulevilo. Ne moc, ale trochu ano.

„Vykašli se na to,“ zabručel. „Co se stalo, stalo se.“

„Ka,“ řekl Jake hořce.

„Ká, ka,“ opakoval Ochu, aniž zvedl čenich.

„Amen,“ souhlasil Jake a zasmál se. Bylo znepokojivé, jak studeně to zaznělo. Jake vytáhl ruger z podomáčku vyrobeného pouzdra a podíval se na něj. „Tenhle projde, protože pochází z druhé strany. Aspoň to říká

Roland. Ostatní možná projdou taky, protože nebudeme todesovat. Kdyby neprošly, Henchick je schová v jeskyni a možná se pro ně budeme moc vrátit.“

„Jestli se vynoříme v New Yorku,“ řekl Eddie, „bude tam spousta boucháček. A myje najdeme.“

„Ne takové, jako jsou Rolandovy. Strašně doufám, že projdou. V žádném světě, který se podobá tomu Rolandovu, žádné pistole nezbyly. To si myslím já.“

Eddie si to myslel také, ale nenamáhal se to říkat nahlas. Z městečka sem doléhal rachot rachejtlí, pak nastalo ticho. Veselí utichalo. Konečně utichalo. Zítra se bude nepochybně konat celodenní slavnost, dnešní oslavy budou pokračovat, ale bude méně opilých a trochu více družnosti. Rolanda a jeho ka-tet pozvou jako čestné hosty, ale jestli všemožní bohové budou dobří a dveře otevřené, oni už budou pryč. Hledat Susannah. Najdou ji. Žádné hledání. Najdou ji.

Jake, jako by mu četl myšlenky (a on to uměl, dokázal nahlížet do cizí mysli), řekl: „Pořád je naživu.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Vycítili bychom, kdyby umřela.“

„Jakeu, ty se s ní dokážeš spojit?“

„Ne, ale –“

Než stačil dokončit větu, ze země to hluboce zarachotilo. Veranda se náhle začala zdvíhat a klesat jako člun na rozbouřeném moři. Slyšeli skřípat prkna. V kuchyni rachotily talíře, jako když cvakají zuby. Ochu zvedl hlavu a zakňučel. Jeho drobná liščí tvářička vypadala až komicky polekaně, uši přitiskl k hlavě. Cosi v Callahanově salonu spadlo a roztříštilo se.

Eddieho první myšlenka, nelogická, ale silná, zněla, že prostě tím, zeji prohlásil za živou, Jake Suze zabil.

Otřesy chvíli silily. Jedno okno se rozbilo, protože jeho rám se zkroutil. Ve tmě cosi křachlo. Eddie si domyslel – správně –, že to byl rozbítý prevét, který se teď zřítíl docela. Vyskočil na nohy, ani si to neuvědomoval. Jake už si vedle něj podpíral zápěstí s rugerem. Eddie tasil Rolandovu pistoli a teď tu oba stáli, jako by se chystali střítet.

Z hloubi země to naposledy zarachotilo a pak se veranda začala znovu uklidňovat. V různých sídlech podél Paprsku se lidé probouzeli a omáme – ně se rozhlíželi. Na ulicích New Yorku v některém kdy se spustilo několik automobilových alarmů. Druhého dne pak noviny ohlásí menší zemětřesení: rozbítá okna, žádné oběti na životech. Pouze drobný otřes důkladného skalního podloží.

Jake se díval na Eddieho vytřeštěným očima. Věděl.

Dveře za jejich zády se otevřely a na verandu vyšel Callahan, oblečený do chatrných bílých spodků, které mu padaly ke kolenům. Kromě nich už měl na sobě jenom zlatý křížek kolem krku.

„Bylo to zemětřesení, že?“ zeptal se. „Jednou jsem to zažil v Kalifornii, ale co jsem přišel do Cally, už ne.“

„To bylo sakra víc než nějaký zemětřesení,“ řekl Eddie a kamsi ukázal. Zasklená veranda byla otočená na východ a tamější obzor osvětlovaly zelené neslyšné záblesky hromové artilerie. Dole pod farou se otevřely dveře u Rosalitinu chalupy a pak se zabouchly. Oba i s Rolandem běželi nahoru, Rosa v košili a pistolník v džínách, bosýma nohama šlapali po mokré trávě.

Eddie, Jake a Callahan jim šli naproti. Roland se upřeně díval na pohasínající záblesky na východě, kde na ně čekala krajina Hromové tišiny, dvůr Karmínového krále a na konci Konečného světa samotná Temná věž.

Pokud pořád stojí, pomyslel si Eddie.

„Jake zrovna říkal, že kdyby Susannah umřela, poznali bychom to,“ řekl Eddie. „Že by přišel sigul, jak ty říkáš. Potom se strhlo tohle.“ Ukázal na trávník u fary, kde se vynořil nový hřbet, který v délce deseti stop protrhl hustý drn a odhalil rozpukané hnědé rty země. V městečku sborem štěkali psi, ale folken byli zticha, aspoň zatím. Eddie si pomyslel, že jich spousta celou událost zaspalo. Spánkem opilých vítězů. „Ale se Suze to nemělo nic společného. Že ne?“

„Přímě ne.“

„A nebyl to náš,“ doplnil Jake, „protože jinak by škoda byla mnohem větší. Nemyslíš?“

Roland přikývl.

Rosa se podívala na Jakea s úžasem a hrůzou zároveň. „Co našeho to nebylo, chlapče? O čem to mluvíš? Určitě to nebylo zemětřesení!“

„Ne,“ řekl Roland, „to Paprsky. Jeden z Paprsků, které drží Věž – která drží všechno –, prostě povolil. Zrovna praskl.“ Dokonce i v tom slabém světle ze čtyř benzínových lamp blikajících na verandě Eddie uviděl, že z tváře Rosality Munozové vyprchala barva.

Pokřičovala se. paprsek? Jeden z Paprsků? Co to pravíš? Řekni, že to není pravda!“

Eddie se přistihl, že myslí najeden dávný baseballový skandál. Na jednoho malého kluka, který prosí, Řekni, že to není pravda, Joe.

„Nemůžu,“ řekl jí Roland, „protože to pravda je.“

„Kolik těch Paprsků vůbec je?“ zeptal se Callahan.

Roland se podíval na Jakea a lehce pokývl: Odříkej svou lekci, Jakeu z New Yorku – promluv věrně.

„Šest Paprsků spojuje dvanáct portálů,“ řekl Jake. „Dvanáct portálů stojí na dvanácti koncích země. Roland, Eddie a Susannah začali svou výpravu z portálu Medvěda, a mě vyzvedli na cestě do Ludu.“

„Šardik,“ řekl Eddie. Sledoval poslední jiskry blesků na východě. „Tak se ten medvěd jmenoval.“

„Ano, Šardik,“ souhlasil Jake. „Takže jsme na paprsku Medvěda. Všechny Paprsky se protínají v Temné věži. Náš Paprsek se na druhé straně Věže mění...“ Pohledem požádal Rolanda o pomoc. Roland se naopak podíval na Eddieho Deana. Zdálo se, že ani v této chvíli je Roland nepřestal učit způsobům Eldů.

Eddie se buď nedíval, nebo si toho pohledu nevšímal, ale Roland se nedal odbýt. „Eddie?“ pobídl ho.

„Jsme na stezce Medvěda, směrem k Želvě,“ řekl Eddie roztržitě. „Nevím, proč by na tom mělo záležet, protože Věž je tak daleko, kam až dojdeme, ale na druhé straně začíná stezka Želvy, a směřuje k Medvědovi.“ A zarecitoval:

„Vidím Želvu obrovitou, krutým hne zemí celou. Myšlenky má pomalé, ale vždycky laskavé.“

V té chvíli se verše chopila Rosalita:

„Pravdu na svém hřbetě nese, kde povinnost se s láskou snese. Zem má ráda, moře též, tebe také, tak už běž.“

„Je to trochu jinak, než jsem se to učil v dětství a než jsem učil své přátele,“ řekl Roland, „ale zní to velmi podobně, to zaručuju.“

„Velká želva se jmenuje Maturin,“ doplnil Jake a pokrčil rameny. „Jestli na tom záleží.“

„Ty nemůžeš nijak poznat, který praskl?“ Callahan pozorně hleděl na Rolanda.

Roland zavrtěl hlavou. „Vím jenom, že Jake má pravdu – nebyl to ten náš. Kdyby ano, na sto mil kolem Calla Bryn Sturgisu by nic nezůstalo na svém místě. Nebo možná na tisíc mil – kdopak ví? I ptáci by padali v plamenech z nebe.“

„Mluvíš o Armagedonu,“ pronesl Callahan potichu a ustaraně.

Roland zavrtěl hlavou, ale nebyl v tom nesouhlas. „To slovo neznám, p?re, ale mluvím o velkém umírání a velké zkáze, to ano. A někde – třeba podél paprsku spojujícího Rybu s Krysou – se to nyní děje.“

„Viš určitě, že je to pravda?“ zeptala se Rosa potichu.

Roland přikývl. Už jednou to zažil, když Gilead padl a civilizace, jak ji tehdy znal, zanikla. Když byl vržen do bludných toulek s Cuthbertem, Alainem, Jamiem a několika dalšími z jejich ka-tet. Tehdy praskl jeden ze šesti Paprsků, a skoro určitě nebyl první.

„Kolik Paprsků teď ještě drží Věž?“ zeptal se Callahan.

Poprvé se zdálo, že Eddieho zajímá něco jiného než osud jeho ztracené manželky. Díval se na Rolanda téměř pozorně. A proč ne? Toto byla přece zásadní otázka. Všechny věci slouží Paprsku, říkali, a i když skutečná pravda zněla, že všechny věci slouží Věži, Paprsky udržovaly Věž vztyčenou. Kdyby praskly –

„Dva,“ odpověděl Roland. „Musejí být ještě aspoň dva, řekl bych. Ten, který prochází Calla Bryn Sturgisem, a ještě jeden. Ale Bůh ví, jak dlouho vydrží. I kdyby na nich nepracovali Bořitelé, pochybuji, že vydrží moc dlouho. Musíme si pospíšet.“

Eddie ztuhl. „Jestli naznačuješ, že půjdeme dál bez Suze –“

Roland netrpělivě zavrtěl hlavou, jako by Eddiemu říkal, aby nebyl blázen. „Nemůžeme to k Věži zvládnout bez ní.

Pokud vím, nemůžeme to zvládnout bez Miina chlapička. Je to v rukou ka a v mé zemi bylo jedno úsloví: „Ka nemá srdce ani hlavu.“

„S tím můžu souhlasit,“ řekl Eddie.

„Možná budeme mít jiný problém,“ ozval se Jake.

Eddie se na něho zamračil. „My žádný jiný problém nepotřebujem.“

„Já vím, ale.... co když to zemětřesení zablokovalo vchod do jeskyně? Nebo...“ Jake zaváhal, potom neochotně vyklopil, čeho se doopravdy bál. „Nebo ji úplně zbořilo?“

Eddie po něm hmátl, popadl ho za košili a sevřel ruku v pěst. „Tohle neříkej. Na to se neopovažuj ani pomyslet.“

Konečně zaslechli hlasy z městečka. Folken se znovu scházeli na náměstí, domyslel si Roland. Také si pomyslel, že dnešní den – vlastně dnešní noc – zůstane v paměti Calla Bryn Sturgisu ještě tisíc let. Tedy pokud zůstane stát Věž.

Eddie pustil Jakeovu košili a pak uhladil místo, kde ji držel, jako by ji chtěl vyžehlit. Pokusil se usmát, ale najednou vypadal slabý a starý.

Roland se otočil ke Callahanovi. „Ukážou se zítra Manni? Znáš ten lid lépe než já.“

Callahan pokrčil rameny. „Henchick drží slovo. Jestli po tom, co se právě stalo, dokáže přidršet i ostatní... Rolande, to nevím.“

„Radil bych mu to,“ řekl Eddie temně. „To bych mu tedy radil.“

Roland z Gileadu se otázel: „Kdo by si zahrál Dej si bacha?“

Eddie se na něho užasle podíval.

„Zůstaneme vzhůru, než začne svítat,“ vysvětlil pistolník. „Zkrátíme si tak čas.“

A tak hráli Dej si bacha a Rosalita vyhrávala jednu partii za druhou a připisovala body na kus břídlíce beze stopy úsměvu – neměla žádný výraz, ve kterém by se Jake vyznal. Aspoň zpočátku. Byl v pokušení sáhnout jí do mysli, ale řekl si, že dělat to jen tak, když nemá ty nejdůležitější důvody, je špatné. Kdyby nahlížel za Rosin pokerový výraz, připadal by si, jako by jí nakukoval pod spodničku. Nebo ji šmíroval při milování s Rolandem.

Ale jak hra pokračovala a na severovýchodě se konečně začalo jasnit, Jake si pomyslel, že konečně ví, čím se Rosa obírá, protože on na to myslel také. Na určité myšlenkové úrovni všichni přemýšleli o posledních dvou Paprscích, a budou na ně myslet až do konce.

Budou čekat, kdy jeden nebo oba prasknou. Ať už pistolníci budou stopovat Susannah, ať bude Rosa vařit večeri nebo Ben Slightman oplakávat mrtvého syna na ranči Vaughna Eisenharta, všichni teď budou myslet na stejnou věc: zbývají jenom dva a Bořitelé na nich pracují ve dne v noci, prožirají je, zabíjejí je.

Kolik času zbývá, než všechno skončí? A jak to skončí? Uslyší nesmírný rachot, až budou padat ty obrovité břídlícově zbarvené kameny? Roztrhne se nebe jako chatrné plátno a vyhrnou se z něj příšery, které přebývají v todesové temnotě? Budou mít čas vykřiknout? Bude pak nějaký život po životě, nebo pádem Temné věže upadne do zkázy i nebe a peklo?

Podíval se na Rolanda a vyslal myšlenku, jak nejzřetelněji byl schopen: Rolande, pomoz nám.

A jiná myšlenka mu odpověděla a zaplnila mu mysl chladnou útěchou (ach, ale i studená útěcha byla lepší než žádná): Jestli mohu.

„Dávej bacha,“ řekla Rosalita a vyložila karty. Měla hole, velkou po–stupku a vrchní karta byla Paní smrt.

STAVE: Hopala–hop–hou.

Mládenec měl milou svou.

A i když měl i pistoli,

milá mu utekla do dále

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–la!

Daleko mu utekla!

Od dítěte chtěla utéct,

však to se musí nejdřív dopéct.

2. strofa

Jak dlouho kouzlo vydrží

JEDNA

Nemuseli si dělat starosti, jestli se Manni ukáží. Henchick, zarputilý jako vždy, se objevil na náměstíčku, které si určili jako místo srazu, se čtyřiceti muži. Ujistil Rolanda, že tolik bude k otevření Nenalezených dveří stačit, pokud vůbec bude možno je otevřít poté, co „temné sklo“, jak se vyjádřil, zmizelo. Stařík se nijak neomlouval za to, že přišel s mnohem méně muži, než kolik slíbil, ale neustále se tahal za plnovous. Chvillemi i oběma rukama.

„Proč to dělá, p?re, nevíš?“ zeptal se Jake Callahana. Henchickovo mužstvo se kodrcalo na východ v tuctu vozů tažených koňmi. Pak následovala dvoukolá kárka, celá zakrytá bílým plátnem a tažená párem albín–ských oslů s nesmírně dlouhými ušima a pronikavě růžovými očima. Ja–keovi ten vůz připadal jako ohromný kornout s popkornem na kolečkách. Na tomto podivném vozítku jel jenom Henchick, a ten se nepřestával zachmuřeně tahat za bradu.

„Myslím, že je mu trapně,“ mínil Callahan.

„Nechápu proč. Překvapuje mě, že jich přišlo tolik, po tom Paprsko–třesení a vůbec.“

„Když se zem otřásla, zjistil, že někteří jeho muži se víc bojí toho otřesu než jeho osoby. Henchickovi to asi ještě dodalo, k tomu nesplněnému slibu. A nešlo o jen tak nějaký slib, protože ho dal vašemu dinhovi. Ztratil tvář.“ A aniž změnil třeba jenom maličko tón hlasu, čímž Jakea ošálil a dostal odpověď, které by se jinak sotva dočkal, zeptal se Callahan: „Takže je stále naživu, ta vaše beruška?“

„Ano, ale je jí stra...“ začal Jake, ale rychle si zakryl pusou. Vyčítavě se podíval na Callahana. Henchick, který jel před nimi na kozlíku kolesky, se polekaně ohlédl, jako by se ti dva za ním začali nahlas hádat. Callahan se v duchu zeptal, jestli každý v tomto zatraceném příběhu umí nahlížet do cizích myslí, jenom on ne.

To není žádný příběh. To není příběh, je to můj život!

Jenže těžko uvěřit, když se člověk vidí na papíře jako hlavní postava knížky, která má na stránce s tiráží napsáno ROMÁN. Vydavatelství Double-day a spol., 1975. Knížky o upírech, o kterých všichni vědí, že neexistují. Až na to, že existovali. A stále existují, alespoň v některých světech, které sousedí s tímto.

„Tohle na mě nezkoušej,“ ohradil se Jake. „Takhle mě nepokoušej. Aspoň pokud všichni stojíme na stejné straně, p?re. Jasně?“

„Promiň,“ omluvil se Callahan. A dodal: „Prosím za prominutí.“

Jake se unaveně usmál a pohladil Ocha, který se vezl v přední kapse jeho ponča.

„Takje...“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Teď o ní nechci mluvit, p?re. Radši bychom na ni neměli ani myslet. Mám pocit – nevím, jestli je to pravda nebo ne, ale ten pocit je silný –, že ji cosi hledá. Jestli ano, tak ať nás to neuslyší. Mohlo by se to stát.“

„Cosí?“

Jake natáhl ruku a dotkl se šátku, který Callahan nosil kolem krku jako kovboj. Byl červený. Potom mu na okamžik zakryl levé oko. Callahan nepochopil ihned, ale pak mu to došlo. Červené oko. Oko Krále.

Opřel se o opěradlo kozlíku a už nic neříkal. Za nimi jeli Roland a Ed–die na koních, bok po boku. Oba vezli kromě pistolí i batohy, Jake měl svoje věci na korbě vozu. Pokud se po dnešku vrátí do Calla Bryn Sturgisu, nebude to na dlouho.

Strašlivě, to mu chtěl Jake říct, ale bylo to ještě horší. Jake slyšel, z nemožné dálky, nesmírně slabounce, ale dost zřetelně, jak Susannah křičí. Jen doufal, že ji neslyší Eddie.

DVĚ

A tak vyjeli z městečka, jež z větší části spalo, vyčerpáno tolika zážitky, bez ohledu na otřesy, které ho postihly. Bylo tak chladno, že když vyrazili, dělaly se jim před ústy obláčky a uschlé kukuřičné stvolý pokrývala jemná mrazivá síťka. Nad Devar–Tete Whye se vznášela mlha, jako by i řeka dýchala. Roland si pomyslel: Zima je za dveřmi

Po hodině jízdy se dostali do krajiny roklinových kopců. Nebylo nic

slyšet, jenom cinkot postrojů, vrzání kol, klapot koňských kopyt, občas trpké hýknutí jednoho z albínských oslů, kteří táhli kolesku, a z dálky volání letících řezáků. Možná mířili na jih, pokud ho stále dokázali najít.

Deset nebo patnáct minut poté, co se krajina po jejich pravici začala zdvihat a různit se srázy, útesy a horami, se vrátili na místo, kam před čtyřicetými hodinami přijeli s dětmi a kde vybojovali svou bitvu. Zde se od Východní cesty oddělovala stezka, která se vinula zhruba na severozápad. U opačného okraje cesty zel hrubý zákop. To byl úkryt, kde Roland, jeho ka–tet a paní ze společenstva talíře čekali na Vlky.

A kde vlastně Vlci byli? Když z tohoto místa, kde nastražili léčku, odjížděli, byla zem pokryta těly. Bylo jich víc než šedesát, říkali všichni, tvorů v podobě člověka, kteří přijeli v šedých kalhotách, zelených pláštích a rozšklebených vlčích maskách.

Roland sesedl a došel k Henchickovi, který už také sestupoval z koles–ky, ztuhlý a neohrabaný věkem. Roland mu pomoc nenabídl. Henchick ji neočekával, možná by ho i urazila.

Pistolník ho nechal, aby si naposledy natřásl tmavý plášť, a chystal se na Vlky zeptat, ale pak si uvědomil, že nemusí. Asi o čtyřicet nebo padesát yardů dál, po pravé straně cesty, se tyčil mohutný kopec z kukuřičných stvolů, a přitom tam včera žádný kopec nebyl. Byla to pohřební hranice, jak Roland viděl, a navršená bez jakékoli účty. Neplýtlval prve časem ani námahou s úvahami nad tím, jakfolken strávili předchozí odpoledne – než začali s oslavami, jež nyní určitě vyspávali –, ale teď viděl jejich dílo před sebou. Báli se snad, že by Vlci mohli ožít? napadlo ho, a věděl, že v určitém smyslu to bylo přesně tak. A tak odtahali těžká, nehybná těla (šedé koně i Vlky v šedých oděvech) do kukuřice, naházeli je halabala na sebe a pak pokryli vytrhanou kukuřicí. Dnes tyto máry podpálí. A kdyby přišly seminonové větry? Roland si pomyslel, že hranici stejně zapálí, i s rizikem, že se požár rozšíří i na úrodnou půdu mezi cestou a řekou. A proč ne? Bylo sklizené a není lepšího hnojiva než oheň, to říkali už staří. Kromě toho, folken nebudou mít klidu, dokud ten kopec neshoří. A i potom se sem někteří budou bát chodit.

„Rolande, koukni na to,“ pronesl Eddie hlasem, který se třásl někde na pomezí mezi smutkem a vztekem. „Krucinál, koukni na to.“

Na počátku stezky, kde včera Jake, Benny Slightman a dvojčata Tave–ryova čekala, než konečně přeběhnou cestu do bezpečí, stálo poškrábané

a potlučené kolečkové křeslo, jehož chromované části zářily na slunci a sedadlo bylo pomazáno prachem a krví. Levé kolo bylo úplně vychýlené z osy.

„Proč hovoříš zlostně?“ vyzýval Henchick. Vedle něj už stál Cantab a půl tuctu starších z lidu, kterým Eddie někdy říkal pláštěnkáři. Dva ze starších vypadali mnohem starší než samotný Henchick a Roland si vzpomněl na to, co v noci říkala Rosalita: Spousta je jich skoro stejně stará jako Henchick, a budou se snažit vylézt po té stezce potmě. Nu, tma sice nebyla, ale nevěděl, jestli všichni dokážou dojít po strmém úseku stezky ke Dveřové jeskyni, natož až úplně nahoru.

„Přinesli kolečkové křeslo tvé ženy zpátky, aby ji uctili. I tebe. Tak proč hovoříš v zlosti?“

„Protože to křeslo nemá být celý domláčený a ona v něm má sedět,“ odsekl Eddie staříkovi. „Rozumíš tomu, Henchicku?“

„Zlost je nejméně užitečný cit,“ poučil ho Henchick, „ničí mysl a ubližuje srdci.“

Eddie stiskl rty, až z nich zbyla jen bílá jizva pod nosem, ale podařilo se mu udržet jazyk za zuby. Přešel k rozbitému

křeslu Susannah – od chvíle, kdy ho našli v Topece, ujelo stovky mil, ale s tím už byl konec – a zadumaně se na ně zahleděl. Když k němu přistoupil Callahan, mávl Eddie rukou na znamení, že nechce být rušen.

Jake hleděl na místo na cestě, kde padl a zemřel Benny. Chlapcovo tělo už tu nebylo, samozřejmě, a kdosi zasypal jeho rozlitou krev čerstvou vrstvou ogganu, ale Jake zjistil, že ty tmavé skvrny stejně vidí. I Bennyho utrženou paži, která zůstala ležet dlaní nahoru. Jake si vzpomněl, jak se tatínek jeho přítele vypotácel z kukuřice a uviděl tam svého syna ležet. Asi pět vteřin nedokázal vydat ani hlásku a Jake si myslel, že mezitím sai Slightmanovi někdo stačí říct, že vyvázli neuvěřitelně lacině: jeden mrtvý chlapec, jedna mrtvá rančerská manželka, další chlapec se zlomeným kotníkem. Opravdu si nemohli stěžovat. Ale nikdo to neřekl a potom se Slightman starší rozkřičel. Jake si myslel, že nikdy na ten křik nezapomene, stejně jako navěky bude vidět Bennyho, ležícího v tmavé a krvavé hlíně, s paží utrženou.

Kousek od místa, kde padl Benny, bylo zakryto hlinou ještě cosi. Jake uviděl drobný záblesk kovu. Poklekl a vyhrabal jednu ze smrtících koulí Vlků, říkali jim Zlé Tonky. Model Hany Potter, podle štítku, který nesly. Včera jich pár držel v ruce a cítil, jak vibrují. Slyšel, jak slabě, zlobně

bzučí. Tato koule byla mrtvá jako kámen. Jake vstal a mrštil s ní na hromadu mrtvých Vlků zakrytých kukuřicí. Hodil tak prudce, až ho zabolelo v paži. Paže mu do zítřka nejspíš ztuhne, ale to mu bylo jedno. Bylo mu taky jedno, co si Henchick myslí o zlobě. Eddie chtěl zpátky manželku. Jake chtěl svého přítele. A zatímco Eddie možná mohl nakonec získat to, co chce, Jakeovi Chambersovi se to nepodaří nikdy. Protože smrt je dar, který nikdo zpátky nevezme. Smrt, stejně jako diamanty, je věčná.

Chtěl vyrazit na cestu, chtěl už nechat tento kus Východní cesty za zády. Také už měl dost pohledu na prázdné, dobité křeslo Susannah. Ale Manni utvořili kruh kolem místa, kde došlo k bitvě, a Henchick pronikavým hlasem, který tahal Jakea za uši, drmolil modlitby: připomínaly mu spíš kvičení vyděšeného prasete. Henchick oslovoval cosi, čemu říkal Více, prosil o bezpečný průchod ke vzdálené jeskyni a o úspěch jejich snahy bez ztráty na životech nebo zdravém rozumu (Jakea znepokojila hlavně tato část Henchickovy modlitby, protože ho nikdy nenapadlo, že za zdravý rozum by se měl člověk modlit). Vůdce prosil Více také o to, aby oživil jejich magnety a závaží. A nakonec se modlil za kaven, aby kouzlo vydrželo, a zdálo se, že zejména tato věta má pro Manni zvláštní moc. Když modlitba skončila, všichni jednohlasně pronesli „Více–sam, Více–kra, Více–ken–teh,“ a pustili si ruce. Několik jich pokleklo, aby se ještě zvlášť poradili se svým nejvyšším šéfem. Cantab zatím odvedl čtyři nebo pět mladších mužů ke kolesce. Odhrnuli a složili sněhobílá krycí plátno, takže se ukázala řada velkých dřevěných beden. Závaží a magnety, domyslel si Jake, a mnohem větší než ty, které nosili na krku. Na toto dobrodružství si přivezli těžké zbraně. Krabice byly pokryty ornamenty – hvězdami a měsíci a zvláštními geometrickými tvary – a vypadaly spíš kabalisticky než křesťansky. Ale Jake si uvědomil, že nemá žádný důvod věřit, že Manni jsou křesťané. Možná vypadali jako kvakeři nebo Amenité, s těmi svými plášti a plnovousy a černými klobouky s kulatou krepou, občas v jejich hovoru zaznělo jenž a alébrž, ale pokud Jake věděl, ani kvakeři, ani Amenité neměli jako koníček cestování do jiných světů.

Z jiného vozu vytáhli dlouhé hlazené dřevěné tyče. Prostrčili je kovovými manžetami na spodní straně vyřezávaných beden. Bednám se říkalo schrány, jak se Jake dozvěděl. Manni je nesli jako svátosti ulicemi středověkého města. Jake si domyslel, že svým způsobem to skutečně svátosti jsou.

Vyrazili na stezku, na které se stále válely stuhly do vlasů, útržky látek

a několik drobných hraček. To byla návnada na Vlky, návnada, která byla včera spolykána.

Když došli k místu, kde Frankovi Taverymu uvízla noha, uslyšel Jake v duchu hlas krásné sestry toho neužitečného červa: Pomoz mu, prosím, sai, žádám tě. A on to udělal, Bůh mu odpusť. A Benny umřel.

Jake svažtil tvář a odvrátil se, ale pak si pomyslel: Teď jsi pistolník, musíš to zvládnout. Přinutil se pohled neodvracet.

Na rameno mu dopadla ruka p?re Callahana. „Synku, není ti něco? Jsi hrozně blbý.“

„Nic mi není,“ odpověděl Jake. V krku mu uvízl knedlík, docela velký, ale donutil se ho polknout a zopakovat, co právě řekl, a přesvědčoval tou lží spíš sebe než Callahana: „Fakt, nic mi není.“

Callahan přikývl a přendal si svůj vak (poloprázdný ruksak městského člověka, který v hloubi duše nevěří, že se opravdu vydá na cestu) z levého ramene na pravé. „A co se stane, až se dostaneme k té jeskyni? Jestli se dokážeme dostat až k ní?“

Jake zavrtěl hlavou. Nevěděl.

TŘI

Stezka byla schůdná. Napadala na ni spousta kamení a chůze byla pro muže nesoucí schrány namáhavá, ale v jednom ohledu byla cesta lehčí než dřív. Otřes vylomil obrovitý balvan, který pod vrcholem téměř přehrazoval stezku. Eddie pohlédl dolů a uviděl balvan ležet hluboko dole, rozlomený na dva kusy. Uprostřed měl jakési světlejší, jiskřivé jádro, takže Eddiemu připadal jako největší uvařené vejce na světě.

Jeskyně také stála, i když se jí před ústí navršila hromada sutí. Eddie se spolu s jedním mladším Manni pustil do jejího odklizení, házeli spolu hrsti rozbité břidlice (ve které místy svítily jako kapky krve granáty) do propasti. Když Eddie uviděl ústí jeskyně, srdce se mu rozběhlo maličko volněji, ale nelíbilo se mu, jaké je v jeskyni ticho, když při jeho předchozí návštěvě byla tak užvaněná. V hloubi jejího chřtánu slyšel kvílet průvan, ale víc nic. Kde byl jeho bratr Henry? Henry by už do něho měl rýt kvůli tomu, jak ho Balazarovi džentlmeni zabili a že to byla jenom Eddieho vina. Kde byla jeho máti, která by měla s Henrym souhlasit (a stejně

bolestným hlasem)? Kde byla Margaret Eisenhowerová, která by si stěžovala Henchickovi, svému dědovi, na to, jak ji označili za zapomnětlivou a pak opustili? Tohle byla jeskyně Hlasů dávno předtím, než se z ní stala Dveřová jeskyně, ale hlasy umlkly. A ty dveře vypadaly... hloupé, to bylo první slovo, které Eddiemu vytanulo na mysli. Druhé znělo zbytečné. Tuto jeskyni kdysi tvořily a určovaly hlasy z hlubin; dveře obdařila hrůzou, tajemstvím a mocí skleněná koule – Černá třináctka –, která se jimi dostala do Cally.

Ale ta teď stejnou cestou odešla a zbyly tu jenom obyčejné staré dveře, které ne–
Eddie se snažil tu myšlenku zahnat, ale nedokázal to.
– které nikam nevedou.

Otočil se k Henchickovi, znechucený slzami, které se mu najednou vedraly do očí a které nedokázal zastavit. „Žádný kouzlo tu nezbylo.“ Ochraptl zoufalstvím. „Za těma blbejma dveřma není vůbec nic, jenom smradlavý vzduch a spadáný kamení. Seš blázen a já ještě větší.“

Ozvaly se ulekané výkřiky, ale Henchick se podíval na Eddieho pohledem téměř šibalským. „Lewisi, Thonnie!“ zavelel téměř blahosklonně. „Přineste mi schránu Branni.“

Dva urostlí mladíci s krátkými vousy a vlasy staženými do ohonu z dlouhých copánků přistoupili k nim. Mezi sebou nesli schránu z železného dřeva, asi čtyři stopy dlouhou, a pořádně těžkou, soudě podle toho, jak se tyče prohýbaly. Postavili schránu před Henchicka.

„Otevři ji, Eddie z New Yorku.“

Thonnie a Lewis se na něho podívali, tázavě a trochu ustrašeně. Zato starší muži Manni, jak si Eddie všiml, vše sledovali s jakýmsi dychtivým zájmem. Dosáhnout nejvyššího stupně bizarnosti typické pro pravé Manni zřejmě zabralo nějaký ten rok. Lewisovi a Thonniemu se to časem jistě také povede, ale zatím se dopracovali na úroveň pouhých podivínů.

Henchick přikývl, byl trochu netrpělivý. Eddie se sklonil a otevřel bednu. Šlo to snadno. Žádný zámek neměla. Uvnitř byla vyložena hedvábím. Henchick látku kouzelnickým gestem odhrnul a odhalil tak závaží na řetězu. Eddiemu připadalo jako starodávná dětská káča a vůbec nebylo tak velké, jak očekával. Od špičky k širšímu konci měřilo takových osmáct palců a bylo vyrobeno z jakéhosi nažloutlého dřeva, které vypadalo jako masné. Zavěšeno bylo na stříbrném řetězu, který byl upevněn do křišťálového závěsu vsazeného do víka schrány.

„Vydej to závaží,“ poručil Henchick, a když Eddie pohlédl na Rolanda, vousy skrývající staříkova ústa se rozdělily a ukázaly dokonale bílé zuby, které se cenily v neobyčejně cynickým úsměvu. „Proč hledíš na svého dinha, ty mladý usmrkanče? Kouzlo odtud odešlo, sám jsi to řekl! A cožpak to nevíš nejlíp? Nu, přece ti musí být celých... nevím... dvacet pět let?“

Manni, kteří stáli dost blízko, aby tu uštěpačnost zaslechli, se posměšně uchechtávali, i když někteří nebyli o nic starší než Eddie.

Eddie, rozzuřený kvůli tomu potměšilému starci – a také kvůli sobě – hmátl do bedny. Henchick jeho ruku zadržel.

„Nedotýkej se přímo závaží. To bys musel přísně oddělovat svou smetanu od výkalů. Za řetěz, rozumíš?“

Eddie i tak málem hmátl po závaží – už ze sebe před těmi lidmi udělal blázna, opravdu nebylo důvodu v tom pokračovat –, ale podíval se Jakeovi do vážných šedých očí a rozmyslel si to. Tady nahoře pořádně foukalo, kůže zpocená výstupem ho mrazila, až se třásl. Eddie znovu natáhl ruku, uchopil řetěz a opatrně ho sundal z výstupku.

„Zvedni ho,“ řekl Henchick.

„Co se stane?“

Henchick přikývl, jako by Eddie konečně řekl něco rozumného. „To se uvidí. Zvedni ho.“

Eddie to udělal. Vzhledem k očividné námaze, s níž dva mladíci předtím bednu přenášeli, užasl, jak lehké závaží bylo. Zvedl ho jako pírko, připojené k jemnému řetězu dlouhému čtyři stopy. Navlékl řetěz na hřbety prstů a podržel ruku ve výši očí. Vypadal trochu jako člověk, který se chystá vodit loutku.

Eddie už se znovu chystal Henchicka zeptat, co se podle něho stane, ale než otevřel ústa, závaží se začalo v mírných obloucích kývat sem a tam.

„Já to nedělám,“ ohradil se Eddie. „Aspoň myslím. To musí být větrem.“

„To bych neřekl,“ ozval se Callahan. „Žádné poryvy tu...“

„Ticho!“ okřikl ho Cantab a podíval se tak zuřivě, že Callahan skutečně ztichl.

Eddie stál před jeskyní a celá krajina roklinových kopců a většina Calla Bryn Sturgisu se prostíraly pod ním. Daleko na zasněném modrošedém obzoru byl les, kterým sem doputovali – poslední výspa Středosvěta, kam už nikdy nevkráčí. Vítr zadul a sfoukl mu vlasy z čela a Eddie najednou uslyšel hukot.

Vlastně neuslyšel. To hučení znělo v jeho ruce, kterou stále držel před očima, v ruce, na jejichž rozevřených prstech spočíval řetěz. Znělo v jeho paži. A především v hlavě.

Na druhém konci řetězu, asi ve výši Eddieho pravého kolena, se závaží houpalo ve stále větších obloucích, až se stalo kyvadlem. Eddie si uvědomil cosi podivného: pokaždé, když závaží dosáhlo bodu obratu, ztěžklo. Připadalo mu, jako by kyvadlo táhla jakási neobyčejná odstředivá síla.

Oblouk se prodloužil, závaží se houpalo rychleji, tah v bodu obratu narůstal. A potom –

„Eddie!“ vykřikl Jake ustaraně a rozjařeně zároveň. „Vidíš?“

Jistěže viděl. Závaží se na konci každého oblouku zamlžilo. V tom okamžiku tah vyvíjený na jeho paži – tíha závaží – pokaždé rychle vzrostl. Musel si pravou paži podepřít levačkou, aby závaží udržel, a začal se pohupovat v bocích současně se závažím. Eddie si najednou vzpomněl, kde se nachází – nějakých sedm set stop nad zemí. Tahle hračka ho brzy strhne rovnou dolů, jestli ji nezarazí. Co když nedokáže stáhnout řetěz z ruky?

Závaží se zhouplo vpravo, vykroužilo ve vzduchu neviditelný úsměv, a když dostoupilo k opačnému vrcholu oblouku, ztěžklo. Náhle se zdálo, že to titěrné dřívko, které tak snadno vytáhl z krabice, váží šedesát, osmdesát, sto liber. A když strnulo v bodu obratu, na okamžik váhající mezi pohybem a gravitací, uvědomil si Eddie, že skrz ně vidí Východní cestu, a to nejen jasně, ale zvětšeně. Potom se závaží Branni znovu vydalo dolním obloukem na cestu, zrychlovalo, nabíralo tíhu. Ale když zamířilo zase vzhůru, tentokrát doleva...

„Tak jo, pochopil jsem!“ vykřikl Eddie. „Sundej to ze mě, Henchicku. Nebo to aspoň zastav!“

Henchick vyhrkl jediné slovo hlasem tak hrdelním, že to spíš znělo, jako by vyškulbl kotvu z hustého bahna. Závaží

nezpomalilo v několika postupně se zmenšujících obloucích, ale prostě se zastavilo a opět jen viselo u Eddieho kolena a špičkou mu mířilo na chodidlo. Ještě chvíli hučelo Eddiemu v paži a hlavě. Potom to také ustalo. A úplně nakonec zmizel ten zneklidňující dojem tíhy. Ta zatracená věc byla znovu lehká jako pírkó.

„Nemáš mi co říct, Eddie z New Yorku?“ zeptal se Henchick.

„Jo, prosím za prominutí.“

Henchick znovu ukázal zuby, krátce jimi blýskl z hustých vousů, a pak je zase schoval. „Nejsi tak úplně hloupý, není-liž pravda?“

„Doufám, že ne,“ zabručel Eddie a nedokázal potlačit úlevný vzdech, když Henchick z Manni zdvihl jemný stříbrný řetěz z jeho dlaně.

ČTYŘI

Henchick trval na tom, že si vše nejdřív vyzkoušejí nanečisto. Eddie chápal důvody, ale všechny ty úvodní serepetičky se mu z duše protivily. Připadalo mu, že přímo fyzicky cítí ubíhající čas, jako když mu pod dlaní klouže hrubé plátno. Mlčel však. Nakrknul Henchicka už jednou, a to mu stačilo.

Starík přivedl do jeskyně šest svých amigos (pět z nich připadalo Ed–diemu starších než sám Bůh). Třem z nich rozdál závaží a zbylým třem magnety ve tvaru mušle. Závaží Branni, které jejich kmen zřejmě považoval za nejsilnější, si ponechal sám.

Všech sedm jich utvořilo před ústím jeskyně kruh.

„Kolem dveří ne?“ zeptal se Roland.

„Ne, dokud nebudeme muset,“ odpověděl Henchick.

Starci se chytili za ruce, a tam, kde se dlaně spojovaly, drželi závaží nebo magnet. Jakmile byl kruh úplný, uslyšel Eddie znovu to hučení. Znělo hlasitě, jako z reproduktoru vytočeného na maximum. Všiml si, že Jake zvedá ruce k uším a že Roland na okamžik křiví tvář.

Eddie se podíval na dveře a uviděl, že ztratily ten uprášený, zbytečný vzhled. Hieroglyfy na nich znovu jasně vyvstaly, a některé z nich tvořily zapomenuté slovo, jež znamenalo NENALEZENY. Kříšťálový otočný knoflík zasvítíl a vykreslil růži, která do něj byla vyryta, linkami jasně bílého světla.

Mohl bych je teď otevřít? napadlo Eddieho. Otevřít je a vejít do nich? Zřejmě ne. Aspoň zatím. Ale naději měl zatraceně větší než před pěti minutami.

Najednou hlasy v hloubi jeskyně ožily, ale zazněly jako nesrozumitelné burácení. Eddie rozeznal Bennyho Slightmana mladšího, který křičel slovo Dogan, slyšel máti, která mu vyčítala, že teď, k dovršení všech životních neúspěchů, navíc ztratil vlastní manželku, uslyšel jakéhosi muže (nejspíš Elmera Chamberse), který říkal Jakeovi, že se Jake zbláznil, že je/ou, že je monsieur Lunatique. A přidávaly se další a další hlasy.

Henchick prudce pokynul svým kolegům. Jejich ruce se pustily. Hlasy zdola utichly, jako když utne, a Eddieho nijak neudivilo, že dveře okamžitě vypadaly zase obyčejně a všedně – byly to dveře, kolem jakých projdete na ulici, aniž si jich všimnete.

„Co to mělo být, ve jménu Božím?“ vydechl Callahan a kývl směrem k hlubší temnotě v místech, kde se podlaha jeskyně svažovala do propasti. „Bylo to jiné než dřív.“

„Jsem přesvědčen, že ten otřes nebo ztráta kouzelné koule dohnala jeskyni k šílenství,“ řekl Henchick klidně. „Pro nás to však nemá žádný význam. Nás zajímají dveře.“ Pohlédl na Callahanův ruksak. „Kdysi jsi byl poutník.“

„To byl.“

Henchickovy zuby se znovu nakrátko objevily. Eddie si domyslel, že ten potměšilý dědek se dobře baví. „Podle tvého vaku, sai Callahane, soudím, že jsi ztratil chuť.“

„Asi nemůžu uvěřit, že opravdu někam jdeme,“ připustil Callahan a opatrně se usmál. Ve srovnání s Henchickem se usmíval hodně chabě. „A už jsem starší.“

Henchick na to vydal jakýsi hrubý zvuk – pche!, tak to znělo.

„Henchicku,“ ozval se Roland, „víš, co způsobilo, že se dnes ráno otřásla země?“

Staríkovy modré oči byly vybledlé, ale stále bystré. Přikývl. Před ústím jeskyně stály skoro tři tucty Manni, v řadě na stezce, a trpělivě čekaly. „Paprasek povolil, to si myslíme.“

„To si myslím také,“ řekl Roland. „Náš úkol je stále naléhavější. Rád bych ukončil marné povídání, jestli ráčíš.“

Vykonejme radu, kterou musíme, a pak se pusťme do naší věci.“

Henchick se podíval na Rolanda stejně chladně jako předtím na Eddieho, ale Rolandův pohled nezakolísal. Henchick svraštil obočí, pak se mu čelo vyhladilo.

„Tak,“ souhlasil. „Jak ráčíš, Rolande. Poskytl jsi nám velkou službu, jak Manni, tak zapomnětlivému lidu, a my ti ji nyní oplatíme, jak nejlépe umíme. Kouzlo je stále zde, a hutné. Stačí pouhá jiskra. My tu jiskru dokážeme vykřesat, tak snadno jako hopalu. Můžeš dostat, co chceš. Jenže se může stát, že všichni dojdeme na mýtinu na konci stezky. Nebo do temnoty. Rozumíš tomu?“

Roland přikývl.

„Pustíš se do toho?“

Roland na okamžik stál s hlavou skloněnou a rukou na pažbě pistole. Když vzhlédl, také se usmíval. Ten úsměv byl hezký, unavený, zoufalý a nebezpečný. Svou nezmračenou rukou dvakrát pokynul: Jdeme.

PĚT

Schrány postavili na zem – opatrně, protože stezka vedoucí vzhůru tam, kde to Manni nazývali Kra Kammen, byla úzká – a vyňali jejich obsah. Prsty s dlouhými nehty (Manni měli dovoleno stříhat si nehty jen jednou za rok) ťukaly o magnety a vydávaly pronikavé bzučení, které Jakeovi pronikalo hlavou jako ostrý nůž. Připomnělo mu todesové zvonky a vlastně ho to nijak nepřekvapilo. Ty zvonky byly kammen.

„Co znamená Kra Kammen?“ zeptal se Cantaba. „Dům zvonů?“

„Dům duchů,“ odpověděl, aniž zvedl pohled od řetízku, který rozmotával. „Nech mě být, Jakeu, je to choulostivá práce.“

Jake sice nechápal proč, ale poslechl. Roland, Eddie a Callahan stáli přímo v ústí jeskyně. Jake se k nim připojil. Henchick zatím rozestavil nejstarší členy své skupiny do půlkruhu kolem zadní strany dveří. Přední strana, na které byly vyřezány hieroglyfy a kde trčel křišťálový knoflík, zůstala bez strážců, aspoň prozatím.

Stařík přešel ke vchodu do jeskyně, krátce promluvil s Cantabem a pak mávl na seřazené Manni, kteří čekali na stezce, aby šli nahoru. Když se první muž z řady ocitl v jeskyni, Henchick ho zastavil a vrátil se k Rolan-dovi. Dřepl si a pokynul pistolníkovi, aby udělal totéž.

Podlahu jeskyně pokrývala vrstva prachu. Částečně pocházel z kamení, ale většinou to byly rozpadlé kosti drobných zvířat, která neměla dost rozumu a vběhla sem. Henchick nehtem nakreslil obdélník, na dolní straně otevřený, a potom kolem něj půlkruh.

„Dveře,“ řekl. „A muži mého kra. Rozumíš?“

Roland přikývl.

„Ty a tvoji přátelé uzavřete kruh,“ řekl a nakreslil ho.

„Ten chlapec umí nahlížet do jiných myslí,“ pokračoval Henchick a pohlédl na Jakea tak zostra, až Jake nadskočil.

„Ano,“ souhlasil Roland.

„Takže ho postavíme přímo před dveře, ale dost daleko, aby mu neurazily hlavu, jestli se otevrou zprudka, což se může stát. Vydržíš to, chlapče?“

„Ano, pokud mi ty nebo Roland neřeknete něco jiného,“ odpověděl Jake.

„Budeš mít v hlavě zvláštní pocit –jako by ti ji někdo vysával. Není to příjemné.“ Odmlčel se. „Otevřeli jste ty dveře dvakrát.“

„Ano,“ řekl Roland. „Podvkrát.“

Eddie věděl, že podruhé se dveře otvíraly kvůli Calvinu Věžovi, ale ten knihkupec už ho nadobro přestal zajímat. Eddie mu sice neupíral jistou kuráž, ale byl to chamtivý, tvrdohlavý a do sebe zahleděný chlap: jinými slovy, dokonalý exemplář Newyorčana dvacátého století. Ale ten, kdo dveře použil úplně naposled, byla Suze, a Eddie byl odhodlaný jimi proběhnout, jakmile se otevrou. Jestli se otevrou znovu do maineského městečka, kde se ukrývali Calvin Věž a jeho přítel Aaron Deepneau, prima, bezva. Jestli se tam všichni dostanou a budou se snažit chránit Věže a získat do vlastnictví jistou prázdnou parcelu a jistou divokou růži, taky prima, bezva. Ale pro Eddieho byla na prvním místě Susannah. Všechno ostatní bylo podružné.

Dokonce i Věž.

ŠEST

Henchick se zeptal: „Koho vyšleš, jakmile se dveře otevrou?“

Roland se nad tím zamyslel, nepřítomně přejížděl rukou po knihovně, kterou jim sem Calvin Věž tvrdošíjně vnutil. V knihovně byla kniha, která velmi rozrušila Callahana. Neměl moc chuti posílat za Susannah Eddieho, muže, který byl beztak impulzivní a teď navíc oslepený starostí a láskou. Ale poslechl by Eddie, kdyby mu Roland poručil vyhledat místo manželky Věže a Deepneau? To si Roland nemyslel. Což znamenalo –

„Pistolníku?“ náléhal Henchick.

„Jakmile se dveře poprvé otevrou, projde Eddie a já,“ řekl Roland. „Dveře se pak samy zavřou?“

„To tedy zavřou,“ souhlasil Henchick. „Musíš být rychlý, jako když ďábel uštkne, nebo vás dveře přerazí ve dvě, půlka zůstane ležet na podlaze v jeskyni a zbytek tam, kam se odebrala žena s hnědou kůží.“

„Pospíšíme si, co nejvíc to půjde, samozřejmě,“ ujistil ho Roland.

„Tak, to bude nejlepší,“ řekl Henchick a znovu ukázal zuby. Ten úsměv (Co nám tají? Ví něco, nebo si jenom myslí, že to ví?)

se Rolandovi brzy připomene.

„Pistole bych nechal tady,“ mínil Henchick. „Jestli se je pokusíte pronést, můžete je ztratit.“

„Já to risknu a tu svoji si nechám,“ ozval se Jake. „Pochází z druhé strany, takže by to mělo být v pořádku. A jestli nebude, seženu si jinou. Nějak.“

„Já očekávám, že ta moje také může cestovat,“ řekl Roland. Pečlivě si to promyslel a došel k závěru, že to zkusí a velké revolvery si ponechá. Henchick pokrčil rameny, jako by říkal, Jak račte.

„A co s Ochem, Jakeu?“ zeptal se Eddie.

Jake vytřeštil oči a brada mu klesla. Roland si uvědomil, že chlapec až do této chvíle na svého brumláčského kamaráda nepomyslel. Pistolníka napadlo (a nebylo to poprvé), jak snadné je zapomínat na nejzákladnější fakt týkající se Johna „Jakea“ Chamberse: zeje to teprve dítě.

„Když jsme todesovali, Ochu...“ začal Jake.

„Tohle je něco jiného, zlato,“ řekl Eddie, a když si uvědomil, že mu z vlastních úst vychází oblíbené slůvko Susannah, srdce se mu smutně sevřelo. Poprvé si připustil, že už ji třeba nikdy neuvidí, stejně jako Jake už možná nikdy neuvidí Ocha, jakmile odejdou z téhle smrduté jeskyně.

„Ale...“ začal Jake, ale pak Ochu vyčítavě štekkl. Jake ho mačkal moc pevně.

„My ti ho pohlídáme, Jakeu,“ ozval se Cantab mírně. „Postaráme se o něho moc dobře, to říkám věrně. Určíme stráž, která mu bude sloužit, dokud se nevrátíš pro svého přítele a ostatní své předměty.“ Pokud se někdy vrátíš, ale natolik byl laskavý, že toto nevyslovil. Ale Roland mu tu vyčetl z očí.

„Rolande, určitě nemůžu... že on nemůže... ne. Chápu. Tentokrát to nebude todes. Tak dobře. Ne.“

Jake sáhl do přední kapsy ponča, zvedl Ocha a postavil ho na zaprášenou zem v jeskyni. Sklonil se, ruce si opřel nad

koleny. Ochu se díval vzhůru a natahoval krk tak daleko, až se jejich tváře skoro dotýkaly. A Roland uviděl něco neobyčejného: nebyly to slzy v Jakeových očích, ale slzy, které začaly plnit oči Ochovi. Brumlák plakal. Takovou historku by

člověk mohl zaslechnout v hospodě, když se připozdí a přibude sklenek –věrný brumlák, který plakal pro svého odcházejícího pána. Nikdo by takovým báchorkám nevěřil, ale každý by mlčel, protože by si chtěl ušetřit pár pohlavků (nebo i nějakou tu kulku). Jenže tady to viděl na vlastní oči a i jemu samotnému z toho bylo trochu do pláče. Napodoboval zase brumlák svého pána, nebo Ochů opravdu chápal, co se děje? Roland doufal, že to první, a doufal v to z celého srdce.

„Ochu, musíš tu chvíli zůstat s Cantabem. Budeš se mít dobře. Je to kamarád.“

„Tab!“ opakoval brumlák. Slzy mu padaly z čenichu a dělaly v prachu, kde stál, tmavé skvrny velké jako dvacetník. Rolandovi připadaly slzy toho stvoření nesnesitelné, kdoví proč ještě horší než slzy dítěte. „Ejk! Ejk!“

„Ne, já musím jít,“ vysvětloval Jake a otřel mu tváře hranami dlaní. Zůstaly po nich špinavé šmouhy jako válečné barvy táhnoucí se až ke spánkům.

„Ne! Ejk!“

„Musím. Ty zůstaneš s Cantabem. Já se pro tebe vrátím, Ochu – pokud neumřu, vrátím se pro tebe.“ Znovu Ocha objal, pak vstal. „Běž ke Can–tabovi. To je on.“ Jake mu ukázal. „Už běž, hned, myslím to vážně.“

„Ejk! Tab!“ Zoufalství v tom hlase se nedalo přeslechnout. Ještě chvíli Ochu zůstal na místě. Potom, stále s pláčem – nebo snad napodoboval Jakeovy slzy, jak Roland stále doufal – se brumlák otočil, odcupital ke Cantabovi a posadil se mezi uprášené farmářské boty mladého muže.

Eddie se pokusil vzít Jakea kolem ramen. Jake ho odstrčil a poodstoupil. Eddieho to zaskočilo. Roland zachoval nehybnou tvář, ale v duchu ho to pochmurně potěšilo. Jakeovi nebylo ještě ani třináct, ale byl jako z ocele.

A už byl čas.

„Henchicku?“

„Tak. Chceš nejdřív pronést modlitbu, Rolande? K bohu, kterého ctíš?“

„Nectím žádného boha,“ odpověděl Roland. „Ctím Věž, ale k té se modlit nebudu.“

Několik Henchickových ‘migos vypadalo pohoršené, ale stařík jenom přikývl, jako by nic jiného nečekal. Podíval se na Callahana. „P?re?“

Callahan pronesl: „Bože, Tvá ruka, Tvá vůle.“ Načrtl do vzduchu kříž a kývl na Henchicka. „Jestli máme jít, tak jdeme.“

Henchick předstoupil, sáhl na křišťálový knoflík Nenalezených dveří, pak se podíval na Rolanda. Oči měl jasné. „Slyš mě ještě naposled, Rolan–de z Gileadu.“

„Slyším tě velmi dobře.“

„Já jsem Henchick z Manni Kra Červená stezka Sturgisu. My vidíme daleko a putujeme daleko. Plachtíme po větru ka. Poplachtíš také ve stejném větru? Ty i tvoji druhové?“

„Tam, kam povane.“

Henchick si navlékl řetízek Branni na hřbet ruky a Roland okamžitě ucítil, že se v prostoru jeskyně uvolnila jakási síla. Byla sice zatím malá, ale rostla. Rozkvétala, jako růže.

„Kolik návštěv vykonáš?“

Roland zvedl zbývající prsty na pravé ruce. „Dvě. Což v řeči Eldů znamená podvkrát.“

„Dva nebo podvkrát, obojí je totéž,“ řekl Henchick. „Hopala–hop–dva.“ Zesílil hlas. „Pojďte, Manni. Hop–hopala, připojte svou sílu k mé! Pojďte a dodržte slib! Pojďte a splat’te svůj dluh těmto pistolníkům! Pomozte mi vyslat je na cestu! Ted!“

SEDM

Než si někdo z nich vůbec stačil povšimnout, že jim ka změnilo plány, už se ocitli v jeho područí. Ale nejprve se zdálo, že se nestane vůbec nic.

Manni, které Henchick vybral jako vysílače – šest stařešinů a Cantab –, tvořilo za dveřmi a ze stran půlkruh. Eddie držel Cantaba za ruku a propletl prsty s Manniho prsty. Jejich dlaně odděloval magnet ve tvaru mušle. Eddie cítil, jak magnet vibruje jako živý. Podle něj živý byl. Za druhou ruku ho vzal Callahan, pevně ji stiskl.

Na druhé straně stál Roland, který vzal za ruku Henchicka, a mezi prsty si propletl řetízek závaží Branni. Kruh byl uzavřen až najedno místo přímo před dveřmi. Jake se zhluboka nadechl, rozhlédl se, uviděl, že Ochů sedí u stěny jeskyně asi tři metry za Cantabem, a přikývl.

Ochu, zůstaň, já se vrátím, vyslal Jake myšlenku, a pak vkročil na své místo. Vzal Callahana za pravou ruku, zaváhal, a pak vzal Rolanda za levici.

Bzučení se okamžitě vrátilo. Závaží Branni se začalo pohybovat, avšak tentokrát nikoli v obloucích, ale v malém, úzkém kruhu. Dveře se projas–nily a ocitly se víc tam – Jake to viděl na vlastní oči. Čáry a kruhy hiero–glyfů nápisu NENALEZENY vystoupily jasněji. Růže vyrytá do dveřového knoflíku se rozzářila.

Avšak dveře zůstávaly zavřené.

{Soustřed’ se, hochu!}

To byl Henchickův hlas, Jake ho uslyšel v hlavě tak silně, že mu málem rozčísl mozek. Sklonil hlavu a zahleděl se na knoflík dveří. Viděl růži. Viděl ji velmi dobře. Představoval si, jak růže otáčí knoflíkem, na kterém je vyobrazena. Nebylo to tak dávno, co byl sám posedlý dveřmi a tím druhým světem

(Sdědosvětlem)

o kterém věděl, že se za jedněmi z nich určitě nachází. Připadalo mu, že se do té doby vrací. Představoval si všechny dveře, které v životě znal – dveře do ložnice, dveře do koupelny, dveře do kuchyně, dveře do komory, dveře do kuželárny, dveře do šatny, dveře do kina, dveře do restaurace, dveře s nápisem NEVSTUPOVAT, dveře s nápisem

JEN PRO ZAMĚSTNANCE, dveře od ledničky, ano i ty – a pak si představil, jak se všechny najednou otevírají.

Otevřete se! pomyslel si o dveřích a cítil se jako arabský kníže v prastarém příběhu. Sezame, otevři se! Říkám, otevři se!

Z břicha jeskyně hluboko dole se znovu začaly ozývat hlasy. Così zasvištělo jako vítr a pak to těžce dopadlo. Podlaha jeskyně se jim otřásla pod nohama, jako by došlo k dalšímu paprskotřesení. Jake si toho nevšímal. Pocit, že v tomto prostoru se nachází živá síla, byl nyní velmi silný – cítil, jak štípe do kůže, vibruje mu v nose a očích, táhá ho za vlasy – ale dveře zůstávaly zavřené. Ještě pevněji se chytil Rolandovy a přeovery ruky a soustředil se na požární dveře, dveře od policejní stanice, dveře do kanceláře ředitele Piperovy školy, dokonce i na jednu sci-fi knihu, kterou kdysi četl a která se jmenovala Dveře do léta. Pach jeskyně – vrstev plísně, starých kostí a vzdálených závanů vzduchu – náhle zesílil. Ucítil oslnivý, strhující příval jistoty – Teď, teď se to stane, vím to –, ale dveře stále zůstávaly zavřené. A navíc ucítil ještě cosi. Ne pachy jeskyně, ale lehce kovové aroma vlastního potu, který mu stékal po tváři.

„Henchicku, ono to nefunguje. Myslím, že ne...“

„Né, ještě ne – a nesmíš tě ani napadnout, že to musíš provést sám, chlapče. Snaž se vycítit něco mezi sebou a dveřmi... něco jako hák... nebo trn...“ Při řeči Henchick kývl na Manniho, který stál v čele řady posil. „Hedrone, pojď sem Thonnie, vezmi Hedrona za ramena. Lewisi, ty vezmeš za ramena Thonnieho. A tak dál. Udělejte to!“

Řada se posunula vpřed. Ochu nedůvěřivě štkl.

„Hledej, chlapče! Pátřej po tom háku! Je mezi tebou a dveřmi! Hledej ho!“

Jake napnul mozek a jeho představivost náhle vykvetla tak mocně a děsivě živě, že překonala i ty nejbarvitější sny. Uviděl Pátou avenue mezi Čtyřicíatou osmou a Šedesátou ulicí („Dvanáct bloků, kde každý leden mizí moje vánoční prémie,“ bručel s oblibou jeho otec). Viděl, jak se každé dveře po obou stranách ulice najednou otevírají: Fendi! Tiffany! Bergdorf Goodman! Cartier! Doubleday Books! Hotel Sherry Netherland! Uviděl nekonečnou halu s hnědým linoleem na podlaze a věděl, že je v Pentagonu. Uviděl dveře, nejméně tisícovku dveří, které se současně otevřely a vyvolaly průvan podobný vichřici.

Jenže ty dveře před ním, ty jediné, na kterých záleželo, zůstávaly zavřené.

Ano, ale –

Trásl se v zárubni. Slyšel to.

„Do toho, kluku!“ povzbudil ho Eddie. Cedil ta slova mezi sevřenými zuby. „Jestli je nedokážeš otevřít, tak ten zatracenej krám rozkopej!“

„Pomozte mi!“ zakřičel Jake. pomozte mi, krucinál! Všichni!“

Zdálo se, že síla v jeskyni se zdvojnásobila. Bzučení vibrovalo všemi kostmi v Jakeově hlavě. Cvakaly mu zuby. Pot se mu lil do očí a rozmazával vidění. Všiml si, že Henchick dává znamení komusi za ním: Hedro–novi. A za Hedronem Thonniemu. A za Thonniem následovali všichni ostatní, jejich řada se táhla jako had z jeskyně a pak ještě na třicet stop po stezce.

„Připrav se, chlapče,“ řekl Henchick.

Hedronova ruka vklouzla Jakeovi pod košili a uchopila opasek. Jake měl však pocit, že ho spíš tlačí než táhne. Così v jeho hlavě vyrazilo vpřed a Jake na okamžik uviděl, jak se všechny dveře tisícovek světů rozrazily dokořán a z nich vyrazil průvan tak silný, že mohl strhnout i slunce.

A potom ho cosi zarazilo. Così... cosi přímo přede dveřmi...

Hák! To je ten hák!

Proklouzl přes něj, jako by jeho mysl a životní síla utvořily jakousi smyčku. Současně ucítil, že Hedron a ostatní ho táhnou zpět. V tu chvíli pocítil bolest, strašlivou, jako by se trhal ve dví. Potom se objevil ten pocit, že ho cosi vysává. Bylo to děsivé, jako by mu někdo pomalu vytahoval střeva z břicha. A k tomu to šílené bzučení v uších a hluboko v mozku.

Snažil se vykřiknout – JVe, nechtě toho, pusťte mě, já to nevydržím! –, ale nemohl. Snažil se zaječet a slyšel to, ale pouze v hlavě. Bože, byl chycen. Chycen na háku, a trhali ho ve dví.

Jeden tvor však jeho křik uslyšel. Ochu se zuřivě rozštěkal a vyrazil vpřed. A v tu chvíli se Nenalezené dveře rozrazily dokořán, jen zasvištěly Jakeovi těsně před nosem.

„Vizte!“ vykřikl Henchick strašným a zároveň rozjařeným hlasem. „Vizte, dveře se otvírají! Více–sam kammen!“

Ken–teh, ken–kavar kammen! Více–kenteh!“

Ostatní odpověděli, ale to už Jake Chambers vyklouzával z Rolandovy ruky po své pravici. A už letěl, nikoli však sám. P?re Callahan letěl s ním.

OSM

Eddie měl právě čas uslyšet New York, ucítil New York a uvědomit si, co se děje. Svým způsobem to právě proto bylo ještě horší – mohl zaznamenat, že všechno se ubírá ďábelsky opačným směrem, než očekával, ale nemohl s tím nic dělat.

Viděl, že to Jakea vytrhlo z kruhu, a ucítil, jak se mu vytrhává Calla–hanova dlaň z ruky. Uviděl, jak oba letí vzduchem ke dveřím, jak oba současně opsali smyčku jako párek nějakých přihlouplých akrobatů. Kolem hlavy mu proletělo cosi chlupatého a štěkajícího jako blázen. To byl Ochu, převalovalo ho to v kotrmelcích, uši měl připlácnuté k hlavě a ustrašené oči mu málem vypadly z hlavy.

A ještě něco. Eddie si uvědomoval, že pouští Cantabovu ruku a vrhá se ke dveřím – svým dveřím, svému městu a své, kdesi v tom městu ztracené, těhotné manželce. Uvědomil si (přesně tak), že ho jakási neviditelná ruka odstrčila zpět, a pak jakýsi hlas, který promluvil, nikoli však slovy. Eddie uslyšel něco, co bylo mnohem horší, než by mohla být slova. Se

slovy se člověk může hádat. Toto však bylo odmítnutí beze slov a Eddie si domyslel, že vyšlo ze samotné Temné

věže.

Jake a Callahan vyrazili jako kulky z hlavně: vystřelilo je to do temnoty plné exotických zvuků houkajících klaksonů a rušné dopravy. Eddie uslyšel z dálky, ale jasně, jako hlasy ve snu, rychlý, rapující hlas, který jako u vytržení drmolil své poselství světu: „Volej Boha, bratře, tak to je, volej Boha na Druhé avenue, volej Boha na Avenue B, volej Boha v Bronxu, já volám Bůh, volám Bůh–bomba, volám Bůh!“ Ten hlas byl tak bytostně newyorský bláznivý, že nad ním Eddiemu usedalo srdce. Uviděl, jak Ochů proletěl dveřmi jako kus papíru a hnalo ho to ulicí za jedním ujíždějícím autem, a pak se dveře zabouchly, a to tak rychle a zprudka, že musel přivřít oči před prudkým závanem, který ho udeřil do obličeje, protože ten závan byl plný kostního prachu z této práchnivé jeskyně.

Než stačil vztekle vykřiknout, dveře se znovu rozrazily. Tentokrát Eddieho oslnil matný sluneční svit plný ptačího zpěvu. Ucítil borovice a uslyšel z dálky rány, které mu připadaly jako z výfuku velkého nákladáku. Pak ho to do toho jasu vtáhlo, ani nedokázal zaječet, že tohle je úplně blbě, úplně pitomě obrácě–

Cosí udeřilo Eddieho ze strany do hlavy. Na krátký okamžik si zcela jasně uvědomoval, jak prochází mezi světy. Pak následovala střelba. A potom zabíjení.

STAVE: Hopala–hop–hé.

Kamsi tě vítr zanese.

Musíš tam, kam tě ka zavane,
protože ti nic jiného nezbyde.

ODPOVĚĎ:

Hopala–hop–dvě

nic jiného nezbyde.

Musíš tam, kam tě ka zavane,
protože nic jiného nezbyde.

3. strofa

Trudy a Mia

JEDNA

Až do 1. června roku 1999 patřila Trudy Damascusová k onomu druhu střízlivých žen, které by vám pověděly, že UFO jsou většinou meteorologické balony (a ta UFO, která nebyla balony, si nejspíš vyrobili lidé, co se chtěli dostat do televize), že Turínské plátno je trik nějakého učeného vtípalka ze čtrnáctého století a že duchové – včetně Jacoba Marleyho – jsou buď vjemy duševně chorých lidí, nebo je způsobilo špatné zažívání. Byla realista, pyšnila se tím, že je realista, a nemyslela ani vzdáleně na něco spirituálního, když s plátěnou taškou a kabelkou přes rameno kráčela po Druhé avenue do práce (účetní firmy Guttenberg, Furth a Patel). Jedním z klientů GF&P byl řetězec hračkářských obchodů KidzPlay, a Kidz–Play dlužili GF&P pořádnou hromádku peněz. Skutečnost, že se hračkářství současně potácelo na okraji krachu, byla Trudy šumafuk. Chtěla svých 69 211,19 \$ a většinu polední přestávky strávila (v zadním boxu bufetu „Dennisovy vafle a palačinky“, který byl až do roku 1944 jídelnou u Mámy ŠŠ ŠŠ) přemítáním, jak se k nim dostat. Během posledních dvou let učinila několik kroků směřujících k tomu, aby z Guttenberga, Furtha a Patela vznikl Guttenberg, Furth, Patel a Damascusová; přinutit KidzPlay, aby solili na dřevo, by bylo dalším – a pořádným – krokem žádoucím směrem.

A proto, když přecházela Čtyřicátou šestou ulici k velikému tmavému skleněnému mrakodrapu, který se tyčil na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté (kde kdysi stávalo jistě Umělecké lahůdkářství a potom jistá prázdná parcela), nemyslela Trudy na bohy nebo duchy ani návštěvy z onoho světa. Myslela na Richarda Goldmana, jistého pitomého ředitele hračkářské společnosti, a na to, jak –

Ale právě tehdy se Trudin život změnil. Přesně v 13.19 místního času. Zrovna došla k obrubníku na druhé straně ulice. V podstatě už na něj vstupovala. A zčistajasna se na chodníku před ní objevila žena. Vytřeštěná Afroameričanka. V New Yorku nebyly černošky vzácností a bůh ví, že jich slušné procento vypadá vytřeštěně pořád, ale Trudy v životě nezažila, aby se před ní některá z nich vynořila přímo ze vzduchu jako právě teď. A bylo tu ještě něco, a mnohem neuvěřitelnějšího. O deset vteřin dřív by se tomu Trudy Damascusová zasmála a řekla by, že nic nemůže být neuvěřitelnější než ženská, která se před ní zčistajasna vyloupne na chodníku, ale bylo to tak. O tom nebylo pochyb.

A teď už věděla, jak musí být všem těm lidem, kteří ohlašují létající talíře (nemluvě o duchách omotaných řinčícími řetězy), jak musejí být zoufalí tou nepřekonatelnou nedůvěrou lidí jako... nu, lidí jako byla Trudy Damascusová až do 13.18 hodin toho červnového dne, ta stará Trudy, která na chodníku Čtyřicáté šesté ulice nadobro zmizela. Mohli jste říkat lidem, Vy to nechápete, to se OPRAVDU STALO! A výsledek? Nula. ‘Všichni odpovídali, No, nejspíš vyšla zpoza autobusové zastávky a vy jste si toho prostě nevšimla, nebo Nejspíš vyšla z některého obchůdku a vy jste si toho prostě nevšimla. Mohli jste takovým lidem vykládat, že na chodníku u Druhé a Čtyřicáté šesté ulice (na žádné straně) žádná autobusová zastávka nestojí, a stejně to nebylo k ničemu. Mohli jste jim vykládat, že od té doby, co tu postavili mrakodrap Hammarskjöld Plaza 2, v té oblasti žádné malé obchůdky nejsou, ale ani to nebylo k ničemu. Trudy to všechno brzy sama zjistí a málem ji to přivede k šílenství. Nebyla zvyklá, aby se její zážitky odsouvaly stranou jako hromádka hořčice nebo nedovařená brambora na talíři.

Žádná autobusová zastávka. Žádné malé obchůdky. Do Hammarskjöld Plaza vedly schody, na kterých sedělo u pozdního oběda několik lidí s hnědými sáčky na kolenou, ale to ženské zjevení se nevynořilo ani odtamtud. Faktem bylo, že když Trudy Damascusová vložila levou nohu obutou v tenisce na obrubník, byl chodník přímo před ní docela

prázdný. A když přesunula váhu a připravila se odlepit pravé chodidlo ze silnice, objevila se ta žena.

Trudy skrz ni na okamžik viděla Druhou ulici a ještě cosi, vypadalo to jako ústí jeskyně. Potom to zmizelo a žena se zhmotnila. To trvalo asi vteřinu nebo dvě, jak Trudy odhadovala. Později si vzpomene na staré úsloví, Stačil mžik, a bylo to, a litovala, že zrovna nemžikla. Protože nešlo jen o to zhmotňování.

Černé ženě totiž přímo před očima Trudy Damascusové narostly nohy.

Přesně tak, narostly jí nohy.

Trudyiny pozorovací schopnosti zůstaly neporušené a později bude lidem vyprávět (stále menšímu počtu lidí ochotných naslouchat), že jí

každá podrobnost toho krátkého setkání utkvěla v paměti jako tetování. Zjevení bylo vysoké něco málo přes sto dvacet centimetrů. To je na obyčejnou ženu trochu málo, ale na takovou, které chybí nohy od kolen dolů, je to dost.

Zjevení mělo na sobě bílou košili, pocákanou buď hnědou barvou nebo uschlou krví, a džíny. Džíny byly na stehnech vyplněné a oblé, protože v nich byly nohy, ale pod kolena už látka volně splývala po dlažbě jako svléknutá kůže dvou divných modrých hadů. Potom se nohavice najednou zaplnily. Zaplnily se, znělo to sice šíleně, ale přesně to Trudy viděla. Současně ta žena vyrostla ze svých původních sto dvaceti centimetrů na takových sto šedesát dva až sto šedesát pět. Jako by se dívala na nějaký neobyčejný filmový trik, ale tohle nebyl žádný film, to byl Trudyin život.

Zjevení mělo přes levé rameno přehozenou kabelu lemovanou plátnem, vypadala jako upletená z rákosu. Zdálo se, že uvnitř jsou tácy nebo talíře. V pravé ruce svírala vybledlý červený pytlík, nahoře stažený tkanicí. Uvnitř bylo cosi hranatého, taška se houpala sem a tam. Trudy nedokázala přechíst všechno, co bylo na tom červeném pytlíku napsáno, ale rozluštila DRÁHY VE STŘEDU MĚSTA.

Potom ta žena popadla Trudy za paži. „Co máš v tom pytli?“ vyjela na ni. „Máš boty?“

To přimělo Trudy, aby se podívala černošce na nohy, a uviděla další podivuhodnou věc: ta Afroameričanka měla bílá chodidla. Stejně jako Trudy.

Trudy už slyšela o lidech, kteří ztratili řeč. Teď se jí přihodilo něco podobného. Jazyk se jí přilepil na patro a nechtěl povolit. Ale oči měla naprosto v pořádku. Viděla všechno. Ta bílá chodidla. Další kapky na černoščině obličej, skoro jistě to byla zaschlá krev. Pach potu, jako by ji zhmotnění na Druhé avenue stálo nesmírnou námahu.

„Jestli máš boty, dámo, radši mi je dej. Nechci tě zabít, ale musím se dostat k lidem, kteří mi pomůžou s chlapičkem, a tam se nedostanu bosá.“

Nikdo po tomto kousku Druhé avenue neprocházel. Lidé – aspoň několik – seděli na schodech k Hamarskjöld Plaza 2 a pár se jich dívalo přímo na Trudy a černou ženu (z větší části černou ženu), ale nikdo se neznepokojoval, ani se o ně nezajímal, co to s nimi sakra je, jsou snad slepí?

Inu, na ně ta ženská nedorazí. Ani jim nevyhrazuje, že je zabije –

Plátěná kabela Borders se střevisí do kanceláře (s rozumně nízkým

podpatkem, hnědé barvy) jí prudce sjela z ramene. Černoška nahlédla dovnitř, potom se znovu podívala na Trudy.

„Jaká je to velikost?“

Trudyin jazyk se konečně odlepil od patra, ale nebylo to k ničemu: bezvládně padl dolů.

„Vykašli se na to, Susannah říká, že vypadají na sedmičky. To bude...“

Obličej toho zjevení se najednou jako by zatetelil. Žena zvedla ruku – zvedla ji obloukem s volně sevřenou pěstí, jako by ji neměla úplně pod kontrolou – a udeřila se do čela, přímo mezi oči. A najednou se její obličej změnil. Trudy měla na kabelovce kanál Comedy Central a viděla spoustu výstupů komiků, kteří se specializovali na stejnou mimickou proměnu obličejů.

Když černoška znovu promluvila, měla i jiný hlas. Nyní mluvila hlasem vzdělané ženy. A taky vyděšené, na to by Trudy přísahala.

„Pomozte mi,“ řekla. „Jmenuji se Susannah Deanováajsem... já... ach bože... Kristepane...“

Tentokrát žena zkřivila tvář bolestí a chytla se za břicho. Podívala se dolů. Když znovu zvedla hlavu, objevila se znovu ta první, ta, která mluvila o zabíjení kvůli botám. Couvla na bosých nohou o krok, v ruce stále držela tašku s Trudyinými pěknými střevisí Ferragamo s nízkým podpatkem a výtiskem New York Times.

„Kristepane,“ zasténala. „Ať to tak nebolí! Mama! Musíš to zastavit. Ještě to nesmí přijít, ne tady na ulici, musíš to na chvíli zastavit.“

Trudy se snažila najít hlas a zakřičet na policistu. Ale z úst nevyšlo nic, jenom nepatrný povzdech.

Zjevení ukázalo na ni. „Okamžitě vypadni,“ poručila žena. „A jestli povoláš konstábla nebo vzbouříš nějaké vojáky, najdu si tě a uříznu ti prsa.“ Vytáhla z rákosové kabely talíř. Trudy si všimla, že talíř má kovový okraj ostrý jako řeznický nůž, a najednou se musela ovládat, aby se nepomočila.

Najdu si tě a uříznu ti prsa, a nejspíš to provede tím ostřím, na které se Trudy zrovna dívala. Šmik šmik, blesková mastektomie, ach Bože na nebesích.

„Přeji vám dobrý den, paní,“ uslyšela Trudy sebe sama. Mluvila jako člověk, který se snaží mluvit se zubařem, ještě než odezní novokainová injekce. „Užijte si ty boty ve zdraví.“

Zjevení nijak zdravě nevypadalo. Ani s dorostlými nohama a šik bílými chodidly.

Trudy vykročila. Šla po Druhé avenue. Snažila se přesvědčit sebe sama (neúspěšně), že neviděla, jak se jakási žena vyloupala přímo ze vzduchu před Hamarskjöldem 2, budovou, již lidé, kteří v ní pracovali, v žertu nazývali Černá věž. Snažila se přesvědčit sebe sama (rovněž neúspěšně), že to má z toho, že se najedla hovězí pečeně a smažených brambor. Měla zůstat u svých obvyklých vaflí s vajíčkem, šla jsi přece k Dennisovi na vafle a ne na pečené hovězí a brambory, a jestli tomu nevěříte, podívej se, co se jí právě přihodilo. Spatřit afroamerické zjevení a –

A její taška! Její plátěná taška značky Borders! Musela ji někde upustit!

Věděla však svoje. Celou dobu čekala, že se ta ženská za ní pustí, s jekotem jako lovec lebek z nejhlubších,

nejtemnějších papuánských džunglí. Měla na zádech takové citlivé místočko (ve skutečnosti myslela necitlivé místočko, ale v této chvíli jí připadalo vyloženě citlivé, jaksi ztracené, studené a vzdálené), o kterém věděla, že právě tam se zasekne talíř té bláznivé ženské, napije se její krve a pak se jí zaboří do ledviny, než se konečně zarazí, celý rozdrnčený, přímo v bělostných obratlích páteře. Vyloženě slyšela, jak k ní talíř sviští, nějak věděla, že bude za letu hvízdát jako dětská káča, než se do ní zasekne a horká krev jí vyspíchne po zádech a zadní straně stehů –

Nemohla tomu zabránit. Močový měchýř povolil, moč vytekla a kalhoty, součást velmi drahého kostýmu značky Norma Kamali, se vpředu znepokojivě zbarvily. Byla už skoro na rohu Druhé a Padesáté páté. Trudy – která už nikdy nebude tou realistickou ženou, za niž se kdysi pokládala – se konečně dokázala zastavit a otočit se. Už neměla ten dojem necitlivosti v zádech. Zbývalo teplo v rozkroku.

A ta žena, to šílené zjevení, byla pryč.

DVĚ

Trudy měla v šatní skříňce v kanceláři nějaké oblečení na softbalový trénink – trička a dvojce staré džíny. Když se vrátila na pracoviště, nejdřív ze všeho se šla převléknout. A hned potom zavolala na policii. Policista, který přijal její hlášení, se jmenoval Paul Antassi.

„Jmenuji se Trudy Damascusová,“ začala, „a právě mě přepadli na Druhé avenue.“

Policista Antassi byl po telefonu nesmírně sympatický a Trudy si ho představovala jako italskou verzi George Clooneyho. Nebyla tak daleko od pravdy, vzhledem k Antassiho jménu a Clooneyho tmavým vlasům a očím. Antassi ve skutečnosti vůbec nevypadal jako Clooney, ale sakra, kdo čeká zázraky a filmové hvězdy, žijeme přece ve skutečném světě. I když... podle toho, co se jí právě přihodilo na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté v 13.19 hodin místního času...

Policista Antassi dorazil asi v půl čtvrté a Trudy zjistila, že mu vypráví všechno, co se jí přihodilo, všecičko, dokonce i to, jak se cítila citlivá místo necitlivá a jakou měla přízračnou jistotu, že se ta žena chystá po ní hodit ten talíř –

„Talíř měl nabroušený okraj, říkáte?“ ujišťoval se Antassi a psal do zápisníku, a když souhlasila, soucitně přikývl. Così na tom přikývnutí jí připadalo známé, ale v té chvíli byla natolik zabraná do vyprávění, že tomu znamení nevěnovala pozornost. Ale později ji napadne, jak mohla být tak hloupá. Bylo to typické soucitné přikývnutí, jaké vídala ve filmech o ženách, které se zbláznily, od *Girl, Interrupted* s Winonou Ryderovou až k *Hadi jámě* s Olivíí de Havillandovou.

Ale v té chvíli byla pohlcena vyprávěním. Musela vyprávět fešnému policistovi Antassimu o tom, jak to zjevení táhlo svoje džíny od kolen dolů po chodníku. A když skončila, poprvé uslyšela námitku, že ta černoška nejspíš vyšla zpoza autobusové zastávky. Anebo – tohle vás dostane –, že ta černoška nejspíš právě vyšla z některého obchůdku, v té čtvrti jsou jich přece milióny. Pokud jde o Trudy, tak v premiéře odříkala odpověď, že žádné autobusové zastávky na tom rohu nejsou, ani v jednom směru. A také řekla, že všechny obchůdky na této straně ulice zmizely, protože tam postavili Hammarskjöld 2. Tyto dvě věty se stanou její nejběžnější součástí hovoru a naučí se je říkat tak dobře, že by ji mohly jednoho dne dostat do nějaké přibližlé rozhlasové stanice.

Rovněž poprvé byla dotázána, co měla k obědu, než tu ženu viděla, a poprvé si uvědomila, že jedla moderní verzi večeře, kterou pozřel Ebe–nezer Scrooger krátce předtím, než spatřil svého dávného (a dávno mrtvého) obchodního partnera: brambůrky a hovězí pečení. Nemluvě o několika porcích hořčice.

Nadobro zapomněla na to, že by se policisty Antassiho mohla zeptat, jestli by s ní nechtěl jít na večeři.

Vlastně ho vyhodila z kanceláře.

Za chvíli k ní strčil hlavu Mitch Guttenberg. „Neříkali, jestli ti budou moct brzy vrátit tvoji tašku, Tru...“

„Vypadni,“ zavrčela Trudy, ani nezvedla hlavu. „Okamžitě.“

Guttenberg si všiml jejích bledých tváří a pevně sevřených čelistí. Potom beze slova odešel.

TŘI

Trudy odešla z práce ve tři čtvrtě na pět, což na ni bylo brzo. Vracela se k rohu Druhé a Čtyřicáté šesté, a i když se jí do nohou a do žaludku začala znovu vkrádat ta necitlivost, když se blížila k Hammarskjöld Plaza, nezaváhala. Zůstala stát na rohu, nevsímala si střídám bílého nápisu JDI a červeného STÚJ. Otáčela se v úzkém kroužku, skoro jako baletka, a nevsímala si čekajících chodců a oni si na oplátku nevsímali ji.

„Zrovna tady,“ pronesla. „Stalo se to zrovna tady. Vím, že ano. Zeptala se mě, jakou mám velikost, a než jsem stačila odpovědět – a já bych odpověděla, řekla bych jí klidně, jakou mám barvu prádla, kdyby se mě ptala, byla jsem v šoku – než jsem stačila odpovědět, ona řekla...“

Vykašli se na to, Susannah říká, že vypadají na sedmičky. To bude stačit.

Nu, tu poslední větu nedokončila, ale Trudy si byla jistá, že právě to měla žena v úmyslu říct. Jenže v té chvíli se jí proměnil obličej. Jako u komika, který se chystá imitovat Billa Clintona nebo Michaela Jacksona nebo třeba i George Clooneyho. A požádala o pomoc. Požádala o pomoc a řekla, že se jmenuje... jak?

„Susannah Deanová,“ řekla nahlas Trudy. „Tak se jmenovala. Vůbec jsem to policistovi Antassimu nepověděla.“

No jo, ale čert vem policistu Antassiho. I s těmi jeho autobusovými zastávkami a obchůdky, ať jde do prdele.

Ta žena – Susannah Deanová, Whoopi Goldbergová, Coretta Scott Kin–gová, at to byl kdokoli – si myslela, zeje těhotná. Myslela si, že má porodní bolesti. Tím jsem si skoro jistá. Ale připadala ti těhotná, Trudy?

„Ne,“ odpověděla.

Na chodníku u Čtyřicáté šesté se bílý nápis JDI znovu proměnil v červené STÚJ. Trudy si uvědomila, že se uklidňuje. Už jenom to, že stála zrovna zde, s mrakodrapem Dag Hammarskjöld Plaza 2 po pravici, ji uklidňovalo. Jako chladivá ruka na rozpáleném čele nebo konejšivé slovo, které vás ujišťuje, že nic, ale absolutně nic vás nemusí znepokojovat tak, až jste z toho citelní.

Uvědomila si, že slyší bzučení. Líbezná bzučení.

„To není bzučení,“ prohodila, zrovna když se nápis STUJ znovu přeměnil v bílý JDI (vzpomněla si na jednoho kluka z vysoké, který jí kdysi řekl, že nejhorší karmická katastrofa, jakou si umí představit, je vtělit se do pouličního semaforu). „To není bzučení, to je zpěv.“

A potom, přímo vedle ní – polekal ji, ale nevyděsil – promluvil mužský hlas. „Správně,“ prohlásil. Trudy se otočila a uviděla džentlmena, který vypadal na něco přes čtyřicet. „Zajdu si sem často, jen abych ho slyšel. A něco vám povím, jelikož my dva jsme jenom lodí, co se míjejí noci, abych tak řekl – když jsem byl mladý, trpěl jsem strašlivým akné.“

Myslím, že tím, že jsem sem chodil, jsem si to vyléčil.“

„Myslíte, že postávání na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté vám vyléčilo akné?“ ujišťovala se.

Mírně se usmíval, velmi mile, ale teď maličko zrozačtil. „Já vím, že to zní bláznivě...“

„Já jsem viděla, jak se přímo tady odnikud objevila jakási žena,“ přerušila ho Trudy. „Je to tři a půl hodiny, co jsem to viděla. Když se objevila, chyběly jí nohy od kolen dolů. Potom jí zbytek dorostl. Takže kdo je tu blázen, příteli?“

Díval se na ni vykulenýma očima, jeden z mnoha anonymních sluhů času v obleku a s kravatou, na konci pracovního dne povolenou. A opravdu viděla na jeho čele a tvářích důlky a stíny dávné trudoviny. „Je to pravda?“

Zvedla pravou ruku. „Jestli lžu, ať umřu. Ta mrcha mi ukradla boty.“ Zaváhala. „Ne, nebyla to mrcha. Nevěřím, že to byla mrcha. Byla vystrašená a bosá a myslela si, že pracuje k porodu. Škoda, že jsem neměla čas dát jí místo těch dobrých střeviců tenisky, kruci.“

Muž se na ni opatrně podíval a Trudy Damascusová byla najednou unavená. Napadlo ji, že je to přesně ten pohled, na který si bude muset zvyknout. Semafor znovu zavelel JDI a muž, který s ní mluvil, zamířil na druhou stranu a houpal kufříkem.

„Pane!“

Nezastavil se, ale ohlédl se.

„Co tady bylo dřív, když jste se tu zastavoval na tu svoji léčbu akné?“

„Nic,“ odpověděl. „Byl tu jenom plot a za ním prázdná parcela. Myslel jsem, že to pak přestane – ten pěkný zvuk –, když ji zastavěli, ale to se nestalo.“

Došel k opačnému chodníku. Vydal se po Druhé avenue. Trudy zůstala stát na místě, ponořená v myšlenkách. Myslel jsem, že to přestane, ale to se nestalo.

„Ale co by tu mělo zpívat?“ zeptala se a otočila se, aby se podívala přímo na Hammarskjöld Plaza 2. Černou věž. Bzučení zesílilo, když se na ně soustředila. A bylo líbeznější. Nebyl to jen jeden hlas, ale spousta hlasů. Jako chór. A pak to přestalo. Zmizelo to stejně náhle, jako se ta černoška objevila.

Ne, je to jinak, pomyslela si Trudy. Prostě jsem ztratila schopnost to slyšet, nic víc. Kdybych tu stála dost dlouho, určitě by se to zase ozvalo. Páni, to je bláznovství. Já jsem blázen.

Že by? Tomu nevěřila. Zčistajasna jí celý svět připadal velmi chatrný, stěží hmatatelný, spíš jako idea než cosi skutečného. V životě si nepřipadala méně realistická než teď. Cítila slabost v kolenou a kolem žaludku a bylo jí na omdlení.

ČTYŘI

Na opačné straně Druhé avenue byl malý park. V něm stál vodotrysk. Poblíž trůnila kovová socha želvy, její krunýř se leskl v přeprskách vody. Vodotrysky ani sochy ji nezajímaly, ale stála tam také lavička.

Znovu se objevil povel JDI. Trudy překloupala Druhou avenue, jako by jí bylo třiaosmdesát a ne osmatřicet, a posadila se. Začala zhluboka, pomalu dýchat a po třech minutách se jí ulevilo.

Vedle lavičky stál koš s nápisem UDRŽUJTE ČISTOTU. Pod to kdosi na–sprejoval růžové graffito: Vidím ŽELVU obrovitou. Trudy želvu také viděla, ale obrovitá jí nepřipadala. Socha byla poměrně skromná. Uviděla ještě něco: výtisk New York Times srolovaný tak, jak to vždycky dělávala, když si noviny chtěla ještě ponechat a měla náhodou tašku, do které noviny mohla strčit. Po Manhattanu se samozřejmě povalovalo nejméně milión výtisků Timesů, ale tenhle byl její. Věděla to ještě dřív, než noviny vylovila z koše a přesvědčila se tím, že nalistovala křížovku, kterou během polední přestávky skoro vyplnila výraznou fialovou tužkou.

Vrátila noviny do koše a podívala se přes Druhou avenue na místo, kde

se změnila její představa o tom, jak to na světě chodí. Možná se změnila navždycky.

Vzala si boty. Přešla ulici, posadila se tady u želvy a obula se. Nechala si tašku, ale Timesy vyhodila. Proč chtěla moji tašku? Neměla vlastní boty, které by do ní dala.

Trudy si pomyslela, že ví. Ta žena do tašky strčila ty svoje talíře. Policajt, který by zahlédl ty ostré okraje, by se mohl zajímat, co se podává na talířích, které mohou člověku uříznout prst, když je popadnete na nesprávném místě.

Tak jo, ale kam potom šla?

Na rohu První a Čtyřicáté šesté stál hotel. Kdysi to byl hotel Plaza. Trudy nevěděla, jak se jmenuje teď, a nezajímalo ji to. Ani tam nechtěla jít a ptát se, jestli sem před několika hodinami nevešla černoška v džínách a flekaté bílé košili. Měla silné tušení, že právě to její verze ducha Jacoba Marleyho udělala, ale takové tušení bylo přesně toho druhu, o kterém se nemínila přesvědčovat. Radši to nechá plavat. Ve městě bylo plno bot, ale zdravého rozumu –

Radši půjde domů, osprchuje se a potom.. vykašle se na to. Jenže –

„Něco tu nehraje,“ řekla a jakýsi muž, který jí míjel po chodníku, se na ni podíval. Vzdorně mu vrátila pohled. „Něco to sakra nehraje. Všechno se...“

Naklání, to bylo to slovo, které ji napadlo, ale neřekla ho. Jako by jeho vyslovením mohla způsobit, že to, co se naklání, se skácí.

Pro Trudy Damascusovou začalo léto plné zlých snů. Některé byly o ženě, která se nejdřív zjevila a potom narostla. To bylo zlé, ale ne nejhorší. V těch nejhorších snech se ocitala ve tmě, kde zvonily strašlivé zvonky a kde cítila, že se cosi naklání stále níž a níž k bodu, odkud nebude návratu.

STAVE: Hopala–hop–klíč,
co vidíš, povíš?
Je to duch či zrcadlo jen,
co tě nutí utéct pryč?
ODPOVĚĎ: Hopala–hop–tři!
Já žádám tě, povíš mi?
Je to duch nebo tvá temná půle,
co tě nutí utéct pryč?

4. strofa
Dogan pro Susannah

JEDNA

Susannah zjistila, že má paměť nepříjemně děravou, nespolehlivou, jako vydřenou převodovku starého auta. Pamatovala si bitvu s Vlky a Miu, trpělivě čekající, než bude dobojováno...

Ne, to nebylo správně. Nebylo to spravedlivé. Mia dělala mnohem víc, než jen trpělivě čekala. Povzbuzovala Susannah (a ostatní) celým svým válečnickým srdcem. Zdržovala porodní bolesti, zatímco náhradní matka jejího chlapička rozsávala smrt svými talíři. Jenomže se ukázalo, že Vlci jsou roboti, takže se nedá přesně říct...

Ale ano. Ano, dá. Protože to byli víc než roboti, mnohem víc, a my jsme je zabili. Povstali jsme ve spravedlivém hněvu a zabili ty parchanty.

Jenže to už neplatilo, protože to pominulo. A jakmile bylo po všem, ucítila, jak se bolesti vracejí, a byly silné. Byla by porodila dítě přímo u té zatracené cesty, kdyby nedala pozor. A tam by zemřelo, protože mělo hlad, Miin chlapiček měl hlad a...

Musíš mi pomoci!

Mia. A bylo nemožné na ten výkřik nereagovat. I když cítila, jak ji Mia odstrkuje (stejně jako Roland kdysi odstrčil Dettu Walkerovou), bylo nemožné nereagovat na ten výkřik zoufalé matky. Nejspíš to bylo také tím, jak si Susannah domyslela, že se dělily o její tělo, a to tělo se přihlásilo jménem dítěte. Nejspíš nemohlo jinak. A tak tedy pomohla. Udělala, co samotná Mia už sama nezvládala, pozastavila porodní bolesti ještě na chvíli. I když to samo o sobě mohlo být pro chlapička nebezpečné (divné, jak se výraz chlapiček vetřel do jejích myšlenek a osvojila si ho stejně jako Mia), kdyby to trvalo příliš dlouho. Vzpomněla si na příběh, který vyprávěla jedna dívka při jakémsi dívčím mejdanu na koleji na Kolumbijské, půl tuctu jich sedělo v kruhu v pyžamech, pokuřovaly cigarety a posílaly si láhev Wild Irish Rose – všechno absolutně verbotten a proto dvakrát sladší. Ten příběh byl o děvčeti v jejich věku, které se vydalo na dlouhý výlet autem a bylo mu příliš trapné požádat o čurací zastávku. Podle té historky dívce praskl močový měchýř a ona zemřela. Byl to takový ten příběh, který považujete za naprostou blbost, a přitom mu naprosto věříte. A ta záležitost s chlapičkem... miminem...

Ale bez ohledu na nebezpečí dokázala porodní bolesti zastavit. Protože měla spinače, které to dokázaly. Někde ty spinače měla.

(v Doganu)

Jenomže přístroje v Doganu nikdy nebyly určeny k tomu, co chtěla –chtěly –

(my)

provést. Nakonec se přetížily a

(prasknou)

všechny přístroje vzplanou, spálí se. Spustí se alarmy. Ovládací panely a televizní obrazovky zhasnou. Jak dlouho potrvá, než k tomu dojde? Susannah nevěděla.

Matně si vzpomínala, jak vytáhla kolečkové křeslo z krytého vozu, zatímco ostatní se zabývali něčím jiným, oslavovali vítězství a truchlili nad mrtvými. Vylézt tam a vyzvednout křeslo nebylo snadné, když člověku od kolen dolů chybí nohy, ale nebylo to ani tak obtížné, jak by si někdo mohl myslet. Byla přece zvyklá na překážky, které jí kladl svět do cesty –od chození na toaletu po vytahování knih z polic, které měla kdysi snadno na dosah (ve svém newyorském bytě měla pro takové případy stoličku). Každopádně na ni Mia naléhala –vlastně ji poháněla jako kovboj zaběhlé dobytče. A tak se Susannah vytáhla do vozu, spustila kolečkové křeslo na cestu a pak se do něho sama usadila. Nebylo to tak snadné jako odvalit kládu, ale zdaleka ne tak obtížné jako jiné úkoly, před které byla postavena od té doby, co přišla o nějakých čtyřicet centimetrů tělesné výšky.

Křeslo ji vezlo poslední míli cesty, možná kousek dál (Mia, dcera nikoho, neměla nohy, v Calle ne). Potom křeslo prudce najelo na žulový ostroh a Susannah vypadla. Naštěstí dokázala pád ztlumit pažemi a ochránit své nepokojné a nešťastné břicho.

Pamatovala se, jak se zvedla – zpět, pamatovala se, jak Mia zvedla tělo Susannah Deanové, které obsadila – a propracovávala se vzhůru po stezce. Z callské strany jí zbývala už jenom jedna jasná vzpomínka, na to, jak se snažila Mie zabránit, aby sebrala Susannah kožený řemínek z krku. Visel na něm prstýnek, krásný lehký prstýnek, který jí vyrobil Eddie. Když

viděl, že je moc velký (mělo to být překvapení, proto jí neměřil prst), byl zklamaný a řekl jí, že jí udělá jiný.

Dělej, jak myslíš, řekla tehdy, ale já budu vždycky nosit tenhle.

Pověsila si ho na krk, líbilo se jí cítit ho mezi prsy, a teď tahle neznámá ženská, ta mrcha, se jí ho snaží sebrat.

Detta předstoupila a poprala se s Miou. Dětě se ani v nejmenším nepodařilo přemoci Rolanda a znovu získat kontrolu, ale Mia nebyla žádný Roland z Gileadu. Miiny ruce pustily kožený řemínek. Zakolísala. A v tu chvíli

Susannah pocítila další porodní stah, až se musela zlomit v pase a zasténat.

Proto musí pryč! vykřikla Mia. Jinak budou mít i jeho pach stejně jako tvůj! Pach tvého manžela! To přece nechceš, to mi věř!

Kdo? zeptala se Susannah. O kom to mluvíš?

Toho si nevšímej – není čas. Ale jestli se za tebou vydá – a já vím, že ty jsi o tom přesvědčená –, nesmějí zachytit jeho pach! Nechám to tady, on to zde najde. Později, jestli ka dovolí, to můžeš zase nosit.

Susannah napadlo povědět jí, že by mohly prsten umýt, smýt z něho Eddieho pach, ale věděla, že Mia nemluví jenom o pachu. Byl to prsten z lásky a takový pach se udrží navěky.

Ale kdo po něm pase?

Vlci, domyslela se. Opravdoví Vlci. Ti v New Yorku. Upíři, o kterých mluvil Callahan, a ničemní muži. Nebo něco jiného? Něco ještě horšího?

Pomoz mi! křičela Mia a Susannah opět nedokázala tomu výkřiku odolat. Dítě možná bylo Miino, nebo taky ne, a možná to byla příšera, nebo taky ne, ale její tělo to dítě chtělo. Její oči ho chtěly spatřit, ať bylo jakékoli, a její uši chtěly uslyšet jeho pláč, i kdyby ten pláč byl ve skutečnosti vrčení.

Sundala prsten, políbila ho a pak ho upustila na začátku stezky, kde ho Eddie určitě uvidí. Protože ji bude sledovat nejméně sem, to věděla.

Co bylo pak? Nevěděla. Měla dojem, že si vzpomíná, jak na čemsi jela vzhůru po příkré stezce, určitě to byla stezka vedoucí k Dveřové jeskyni.

Pak se rozhostila tma.

(žádná tma)

Ne, nebyla to úplná tma. Blikala v ní světla. Slabá zář televizních obrazovek, které v této chvíli neukazovaly žádné obrazy, ale vydávaly pouze měkké šedé světlo. Tiché bzučení motorů, cvakání relé. To byl

(Dogan, Jakeův Dogan)

nějaký velín. Možná místo, které si sama vykonstruovala, možná si tak ve své fantazii představovala plechový barák, který našel Jake na západním břehu řeky Whye.

Dál si jasně vzpomínala na to, že je zpátky v New Yorku. Její oči byly okna, kterými se dívala, zatímco Mia kradla boty nějaké ubohé vystrašené ženě.

Susannah znovu předstoupila a požádala o pomoc. Chtěla pokračovat, říct té ženě, že potřebuje do nemocnice, potřebuje lékaře, že bude rodit a že není v pořádku. Než to stačila, zaplavila ji další bolest, horší než ta, kterou cítila poté, co přišla o nohy. Ale tohle – tohle –

„Ach, kristepane,“ pronesla, ale Mia znovu převzala vládu, než stihla říct ještě něco, poručila Susannah, že to musí zastavit, a obořila se na cizí ženu, že jestli zburcuje nějaké strážníky, přijde o něco mnohem cennějšího než pár střevíců.

Mio, poslouchej mě, řekla jí Susannah. Můžu to znovu zarazit – tedy myslím, že můžu –, ale musíš mi pomoci. Musíš se posadit. Jestli se nezastavíš aspoň na chvilku, ani samotný Bůh nedokáže porod zarazit. Rozumíš? Slyšíš mě?

Mia slyšela. Chvilku zůstala na místě a dívala se za ženou, které ukradla boty. Potom se skoro ustrašeně zeptala: Kam bych měla jít?

Susannah vycítila, že její únoskyně si poprvé uvědomila, v jak obrovitém městě se ocitla, že konečně vidí proudící davy chodců, záplavy kovových vozů (zdálo se, že každý třetí je natřen tak ostrou žlutí, až to skoro křičelo) a věže tak vysoké, že za podmračeného dne se jejich vrcholky ztrácely z dohledu.

Obě ženy se dívaly jediným párem očí na cizí město. Susannah věděla, že je to její město, ale ve spoustě ohledů už tomu tak nebylo. Odešla z New Yorku v roce 1964. O kolik roků dál se ocitly? Dvacet? Třicet? Na tom nesejde, nechá to být. Teď na podobné starosti nebyla vhodná chvíle.

Pohledy jich obou se ustálily na maličkém parku na druhé straně ulice. Bolesti prozatím ustaly, a když nápis naproti ohlásil JDI, černoška (která nevypadala, že je v pokročilém stupni těhotenství) pomalým, ale klidným krokem přešla.

Na druhé straně stála vedle vodotrysku lavička a socha. Pohled na želvu Susannah trochu uklidnil. Jako by jí Roland zanechal znamení, to, čemu pistolník říkal sigul.

Taky pro mě přijde, řekla Mie. A na něho by sis měla dát pozor, ženo. Měla by sis na něho dát zatracený pozor.

Udělám, co musím udělat, odpověděla Mia. Chceš vidět noviny, které měla ta žena u sebe. Proč?

Chci vidět, kdy tady jsme. Noviny to řeknou.

Hnědé ruce vytáhly srolované noviny z plátěné tašky značky Borders, rozbalily je a podržely před modrýma očima, které byly na počátku toho dne hnědé stejně jako ruce. Susannah uviděla datum – 1. června 1999 – a zamyslela se nad ním. Ne dvacet nebo třicet let, ale třicet pět. Až do této chvíle si neuvědomovala, jak málo počítala s tím, že svět vydrží tak dlouho. Současníci, které ve svém dávném životě znala – studenti, občanskoprávní advokáti, kamarádi z mokré čtvrti a folkové aficionados – se touto dobou blíží horní hranici středního věku. Někteří byli nepochybně po smrti.

To stačí, rozhodla Mia a vyhodila noviny do koše, kde se samy sbalily do roličky. Očistila si z bosých chodidel co nejvíce špíny (kvůli té špíně si Susannah nevšimla, že nohy změnily barvu) a pak si obula ukradené střevíce. Byly trochu těsné a bez ponožek jí určitě naskáčou puchýře, jestli bude muset jít moc daleko, ale –

Tebe to nezajímá, že? zeptala se jí Susannah. Nejsou to tvoje nohy. A jakmile to řekla (protože to opravdu byl jistý druh rozhovoru, Roland by to nazval poradou), věděla, že se možná mylí. Její vlastní nohy, ty, které ji poslušně nosily životem v těle Odetty Holmesové (a někdy Detty Walkerové), byly dávno pryč, shnily anebo – to spíš – shořely v některé městské spalovně.

Jenže si nevšimla, že změnily barvu. Ale později si pomyslí: Přece jen sis všimla. Všimla sis toho a okamžitě to vytěšnila. Protože co je moc, to je moc.

Než mohla dál bádát nad otázkou, či nohy nyní má, a to jak z filozofické, tak i z fyzické stránky věci, přišla další vlna

bolesti. Sevřela jí žaludek a proměnila ho v kámen a současně uvolnila stehna. Poprvé ucítila děsivé a strašlivé nutkání tlačit.

Musíš to zastavit! křičela Mia. Ženo, musíš! Kvůli chlapičkovi, a taky kvůli nám!

Ano, dobře, ale jak?

Zavři oči, řekla jí Susannah.

Cože? Neslyšelas mě? Musíš–

Slyšela jsem tě, odsekla Susannah. Zavři oči.

Park zmizel. Svět potemněl. Byla černoška, stále mladá a nepochybně krásná, a seděla na lavičce v parku vedle vodotrysku a kovové želvy s mokrým a svítivým kovovým krunýřem. Jako by si v tom teplém odpoledni pozdního jara v roce 1999 jen tak přemýšlela.

Já si teď na chvílku odskočím, řekla Susannah. Vráť se. Ty zatím zůstaň sedět tady. Sed' klidně. Nehýbej se. Bolest by měla polevit, ale i kdyby nejdřív nepolevila, sed' klidně. Kdyby ses hýbala, jenom bys ji zhoršila. Rozumíš mi?

Mia byla možná vyděšená, rozhodně byla odhodlaná prosadit svou, ale nebyla hloupá. Položila jenom jedinou otázku. Kam jdeš?

Zpátky do Doganu, odpověděla Susannah. Svého Dogami. Toho, co mám uvnitř.

DVĚ

Budova, kterou Jake našel na druhém břehu řeky Whye, byla nějakým prastarým komunikačním a pozorovacím stanovištěm. Chlapec jim ho dost podrobně popsal, ale přesto by zřejmě nepoznal jeho podobu, jak si ji vyfantazírovala Susannah, protože ta podoba se zakládala na technologii, která byla značně zastaralá už o třináct let později, kdy Jake odešel z New Yorku do Středosvěta. V čase Susannah byl prezidentem Lyndon Johnson a barevná televize byla stále zvláštností. Počítače byly obrovské předměty, které plnily celé budovy. Jenže Susannah navštívila město Lud a některé divy tam viděla, a tak by Jake přece jen mohl poznat místo, kam se ukryl před Benem Slightmanem a Andym, robotem vzoru Posel.

Určitě by poznal zaprášené linoleum na podlaze se vzorkem černých a červených kostek, a židle na kolečkách u konzol plných blikajících světél a svítících ciferníků. A poznal by kostru v rohu, zubící se nad roztrženým límcem prastaré uniformy.

Přešla místnost a posadila se na jednu židli. Nad ní byla řada černobílých televizních obrazovek, které ukazovaly desítky výjevů. Někde byla Calla Bryn Sturgis (náměstí, Callahanův kostel, konzum, cesta z města vedoucí na východ). Někde byly vidět nehybné obrázky podobné studiovým fotografiím: na jedné byl Roland, na další usměvavý Jake s Ochem

v náručí, a na jiné – sotva se na ni dokázala podívat – Eddie s kloboukem kovbojsky posunutým do týla a s vyřezávacím nožem v ruce.

Na dalším monitoru byla vidět štíhlá černá žena, sedící na lavičce vedle želvy, seděla s koleny u sebe, rukama složenými v klíně, očima zavřenými, na nohou ukradené střevíce. Měla nyní tři zavazadla: jednu tašku ukradla ženě na Druhé avenue, v druhé otevřené kabele byly nabroušené Orizy... a třetí byla taška na bowlingovou kouli. Měla vyrudlou barvu a bylo v ní cosi hranatého. Krabice. Když ji tak viděla na televizní obrazovce, dostávala Susannah vztek – cítila se zrazená –, ale nevěděla proč.

Ta taška byla na druhé straně růžová, pomyslela si. Změnila barvu, když jsme přešly, ale jen maličko.

Ženina tvář na černobílé obrazovce nad ovládacím panelem se zkřivila. Susannah pocítila ozvěnu bolesti, kterou prožívala Mia, slabou a vzdálenou.

Musím to zarazit. A rychle.

Zbývala otázka: jak?

Tak, jak jsi to dělala na druhé straně. Když odvážela svůj náklad k té jeskyni tak rychle, div nevypustila duši.

Ale to jí teď připadalo moc dávno, v jiném životě. A proč ne? Musel to být jiný život, jiný svět, a jestli vůbec doufala, že se tam někdy vrátí, musela pomoci hned teď. Takže co tehdy udělala?

Použila jsi tohle vybavení, to jsi udělala. Máš ho ale jenom v hlavě– tomu profesor Overmeyer tehdy v základech psychologie říkal „vizualizační technika“. Zavři oči.

Susannah to udělala. Teď byly zavřeny oboje oči, ty fyzické, které ovládala Mia v New Yorku, i ty v její mysli.

Vizualizace.

Provedla příkaz. Nebo se aspoň pokusila.

Otevřít.

Otevřela oči. Teď se na panelu před ní, kde byly dřív reostaty a blikající světla, objevily dva velké ciferníky a jediný pákový vypínač. Ciferníky vypadaly jako z bakelitu, jako ciferníky na troubě matčina sporáku v domě, kde Susannah vyrůstala. To ji nijak nepřekvapilo. Všechno, co si představujete, bez ohledu na to, jak divoké ty představy jsou, je pouze maskovaná podoba toho, co už znáte.

Ciferník nalevo měl nápis EMOCIONÁLNÍ TEPLOTA. Rozsah měl od 32 po 212 (32 byla v modré, 212 v jasně červené části). Momentálně se ručička nacházela na 160. Ciferník uprostřed sledoval SÍLU STAHŮ. Číslo na něm měla rozpětí od 0 do 10 a ručička se právě zhoupla na 9. Nápis pod pákovým vypínačem zněl prostě CHLAPÍČKA měl pouze dvě polohy: BDÍ a SPÍ. Momentálně byl v poloze BDÍ.

Susannah zvedla hlavu a uviděla, že na jedné obrazovce je nyní vidět dítě in utero. Byl to chlapec. Krásný chlapec. Jeho drobný penis se vznášel jako stéblo řasy pod volnou smyčkou pupeční šňůry. Měl otevřené oči, a i když byl obraz černobílý, ty oči byly pronikavě modré. Zdálo se, že chlapičkův pohled proniká přímo do Susannah.

To jsou Rolandovy od, pomyslela si hloupě, celá udivená. Jak je to možné?

Samozřejmě to nebylo možné. Tohle měla na svědomí její fantazie, vizualizační technika. Ale i tak, proč si

představovala Rolandovy modré oči? Proč ne Eddieho oříškově hnědé? Proč ne manželovy oříškově hnědé oči?

Na to teď není čas. Udělej, co musíš.

Sáhla po ovladači EMOCIONÁLNÍ TEPLoty a skousla si dolní ret (na monitoru s parkovou lavičkou bylo vidět, že si Mia také skousla ret). Zaváhala, potom navolila 72, přesně jako by to byl termostat. A nebyl snad?

Okamžitě ji zaplnil klid. Uvolněně se usadila a nechala ret vyklouznout ze zubů. Na monitoru z parku bylo vidět, že černá žena udělala totéž. Dobrá, zatím to jde.

Chvilku zaváhala s rukou nad ovladačem SÍLY STAHLŮ, ale pak sáhla po CHLAPÍČKOVÍ. Cvakla přepínač z polohy BDÍ do polohy SPÍ. Děcko okamžitě zavřelo oči. Susannah se kdoví proč ulevilo. Ty modré oči jí vadily.

Dobrá, takže zpět k SÍLE STAHLŮ. Podle Susannah bylo toto nejdůležitější, Eddie by tomu řekl Velká sázka. Uchopila staromódní ovladač, zkusmo zatlačila a nijak ji nepřekvapilo, když zjistila, že se ta vachrlatá páčka na své dráze ani nepohnula. Nechtěla se otočit.

Však ty poslechněš, pomyslela si Susannah. Protože to potřebujeme. Potřebujeme, aby ses pohnula.

Popadla pevně páku a začala ji pomalu otáčet proti směru hodinových ručiček. Hlavou jí projela bolest, až se zašklebila. Další poryv bolesti jí na okamžik sevřel hrdlo, jako by jí tam uvízla rybí kost, ale pak obě bolesti zmizely. Po její pravici se rozsvítila celá řada světel, většinou žlutých, několik z nich červených.

„VAROVÁNÍ,“ pronesl jakýsi hlas, který jí přízračně připomněl Blainea Mona. „TATO OPERACE MŮŽE PŘEKROČIT BEZPEČNOSTNÍ PARAMETRY.“

Nekecej, šerloku, pomyslela si Susannah. Ukazatel SÍLY STAHLŮ teď byl na šestce. Když otočila až na pětku, rozsvítila se další řada žlutých a červených světel a tři z monitorů s výjevy z Cally zasyčely a zhasly. Do hlavy se jí zabořil jako neviditelné neúprosné prsty další nápor bolesti. Odněkud zdola se ozvalo kňučení startujících motorů nebo turbín. Velkých, soudě podle zvuku. Cítila jejich vibrace v chodidlech, které byly samozřejmě bosé – boty si vzala Mia. No jistě, pomyslela si, předtím jsem žádné nohy neměla, takže jsem na tom možná vydělala.

„VAROVÁNÍ,“ pronesl mechanický hlas. „TO, CO DĚLÁŠ, JE NEBEZPEČNÉ, SUSANNAH Z NEW YORKU. SLYŠ MĚ, TO ŽÁDÁM. NENÍ PĚKNÉ PODVÁDĚT MATKU PŘÍRODU.“

Napadlo ji jedno z Rolandových rčení: Uděláš, co ty potřebuješ udělat, já udělám, co já potřebuji udělat, a uvidíme, kdo dostane husu. Nebyla si jistá, co to znamená, ale připadalo jí, že to vystihuje její situaci, takže to opakovala nahlas, a přitom pomalu, ale vytrvale otáčela ručičku na SÍLE STAHLŮ dolů na čtyřku, potom trojku...

Chtěla dotočit ručičku až k jedničce, ale bolest, která jí prošlehla hlavou, když to absurdní měřidlo minulo dvojku, byla tak nesmírná – tak ničivá –, že ruku odtáhla.

Bolest chvilku pokračovala – dokonce zesílila – a Susannah si myslela, zeji to zabije. Mia se skácí z lavičky, na které seděla, a obě budou mrtvé dřív, než jejich společné tělo dopadne na dlažbu před sochou želvy. Zítra nebo pozítří podniknou její pozůstatky krátký výlet na Porterovo pole. A co bude stát na úmrtním listu? Mrtvice? Infarkt? Nebo možná starý dobrý pomocník uspěchaného zdravotníka, přirozená smrt?

Ale bolest ustoupila a ona stále zůstávala naživu. Seděla před konzolí se dvěma směšnými ciferníky a spínačem, zhluboka dýchala a utírala si oběma rukama pot z tváří. Pánové, pokud šlo o vizualizační techniku, byla určitě mistryní světa.

Tohle je víc než vizualizace – a ty to víš, ne?

Nejspíš ano. Così ji změnilo – všechny je to změnilo. Jake získal schopnost nahlížet do cizí mysli, což byl druh telepatie. Eddie si vypěstoval (a stále v tom pokračoval) jakousi schopnost vytvářet mocné talisma-

ny – jeden z nich už jim posloužil k tomu, aby otevřel dveře mezi dvěma světy. A ona?

Já... vidím. To je vše. Jenomže když se podívám pořádně, začne to být skutečné. Stejně jako musela být skutečná Detta Walkerová.

V celém jejím Doganu svítila žlutá světla. A zatímco se na ně dívala, některá se měnila na červenou. Podlaha pod nohama – říkala jim hostující nohy – se chvěla a rachotila. Objevovaly se praskliny, které se rozšíří a prohloubí. Dámy a pánové, vítajte v domě Usherů.

Susannah vstala a rozhlédla se. Měla by se vrátit. Zbývá ještě nějaký úkol, než to udělá?

Jeden ji napadl.

TŘI

Susannah zavřela oči a představila si rádiový mikrofon. Když oči otevřela, měla mikrofon před sebou, stál na konzoli napravo od obou ciferníků a spínačem. Představovala si mikrofon značky Zenith, včetně zet ve tvaru blesku na patě mikrofonu, ale místo toho tam byl nápis NORTH CENTRÁL POSITRONICS. Takže se do její vizualizační techniky cosi vměšuje. To ji nesmírně vyděsilo.

Na ovládacím panelu přímo za mikrofonem byl polokruhový, třibarevný ukazatel, pod kterým byla napsána slova SUSANNAH-MIO. Ručička přecházela ze zelené do žluté. Za žlutým segmentem následoval červený úsek a v něm bylo černě natištěno jediné slovo: NEBEZPEČÍ.

Susannah vzala mikrofon, ale neviděla žádné ovládání, takže znovu oči zavřela a představila si pákový spínač podobný tomu s označením BDÍ a SPÍ, jenomže tentokrát u mikrofonu. Když oči zase otevřela, vypínač tam byl. Zmáčkla ho.

„Eddie,“ pronesla. Připadala si trochu praštěně, ale pokračovala. „Ed-die, jestli mě slyšíš, jsem v pořádku, aspoň prozatím. Jsem s Miou v New Yorku. Je prvního června 1999 a pokusím se jí pomoci porodit to dítě. Nevidím jinou možnost. Když už nic jiného, musím ho sama ze sebe dostat. Eddie, dávej na sebe pozor. Já...“ Oči se jí zalily slzami. „Miluju tě, zlato. Moc.“

Vyhrkly jí slzy. Začala šije utírat a potom přestala. Copak nemá právo plakat pro svého muže? Stejně jako každá jiná žena?

Počkala, jestli se neozve odpověď, věděla, že by nějakou mohla vytvořit, kdyby chtěla, ale odolala tomu nutkání. V této situaci by samomluva Eddieho hlasem nebyla k ničemu.

Najednou se jí rozdvojilo vidění. Uviděla, že Dogan je neskutečný stín. Za jeho zdmi nebyla pustina na východním břehu Whye, ale Druhá avenue plná aut.

Mia otevřela oči. Začínalo jí být zase dobře – díky mně, zlatíčko, díky mně – a chystala se vyrazit.

Susannah se vrátila.

ČTYŘI

Černá žena (která se stále považovala za černošku) seděla na jaře roku 1999 na lavičce v New Yorku. Černá žena s cestovními taškami – svými saky paky – kolem sebe. Jedna z nich měla vyšisovanou červenou barvu. SAMÉ ZÁSAHY NA DRAHÁCH VE STŘEDU MĚSTA, stálo na ní. Na druhé straně byla růžová. Barvy růže.

Mia vstala. Susannah okamžitě předstoupila a přinutila ji znovu se posadit.

K čemu to? zeptala se Mia překvapeně.

Nevím, nemám ponětí Ale trochu si pohovoříme. Nechceš mi nejdřív říct, kam miníš jít?

Potřebuji telefon. Někdo zavolá.

Telefon, opravila ji Susannah. A mimochodem, máme na košili krev, zlato, krev Margaret Eisenhartové, a dřív nebo později někdo pozná, co to je. Co si pak počneš?

Odpověď neměla podobu slov, byl to jen příval úsměvného pohrdání. Susannah to rozzuřilo. Před pěti minutami – nebo možná patnácti, čas jenom letí, když se člověk dobře baví – tahle násilnická mrcha škemrla o pomoc. A teď, když ji dostala, odměnila svou zachránkyni niterným pohrdavým úsměvem. Ještě horší bylo, že ta mrcha měla pravdu: nejspíš by se klidně mohla procházet centrem celý den a nikdo by se jí nezeptal, jestli ta špína na košili je uschlá krev nebo se jenom umazala čokoládovou zmrzlinou.

Tak dobře, řekla, ale i když tě nikdo nebude otravovat kvůli krvi, kam se uklidíš? Pak ji napadla další otázka, a ta ji měla nejspíš napadnout ze všeho nejdřív.

Mio, jak vůbec víš, co je telefon? A nevykládej mi, že tam, odkud přicházíš, je máte.

Žádná odpověď. Jenom ostrážitě mlčení. Ale aspoň té mrše zmrazila úsměv, aspoň tohle dokázala.

Máš přátele, vid'? Nebo si aspoň myslíš, že to jsou přátelé. Lidi, se kterými jsi mluvila za mými zády. Lidi, kteří ti pomůžou. Nebo si to aspoň myslíš.

A ty mi pomůžeš nebo ne? Takže se k tomu znovu vrátila. A vztekle. Ale pod tím vztekem bylo co? Strach? To byl nejspíš příliš silný výraz, aspoň zatím to platilo. Ale určitě tam byla obava. Kolik času mi – nám – zbývá, než stahy znovu začnou?

Susannah odhadovala nějakých šest až deset hodin – rozhodně do půlnoci před druhým červnem –, ale snažila se to před ní utajit.

Nevím. Nebude to moc dlouho.

Pak se do toho musíme pustit. Musím najít telefon. Fon. Někde v ústraní

Susannah si vzpomněla, že na rohu První avenue a Čtyřicáté šesté ulice je hotel, ale pokusila se nechat si to pro sebe. Její oči zabloudily znovu k tašce, kdysi růžové, nyní červené, a najednou pochopila. Ne všechno, ale dost na to, aby propadla zoufalství a vzteku.

Nechám ho tady, říkala přece Mia, když mluvila o prstenu, který pro ni vyrobil Eddie, nechám ho tady, on ho tu najde. Později, jestli to bude vůle ka, ho můžeš zase nosit.

Nebyl to vyloženě slib, aspoň ne výslovný, ale Mia rozhodně naznačila–

Myšlenky Susannah zaplavila tupá zloba. Ne, nic neslibovala. Jednoduše vedla Susannah jistým směrem a Susannah dodělala zbytek.

Nepodvedla mě, jenom mě nechala, abych se podvedla sama.

Mia znovu vstala a Susannah opět předstoupila a přinutila ji usednout. Tentokrát zprudka.

Co je? Susannah, slíbila jsi to! Chlapíček –

Pomůžu ti s chlapíčkem, odpověděla Susannah zlověstně. Naklonila se vpřed a zvedla červenou tašku. Tašku s krabicí uvnitř. A uvnitř krabice? Té krabice z dřeva duchů s runovým nápisem NENALEZENY? Ucítila zlovlný tep i skrz vrstvu kouzelného dřeva a látky. V té tašce byla Černá třináctka. Mia ji pronesla dveřmi. A pokud dveře otevírala ta koule, jak by se k ní teď Eddie mohl dostat?

Udělal jsem, co jsem musela, vyhrkla Mia nervózně. Je to moje dítě,

můj chlapíček, a teď se proti mně všichni spikli. Všichni kromě tebe, a ty mi pomáháš jenom proto, že musíš. Pamatuj, co jsem řekla... jestli to bude vůle ka, řekla jsem –

Tentokrát odpověděl hlas Detty Walkerové. Zněl chraptivě a hrubě a nepřipouštěl žádné dohadování. „Já na ka seru,“ zavrčela, „a ty si to koukej pamatovat. Máš problém, holka. Máš na cestě vopíčka, ve kterém nevíš, co je zač. Máš lidi, co ti přej pomůžou, ale ani vo nich nemáš tucha, co jsou zač. Sakra, nemáš ani páru, co je to telefon nebo kde ho schráníš. Tak tu zůstanem dřepět a ty mi povíš, co bude dál. Pěkně si pokecáme, holka, a jestli nebudeš hrát na rovinku, budeme tu trčet s těma bágama až do noci a ty si můžeš vyprdnout toho svého vzácného chlapíčka přímo tady na lavičce a vykoupat ho v tom zasraném vodotrysku.“

Žena na lavičce vycenila zuby ve zlověstném úsměvu, který patřil Dettě Walkerové.

„O toho chlapíčka stojíš ty... A Susannah, ta na chlapíčka kašle... ale mě jste z tohohle těla skoro vystřadily, takže já... na něho... seru.“

Nějaká žena tlačící kočárek (vypadal stejně božsky lehounce jako kolečkové křeslo, které Susannah opustila) se po ženě na lavičce nervózně ohlédla a pak přidala s kočárkem do kroku, až skoro utíkala.

„Tak!“ rozjařila se Detta. „Je tu venku bezva, co říkáš? Fajnový počasíčko, akorát na pokec. Co ty na to, matko?“

Mia, dcera nikoho a matka jediného, neodpovídala. Dettu to nevyvádělo z míry, její úsměv se ještě víc rozšířil. „Slyšíš mě, no dobře. Slyšíš mé primově. Takže dáme řeč. Poradíme se.“

STAVE: Hopala–hop–fi,
co mi štracháš u dveří?
Jestli mi to nepovíš,
majznu s tebou, že se podivíš.
ODPOVĚĎ: Hopala–ahá!
Spiš prásknu s tebou já!
Ani nechtěj vědět,
kolik podobných jsem už zvlád.

5. strofa
Želva

JEDNA

Mia řekla: Bude se nám mluvit lip –půjde to rychleji a taky jasněji – když na sebe budeme vidět.

Jak bychom mohly? zeptala se Susannah.

Pohovoříme si na hradě, odpověděla Mia okamžitě. Na hradě Na propasti V hodovní síni. Pamatuješ se na hodovní síň?

Susannah přikývla, ale váhala. Vzpomínky na hodovní síň se jí vybavily teprve nedávno, a proto byly neurčité. Nelitovala toho. Mia se tam totiž krmila... nu, velmi nadšeně, mírně řečeno. Ujíkala z mnoha talířů (většinou rukama) a pila z mnoha pohárů a mluvila s mnoha přízraky mnoha půjčenými hlasy. Půjčenými? Sakra, ukradenými hlasy. Dva z nich znala Susannah velmi dobře. Jeden patřil Odettě Holmesové – nervózní, poněkud povýšený, určený do „společnosti“. Druhý byl Dettin neurvalý chrap–lák. Mia zřejmě vykrádala každičké zákoutí osobnosti Susannah, a jestliže se Detta Walkerová vrátila, celá nadržaná někomu natrhnout zadek, pak to byla z velké části práce nevítané cizinky.

Ten pistolník mě tam viděl, řekla Mia. Chlapec taky.

Odmělně se. Potom dodala:

Už jsem se s nimi setkala dřív.

S kým? S Jakem a Rolandem?

Tak, s nimi.

Kde? Kdy? Jak bys –

Nemůžeme mluvit tady. Prosím. Pojďme někam do ústraní.

Někam, kde je telefon, tak to myslíš? Aby ti mohli zavolat tvoji přátelé.

Vím jenom málo, Susannah z New Yorku, ale to málo, co vím, by sis asi ráda poslechla.

Susannah byla stejného názoru. A i když nechtěla, aby si toho Mia všimla, nemohla se dočkat, až zmizí z Druhé avenue. Ty skvrny na košili mohly sice pro náhodné kolemjdoucí vypadat jako od zmrzliny nebo kávy, ale Susannah si velmi naléhavě uvědomovala, co to je: krev, a ne ledajaká, byla to krev statečné ženy, která stála věrně, aby bránila děti svého městečka.

A kolem nohou jí ležely ty tašky. Svého času vídala v New Yorku spoustu taškových/oZícen, tak. Teď se cítila jako jedna z nich, a moc se jí to nelíbilo. Byla vychována pro něco lepšího, jak by řekla její matka. Každý, kdo prošel po chodníku nebo parčíkem, se po ní podíval, a ona měla chuť jim vysvětlovat, že není blázen, i když tak vypadá: špinavá košile, špinavý obličej, přerostlé a rozcuchané vlasy, bez kabelky, jenom ty tři tašky u nohou. Houmlesačka, tak – vždyť přišla o domov v každém ohledu –nejen o dům, ale i o svou dobu –, aleje poctivá. Potřebovala si s Miou promluvit a pochopit, oč se tady jedná, to byla pravda. To, co chtěla, ale bylo mnohem jednodušší: umýt se, převléknout a zmizet aspoň na chvíli veřejnosti z očí.

To by sis klidně mohla přát modré z nebe, zlato, zabručela pro sebe... i pro Miu, pokud Mia poslouchala. Soukromí stojí peníze. Ocitla ses ve verzi New Yorku, kde by jediný hamburger klidně mohl stát dolar, i když to zní šíleně. A ty nemáš anifloka. Jenom desítku nabroušených talířů a jakousi černokněžnickou kouli. Tak co budeš dělat?

Než stačila dokončit myšlenku, New York zmizel a znovu se ocitla ve Dveřové jeskyni. Při své první návštěvě jeskyně si sotva uvědomovala, kde je – tehdy velela Mia a ta spěchala, aby dveřmi unikla –, ale teď vše viděla velmi jasně. V jeskyni byl p?re Callahan. Taky Eddie. A svým způsobem i Eddieho bratr. Susannah slyšela, jak z hlubin jeskyně zaznívá hlas Henryho Deana, posměvačný a zoufalý zároveň. „Jsem v pekle, brácho! Jsem v pekle a nemůžu si šlehnout a to je všechno tvoje vinal“

Susannah byla sice zmatena, ale to nebylo nic proti tomu, jaký vztek se jí zmocnil, když zaslechla to otravné sekýrování. „To, co je na Eddiem špatné, je většinou tvoje vinal“ zaječela na něho. „Měl jsi všem prokázat laskavost a umřít hodně mladý, Henry!“

Muži v jeskyni se po ní ani neohlédli. Jak to? Copak tam ztodesovala z New Yorku, aby bylo té legrace víc? Jestli ano, proč neslyšela zvonky?

Pššš, pššš, lásko. To v duchu zaslechla Eddieho hlas, jasně jako zvon. Jen se dívej.

Slyšíš ho? zeptala se Mii. Tyho–

Anol Zmlkni!

„Jak dlouho tu budeme muset být, co myslíš?“ zeptal se Eddie Calla–hana.

„Bojím se, že to bude chvíli trvat,“ odpověděl Callahan a Susannah pochopila, že sleduje výjev, který se odehrál v

minulosti. Eddie a Callahan odešli do Dveřové jeskyně, aby se pokusili vyhledat Calvina Věže a jeho přítele Deepneaua. Tohle se stalo těsně před konečným zúčtováním s Vlky. Dveřmi procházel Callahan. Zatímco byl pryč, Černá třináctka lapila Eddieho. A skoro ho zabila. Callahan se vrátil právě včas, aby Eddieho zachránil před skokem z vrcholu útesu do propasti.

Ale právě v této chvíli Eddie vytahoval zpod knihovny plné prvotisků otravného sai Věže pytel – růžový, ano, v tom měla pravdu, na callské straně byl růžový. Potřebovali kouli schovanou v pytli ze stejného důvodu jako Mia: otevírala totiž Nenalezené dveře.

Eddie pytel zvedl, začal ho obracet, pak strnul. Mračil se.

„Co se stalo?“ zeptal se Callahan.

„Něco v tom je,“ odpověděl Eddie.

„Ano, krabice...“

„Ne, něco je v tom pytlíku. Zašité do lemu. Na pohmat jako nějaký kamínek.“ Najednou se zdálo, že se dívá přímo na Susannah, a ona si přitom uvědomovala, že sedí na parkové lavičce. Už neslyšela hlasy z hlubin jeskyně, ale šum vody a cákání vodotrysku. Obraz jeskyně vybledal. Eddie a Callahan vyhledali. Uslyšela Eddieho poslední slova jako z velké dálky: „Možná je tam tajná kapsa.“

Pak zmizel.

DVĚ

Takže netodesovala. Její krátká návštěva ve Dveřové jeskyni bylo jakési vidění. Poslal jí ho Eddie? A jestli ano, znamenalo to, že dostal vzkaz, který mu poslala z Doganu? Na tyto otázky neznala Susannah odpověď. Jestli ho znovu uvidí, zeptá se ho. Ale nejdřív ho tisíckrát zlobí.

Mia zvedla červenou tašku a pomalu přejela rukama po jejích stranách. Přes látku se rýsoval obrys krabice, ano. Ale v půli bylo ještě cosi, malá vybouleninka. A Eddie měl pravdu: na pohmat to vypadalo jako kámen.

Srolovala – nebo srolovaly, už jí na tom nezáleželo – pomalu látku

pytlíkové tašky dolů. Nelíbilo se jí, jak zesílil tepot té věci ukryté uvnitř, ale obrnila proti němu své myšlenky. Bylo to zde, přímo na tomto místě... a ještě cosi, vypadalo to jako šev.

Naklonila se blíž a uviděla, že to není šev, ale jakýsi uzávěr. Nepoznávala ho, ani Jake by ho nepoznal, ale Eddie by věděl, že se jedná o suchý zip, kdyby nějaký viděl. Susannah svého času vyslechla jistou písničku od Z. Z. Top opěvující tento materiál, jmenovala se „Poklopec na sucháč“. Strčila do uzávěru nehet a zatáhla špičkou prstu. Povolil s tichým trhavým zvukem a odhalil kapsičku po straně pytlíku.

Co je to? zeptala se Mia, zaujalo ji to, i když nechtěla.

No, to uvidíme.

Sáhla dovnitř a vytáhla nikoli kámen, ale malou vyřezávanou želvu. Ze slonoviny, soudě na první pohled. Každý detail krunýře byl droboučký a dokonale provedený, i když ho hyzdil drobný škrábanec, který vypadal skoro jako otazník. Hlava želvy napůl vykukovala. Oči naznačovaly černé tečky z nějaké smoly a vypadaly neuvěřitelně živě. V tlamce želvy si povšimla dalšího drobného nedostatku – nebyl to škrábanec, ale prasklina.

„Je stará,“ zašeptala hlasitě. „Hrozně stará.“

Ano, zašeptala také Mia.

Když ji tak Susannah držela, cítila se neuvěřitelně dobře. Připadala si s ní tak... v bezpečí.

Vidím Želvu, pomyslela si. Vidím Želvu obrovitou, krunýřem hne zemí celou. Tak nějak to bylo? Možná dost podobně. A samozřejmě že právě tento Paprsek sledovali cestou k Věži. Na jednom konci Medvěd – Šardik. Na druhém Želva – Maturin.

Od maličkého totému, který našla v podšívce tašky, zvedla oči k želvě vedle vodotrysku. Když pominula rozdíl v materiálu – želva u lavičky byla z nějakého tmavého kovu se světlejšími měděnými záblesky –, byly obě naprosto stejné, až po škrábanec na krunýři a tenkou klikatou prasklinu v tlamě. Na chvíli se jí zastavil dech a zdálo se, že i srdce se jí zastavilo. Procházela tímto dobrodružstvím z minuty na minutu – někdy dokonce i ze dne na den – bez velkého přemýšlení, prostě ji hnaly události a to, čemu Roland vytrvale říkal ka. Potom se stane cosi takového a je možno na okamžik zahlédnout mnohem rozsáhlejší obraz, a ona nad tím obrazem strnula bázní a úžasem. Cítila síly, které nedokázala uchopit. Některé, třeba jako ta v kouli skryté v krabici z dřeva duchů, byly zlé. Ale tato... tato...

„Páni,“ pronesl kdosi. Skoro vzdychl.

Vzhledla a uviděla, že u lavičky se zastavil nějaký podnikatel – podle vzhledu jeho obleku velmi úspěšný. Procházel parčíkem, nejspíš na nějakou schůzku stejně důležitou jako byl sám, na konferenci nebo jednání, možná dokonce v OSN, které bylo poblíž (pokud i v tomto ohledu nenastaly změny). Teď však strnul jako socha. Z pravé ruky mu visel drahý kufík. Oči měl veliké a upíral je na želvu v ruce Susannah–Mii. Na obličeji se mu rozhostil široký a poněkud přihlouplý úsměv.

Schovej to! vykřikla Mia poplašeně. Ukradne to!

To bych chtěla vidět, odpověděla Detta Walkerová. Mluvila uvolněně a trochu pobaveně. Slunce vyšlo zpoza mraků a ona – všechny její součásti – si najednou uvědomila, že když ponechá stranou to ostatní, dnešní den byl nádherný. A vzácný. A skvostný.

„Nádhra a vzácnost a skvost,“ pronesl podnikatel (nebo to byl možná diplomat), který docela zapomněl na svůj podnik. Mluvil o dnešním počasí nebo o vyřezávané želvě?

Obojí, pomyslela si Susannah. A najednou ji napadlo, že tomu rozumí. Jake by tomu rozuměl taky – ten ze všech nejlip! Zasmála se. V jejím nitru se zasmály také Detta a Mia, Mia trochu proti své vůli. A podnikatel nebo diplomat, ten se zasmál rovněž.

„Ja, obojí,“ řekl podnikatel. Měl slabý skandinávský přízvuk, takže to obojí vyznělo jako opoji. „Máte opravdu

nádhernou věcičku VMhate opraf–tu natchernou fěcičku!

Ano, byla nádherná. Líbezný malý klenot. A bylo nebylo, před nedávnými časy, našel Jake Chambers něco prazvláštně podobného. V knihkupectví Calvina Věže si koupil knížku nazvanou Karlík Ššš–ššš od Beryl Evansové. Proč? Protože ho oslovila. Později–vlastně krátce předtím, než Rolandovo ka-tet přišlo do Calla Bryn Sturgisu– se autorčino jméno změnilo na Claudia y Inez Bachman, čímž se stala členkou neustále se rozrůstajícího Ka-tet devatenácti. Jake si do té knížky vložil klíč a Eddie ve Středosvětě vyřezal dvojníka toho klíče. Jakeův klíč všechny lidi, kteří ho spatřili, fascinoval a uváděl do nesmírně sugestibilního stavu. Stejně jako Jakeův klíč, i vyřezávaná želva měla svého dvojníka; Susannah seděla vedle něj. Otázka byla, jestli želva fungovala jako Jakeův klíč i v jiných směrech.

Soudě podle toho, jak fascinovaně na ni hleděl skandinávský podni–

katel, byla si Susannah docela jistá kladnou odpovědí. Pomyslela si, Dad–a–čák, dad–a–čaldu, neboj, holka, máš tu želvu! Byl to tak hloupý rým, že se mu málem nahlas zasmála.

Mie řekla: Tohle nech na mně.

Co jako? Nechápu –

To je mi jasné. Tak to nech na mně. Souhlas?

Nečekala, až Mia odpoví. Obrátila se znovu k obchodníkovi, zářivě se usmála a podržela želvu tak, aby na ni viděl. Pohybovala s ní pomalu zleva doprava a všímala si, jak ji sledují jeho oči, i když hlava s impozantní hřívou bílých vlasů se vůbec nehýbala.

„Jak se jmenujete, sai?“ zeptala se Susannah.

„Mathiessen van Wyck,“ řekl. Oči mu pomalu pluly sem a tam a sledovaly želvu. „Jsem druhým asistentem švédského velvyslance v OSN. Moje manželka si pořídila milence. Jsem z toho smutný. Vyměšování mám opět pravidelné, ten čaj, který mi doporučila masérka v hotelu, mi zabral, a to mi udělalo radost.“ Odmlčel se. Pak dodal: „Vaše sköldpadda mi dělá radost.“

Susannah byla jako uhranutá. Kdyby toho muže požádala, aby spustil kalhoty a vyprázdnil své čerstvě zregulované útroby přímo na chodník, udělal by to? Jistěže ano.

Rychle se rozhlédla a viděla, že nikdo se neochomýtá moc blízko. To bylo dobré, ale stejně by se slušelo vyřídít tu záležitost co nejrychleji. Jake tím svým klíčem přivábil pomalu celý zástup. Neměla chuť udělat to samé, pokud bude mít na vybranou.

„Mathiessene,“ začala, „zmínil ses...“

„Matsi,“ řekl.

„Prosím?“

„Říkejte mi Matsi, jestli ráčíte. Líbilo by se mi to.“

„Dobrá, Matsi, zmínil ses o...“

„Mluvíte švédsky?“

„Ne,“ řekla.

„Tak budeme mluvit anglicky.“

„Ano, to bych radši...“

„Mám poměrně důležité postavení,“ přerušil ji Mats. Oči nespouštěl z želvy. „Setkávám se se spoustou důležitého lidu. Chodím na koktejlové večírky, kde hezké ženy nosí ‚malou večerní‘.“

„To musí být fakt zábava. Matsi, teď zavřeš klapáčku a otevřeš ji, až se tě na něco přímo zeptám. Uděláš to?“

Mats zavřel ústa. Dokonce udělal drobné komické gesto, jako by si zavíral ústa na zip, ale oči nespouštěl z želvy.

„Zmínil ses o hotelu. Bydlíš v hotelu?“

„Ja, bydlím v New York Plaza–Park Hyatt, na rohu První a Čtyřicáté šesté. Brzy dostanu reprezentativní byt...“

Mats si zřejmě uvědomil, že se znovu příliš rozpovídal, a zmlkl.

Susannah zuřivě přemýšlela. Želvu držela před hrudníkem, aby na ni její nový přítel dobře viděl.

„Matsi, poslouchej mě, ano?“

„Poslouchám, abych slyšel, paní–sai, a uslyším, abych poslechl.“ Při tomhle ji nepříjemně zamrazilo, zvlášť když to slyšela s tím Matsovým roztomilým skandinávským přízvukem.

„Máš kreditní kartu?“

Mats se hrdě usmál. „Mám mnoho. Mám American Express, MasterCard a Visa. Mám kartu Euro–Gold. Mám...“

„Dobře, dobře. Chci, abys zašel do toho –“ Na okamžik měla v hlavě prázdno, ale pak si vzpomněla. „– do hotelu Plaza–Park a najal pokoj. Najmi ho na týden. Jestli se budou ptát, řekni jim, zeje pro tvoji přítelkyni, tvoji dobrou přítelkyni.“ Napadla ji nepříjemná možnost. Toto byl sice New York, sever, psal se rok 1999 a člověk by rád věřil tomu, že věci se ubíraly správným směrem, ale lepší bylo se přesvědčit. „Budou mi dělat nějaké nepříjemnosti kvůli tomu, že jsem černoška?“

„Ne, jistěže ne.“ Vypadal překvapeně.

„Najmi pokoj na svoje jméno a v recepci řekni, že v něm bude bydlet Susannah Mia Deanová. Rozumíš?“

„Ja, Susannah Mia Deanová.“

Co ještě? Peníze, samozřejmě. Zeptala se ho, jestli nějaké má. Její nový přítel vytasil peněženku a podal jí ji. Nepřestávala držet želvu tak, aby na ni viděl, a druhou rukou se probrala peněženkou, velmi pěknou, značky Lord Buxton. Byl v ní svazek cestovních šeků – k ničemu jí nebyly, s tím šíleně kudrlinkovým podpisem – a asi dvě stovky dolarů ve starých dobrých amerických zelených. Vzala šíje a vhodila do tašky Borders, v níž nedávno byly střevice. Když zvedla hlavu, užasla, protože vedle muže uviděla dvě malé skautky, tak čtrnáctileté, a obě s batohem. Zíraly na želvu

rozzářenýma očima a rty se jim leskly. Susannah si maně vzpomněla na dívky v publiku v ten večer, kdy v show Eda

ČTYŘI

V hale bylo plno příjemného odpoledního světla, které se odráželo na ploškách zeleného skla. Susannah ještě nikdy neviděla tak krásnou místnost – kromě kostela Svatého Patrika –, ale tady bylo navíc ještě něco cizího.

Protože je to budoucnost, pomyslela si.

Bůh jí byl svědkem, že i jiných známek bylo dost. Auta vypadala menší a úplně jinak. Mnoho mladších žen, které viděla, chodilo s holým pupíkem a vykukovala jim ramínka od podprsenky. Susannah musela vidět tento poslední úkaz asi čtyřikrát nebo pětkrát cestou po Čtyřicáté šesté, než došla k závěru, že se jedná o nějaký bizarní módní výstřelek a nikoli nedopatření. Za jejich časů by žena s odhaleným ramínkem od prádla (nebo s kombiné vykukujícím na centimetr pod sukní, takže na jihu sněžilo, jak se říkávalo) vklouzla na nejbližší veřejné toalety a všechno řádně přišpendlila, a to ihned. A pokud jde o ta holá břicha...

Jinde než na Coney Islandu by vás zábáslí, pomyslela si. O tom není pochyb.

Ale největší dojem na ni udělalo něco, co se i nejhůř vystihovalo: město prostě vypadalo větší. Dunělo a hučelo všude kolem ní. Vibrovalo. Každý závan vzduchu byl nasycen svým vlastním charakteristickým pachem. Ženy čekající před hotelem na taxi (ať jim ramínka podprsenek vykukovala nebo ne) mohly být pouze Newyorčanky. Vrátní (kteří byli pokaždé dva, ne jeden) mávající na taxiky mohli být pouze newyorští vrátní. Taxikáři (užasla nad tím, kolik jich má tmavou kůži, a viděla jednoho, který měl dokonce turbaň) mohli být jedině newyorští taxikáři, ale všichni byli... jinačí. Svět se hnul. Jako by její New York z roku 1964 postoupil z okresní soutěže do nejvyšší ligy.

Zastavila se na okamžik v hale hned za dveřmi, vytáhla vyřezávanou želvu z kapsy a rozhlédla se. Nalevo byl salonek. Seděly tam dvě ženy a povídaly si a Susannah na ně chvíli civěla a nemohla uvěřit tomu, jak vysoko na stehnech jim končí sukně (jaké sukně, ha ha?). A nebyly to žádné pubertáčky nebo kočičky z vysoké. Těmto ženám bylo přes třicet, přinejmenším (i když jim mohlo být i přes šedesát, kdo mohl vědět, jakého vědeckého pokroku bylo dosaženo za posledních pětatřicet let).

Napravo byl malý obchůdek. Někde ve stínech za ním kdosi vyťukával na piáno požehnaně známou melodii – „Noc a den“ – a Susannah věděla, že kdyby šla za tím zvukem, našla by spousty kožených sedaček, spoustu třpytivých lahví a džentlmena v bílém smokingu, který by ji s radostí obsloužil, i když bylo teprve krátce po poledni. To všechno byla rozhodně úleva.

Přímě před sebou měla pult recepce a za ním stála ta nejexotičtější žena, jakou kdy Susannah viděla. Vypadala jako běloška, černoška a Či–ňanka dohromady. V roce 1964 by se takové ženě určitě říkalo bastard, ať si byla krásná, jak chtěla. Zde však byla vystavena v nesmírně slušivém dámském kostýmku přímě za recepčním pultem velkého prvotřídního hotelu. Temná věž se možná třásla stále víc, napadlo Susannah, a svět se možná hýbal, ale podle jejího názoru byla líbezná recepční důkazem (pokud nějaký potřebovala), že ne všechno se rozpadalo nebo šlo do háje.

Recepční právě mluvila se zákazníkem, který si stěžoval na účet za filmy na pokoji, kdo ví, co to mělo být.

Nech to plavat, je to budoucnost, řekla si Susannah znovu. Je to sci–fi, jako město Lud. Radši to nebudu rozebírat. Nezajímá mě, co to je nebo kdy to je, ozvala se Mia. Chci být někde u telefonu. Chci dohlédnout na svého chlapička.

Susannah prošla kolem vývěsky na trojnožce, pak se vrátila a podívala se na ni pozorněji.

POČÍNÁJE 1. ČERVENCEM 1999

SE HOTEL. NEW YORK PLAZA–PARK HYATT

STANE HOTELEM REGÁL. U.N. PLAZA

DALŠÍ Z VELKÝCH PROJEKTŮ SPOLEČNOSTI SOMBRA/NORTH CENTRAL!!

Susannah napadlo, Sombra jako v luxusním sídlišti Želví zátoka... které nikdy nepostavili, soudě podle pohledu na tu jehlu z černého skla tamhle na rohu. A North Central je jako North Central Positronics. Zajímavé.

Hlavou jí najednou projela bolest. Bolest? Sakra, přímě záchvat. Až se jí oči zalily slzami. Ale hned věděla, kdo to spískal. Mia, kterou nezajímala žádná společnost Sombra, North Central Positronics ani Temná věž, začínala být netrpělivá. Susannah věděla, že to bude muset změnit, nebo se o to aspoň pokusit. Mia se slepě zaměřovala pouze na svého chlapička, ale pokud si chtěla toho chlapička nechat, možná by si měla trochu rozšířit obzory.

Ta se bude bránit zubama nehtama, řekla Deta. Říkala to potměšile, tvrdě a radostně. To přece víš, ne?

Věděla.

Susannah počkala, až ten pán s problémem dovysvětlí, že jakýsi film nazvaný Eso es objednal čirou náhodou, ale klidně ho zaplatí, pokud se neobjeví na účtence, a pak přistoupila k pultu. Tlouklo jí srdce.

„Můj přítel, Mathiessen van Wyck, mi tu měl najmout pokoj,“ řekla. Všimla si, že recepční se dívá na její potřísněnou košili se zdrženlivým nesouhlasem, a nervózně se zasmála. „Opravdu se už nemůžu dočkat, až si dám sprchu a převléknu se. Měla jsem malou nehodu. Při obědě.“

„Ano, paní. Podívám se.“ Žena přešla k čemusi, co vypadalo jako malá televizní obrazovka s připojeným psacím strojem. Ťukla do několika kláves, podívala se na obrazovku a pak řekla: „Susannah Mia Deanová, je to tak?“

Říkáš pravdu, říkám díky, měla už na rtech, ale polkla to., „Ano, správně.“

„Mohu vidět nějaký průkaz, prosím?“

Susannah to na okamžik zaskočilo. Potom sáhla do kabely a vytáhla

jednu orizu, opatrně ji chytila za tupý okraj. Na mysli jí vytanulo něco, co říkal Roland Wayneovi Overholserovi, velkému rančerovi z Cally: Za nás mluví olovo. Rizy nebyly kulky, ale rozhodně se jim vyrovnaly. Podržela talíř v jedné ruce a malou vyřezávanou želvu v druhé.

„Bude to stačit?“ zeptala se příjemně.

„Co –“ začala krásná recepční, ale pak zmlkla, protože její oči se přesunuly od talíře k želvě. Rozšířily se a zeskelnatěly. Její rty, namalované zajímavým růžovým leskem (Susannah připadal spíš jako cukroví než rtěnka), se rozevřely. Vyšel z nich tichý vzdech: oooohhhh...

„To je můj řidičák,“ napověděla Susannah. „Vidíte?“ Naštěstí nebyl nikdo poblíž, ani nosič. Kdo odpoledne odjížděl, už stál na chodníku a bojoval o taxi. Tady vládla ospalá nálada. „Noc a den“, které se ozývaly z baru za obchůdkem se suvenýry, nahradila líná zadumaná verze skladby „Hvězdný prach“.

„Řidičák,“ souhlasila recepční stejně vzdychavým, ušaslým hlasem.

„Dobře. Musíte si něco zapsat?“

„Ne... pan Van Wyck najal ten pokoj... potřebuji jenom zkontrolovat vaše... mohu si tu želvu na chvíli podržet, paní?“

„Ne,“ řekla Susannah a recepční se rozplakala. Susannah pozorovala ten jev dost zmateně. Měla pocit, že naposledy tolik lidí rozplakala při svém houslovém vystoupení (prvním a posledním) ve dvanácti letech.

„Ne, nesmím ji podržet,“ řekla recepční a slzy se jí hrnuly z očí. „Ne, nesmím, nesmím ji podržet, ó Diskordie, nesmím, nesmím –“

„Přestaňte s tím fňukáním,“ přerušila ji Susannah a recepční okamžitě ztichla. „Dejte mi klíč od pokoje, prosím.“

Ale místo klíče jí ta Euroasiatka podala jakousi plastovou kartu v přeloženém papíru. Uvnitř papíru – nejspíš kvůli nenechavým zlodějům – bylo napsáno číslo 1919. Což Susannah nijak nepřekvapilo. Miu to samozřejmě vůbec nezajímalo.

Trochu se zapotácěla. Maličko se zamotala. Musela se rozmáchnout jednou rukou (v druhé držela „řidičák“), aby udržela rovnováhu. Okamžik si myslela, že snad upadne, ale pak se vzpamatovala.

„Paní?“ zeptala se recepční. Vypadala mírně – velmi mírně – znepokojeně. „Není vám něco?“

„Ate ne,“ odbyla ji Susannah. „Jenom... jsem na vteřinku ztratila rovnováhu.“

Uvažovala. Co se to sakra zrovna stalo? Ach, odpověď přece znala. To Mia měla nohy, Mia. Od setkání s panem Nesmím-si-vzít-Sklddpadda řídila ten jejich autobus Susannah a tělo se začínalo vracet do stavu, který k ní patřil – bez nohou od kolen dolů. Bláznivé, ale pravda. Její tělo se přizpůsobovalo Susannah.

Mio, prober se. Převzmi velení.

Nemůžu. Ještě ne. Až budeme o samotě.

Kristepane, Susannah ten její tón poznala velmi dobře. Ta mrcha se styděla.

Susannah se obrátila k recepční. „Co to je? To je klíč?“

„Cože – ano, sai. Použijete ho ve výtahu a potom k otevření pokoje. Kartu prostě zastrčíte do zdířky ve směru šipek. Rychle ji vytáhnete. Když světlo na dveřích zezelená, můžete vejít. V zásuvce pokladny mám něco přes osm tisíc dolarů. Všechny vám je dám za tu krásnou věcičku, vaši želvu, vaši skoldpadda, vaši tortuga, vaši kawit, vaši –“

„Ne,“ řekla Susannah a znovu se zapotácěla. Chytila se okraje pultu. Měla narušenou rovnováhu. „Půjdu teď nahoru.“ Chtěla se nejdřív podívat do dárkového obchůdku a utratit tam něco z Matsových peněz za čistou košili, pokud košile vedli, ale to bude muset počkat. Všechno bude muset počkat.

„Ano, sai.“ Už ne, paní, už ne. Želva ji měla ve spárech. Stírala propast mezi světy.

„A zapomenete, že jste mě viděla, jasně?“

„Ano, sai. Chcete, abych zakázala přepínání telefonů?“

Mia zařičela. Susannah jí nevěnovala pozornost. „Ne, to nedělejte. Očekávám hovor.“

„Jak si přejete, sai.“ Oči upírala na želvu. „Doufám, že se vám v hotelu Plaza–Park bude líbit. Přejete si, aby vám nosič pomohl s taškami?“

Vypadám snad, že bych potřebovala pomoc s těma třema pápěrkama? pomyslela si Detta, ale Susannah pouze zavrtěla hlavou.

„Dobrá.“

Susannah se už chtěla otočit, ale při dalších slovech, která recepční pronesla, se bleskem vrátila.

„Brzy přijde Král, pán Oka.“

Susannah zůstala na ženu civět, překvapená, téměř v šoku. Cítila, jak jí na pažích naskočila husí kůže. Krásná tvář recepční stále zůstávala

nehybná. Tmavé oči sledovaly vyřezávanou želvu. Ochablé rty se leskly už nejen rtěnkou ale také slinami. Jestli tu zůstanu ještě chvíli, pomyslela si Susannah, začnou jí téct sliny.

Susannah by se moc ráda vyptala na toho Krále Oka – tohle zajímalo zase ji – a bývala by mohla, měla přece slovo a řídila autobus, ale znovu se zapotácěla a věděla, že to nejde... tedy pokud se nechce odplazit k výtahu po čtyřech a táhnout za sebou prázdné nohavice. Možná později, řekla si, ale věděla, že to není pravděpodobné. Všechno se začalo dít příliš rychle.

Vydala se přes halu vratce, ale důstojně. Recepční za ní ještě promluvila tónem, který vyjadřoval zdvořilé politování, nic víc.

„Až přijde Král a Věž padne, sai, všechny pěkné věci, jako je ta vaše, budou zničeny. Pak nastane temnota a nezbude nic, jen vyti Diskordie a křik ken toi.“

Susannah neodpověděla, i když jí husí kůže vyrazila i na zátylku a cítila, jak se jí svařila kůže na lebce. V nohou (ať už byly číkoli) rychle ztrácela cit. Kdyby se mohla podívat na holou kůži, viděla by, že její pěkné nohy jsou stále průhlednější? Mohla by vidět krev proudící žilami, jasně červenou směřující dolů, a tmavší a odkysličenou mřící zpět k srdci? A mezi nimi vetkané svalové úpony?

Asi ano.

Zmáčka knoflík NAHORU a pak vrátila orizu zpět do kabely, jen se modlila, aby se jedny ze trojích dveří výtahu otevřely dřív, než se zhroutí. Klavírista přešel na „Bouřlivé počasí“.

Otevřely se dveře uprostřed. Susannah–Mia vešla a zmáčkla 19. Dveře se zavřely, ale výtah se nehnul.

Ta plastová karta, připomněla si. Musíš použít tu kartu.

Uviděla zdířku a strčila do ní kartu, dávala přitom pozor, aby ji tam strkala podle šipek. Když tentokrát zmáčkla 19,

rozsvítilo se číslo na displeji. Za okamžik ji hrubě odstrčila Mia, která předstoupila.

Susannah couvla do pozadí své mysli a trochu se jí ulevilo. Ano, ať teď rozhoduje někdo jiný, proč ne? Ať ji u toho volantu vystřídají. Cítila, jak se jí do nohou vrací síla a hmota, a to prozatím stačilo.

PĚT

Mia byla možná cizinkou v cizí zemi, ale učila se rychle. Na chodbě devatenáctého poschodí objevila šipku s čísly 1911 – 1923 a rázně zamířila k číslu 1919. Koberec, vyrobený z jakési silné zelené látky, která byla lahodně měkká, šepotal pod

(jejich)

ukradenými střevíci. Vložila kartu, otevřela dveře a vešla. Byla tam dvě lůžka. Najedno z nich odložila tašky, celkem bez zájmu se rozhlédla a pak se zaměřila na telefon.

Susannah! Netrpělivá.

Co je?

Jak mám zařídit, aby zazvonil?

Susannah se zasmála, neboť ji to upřímně pobavilo. Zlato, nejsi první, kdo se na tohle ptá, to mi věř. Ani milióntá. Buď zazvoní, nebo nezazvoní. Až přijde čas, tak se to stane. Zatím by ses tu mohla porozhlédnout. Zjistit, jestli nenajdeš nějaké místo, kam bys schovala svoje saky paky.

Čekala hádku, ale žádná se nekonala. Mia prozkoumala pokoj (neobtěžovala se rozhrnout závěsy, i když Susannah by se moc ráda podívala na město z takové výšky), nakoukla do koupelny (přepychové, umyvadlo vypadalo z mramoru a všude byla zrcadla), potom nahlédla do skříně. A tam, na polici s několika plastovými pytlíky pro čisticí, stál sejf. Bylo na něm cosi napsáno, ale Mia to nepřečetla. Roland měl čas od času podobný problém, ale u něj to bylo způsobeno rozdílem mezi anglickou abecedou a „velkými písmeny“ Vnitřního světa. Susannah napadlo, že Mia má mnohem prozaičtější problémy. Únoskyně zřejmě znala čísla, ale Susannah si pomyslela, že chlapíčková matka asi vůbec neumí číst.

Susannah předstoupila, ale ne úplně. Na okamžik se dívala dvěma páry očí na dva nápisy, ten pocit byl tak divný, že se jí zvedl žaludek. Potom se obrazy spojily a Susannah mohla číst:

TENTO SEJF JE URČEN PRO VAŠE OSOBNÍ

POTŘEBY. SPRÁVA HOTELU PLAZA-PARK HYATT

NEODPOVÍDÁ ZA PŘEDMĚTY, KTERÉ ZDE ULOŽÍTE.

HOTOVOST A ŠPERKY DOPORUČUJEME ULOŽIT

V HOTELOVÉM SEJFU V PŘÍZEMÍ.

PRO NASTAVENÍ KÓDU ZMÁČKNĚTE

ČTYŘI ČÍSLICE A POTOM POTVRDIT.

PRO OTEVŘENÍ SEJFU ZMÁČKNĚTE ZVOLENÉ

ČTYŘI ČÍSLICE A PAK ZMÁČKNĚTE OTEVŘÍT.

Susannah se stáhla a Mia vybrala čtyři číslíčky. Ukázalo se, že to bude jednička a tři devítky. Byl to aktuální letopočet a možná by to byla jedna z prvních kombinací, které by zloděj vyzkoušel, ale aspoň to nebylo přímo číslo pokoje. Kromě toho to bylo správné číslo. Byla to čísla čísel. Sigul. Obě to věděly.

Mia sejf naprogramovala a potom vyzkoušela, zjistila, že je pevně zavřený, a pak ho podle pokynů otevřela. Ze sejfu se ozvalo zabzučení a dvířka povolila. Vložila dovnitř vybledlý pytel s nápisem DRÁHY VE STŘEDU MĚSTA – s krabíci uvnitř se přesně vešel na poličku – a potom tašku s orizami. Znovu zavřela a zamkla dvířka sejfu, zkusila vzít za kliku, zjistila, že drží, a přikývla. Taška Borders stále ležela na posteli. Vytáhla z ní svazek bankovek a zastrčila ho do pravé přední kapsy džínů, k želvě.

Musíš si vzít čistou košili, připomněla Susannah svému nevídanému hostu.

Mia, dcera nikoho, neodpověděla. Očividně si o košilích, čistých nebo špinavých, myslela bupkes. Mia hleděla na telefon. V tuto chvíli, když porodní bolesti vyčkávaly, ji zajímal jenom telefon.

A teď si pohovoříme, řekla Susannah. Slíbila jsi to a ty ten slib dodržíš. Ale ne v hodovní síni. Otfásla se. Někde venku, slyš mě, to žádám. Chci na čerstvý vzduch. Ta hodovní síň páchne smrtí.

Mia se nehádala. Susannah měla neurčitý pocit, že se jí druhá žena přehrabuje v různých přihrádkách paměti – prohlédne ji, zamítne, prohlédne, zamítne – až nakonec našla něco, co se jim bude hodit.

Jak se tam dostaneme? zeptala se Mia lhostejně.

Černá žena, která nyní byla dvěma ženami (opět), se posadila na jednu z postelí a složila ruce v klíně. Jako na saních, odpověděla ta část ženy, která byla Susannah. Já vás odstrčím, ty budeš řídit. A pamatuj, Susannah–Mio, jestli chceš, abych spolupracovala, budeš mi odpovídat přímo.

Budu, odpověděla druhá. Ale nečekej, že se ti odpovědi budou líbit. Nebo že jim budeš dokonce rozumět.

Jak to –

Nech to být! Bohové, nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by se tak strašně vyptával! Čas běží! Až zazvoní telefon, naše porada skončí! Takže jestli si chceš aspoň trochu pohovořit –

Susannah jí nedala šanci domluvit. Zavřela oči a přepadla dozadu. Pád nezastavilo žádné lůžko. Propadla přímo skrz. Padala doopravdy, padala prostorem. Slyšela cinkot tadosových zvonků, tlumený a vzdálený.

Tak jsem v tom znova, pomyslela si. A ještě: Eddie, miluju tě.

STAVE: Hopala–há–hé,

Žít je přece krásné!

Rozhlédnout se Diskordií,

když Ďáblův měsíc krásně svítí.

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–pět
I když v stínech stojí svět!
Kdo vidí svět a po něm chodí,
tomu život hned se zlíbí.

6. strofa Hradní vyhlídka

JEDNA

Zčistajasna vpadla znovu do svého těla a ten pocit v ní vyvolal oslnivě jasnou vzpomínku: Odetta Holmesová, šestnáctiletá, sedí na posteli jen v kombiné, sedí v oslnivě jasných paprscích slunce a navléká si hedvábnou punčochu. Po ten okamžik, kdy vzpomínka přetrvává, cítí vůni parfému Bílá ramena a mýdla Pond's, matčina mýdla a matčina půjčeného parfému, byla už tak velká, že si směla vzít parfém, a pomyslela si: Chystám se na jarní taneční slavnost! Půjdu s Nathanem Freemanem!

Pak to zmizelo. Sladkou vůni mýdla Pond's nahradil čistý a chladný noční větřík (i když s nádechem plísňe) a zůstal jen pocit, tak zvláštní a dokonalý, spojený s tím, jak se navlékala do nového těla, jako kdyby si navlékala punčochu na lýtko a koleno.

Otevřela oči. Zadul vítr a vmetl jí do tváře jemný štěr. Přivřela oči, zašklebila se a zvedla paži, jako by tím mohla vítr zarazit.

„Tady jsem!“ zavolal ženský hlas. Nebyl to hlas, jaký by Susannah očekávala. Nebyl pronikavý, nebyl to vítězný řev. „Tady, v závětrí!“

Podívala se tam a uviděla, jak jí kyne vysoká a půvabná žena. Susannah při prvním pohledu na tělesnou Miu užasla, protože chlapíčkova matka byla bílá. Bylo tedy zřejmé, že k Odettě patří rovněž bělošská osobnost, a jak tohle muselo zmrazit tu rasově citlivou prdelku Detty Walkerové!

Susannah byla opět bez nohou a seděla na jakémsi nahrubo zrobeném vozíku pro jednu osobu. Byl zaparkován u výřezu v nízké obranné zdi. Pohlédla ven na děsivou, strašlivou krajinu, takovou v životě neviděla. Mohutné skalní útvary prořezávaly nebe a rozbíhaly se do dálky. Leskly se pod divokou září měsíčního srpku jako divné kosti. Kam nedosáhla zář toho lunárního šklebu, tam hořela miliarda hvězd jako rozžhavené ledové střepy. Uprostřed skal s rozervanými hranami a zejícími stržemi se do dálky vinula osamělá úzká stezka. Při pohledu na ni Susannah napadlo, že kdyby po ní šlo několik lidí, museli by jít husím pochodem. A nést si

spoustu zásob. Tady by se cestou nedaly sbírat houby, ani bobule líčidla. A v dálce – kalné a zlověstné, se zdrojem kdesi za obzorem – sílilo a ochabovalo tmavě karmínové světlo. Srdce růže, pomyslela si, ale potom: Ne, to ne. Pec Krále. Dívala se na to pulsující kalné světlo bezmocně, s hrůzou a jako uhranutá. Zatnout... a povolit. Zesílit... a ochabnout. Infekce zasahující nebe.

„Pojď ke mně hned, jestli chceš někdy přijít, Susannah z New Yorku,“ řekla Mia. Měla na sobě těžký plášť a cosi jako kožené kalhoty, které jí končily těsně pod kolena. Holeně měla strupaté a poškrábané. Na chodidlech měla obuty huaraches se silnou podrážkou. „Protože Král umí uhranout, dokonce i na dálku. Teď jsme na diskordijské straně Hradu. Chtěla bys skoncovat se životem na skalních jehlách u paty téhle zdi? Jestli tě uhrane a poručí, abys skočila, uděláš to. Ti tvoji nafoukaní pistolníci tu nejsou, aby ti pomohli, co? Né, né. Teď si musíš poradit sama, to tedy jo.“

Susannah se pokusila odtrhnout pohled od pravidelně pulsující záře a nejprve to nešlo. Pociťovala záchvěv paniky (jestli tě uhrane a poručí, abys skočila)

ale popadla tu paniku jako nástroj a zmáčkla ji do tenkého ostří, kterým by mohla proříznout tu svoji vyděšenou nehybnost. Zprvu se nic nedělo, ale pak se vrhla v tom chatrném vozíku vzad tak prudce, že se musela chytit korby, aby nepadla na dlažbu. Vítr znovu zadul, vmetl jí do tváře a vlasů kamenný prach a kamínky, jako by se jí vysmíval.

Ale to vábení... uhrnutí... okouzlení... to všechno zmizelo.

Podívala se na psí vozík (tak si ho pojmenovala, ať už to bylo správné označení nebo ne) a okamžitě pochopila, jak funguje. Docela prostě. Jelikož vozík nemohlo táhnout žádné zvíře, byla tím tahounem ona. Vozík byl na hony vzdálený krásnému, lehkému křesílku, které našli v Topece, a ji samotnou dělily celé světelné roky od možnosti chodit na silných nohou, které ji donesly z parčíku do hotelu. Bože, jak se jí po nohou stýskalo. Stýskalo se jí už teď.

Ale poradila sis.

Uchopila dřevěná kola vozíku, zabrala, vozík se ani nehnul, zabrala silněji. Zrovna když už si myslela, že bude muset sesednout a potupně se doplazít k místu, kde čekala Mia, kola záupřela, zaskřípala a otočila se. Dokodrcala se k Mie, která stála za silným kamenným pilířem. Byla jich tam spousta, jejich zakřivená řada se táhla do tmy. Susannah si domyslela,

že v dávných časech (než se svět hnul) za nimi stávali lučištníci, kteří bránili hrad před útočnou armádou vystřelující šípy nebo rozpálené střely katapultu. Jak dávno to bylo? Jaký byl ten svět? A jak blízko měl k Temné věži?

Susannah tušila, že možná velmi blízko.

Odstrkala neohrabaný, vratký, protestující vozík z větru a podívala se na ženu v plášti, zahanbená, že jí dal tak zabrat necelý tucet yardů, ale nemohla si pomoci a lapala po dechu. Zhluboka vdechovala vlhký vzduch s kamennou příchutí. Pilíře – měla pocit, že se jim říká merlony nebo nějak tak – měla po pravici. Po levé straně se otvírala kruhová tůň temnoty obklíčená drolivými kamennými zdmi. Naproti se nad vnější zdi vysoko tyčily dvě věže, ale jedna byla zničená, jako by do ní udeřil blesk nebo nějaká mocná výbušnina.

„Tady, kde stojíme, je hradní vyhlídka,“ řekla Mia. „Ochoz hradu Na propasti, kdysi známého jako Hrad Diskordie. Říkala jsi, že chceš čerstvý vzduch. Doufám, že ti to zde poslouží, jak se říká v Calle. Tady jsme hodně daleko,

Susannah, hluboko v Konečném světě, kousek od místa, kde vaše výprava skončí, ať už dobře, nebo špatně.“ Odmlčela se. „Špatně, to je skoro jisté. Ale to mě nezajímá, ne, mě ne. Jsem Mia, dcera nikoho, matka jednoho. Zajímá mě můj chlapíček a nic víc. Chlapíček mi stačí, tak! Chceš hovořit? Dobře. Povím ti, co můžu, a pravdivě. Proč ne? Co to pro mě znamená, tak či onak?“

Susannah se rozhlédla. Když obrátila tvář ke středu hradu – zřejmě dvoru –, zachytila pach prastaré hniloby. Mia si všimla, jak krčí nos, a zasmála se.

„Tak, ti jsou dávno pryč, a stroje, které tu nechali ti po nich, skoro všechny znehybněly, ale pach jejich umírání přetrvává, že? Pach smrti je takový. Zeptej se svého přítele pistolníka, toho pravého pistolníka. On to ví, protože s ním měl do činění svůj díl. Je zodpovědný za mnoho, Susannah z New Yorku. Vína světů mu visí na krku jako hničící mrtvola. Přesto došel dost daleko s tím svým sucharským a úchylným odhodláním konečně zatlačit oči velkého. Bude zničen, tak, i všichni ti, kdo stojí s ním. Nosím jeho zhoubu ve svém břiše, a nestarám se o něho.“ Vystrčila v měsíčním světle bradu. Pod pláštěm se rýsovaly těžké prsy... a Susannah viděla její oblé břicho. V tomto světě, když už jinde ne, byla Mia nepochybně těhotná. Málem na rozpadnutí.

„Ptej se, do toho,“ vybidla ji Mia. „Jenom pamatuj, existujeme i v tom druhém světě, kde jsme spolu spojeni. Ležíme na posteli v hostinci, jako bychom spaly... ale my nespíme, víd, Susannah? Né. A až zazvoní telefon, až zavolají moji přátelé, odejdeme odtud a půjdeme za nimi. Jestli do té doby své otázky položíš a já odpovím, dobrá. Jestli ne, také dobrá. Ptej se. Nebo... nejsi pistolník?“ Rty jí zkřivil pohrdavý úsměšek. Susannah napadlo, že je drzá, opravdu drzá. Zvláště na někoho, kdo ve světě, kam se budou muset vrátit, nedokázal najít cestu ze Čtyřicáté šesté ulice na Čtyřicátou sedmou. „Tak do toho! To bych měla říct.“

Susannah se znovu podívala do tmavé, rozbité studny, která bývala měkkým středem hradu, kde se nacházely jeho věže a ochozy, barbakány a střilny, a Bůh ví co. Absolvovala kurs středověké historie a znala některé výrazy, ale to už bylo dávno. Někde dole určitě byla hodovní síň, taková, kde se ona sama po nějakou dobu zásobovala potravou. Ale její hodování skončilo. Pokud by se Mia pokusila na ni tlačit moc tvrdě nebo ji hnala příliš daleko, pozná to osobně.

Zatím by mohla začít s něčím poměrně lehkým.

„Jestli je tohle hrad Na propasti,“ řekla, „kde je ta propast? Nevidím venku nic podobného, jenom neprůchodné pole ostrých skalisek. A tu červenou zář na obzoru.“

Mia, s černými vlasy dlouhými po ramena vlajícími ve větru (ty vlasy nebyly ani v nejmenším zacuchané, jako měla Susannah, Miiny vlasy byly jako hedvábí), ukázala přes propast uvnitř hradu k opačné zdi, kde se zdvíhaly věže a pokračoval oblouk vyhlídkového ochozu.

„Toto je vnitřní hradní věž,“ vysvětlila. „Za ní je vesnice Fedik, teď je opuštěná, všichni pomřeli na červenou smrt před víc než tisíci lety. Za ní –“

„Červenou smrt?“ přerušila ji Susannah kvapně (a proti své vůli i polekaně). „Červenou smrt od Poea? Jak ji měl v té povídkce?“ A proč by ne? Copak už nezabloudili do Ozu od L. Franka Bauma? Co přijde potom? Bílý králík nebo Červená královna?

„Dámo, to netuším. Já jenom vím, že za tou pustou vesnicí je vnější zeď a za tou zdí je velká puklina v zemi plná příšer, které pleticháří, podvádějí, rostou a kují pikle k útěku. Kdysi přes ni vedl most, ale ten se dávno zřítíl. V časech před počítáním, jak se říká. Jsou tam hrůzy, které by mohly dohnat obyčejného muže nebo ženu k šílenství už při pouhém pohledu.“

Počastovala Susannah svým vlastním pohledem. Zřetelně posměšným.

„Ale pistolníka ne. Rozhodně ne takového, jak jsi ty.“

„Proč se mi vysmíváš?“ zeptala se Susannah tiše.

Miu to překvapilo, pak se zasmušila. „Byl to snad můj nápad, chodit sem? Trčet tady v té strašné zimě, kde Královo Oko špiní obzor a barví svým zkaženým světlem tvář samotného měsíce? Né, dámo! Byl to tvůj nápad, tak nech ten svůj ostrý jazyk v klidu!“

Susannah by jí mohla odpovědět, že především nebyl její nápad vletět do toho s nějakým démonem, ale teď rozhodně nebyla vhodná chvíle zabřednout do nekonečného vzájemného osočování.

„Nevyčítala jsem ti to,“ řekla Susannah, „jenom jsem se ptala.“

Mia netrpělivě máchla rukou, jako by říkala, Nebuď taková puntičkář-ka, a odvrátila se od ní. Pod fousy si zabručela: Nechodila jsem na More-house ani na žádný jiný house. A každopádně porodím svého chlapíčka, slyšíš? Ať už padnou jakékoli karty. Porodím ho a nakrmím!“

Náhle Susannah hodně pochopila. Mia se jí posmívala, protože se bála. Přes všechno, co věděla, měla v sobě hodně ze Susannah.

Například, Nechodila jsem na Morehouse ani na žádný jiný house, to bylo z Neviditelného muže od Ralpha Ellisona. Když se Mia vetřela do Susannah, nakoupila za jednu cenu nejméně dvě osobnosti. Nakonec to byla Mia, kdo Dettu přivola zpátky z důchodu (nebo snad z hluboké hibernace), a byla to Detta, která měla ten citát obzvlášť ráda, protože vyjadřoval mnoho z toho černošského hluboko uloženého pohrdání a podezření vůči tomu, čemu se někdy říkalo „lepší poválečné černošské vzdělání“. Žádný Morehouse, žádný jiný house. Jinými slovy, vím svoje, už se to ke mně doneslo, tichá pošta zapracovala, mám přece uši.

„Mio,“ řekla. „Či ten chlapíček ještě je, kromě tebe? Jaký démon je jeho otcem, víš to?“

Mia se zašklebila. Ten škleb se Susannah nelíbil. Bylo v něm příliš mnoho z Detty. Příliš mnoho smíchu, hořkého poznání. „Tak, dámo, já to vím. A máš pravdu. Byl to démon, který ho do tebe dostal, opravdu velmi významný démon, říkám pravdu! Byl to člověk! Muselo to tak být, protože víš, že praví démoni, ti, co zbyli na březích těchto světů, jež se otáčejí kolem Věže, když Prim ustoupil, jsou neplodní. A z velmi dobrého důvodu.“

„Tak jak –“

„Otcem mého chlapíčka je tvůj dinh,“ řekla Mia. „Roland z Gileadu, tak, on. Rodina Stevena Deschaina má konečně vnuka, i když on sám už hnije v hrobě a neví o tom.“

Susannah na ni třetila oči a nevnímala studený vítr, který se proháněl divočinou Diskordie. „Roland...! To není možné! Byl vedle mě, když byl ten démon ve mně, tahal zrovna Jakea z domu na Dutch Hill a soulož byla to poslední, na co by myslel.“ Zakolísala, vzpomněla si na dítě, které viděla v Doganu. Vzpomněla si na ty oči. Ty modré odstřelovačské oči. Ne. Ne, tomu prostě odmítám věřit.

„Stejně je ale Roland jeho otcem,“ nedala se Mia. „A až chlapíček přijde, vyberu mu jméno, které jsem našla v tvé hlavě, Susannah z New Yorku. Z toho, co ses naučila ve stejné době, kdy ses učila o merlonech a dvorech a katapultech a barbakánech. Proč ne? Je to dobré jméno, a spravedlivé.“

Úvodní kurs středověké historie profesora Murrayho o tom mluvů

„Pojmenuji ho Mordred,“ prohlásila. „Vyroste rychle, můj drahý chlapec, rychleji než člověk, protože je podstatou démon. A bude z něho silák. Avatar všech pistolníků, co jich kdy bylo. A tak, stejně jako Mordred z tvého příběhu, i on zabije svého otce.“

A když to řekla, Mia, dcera nikoho, pozvedla paže k nebi posetému hvězdami a zakřičela, ale zda křičela žalem, hrůzou nebo radostí, to Susannah nepoznala.

DVĚ

„Dřepni sem,“ vybídla ji Mia. „Mám tohle.“

Zpod pláště vytáhla hrozen vína a papírový sáček plný oranžových bobulí líčidla, naběhlých jako její břicho.

Susannah napadlo, odkud asi ovoce pochází? Že by jejich společné tělo chodilo ve spaní po hotelu Plaza–Park? Nebo to ovoce pocházelo z košíku v pokoji, kterého si nevšimla? Nebo to ovoce byla čirá fantazie?

Nezáleželo na tom. Pokud před chvílí měla chuť na jídlo, zmizela, protože ji zahnilo Miino prohlášení. Skutečnost, že to bylo nemožné, pouze zesilovala přízračnost té myšlenky. A nemohla zahnat vzpomínku na dítě, které viděla in utero na jedné z televizních obrazovek. Ty modré oči.

Ne, to není možné, slyšíš? To není možné!

Vítr profukující mezi zuby merlonů ji mrazil do kostí. Sesunula se z vozíku a usadila se zády ke zdi vedle Mii, naslouchala neutuchajícímu skučení větru a dívala se vzhůru na cizí hvězdy.

Mia si nacpala ústa hrozny. Šťáva jí vytékala z koutku úst, zatímco druhým koutkem plivala zrníčka rychlostí kulometu. Polkla, ořela si bradu a řekla: „Ale je. Je to možné. A ještě víc: je to tak. Pořád jsi ráda, že jsi přišla, Susannah z New Yorku, nebo lituješ, že jsi nenechala svou zvědavost hořet dál?“

„Jestli mám mít dítě, který jsem si neupletla, tak chci o tom děcku vědět co nejvíc. Rozumíš tomu?“

Mia zamrkala nad tou prudkostí, pak přikývla. „Jak chceš.“

„Pověz mi, jak může být Rolandovo. A jestli chceš, abych ti věřila něco z toho, co mi povídáš, tak začni tím, že mě přesvědčíš o tomhle.“

Mia zabořila nehty do slupky líčidla, jedním rychlým pohybem ji sloupala a dychtivě ovoce zhltila. Uvažovala, jestli si dá ještě jedno, ale pak bobuli jen kutálela mezi dlaněmi (těmi znepokojivě bílými dlaněmi) a zahřívala ji. Susannah věděla, že když to bude dělat dost dlouho, slupka ovoce praskne sama. Pak Mia spustila.

TŘI

„Kolikpak je Paprsků, Susannah z New Yorku?“

„Šest,“ odpověděla Susannah. „Aspoň jich bylo šest. Myslím, že zbývají jenom dva, když...“

Mia netrpělivě mávla rukou, jako by řikala, Neplýtvěj mým časem. „Šest, tak. A když byly Paprsky stvořeny z větší Diskordie, polévky stvoření, kterou někteří (včetně Manni) nazývají Více a jiní Prim, co stvořilo je?“

„To nevím,“ řekla Susannah. „Byl to Bůh, myslíš si?“

„Snad existuje nějaký Bůh, ale Paprsky povstaly z Primu nesený silou kouzla, Susannah, opravdového kouzla, které dávno pominulo. Byl to Bůh, kdo stvořil kouzlo, nebo kouzlo stvořilo Boha? Nevím. Je to otázka pro filosofy, a moje práce je mateřství. Ale kdysi dávno bylo vše Diskordie a z ní vycházelo šest Paprsků, silných a křížících se v jediném sjednocujícím bodu. Existovalo kouzlo, které je mělo držet na místě po celou věčnost, ale když kouzlo vyprchalo ze všeho kromě Temné věže, kterou

někteří nazvali Ken Calyx, Siň Nového začátku, lidé si zoufali. Když Věk kouzla pominul, přišel Věk strojů.“

„North Central Positronics,“ zamumlala Susannah. „Dvojpólové počítače. Slo–tranové stroje.“ Odmlčela se. „Blaine Mono. Ale ne v našem světě.“

„Ne? Říkáš, že tvůj svět je výjimka? A co ten nápis na chodbě hotelu?“ Bobule líčidla pukla. Mia ji oloupala a snědla, koutkem úst zvlhčených vědoucím úsměvem vytékala šťáva.

„Měla jsem pocit, že neumíš číst,“ nadhodila Susannah. Tím sice odbočila, ale nic jiného ji nenapadlo. Její myšlenky se neustále vracely k obrazu dítěte. Dítěte se zářivě modrými očima. Pistolníkovými očima.

„Tak, ale umím čísla, a když písmo vejde do tvé mysli, čtu velmi dobře. Tvrdíš, že si nevzpomínáš na nápis na chodbě hotelu? Tohle mi povíš?“

Samozřejmě si vzpomínala. Podle toho oznámení se hotel Plaza–Park stane součástí organizace nazvané Sombra/North Central, a to už příští měsíc. A když řikala Ne v našem světě, samozřejmě myslela svět z roku 1964 – svět černobílé televize, absurdně obrovitých sálových počítačů a alabamských policajtů, kteří víc než ochotně posílali psy na černé účastníky pochodů za volební právo. Za těch pětatřicet let, co mezitím uplynuly, se věci hodně změnily. Například ta kombinace televize a psacího stroje, kterou měla k dispozici euroasijská recepční –jak mohla Susannah vědět, že to není dvojpólový počítač poháněný nějakou formou slo–trano–vého stroje? Nemohla.

„Pokračuj,“ řekla Mie.

Mia pokrčila rameny. „Odsoudila ses k záhubě, Susannah. Vypadáš, že jsi k tomu odhodlaná, a příčina je vždy stejná: tvoje víra tě zrazuje a nahrazuješ ji racionální myšlenkou. Ale v myšlence není žádná láska, v dedukci není nic, co přetrvá, v racionalismu je pouze smrt.“

„Co to má společného s tvým chlapičkem?“

„Nevím. Nevím toho spoustu.“ Zvedla ruku a zarazila Susannah dřív, než mohla promluvit. „A nehraju o čas, ani se tě nesnažím odvést od toho, co by ses mohla dozvědět. Mluvim, co mi srdce na jazyk přinese. Vyslechneš mě, nebo ne?“

Susannah přikývla. Poslechne si to... aspoň ještě chvíli. Ale jestli se brzy nevrátí k dítěti, promluví o něm sama.

„Kouzlo minulo. Maerlyn se vrátil do své jeskyně v jednom světě, meč

Eldů vystřídaly pistole pistolníků v jiném světě a kouzlo vyprchalo. A jak roky plynuly, velcí alchymisté, velcí vědci, a velcí – co? – technici, myslím – prostě velikáni myšlenek, to mám na mysli, velikáni dedukce – ti všichni se spojili a vytvořili stroje, které poháněly Paprsky. Byly to velké stroje, ale byly to smrtelné stroje. Nahradili kouzlo svými stroji, rozumíš, a teď ty stroje selhávají. V některých světech velké mory vyhladily celé obyvatelstvo.“

Susannah přikývla. „Jeden z nich jsme viděli,“ řekla tiše. „Říkali tomu superchřípka.“

„Bořitelé Karminového krále jenom urychlují proces, který už je v běhu. Stroje propadají šílenství. Viděli jste to sami. Lidé věřili, že vždycky budou další lidé jako oni, kteří vyrobí další stroje. Nikdo z nich nepředvídal, že dojde k tomuhle. K tomuhle... vesmírnému vyčerpání.“

„Svět se hnul.“

„Tak, dámo. Hnul. A nezbyl nikdo, kdo by vyměnil stroje, které obnovují poslední kouzlo, protože Prim už dávno pominul. Kouzlo zmizelo a stroje selhávají. Temná věž brzy padne. Snad bude dost času pro nádherné pozastavení ve vesmírném racionálním zamyšlení, než temnota převládne navěky. Nebude to pěkné?“

„Copak nebude Karminový král také zničen, až Věž padne? I se všemi svými pochopy? Těmi mládenci s krvácející dírkou v čele?“

„Bylo mu přislíbeno jeho vlastní království, kde bude navěky vládnout a zakoušet své vlastní zvláštní radosti.“ Mie se do hlasu vkradlo znechucení. Možná i strach.

„Přislíbeno? A kým? Kdo je mocnější než on?“

„Dámo, to nevím. Možná si to slíbil sám.“ Mia pokrčila rameny. Očima se vyhýbala pohledu Susannah.

„Copak nic nedokáže zabránit pádu Věže?“

„Ani ten tvůj pistolnický přítel nedoufá, že mu zabrání,“ řekla Mia, „dá se jenom zpomalit osvobozením Bořitelů a – možná – zabitím Karminového krále. Zachránit ji! Zachránit, ó jaká radost! Řekl vám vůbec někdy, co je cílem jeho cesty?“

Susannah se nad tím zamyslela a zavrtěla hlavou. Pokud to Roland někdy řekl, aspoň několika slovy, nevzpomínala si na to. A byla si jista, že tak špatnou paměť nemá.

„Ne,“ pokračovala Mia, „protože nebude lhát svému ka-tet, pokud

nemusí, natolik je hrdý. On se chce na Věž jenom podívat.“ Potom dodala trochu nevraživě: „No, možná do ní vejde a vystoupí do komnaty nahoře, natolik ctižádostivý možná bude. Snad sní o tom, že stane na jejím ochozu, podobném tomu, kde se krčíme my dvě, a zazpívá jména svých padlých kamarádů a jména členů svého rodu až po Artura Elda. Ale zachránit ji? Ne, milá dámo! Jenom návrat kouzla by ji možná mohl zachránit, ale ten váš dinh – jak sama dobře víš – za něho mluví jenom olovo.“

Ještě nikdy od chvíle, kdy přešla z jednoho světa do druhého, Susan–nah neslyšela mluvit o Rolandových schopnostech s takovým lítostivým pohrdáním. Padl z toho na ni smutek i vztek, ale skrývala svoje pocity co nejlépe.

„Pověz mi, jak může být tvůj chlapiček Rolandovým synem, budu naslouchat.“

„Tak, to je dobrý trik, ale takový by ti staří lidé z River Crossing vysvětlili, to nepochybuji.“

Susannah se lekla. „Jak to, že toho o mně víš tolik?“

„Protože jsi posedlá a já jsem ta, kdo tě posedl, jak jinak. Mohu si prohlédnout tolik tvých vzpomínek, kolik chci. Mohu číst, co vidí tvé oči. Teď už mlč a poslouchej, jestli chceš něco zvědět, protože cítím, že se náš čas krátí.“

ČTYŘI

Zde je to, co Susannah vyprávěl její démon.

„Je šest Paprsků, jak jsi řekla, ale je dvanáct Strážců, u každého konce Paprsku jeden. Tento Paprsek – protože jsme stále na něm – je Paprsek Šardika. Kdybyste pokračovali v cestě i za Věž, stal by se z něho Paprsek Maturina, velké želvy, na jejímž krunýři spočívá svět.“

Podobně je pouze šest démonických elementálů, každý patří k jednomu Paprsku. Pod nimi je celý neviditelný svět, plný stvoření uvízlých na okraji existence, když hladina Primu opadla. Jsou mluvící démoni, démoni domů, kterým někdo říká duchové, chorobní démoni, kterým někdo – výrobci strojů a uctívači velké falešné božské racionality, jestli ráčíš – říká nemoc. Malých démonů je spousta, ale existuje jenom šest elementálů. A stejně jako šest Paprsků má dvanáct Strážců, je dvanáct démonických aspektů, protože každý démonický elementál je mužský a zároveň ženský.“

Susannah začínala chápat, kam Mia směřuje, a útroby jí náhle ztěžkly jako kámen. Z holých naježených skal pod vyhlídkovým ochozem, z míst, která Mia nazvala Diskordie, sem dolehl suchý, horečnatý smích. K neviditelnému vtipáčkovi se přidal druhý, třetí, čtvrtý a pátý. Najednou se zdálo, že se jí směje celý svět. A možná z dobrého důvodu, protože to byl dobrý vtip. Ale jak to mohla vědět?

Hyeny – nebo co to bylo – se nepřestávaly chechtat a Susannah řekla: „Vyprávíš mi, že démoničtí elementálové jsou obojetníci. A proto jsou neplodní, protože jsou obojetní.“

„Tak. Na místě, které patří Orákulu, se tvůj dinh spáčil s jedním z démonických elementálů, aby získal informaci, v Ušlechtilé řeči se tomu říká proroctví. Neměl důvod si myslet, že Orákulum je něco víc než sukuba, jaké občas pobývají na opuštěných místech...“

„Jasně,“ přerušila ji Susannah, „taková normální démonická sexbomba.“
„Jak chceš.“ Když Mia znovu nabídla Susannah bobuli líčidla, Susannah si vzala a začala ji kutálet mezi dlaněmi a zahřívát slupku. Stále neměla hlad, ale v ústech měla sucho. Strašně sucho.
„Démon si vzal pistolníkovu semeno jako žena a tobě ho vrátil jako muž.“
„Když jsme byli v mluvicím kruhu,“ řekla Susannah sklesle. Pamatovala si, jak ji do tváře otočené k nebi tloukl déšť, jak cítila neviditelné ruce na ramenou a potom ji ten obrovitý démon naplnil a současně ji skoro trhal na kusy. Nejhorší bylo, jak studený byl ten obrovitý klacek v ní. Tehdy měla pocit, jako by ji obdělával rampouch.
A jak to přežila? Samozřejmě tím, že povolala Dettu. Zavolala si tu mrchu, vítězku stovek ohavných sexuálních potyček vybojovaných na parkovištích dvacítky motorestů a okresních dupáren. Dettu, která ho lapila –
„Snažil se uniknout,“ řekla Mie. „Jakmile zjistil, že mu klacek uvízl v té čínské pastičce, snažil se odtáhnout.“
„Kdyby se chtěl odtáhnout,“ namítla Mia tiše, „udělal by to.“
„Proč by to na mě hrál?“ zeptala se Susannah, ale Mia jí ani nemusela odpovídat. Protože démon ji potřeboval, proto. Potřeboval ji, aby donosila dítě.
Rolandovo dítě.
Rolandovu zhoubu.
„Viš všechno, co potřebuješ o chlapíčkovi vědět,“ řekla Mia. „Je to tak?“
Susannah neodporovala. Démon jako žena přijal Rolandovo sémě. Nějak ho uchoval. A potom ho jako muž vpravil do Susannah Deanové. Mia měla pravdu. Věděla, co potřebovala vědět.
„Dodržela jsem slib,“ prohlásila Mia. „Vrátíme se. Je tady zima a to nedělá chlapíčkovi dobře.“
„Ještě minutku,“ zarazila ji Susannah. Zvedla bobuli. Trhlinami v oranžové slupce prosákla zlatá dřev. „Moje bobule právě praskla. Dovol mi ji sníst. Mám ještě další otázku.“
„Jez a ptej se a s obojím si pospěš.“
„Kdo jsi ty? Co jsi doopravdy zač? Ty jsi ten démon? Mimochodem, má vůbec jméno? Ona a on, mají jméno?“
„Ne,“ řekla Mia. „Elementární nepotřebují jména. Jsou to, co jsou. Jsem já démon? Tohle chceš vědět? No, asi jsem. Nebo jsem byla. Všechno je teď nejasné, jako sen.“
„A ty nejsi já... nebo jsi?“
Mia neodpověděla. A Susannah si uvědomila, že to nejspíš neví.
„Mio?“ Potichu. Zamyšleně.
Mia se opírala o merlon, plášť zastrčený mezi kolena. Susannah viděla, že kotníky má oteklé, a na chvíli jí bylo té ženy líto. Potom lítost zahnala. Teď nebyla vhodná doba na lítost, protože by byla falešná.
„Ty jsi jenom hlídačka dětí, holka, nic víc.“
Reakce byla přesně taková, jakou očekávala, ba silnější. Na Miině tváři se objevil úžas, potom vztek. Sakra, přímo zuřivost. „Ty lžeš! Já jsem chlapíčkova matka! A až přijde, Susannah, Bořitelům už nezbude žádná práce, protože můj chlapíček bude největší z nich, dokáže zbořit zbyváající Paprsky sám!“ Hlas se jí zaplnil pýchou, která znepokojivě připomínala šílenství. „Můj Mordred! Slyšíš mě?“
„Ach ano,“ řekla Susannah. „Slyším. A ty vlastně spěcháš rovnou k těm, kteří si dali za úkol strhnout Věž, vidí? Oni písknou, ty příběheš.“ Odmlčela se, a pak pokračovala úmyslně něžně. „A až se k nim dostaneš, vezmou ti tvého chlapíčka, a mockrát ti poděkují, a pak tě pošlou zpátky do tý polívky, ze které ses vynořila.“
„Né! Já ho budu vychovávat, protože to slíbili!“ Mia si založila ruce přes břicho jako na ochranu. „Je můj, jsem jeho matka a budu ho vychovávat!“
„Holka, nechceš se na to podívat rozumně? Myslíš, že oni dodrží svoje slovo? Oni? Jak to, že chápeš tak mnoho, a tohle nevidíš?“
Susannah odpověď samozřejmě znala. Samotné mateřství ji obloudilo.
„Proč by mi ho nedovolili vychovávat?“ zachraptěla Mia. „Kdo by se k tomu hodil lip? Kdo je lepší než Mia, která byla stvořena jen k dvěma věcem, donosit syna a vychovat ho?“
„Jenomže ty nejsi jenom ty,“ řekla Susannah. „Jsi jako ty děti z Cally a jako skoro všechno ostatní, na co jsem se svými přáteli cestou narazila. Jsi dvojinka, Mio! Já jsem tvá druhá půlka, tvoje spojení se světem. Vidíš svět mýma očima a dýcháš mými plícemi. Já musím nosit chlapíčka, protože ty nemůžeš, že? Jsi neplodná, stejně jako ti tví kamarádičky. A jakmile tvoje dítě dostanou, tu svoji atomovku mezi Bořiteli, zbaví se tě, už jenom aby se mohli zbavit i mě.“
„Mám jejich slovo,“ namítla. Tvář měla sklíčenou, staženou tvrdohlavými vráskami.
„Podívej se na to z druhé strany,“ naléhala Susannah. „Jen to udělej, žádám tě. Kdybych byla já na tvém místě a ty na mém, co by sis myslela, kdybych hovořila o takovém slibu?“
„Řekla bych, abys přestala žvanit nesmysly!“
„Kdo jsi doopravdy? Kde tě sakra splášili? Odpověďelas snad na nějaký inzerát, hledá se náhradní matka, značné výhody, krátkodobé zaměstnání? Co jsi doopravdy zač?“
„Zmlkni!“
Susannah se na svých pahýlech naklonila vpřed. Tato pozice pro ni obvykle byla nesmírně nepohodlná, ale teď zapomněla jak na nepohodlí, tak na nedojedenou bobuli v ruce.
„No tak!“ pobídla ji hlasem, který se znovu podobal chrapláku Detty Walkerové. „No tak, sundeji si ty klapky z vočí, křepelko, stejně jako jsi je sundala ty mně! Vyklap pravdu a pěkně natvrdo! Co seš sakra zač?“
„Já nevím!“ zaječela Mia a šakali skrytí ve skalách pod nimi odpověděli, jenomže jejich volání se podobalo smíchu. „Já nevím, nevím, kdo jsem, jsi spokojená?“
Nebyla a už se na ni chystala pořádně přitlačit, když se ozvala Detta Walkerová.
PĚT

A toto pověděl Susannah její druhý démon.

Panenko, mně se zdá, že by ses nad tímhle měla trochu zamyslet. Vona to neumí, je blbá jako troky, neumí číst, počítat umí sotva do pěti, nechodila na Morehouse, nechodila na žádnéj house, jenže ty jo, vysokocetěná slečna Ó–Detta Holmesová chodila na Ko–lum–bij–skou, pam–pa–da–dáá, Perlu vo–ceánu, to se ale máme.

Měla bys popřemejšlet například vo tom, jak to, že je v jináci. Tvrdí, že vyšukala z Rolanda trochu glajstu, pak se přeměnila na mužskýho, na démona Kruhu, a vpálila ho do tebe a tys to pak nosila, házela sis do huby všechny ty vodpomosti, který tě donutila žrát, ale kde k tomu všemu přišla vona, to by ráda věděla Detta Walkerová. Jak je možný, že s břichem pod tou umaštěnou zástěrou tu sedí vona? Je to jenom další... jak tomu říkáš... vizualizační technika?

Susannah netušila. Věděla jenom, že Mia se na ni najednou dívá přivřenýma očima. Nepochybně něco toho z monologu zachytila. Kolik? Moc toho nebude, to by se Susannah vsadila. Nejvyšš slovo sem, slovo tam, ale smysl to asi nedávalo. A Mia se každopádně chovala jako matka dítěte. Malého Mordreda! Bylo to jako z kresleného seriálu od Charlese Addamse.

Přesně tohle dělá, dumala Detta. Chová se jak matinka, vovíjíse kolem něho jako ochrannej vobal, v tomhle máš pravdu.

Ale Susannah napadlo, že už to má v povaze. Možná že kdyby si odmyslela mateřský pud, žádná Mia by nezbyla.

Chladná ruka chytla Susannah za zápěstí. „Kdo je to? Je to ta držkatá? Jestli ano, zažeh ji. Děsí mě.“

Popravdě řečeno, i Susannah trochu děsila, ale ne tolik, jako když se poprvé musela smířit s tím, že Detta je skutečná. Nestaly se z nich a nejspíš nikdy nestanou kamarádky, ale bylo jasné, že Detta Walkerová uměla být mocným spojencem. Byla víc než zlá. Když se odhlédlo od pitomého přízvuku Butterfly McQueenové, byla pěkně mazaná.

Tadle Mia by taky mohla bejt pěkně mocnej spojenec, kdybys ji dokázala zmáčknot. Na světě není nic strašnějšího než nasraná matka.

„Vrátíme se,“ rozhodla Mia. „Odpověděla jsem ti na otázky, chladno děťátku neprospívá, a ta zlá je tady. Řeči skončily.“

Ale Susannah setřásla její ruku a trochu se odtáhla, mimo Miin dosah.

Mezerou mezi merlony na ni dosáhl studený vítr a pronikl jí tenkou košilí jako nůž, ale také jí rozjasnil mysl a osvěžil myšlenky.

Má v sobě něco ze mě, protože má přístup k mým vzpomínkám. Eddieho prsten, lidé z River Crossingu, Blaine Mono. Ale musí mít v sobě ještě něco navíc, protože... protože...

Pokračuj holka, nevedeš si zle, ale seš děsně pomalá.

Protože zná taky všechno to ostatní. Ví o demonech, malých i elementá–lech. Ví, jak se objevily Paprsky – aspoň do určité míry – a o té kouzelné polávce stvoření, o tom Primu. Pokud jsem já věděla, prim je slovo, které se používá pro lidi, co chtějí být středem pozornosti. Tento druhý význam nepochytila ode mě.

Napadlo ji, co ten rozhovor připomíná: rodiče rozjímající nad svým novým dítětem. Novým chlapičkem. Nosánek má po tobě, ano, ale má tvoje oči, a můj ty bože, po kom má ty vlasy?

Detta řekla: A v New Yorku má taky kamarády, na tohle nezapomínej. Aspoň si chce myslet, že to jsou její přátelé.

Takže je v ní také někdo jiný nebo něco jiného. Někdo z neviditelného světa domácích a chorobných démonů. Ale kdo? Že by opravdu byla jedním z elementálů?

Detta se zasmála. Tvrdí to, ale v tomhle lže, zlato! To vím nabeton!

Tak co je zač? Co byla, než se stala Miou?

Náhle se rozdmrčel telefon, zesílený tak, až jim to zvonění málem roztrhlo uši. Zde, na opuštěné hradní věži, to byl tak nepatřičný zvuk, že zpočátku Susannah nevěděla, co to je. Tvorové venku v Diskordii – šakalové, hyeny, nebo jaká to byla zvířata – už zvolna utichali, ale při tom zvuku znovu začali křičet a chechtat se.

Mia, dcera nikoho, matka Mordreda, věděla hned, co to zvonění znamená. Předstoupila. Susannah okamžitě ucítila, jak se zdejší svět zapotácel a přestal být reálný. Zdálo se, jako by náhle strnul a stal se čímsi jako malbou. Ne moc dobrou.

„Ne!“ vykřikla a vrhla se na Miou.

Ale Mia – bez ohledu na těhotenství, bez ohledu na škrábance a oteklé kotníky – ji snadno přemohla. Roland jim ukázal několik triků pro boj zblízka (Detta v ní řičela nadšením nad tím, jak ohavné byly), ale proti Mie nebyly k ničemu. Každý z nich vykryla dřív, než ho Susannah vůbec stačila použít.

Jistě, ano, samozřejmě, zná tvoje triky, stejně jako zná tetu Talithu z River Crossingu a námořníka Topsyho z Ladu, protože má přístup k tvým vzpomínkám, protože ona je aspoň do určité míry ty –

A tam její myšlenky skončily, proto Mia jí zkroutila paže za zády a ta bolest, ach, panebože, byla hrozná.

Ty seš fakticky jenom přiblblápiča, zasupěla Detta boдрým, pohrdavým tónem, a než Susannah stačila odpovědět, stalo se něco podivuhodného: svět se roztrhl jako tenký papír. Trhlina běžela od špinavé dlažby na vyhlídkovém ochozu k nejbližšímu merlonu a potom vzhůru do nebe. Vlétla do hvězdnatého nebe a rozcísla srpek měsíce ve dvě.

V jednu chvíli si Susannah myslela, že už je to tady, že jeden nebo oba poslední Paprsky praskly a Věž se zřítíla. Potom tou trhlinou spatřila dvě ženy uložené na lůžku v pokoji číslo 1919 hotelu Plaza–Park. Paže měly navzájem propletené a oči zavřené. Na sobě měly stejné zakrvácené košile a džíny. Rysy měly stejné, ale jedna měla pod kolena nohy, rovné hedvábné vlasy a bílou kůži.

„Nebudeš mi stát v cestě!“ zasyčela jí Mia do ucha. Susannah ucítila jemnou spršku slin. „Nebudeš stát v cestě ani mně, ani mému chlapičkovi. Protože já jsem silnější, slyšíš? Jsem silnější!“

Susannah o tom nepochybovala, když ji ta druhá postrkovala k šířící se trhlině. Aspoň v této chvíli.

Prostrkala ji trhlinou do skutečnosti. Okamžik se jí zdálo, že jí kůže hoří a zároveň je pokryta ledem. Někde řinčely todesové zvonky, a potom –

ŠEST

– se posadila na posteli. Jako jedna žena, ne dvě, ale aspoň měla nohy. Susannah byla odstrčena, až se odkutálela, kamsi dozadu. Ted' velela Mia. Mia hmátla po telefonu, nejdřív ho uchopila obráceně, potom si sluchátko přehodila.

„Haló? Haló!“

„Nazdar, Mio. Jmenuji se...“

Prerušila ho. „Necháte mi moje děťátko? Ta mrcha ve mně tvrdí, že ne!“

Nastala pauza, nejdřív dlouhá a potom ještě delší. Susannah cítila Miin strach, nejdřív jako pramínek a potom celou záplavu. Nemusíš se bát,

snažila se jí říct. Ty máš přece to, co oni chtějí, co potřebují, copak to nechápeš?

„Haló, jste tam? Bohové, jste tam? PROSÍM VÁS, ŘEKNĚTE, ŽE TAM POŘÁD JSTE!“

„Jsem tady,“ řekl mužský hlas klidně. „Začneme znovu, Mio, dcero nikoho, ano? Nebo mám zavěsit a počkat, dokud nebudeš... víc ve své kůži?“

„Ne! Ne, to nedělej, nedělej to, žádám tě!“

„Takže mě nebudeš znovu přerušovat? Protože není důvod chovat se nevhodně.“

„Slibuji!“

„Jmenuji se Richard P. Sayre.“ To jméno Susannah znala, ale odkud? „Víš, kam musíš jít, že?“

„Ano!“ Ted' celá dychtila, aby se zavděčila. „K Jižanskému prasátku, na rohu Šedesáté první a Lexingworthské.“

„Lexingtonské,“ opravil ji Sayre. „Odetta Holmesová ti to pomůže najít, jsem o tom přesvědčen.“

Susannah se chtělo zakřičet, Tak se nejmenuju! Ale zůstala zticha. Tomuhle Sayreovi by se líbilo, kdyby se rozkřikla, že? Líbilo by se mu, kdyby se přestala ovládat.

„Jsi tam, Odetto?“ Laskavě šiji dobíral. „Jsi tam, ty nenechává mrcho?“

Mlčela.

„Je tady,“ ujistřovala ho Mia. „Nevím, proč neodpovídá, nijak jí v tom ted' nebráním.“

„Ach, ale já asi vím, proč,“ řekl Sayre shovívavě. „Především se jí nelíbilo to jméno.“ Potom přidal narážku, kterou Susannah nepochopila: „Už nikdy mi neříkejte Clay, Clay je moje otrocké jméno, říkejte mi Muhammad Ali!“ Je to tak, Susannah? Nebo jsi to už nezažila? Asi k tomu došlo trochu později. Promiň. Čas si umí pěkně zahrát, že? To nevadí. Za chvíli ti něco povím, drahoušku. Bojím se, že se ti to nebude moc líbit, ale asi bys to měla vědět.“

Susannah zůstala zticha. Ale dařilo se jí to stále hůř.

„Pokud jde o nejbližší budoucnost tvého chlapíčka, Mio, divím se, že se vůbec potřebuješ ujistřovat,“ řekl jí Sayre. Byl to velký pokrytec, dokázal přesně odměřit správnou dávku rozhořčení. „Král dodržuje své sliby, narozdíl od jiných, které bych mohl jmenovat. A když ponecháme naši poctivost stranou, pomysli napraktické záležitosti! Kdo jiný by se měl postarat

o snad nejdůležitější dítě, které se kdy narodí... včetně Krista, Buddhy, včetně proroka Mohammeda? K jakému jinému prsu, jestli mohou být tak osobní, bychom ho přiložili?“

To je rajská hudbapro jejíuši, pomyslela si Susannah zachmuřeně. Říká jí všechno, co chtějí slyšet její vyprahlé uši. A proč? Protože je Matka.

„Mně byste ho měli svěřit!“ vykřikla Mia. „Jenom mně, samozřejmě! Děkuji vám! Děkuji vám!“

Susannah se konečně ozvala. Řekla jí, aby zrovna jemu nevěřila. A Mia ji samozřejmě přehlížela jako širé lány.

„Nelhal bych ti, stejně jako bych si nedovolil nedodržet slib daný vlastní matce,“ prohlášoval hlas v telefonu. (Jestlipak jsi vůbec nějakou měl, zlato? chtěla vědět Detta.) „I když pravda někdy bolí, lži se nám obvykle vymstí, že? Pravda je taková, že nebudeš mít svého chlapíčka dlouho, Mio, jeho dětství bude jiné než u ostatních dětí, těch normálních...“

„Já vím! Ach, to vím!“

„...ale takových pět let ho budeš mít... možná i sedm, možná to bude celých sedm let... a dostane to nejlepší. Samozřejmě od tebe, ale také od nás. Zasahovat budeme jen minimálně...“

Detta Walkerová se objevila rychle a nepříjemně jako puchýř po rozpáleném omastku. Dokázala se zmocnit hlasivek Susannah Deanové jen na okamžik, ale byl to skvělý okamžik.

„Správně, holka, říká pravdu,“ zachechtala se, „do huby ti to neudělá a do vlasů se ti taky nic nedostane!“

„Umlč tu mrchu!“ ucedil Sayre a Susannah ucítila ránu, když Mia bezohledně odstrčila Dettu – i když ta se pořád chechtala – kamsi až dozadu v jejich společné mysl. Takže znovu v base.

Sem si ale svoje řekla, ať měčertveme! křičela Detta. Sem to tomu bílému hajzlovi natřela!

Sayreův hlas, který se ozýval ze sluchátka telefonu, byl studený a jasný. „Mio, máš to pod kontrolou, nebo ne?“

„Ano! Ano, mám!“

„Tak ať už se to nikdy neopakuje.“

„Nebude!“

A kdesi – měla pocit, že nad ní, i když tam, kde se zrovna nacházela, neexistovaly žádné skutečné směry – se cosi zabouchlo. Jako železná vrata.

My jsme fakt ve vězení, řekla Dettě, ale Detta se jen smála.

Susannah si pomyslela: Já určitě vím, co je ona zač. Tedy kromě mě. Připadalo jí to nabíledni. Ta část Mii, která nebyla ani Susannah ani to, co bylo povoláno z prázdného světa na příkaz Karminového krále... ta třetí část byla opravdu Orákulum, ať se jednalo o elementála nebo ne; ženská síla, která se nejdřív pokusila zneužít Jakea a potom se ukojila na Rolandovi. Ten smutný, toužící duch. Nakonec získala tělo, které potřebovala. Tělo schopné donosit chlapíčka.

„Odetto?“ To byl Sayreův hlas, posměšný a krutý. „Nebo Susannah, co se ti líbí víc? Slibil jsem ti novinky, že? Ale nejsou všechny dobré. Chceš si je poslechnout?“

Susannah stále mlčela.

„Špatná zpráva je, že Miin chlapíček možná nakonec nedokáže naplnit osud předurčený jeho jménem tím, že zabije svého otce. Dobrá zpráva je, že Roland bude skoro určitě během příštích několika minut mrtev. Pokud jde o Eddieho, bojím se, že v tomto případě není pochyb. Nemá reflexy vašeho dinha, ani jeho bojové zkušenosti. Má drahá, velmi brzy budeš vdovou. To je ta špatná zpráva.“

Už nevydržela mlčet a Mia ji nechala mluvit. „Ty lžeš! Ve všem!“

„Ale vůbec ne,“ řekl Sayre klidně a Susannah si uvědomila, odkud to jméno zná: Callahan se o něm zmínil na konci svého vyprávění. Detroit. Tam porušil nejsvětější příkázání své církve a spáchal sebevraždu, jen aby nepadl do spárů upírů. Callahan skočil z okna mrakodrapu, aby se takovému osudu vyhnul. Dopadl nejdřív do Středosvěta a odtud pokračoval Nenalezenými dveřmi do pohraničí v Calle. A tehdy si myslel, pře jim to říkal, Nenechám je vyhrát, nenechám je vyhrát. A v tom měl pravdu, pravdu, krucinál. Ale jestli Eddie umře –

„Věděli jsme, kde se váš dinh a tvůj manžel nejspíš vynoří, pokud projdou jistými dveřmi,“ pokračoval Sayre. „A že navštíví jisté lidi, Enri–kem Balazarem počínaje... ujišťuji tě, Susannah, bylo to snadné.“

Susannah slyšela v jeho hlase upřímnost. Jestli nemínil svá slova vážně, byl to nejlepší lhář na světě.

„Jak jste mohli něco takového zjistit?“ zeptala se Susannah. Když nikdo neodpovídal, chystala se otázku zopakovat. Ale než to stačila, znovu byla odstrčena dozadu. Ať už Mia pocházela odkudkoli, uvnitř Susannah neuvěřitelně zesílila.

„Je pryč?“ zeptal se Sayre.

„Jo, pryč, vzadu.“ Mluvila úlisně. Dychtila ho potěšit.

„Tak pojď k nám, Mio. Čím dřív k nám přijdeš, tím dřív budeš moci pohlédnout chlapíčkovi do tváře!“

„Ano!“ vykřikla Mia bez sebe radostí a Susannah náhle projel jakýsi jasný záblesk. Jako by nahlédla pod lem cirkusového stanu a uvnitř spatřila ohromující zázraky. Nebo ochromující.

To, co spatřila, bylo stejně prosté jako strašné: pře Callahan si kupuje kousek salámu u obchodníka. Yankeeského obchodníka. Toho, který vedl jistý obchůdek smíšeným zbožím v městečku East Stoneham v Maine v roce 1977. Callahan jim na faře vyprávěl celou tu historii... a Mia poslouchala.

Náhle porozuměla, jako když vyjde rudé slunce nad polem, kde zahynuly tisíce bojovníků. Susannah znovu vyrazila vpřed, bez ohledu na Miinu sílu, a křičela zas a znovu:

„Mrcho! Ty krivácká mrcho! Vražedná mrcho! Tys jim řekla, kam je Dveře pošlou! Kam pošlou Eddieho a Rolanda! Ach, ty MRCHO!“

SEDM

Mia byla silná, ale nový útok nečekala. Byl zvlášť prudký, protože Detta připojila k prozíření Susannah svou vlastní vražednou energii. Na okamžik se vetřelkyně ocitla v pozadí, oči vytřeštěné. Mie v hotelovém pokoji vypadlo sluchátko z ruky. Opile se zapotácela po koberci, skoro přepadla přes lůžko a pak se stočila jako vratká tanečnice. Susannah ji udeřila a na tváři se jí objevily červené otisky jako vykřičníky.

Mlátím sebe samu, nic víc, pomyslela si Susannah. Mlátím nástroj, to je přece hloupé! Ale nemohla toho nechat. Ta obludnost Miina skutku, obludnost takové zrady –

Uvnitř, v jakémsi ringu, který nebyl pouze fyzický (ale ani pouze duševní), Mia konečně dokázala chytit Susannah/Dettu pod krkem a strhnout ji zpět. Mia měla stále vytřeštěné oči šokem z tak prudkého útoku. A možná i hanbou. Susannah doufala, že se umí stydět, že takové emoce má ve svém rejstříku.

Udělala jsem, co jsem musela, opakovala Mia, když hnala Susannah

zpátky pod zámek. Je to můj chlapíček, všichni jsou proti mně, udělal jsem, co jsem musela.

Prodala jsi Eddieho a Rolanda za tu svou příšeru, tos udělala! ječela Susannah. Z toho, cos zaslechla a pak vyslepičila, Sayre zjistil, že se Dveřmi pustí k Věžovi, že? A kolik jich proti nim poštal?

Jedinou odpovědí bylo železné klapnutí. Jenomže tentokrát následovalo ještě druhé. A třetí. Její hostitelka držela před chvílí Miu pod krkem a ta teď už nemínila nic riskovat. Tentokrát byly dveře vězení zamčené na tři západy. Vězení? Sakra, klidně tomu mohla říkat Černá díra v Kal–katě.

Až se odtud dostanu, vrátím se do Dogami a všechny spínače zničím! zakřičela. Byla jsem pitomá, když jsem se ti snažila pomoci! Kašlu na tebe! Porod' si klidně na ulici, pro mě za mě!

Ty se nemůžeš dostat ven, odpověděla Mia skoro omluvně. Později, jestli to půjde, tě nechám na pokoji –

Jaký pokoj máš na mysli, když bude Eddie mrtvý? Není divu, žeš chtěla sundat jeho prstýnek! Jak bys mohla vydržet, kdybys ho cítila na kůži, když jsi věděla, cos provedla?

Mia zvedla sluchátko a zaposlouchala se, ale Richard P. Sayre už tam nebyl. Nejspíš musel šířit nákazu ještě jinde, pomyslela si Susannah.

Mia vrátila sluchátko do vidlice, rozhlédla se po prázdném, neosobním pokoji jako lidé, kteří vědí, že se už nevrátí, a chtějí se přesvědčit, že si vzali všechno, co potřebují. Poplácala se po kapse džínů, kde byl svazek bankovek. Sáhla na druhou kapsu a nahnatela želvu, skóldpadda.

Promiň, řekla Mia. Musím se postarat o svého chlapíčka. Všichni jsou teď proti mně.

To není pravda, odsekla Susannah ze zamčené komory, kam ji Mia uvrhla. A kde to vlastně byla? V nehlubším, nejtemnějším sklepením hradu Na propasti? Asi ano. Sešlo na tom? Byla jsem na tvé straně. Pomáhala jsem ti. Zastavila jsem ty zatracené stahy, když jsi potřebovala. A podívej, cos provedla. Jak vůbec můžeš být tak zbabělá a podlá?

Mia se zastavila s rukou na knoflíku dveří, tváře jí jenom hořely. Ano, styděla se. Ale to ji nezastavilo. Nic ji nezastaví. Aspoň dokud nezjistí, že ji Sayre a jeho přátelé zradili také.

Pomyšlení, že i na tuto zradu jistě dojde, Susannah nijak neuspokojilo.

Jsi ztracená, zavrčela. Víš to, že?

Mně je to jedno, nasupila se Mia. Věčnost v pekle je spravedlivá cena za to, že pohlédnu chlapíčkovi do tváře. Slyš mě dobře, to žádám.

A potom, spolu se Susannah a Dettou, Mia otevřela dveře hotelového pokoje, znovu vešla do chodby a učinila první kroky na cestě k Jižanskému prasátku, kde čekali strašliví lékaři, aby přivedli na svět jejího stejně strašlivého chlapíčka.

STAVE: Hopala–hop–krynda,
tomu se říká pořádná brynda.
Přijmout ruku v rukavici zrádce,
je jako uchopit dřevěný klacek.
ODPOVĚD: Hopala–hop–šest,
samé klacky, samá lest!
Když navlékneš zrádnou rukavici,
ocitl ses v pěknépolízanict

7. strofa

Léčka

JEDNA

Roland Deschain zůstal posledním členem poslední velké gileadské skupiny válečníků, a to z dobrého důvodu. Se svou podivně romantickou povahou, nedostatkem představitivosti a smrtunosnými rukama z nich byl vždycky nejlepší. Teď ho postihla artritida, ale v uších ani očích žádnou suchou křivici neměl. Uslyšel, jak Eddie bouchl hlavou o Nenalezené dveře, když letěli skrz (a v posledním zlomku vteřiny se přikrčil, aby si o horní zárubeň neroztříštil lebku). Uslyšel zpěv ptáků, nejdřív divný a vzdálený, jako ze sna, ale potom ho najednou slyšel přímo, prozaicky a dokonale. Do tváře se mu opřelo slunce a bylo by ho oslepilo, protože přicházel z šeré jeskyně. Ale Roland přivřel oči do tenkých škvírek, sotva to jasné světlo zahlédl, udělal to bez přemýšlení. Kdyby to neudělal, určitě by přehlédl kruhový záblesk na dvou hodinách, když dopadali na udusanou, olejem prosáklou hlinu. Eddie by zahynul určitě. Možná by zahynuli oba. Podle Rolandovy zkušenosti zářily tak dokonalým kruhovým světlem jenom dvě věci: brýlová skla a dalekohled na zbrani.

Pistolník popadl Eddieho za paži stejně bezmyšlenkovitě, jako když přivíral oči proti blížícímu se slunci. Když jejich nohy opustily kamennou podlahu posetou kostmi v Dveřové jeskyni, cítil ve svalech mladého muže napětí, ale když Eddieho hlava udeřila do Nenalezených dveří, svaly mu ochably. Jenže Eddie sténal a pořád se snažil mluvit, takže aspoň částečně byl při vědomí.

„Eddie, ke mně!“ zaburácel Roland a co nejrychleji se stavěl na nohy. Z pravého boku mu vyšlehla bolest a projela mu skoro až do kolena, ale nic nedal najevo. Vlastně šijí skoro nevšiml. Vlekl Eddieho k jakési budově, jejíž vzhled mu nic neříkal, ale naftovou nebo benzínovou pumpu, kolem které museli proběhnout, poznal i on. Byl na ní nápis MOBIL místo CITGO nebo SUNOCO, COŽ byla dvě jména, která pistolník již znal.

Eddie byl při vědomí nejvýš jen napůl. Levou tvář měl zalitou krví z odřeniny na hlavě. Přesto ze všech sil nutil nohy, aby ho nesly, a vyklo–pýtal po třech dřevěných schodech do budovy, ve které Roland už nyní rozeznával obchod smíšeným zbožím. Byl o dost menší než Berkův obchod, ale jinak se moc neli–

Ze zadu a mírně zprava se ozvalo měkké prásknutí. Střelec byl dost blízko na to, aby měl Roland jistotu, že pokud výstřel slyšel, pak muž s puškou musel minout.

Cosí mu proletělo na dva centimetry od ucha a dokonale zřetelně to zabzučelo: Mizzzzzz! Sklo v hlavních dveřích do obchůdku se roztříštilo a vpadlo dovnitř. Cedula, která na dveřích visela (MÁME OTEVŘENO, TAK SE K NÁM POJĎTE PODÍVAT), poskočila a otočila se.

„Rolande...“ Eddie mluvil tak chabě, až to znělo, jako by měl ústa plná kaše. „Rolan... ho... ha... UFF“ Zamručel překvapením, protože Roland ho prohodil dveřmi. Eddie dopadl na břicho a Roland přistál na něm.

Ozvalo se další měkké prásknutí. Venku byl střelec s nesmírně výkonnou kulovnicí. Roland uslyšel, jak kdosi křičí: „Ále, doprdele, Jacku!“ a za okamžik zahájila palbu rychlopalná puška – Eddie a Jack by řekli kulomet. Špinavé výkladní skříně po obou stranách dveří se rozsypaly na třpytivé střepy. Papíry, které byly vyvěšeny uvnitř – městská oznámení, o tom Roland nepochyboval –, se rozletěly všemi směry.

Jedinými zákazníky v uličkách obchodu byly dvě ženy a postarší džentlmen. Všichni tři byli otočeni dopředu – k Rolandovi a Eddiemu – a na tvářích měli ten bezmezně nechápavý výraz neozbrojených civilistů. Roland tomu někdy říkal pohled přežvýkavců, jako by takoví lidé – včetně většiny obyvatel v Calla Bryn Sturgisu – byli ovce.

„K zemi!“ zakřičel Roland na svého obluzeného společníka s vyraženým dechem. „Pro lásku tvých bohů, drž se dole!“ Postarší džentlmen, který měl na sobě károvanou flanelovou košili, přestože bylo v obchodě teplo, upustil konzervu (s obrázkem rajčete), již držel v ruce, a zalehl. Ty dvě ženy nikoli a druhá dávka z rychlopalné zbraně je obě zabila, jedné prorazila hrudník a druhé ustřílela temeno. Žena s prostřeleným hrudníkem padla jako pytel zrní. Ta druhá, s ustřeleným vrškem hlavy, udělala dva tápavé kroky směrem k Rolandovi, a z místa, kde mívala vlasy, se jí hrnula krev jako láva ze soptícího vulkánů. Venku před obchodem začala pálit druhá a třetí rychlopalná zbraň, zahltily den ohlušujícím rachotem a vzduch protkaly smrtenosnou spleť

balistických drah. Žena, která přišla o temeno, se dvakrát zatočila v poslední taneční figuře, paže jí zavlály a potom se zhroutila. Roland hmatl po své pistoli a s úlevou zjistil, že ji má stále v pouzdře: ucítil uklidňující santalovou pažbu. Takže toto bylo v pořádku. Risk mu vyšel. A s Eddiem rozhodně neztodesovali. Ti střelci je určitě viděli, a to velmi dobře.

Nejen to. Oni na ně čekali.

„Dělejte!“ zakřičel kdosi. „Dělejte, dělejte, než se zmátořej, dělejte, vy catzarros!“

„Eddie!“ zařval Roland. „Eddie, teď mi musíš pomoci!“

„Heee...?“ Jenom slabě a nechápavě vyjekl. Eddie se na něho díval pouze jedním okem, tím pravým. Levé měl momentálně utopené v krvi z rány na hlavě.

Roland se rozmáchl a vrazil mu tak silnou facku, až Eddiemu z vlasů odletěly kapky krve. „Ohaří! Přišli nás zabít! Zabijí tu všechny!“

Eddiemu se projasnil zrak. Stalo se to rychle. Roland viděl, kolik ho to stálo úsilí – ne aby se vzpamatoval, ale aby se vzpamatoval tak rychle a bez ohledu na to, jak příšerně mu musí dunět v hlavě –, a na okamžik pocítil na Eddieho hrdest. Znovu to byl až do morku kostí Cuthbert Allgood, Cuthbert jako vyšitý.

„Co se sakra děje?“ zavolal kdosi chraptivě a rozčileně. „Co to sakra u všech čertů má být?“

„K zemi,“ odpověděl Roland, ani se nerozhlédl. „Jestli chcete zůstat naživu, lehněte na podlahu.“

„Udělej, co říká, Chipe,“ odpověděl jiný hlas – nespíš to byl ten muž, jak si Roland domyslel, který před chvílí držel konzervu s rajčaty.

Roland se proplazil střepy z rozbitého skla dveří, ucítil štipance a bolestné bodání na kolenou a rukou tam, kde se řízl, ale nevšímal si toho. Kolem spánku mu proletěla další kulka. Ani té si Roland nevšímal. Venku byl jasný slunečný den. Vpředu stály dva stojany pumpy s nápisem MOBIL. Po jedné straně parkovalo staré auto, nespíš patřilo některé ze zákaznic (která už ho nikdy nebude potřebovat) nebo pánovi s flanelovou košilí. Za benzínovými stojany a parkovištěm se zeminou prosáklou olejem vedla zpevněná venkovská silnice a za ní stál hlouček budov natřených uniformní šedí. Na jedné byl nápis MĚSTSKÝ ÚŘAD, na druhé HASIČI A ZÁCHRANÁŘI STONEHAM. Ta třetí a největší byla MĚSTSKÁ GARÁŽ. Parkoviště před těmi budovami byla také zpevněná (Roland říkal šterkovaná) a plná vozů,

jeden byl velký jako pořádný koňský povoz. Zpoza vozů se vynořilo víc než půl tuctu plně vyzbrojených mužů. Jeden se držel vzadu a Roland ho poznal: byl to ošklivý poručík Enrika Balazara, Jack Andolini. Pistolník kdysi viděl toho muže zemřít, nejdřív ho postřelil a pak ho zaživa sežrali humroidi, kteří žili v mělčinách Západního moře, ale zde byl zas. Protože nekonečné světy se otáčejí na ose, již tvoří Tenná věž, a toto byl další z mnoha světů. Jenže jenom jeden svět byl opravdový; jenom ten, kde to, co skončilo, zůstalo tak. Tohle možná byl takový svět, možná taky ne. Každopádně teď nebyl čas nad tím přemýšlet.

Roland se zvedl na kolena a zahájil palbu, rozvířil kohout revolveru tvrdou hranou pravé ruky a mířil nejdřív na chlapy s rychlopalnými puškami. Jeden z nich padl mrtev na dělicí bílou čáru na silnici, krev mu tryskala z hrdla. Druhého to hodilo s dírou mezi očima zpět až na krajnici.

Pak už byl vedle něj Eddie, také na kolenou, a rozvířil spoušť druhé Rolandovy pistole. Nejméně dva cíle minul, což nebylo divu, vzhledem k jeho stavu. Další tři padli na silnici, dva mrtví a jeden s jekotem: „Dostal jsem to! Ach, Jacku, pomoz mi, dostal jsem to do břicha!“

Kdosi popadl Rolanda za rameno, neuvědomoval si, jak je nebezpečné tohle dělat pistolníkovi, zvláště při přestřelce. „Pane, co se to sakra...“

Roland se rychle ohlédl, uviděl asi čtyřicetiletého muže s kravatou a řeznickou zástěrou, měl čas si pomyslet, majitel obchodu, nespíš ten, který přetvořil vysvětloval cestu k poště, pak muže prudce odstrčil. O zlomek vteřiny později vystříkla z levého spánku toho muže krev. Škrábnutí, soudil pistolník, nijak vážné zranění, aspoň prozatím. Kdyby ho však Roland neodstrčil –

Eddie dobíjel. Roland dělal totéž, trvalo mu to maličko déle kvůli chybějícím prstům na pravačce. Zatím se dva přeživší ohaří ukryli za starým autem na bližším okraji silnice. Byli příliš blízko. To nebylo dobré. Roland zaslechl rachot blížícího se motoru. Ohlédl se po chlapíkovi, který byl natolik pohotový, že zalehl, když mu to Roland poručil, a tím se vyhnul osudu dam.

„Ty!“ štěkl Roland. „Máš zbraň?“

Muž ve flanelové košili zavrtěl hlavou. Oči měl zářivě modré. Vylekané, ale ne zpanikařené, jak Roland usoudil. Před tímto zákazníkem seděl majitel obchodu, nohy roztažené, a s odporem a úžasem hleděl na červené kapky, které pleskaly o bílou zástěru a vsakovaly se do ní.

„Obchodníku, máš zbraň?“ opakoval Roland.

Než stačil obchodník odpovědět – pokud toho byl vůbec schopen –, chytil Eddie Rolanda za rameno. „Posila Lehké brigády,“ vypravil ze sebe. Pořád mu bylo těžko rozumět – hosiya eé higáy – ale Roland by stejně té nárazce nerozuměl. Důležité bylo, že Eddie zahlédl, jak silnici přebíhá dalších šest mužů. Tentokrát se rozdělili a kličkovali sem a tam.

„Vat, vai, vai!“ štěkal za nimi Andolini a máchal oběma rukama ve vzduchu.

„Kristepane, Rolande, to je Tricks Postino,“ zahučel Eddie. Tricks znovu táhl neobyčejně mohutnou zbraň, i když Eddie si nebyl jist, jestli to byla ta přerostlá M-16, které říkal Báječný Rambův stroj. Každopádně Tricks neměl o nic větší štěstí než onedý při přestřelce v Šikmé věži: Eddie vypálil a Tricks padl na chlapíka, který už dávno ležel na silnici. Přitom stále páčil ze své útočné zbraně. Nespíš nešlo o hrdinství ale jen o křeč v prstu, poslední signály vyslané umírajícím mozkem, ale Roland a Eddie museli znovu zalehnout a ostatních pět psanců doběhlo do krytu za starými auty u silnice. Čím dál hůř. Když je bude krýt palba zpoza aut na druhé straně silnice – to byla auta, kterými ti hoši přijeli, tím si byl Roland jist –, brzy budou moci proměnit tento obchůdek ve střelnici, aniž by se vystavovali zvláštnímu nebezpečí.

To všechno se až příliš podobalo tomu, co se stalo na kopci Jericho.

Byl čas vyklidit pozice.

Rachot blížícího se auta neustále sílil – podle zvuku to byl nějaký velký stroj, namáhaný těžkým nákladem. Na kopci nalevo od obchodu se vynořil obří tahač naložený obrovitými kládami. Roland uviděl, že řidič vytřeštil oči a otevřel ústa, a nebylo divu. Před tím maloměstským obchůdkem, kde se určitě mnohokrát zastavil na pivo nebo limonádu na

konci dlouhé, parné sichty v lesích, leželo půl tuctu krvácejících těl poházených na silnici jako vojáci zabiti v bitvě. A přesně tím byli, jak Roland věděl.

Přední brzdy tahače zaskřípaly. Vzadu zafuněly jako rozzlobený drak pneumatiky. Přidal se jakot obrovitých pneumatik, které se zablokovaly a pak za sebou nechávaly na štěrkovaném povrchu silnice kouřící černé čáry. Mnohatusňový náklad tahače se začal stáčet bokem. Roland viděl, jak ze stromů létají třísky až do modrého nebe, zatímco zloduši na druhé straně silnice dál bezhlavě pálí. Na celé té scéně bylo cosi téměř

hypnotického, jako by se díval, jak se z nebe řítí jedno ze Ztracených zvířat Eldů s hořícími křídly.

Čumák vozu bez koní přešel první tělo. Vnitřnosti se rozletěly v červených provázcích a pleskly na krajnici. Nohy a paže byly utrženy. Jedno kolo rozmáčklo hlavu Tricksu Postinovi, jeho bortící se lebka hlasitě praskla jako kaštan v ohni. Vlek tahače narazil a začal se překlápět. Kola tak velická, že by sahala Rolandovi po ramena, se zabořila do měkké hlíny a zvedla mračna zakrváceného prachu. Tahač proklouzl majestátně pomalu kolem obchodu. Řidič už v kabině nebyl vidět. Na chvíli byl obchod i s lidmi uvnitř chráněn před mohutnou palbou z druhé strany silnice. Majitel obchodu – Chip – a žijící zákazník – pan Flanelka – zírali na pohybující se tahač, na obličejích totožný výraz bezmocného úžasu. Obchodník si nepřítomně otřel krev ze spánku a odstříknul ji na podlahu jako vodu. Měl horší zranění než Eddie, odhadoval Roland, ale stejně se zdálo, že zraněný si to neuvědomuje. Možná to bylo dobře.

„Zadem,“ houkl pistolník na Eddieho. „Hned.“

„Dobřej nápad.“

Roland chytil muže ve flanelové košili za paži. Muž okamžitě odtrhl pohled od nákladáku a zadíval se na pistolníka. Roland kývl směrem dozadu a postarší džentlmen přikývl. Nebylo pochyb, že chápe rychle, a to bylo příjemné.

Vlek tahače se venku konečně převrátil, rozmáčkl jedno zaparkované auto (a s ním i schované ohaře, jak Roland z plného srdce doufal), klády se nejdřív skutálely shora a potom se rozvalily všechny. Všude se rozléhalo žalostné, nekonečné skřípání kovu, ve kterém se střelba úplně ztrácela.

DVĚ

Eddie popadl obchodníka a Roland chytil druhého muže, ale Chip neprojevoval podobnou ostražitost nebo pud sebezáchovy jako jeho zákazník. Prostě dál zíral zubatou dírou, kde míval okna, a očima vytřeštěnýma šokem a úžasem sledoval, jak tahač venku končí svůj sebezničující tanec, kabina se odtrhuje od přetíženého tahače a kutálí se z kopce za obchodem do lesa. Vlek dál klouzal na pravou stranu silnice a hrnul před sebou

mohutný val hlíny, a za sebou nechal hlubokou jámu, jeden slisovaný chevrolet a dva slisované ohaře.

Ale zbývaly jich ještě spousty. Nebo to tak vypadalo. Palba pokračovala.

„Jdeme, Chipe, musíme sebou mrsknout,“ řekl Eddie, a když tentokrát zatáhl obchodníka směrem k zadní části obchodu, Chip šel, i když se stále ohlížel a otíral si krev z obličeje.

Vzadu v obchodě, nalevo, byla přistavěna jídelna s pultem, několika vratkými židličkami kolem tří nebo čtyř stolků, a starým hrncem na humry nad novinovým stojanem, který zřejmě obsahoval hlavně staré hambaté časopisy. Když se zde ocitli, střelba zvenčí zesílila. Pak znovu utichla, tentokrát ji totiž přehlušil výbuch. Palivová nádrž tahače, domyslel si Eddie. Ucítil, jak kolem něho hvízdla kulka, a v obraze majáku na stěně před sebou uviděl novou kulatou černou díru.

„Co jsou ti chlapi zač?“ zeptal se Chip konverzačním tónem. „Kdo jste vy? Jsem zasažen? Můj syn byl ve Vietnamu, víte. Viděli jste ten nákladák?“

Eddie na žádnou otázku neodpověděl, jen se usmál a přikývl a strkal Chipa Rolandovi v patách. Naprosto neměl ponětí, kam jdou nebo jak se z téhle sračky dostanou. Jedinou věcí si byl dokonale jist, totiž tím, že Calvin Věž tu není. Což bylo nejspíš dobře. Věž byl nebo možná nebyl příčinou téhle dávky pekelného ohně a síry, ale ten pekelný oheň a síra měl se starým Calem souvislost, o tom Eddie nepochyboval. Škoda jenom, že starý Cal ne–

Paži mu najednou projela rozpálená láťací jehla a Eddie vykřikl překvapením a bolestí. Vzápětí chytil další do lýtky. Pravá noha dole mu explodovala skutečnou bolestí, a Eddie zase vykřikl.

„Eddie!“ Roland se odvážil ohlédnout. „Co...“

„Nic, nic, běž dál, dál!“

Před nimi se objevila laciná dřevotřísková zadní stěna s trojícími dveřmi. Na jedné bylo napsáno KLUCI, na druhých HOLKY a na posledních POUZE

ZAMĚSTNANCI.

„POUZE ZAMĚSTNANCI!“ zavolal Eddie. Podíval se dolů a uviděl v dží–nách asi sedm centimetrů pod pravým kolenem zakrvácenou díru. Kulka mu nerozbila přímo koleno, což bylo dobře, ale ach maminko, bolelo to jako nejzasranější svinská svině.

Nad hlavou se mu rozletěla osvětlovací koule. Střepy zasypaly Eddie–mu hlavu a ramena.

„Jsem pojištěný, ale Bůh ví, jestli pojistka kryje i něco takového,“ pokračoval Chip svým dokonale konverzačním tónem. Znovu si otřel krev z obličeje a pak ji odstříkl ze špiček prstů na podlahu, kde tekutina vytvořila Rorschachův obrazec. Kolem nich bzučely kulky. Eddie zahlédl, jak jedna roztrpila Chipovi límec. Kdesi za nimi italsky hulákal Jack Ando–lini – starý Hnusák. Eddie tak nějak tušil, že netroubí k ústupu.

Roland a zákazník ve flanelové košili prošli dveřmi s nápisem POUZE ZAMĚSTNANCI. Eddie je následoval, nadupaný opojným adrenalinem a s Chi–pem stále ve vleku. Byla zde komora, poměrně velká. Eddie ucítil různé druhy obilovin, závan máty a především kávu.

Teď se vedení ujal pan Flanelka. Roland ho rychle následoval střední uličkou mezi regály a paletami s konzervovaným zbožím navršeným do výšky. Eddie statečně kulhal za nimi, obchodníka stále nepouštěl. Starý Chip ztratil hodně krve z rány na spánku a Eddie neustále očekával, že muž omdlí, ale Chip vypadal vlastně... docela čiperně. Právě se Eddieho vyptával, co se stalo Ruth Beemerové a její sestře. Jestli myslel ty dvě ženy, které byly v obchodě (o čemž byl Eddie přesvědčen), doufal Eddie, že se Chipovi náhle nevrátí paměť.

Vzadu byly ještě jedny dveře. Pan Flanelka je otevřel a vyrazil ven. Roland ho strhl za košili zpátky, pak se přikrčil a vyběhl ven sám. Eddie postavil Chipa vedle pana Flanelky a sám se postavil před ně. Za nimi kulky dorážely na dveře s nápisem POUZE ZAMĚSTNANCI a dělaly v nich vykulené bílé oči plné denního světla.

„Eddie!“ zamručel Roland. „Ke mně!“

Eddie vykukoval ven. Byla tam nákladní rampa a za ní asi akorát zaneřáděného, rozrytého pozemku. Napravo od rampy byly halabala naskládané popelnice a vlevo stály dva kontejnery, ale Eddiemu se nezdálo, že by se někdo namáhal házet odpadky tam, kam patří. Bylo tam také několik hromad pivních plechovek tak vysokých, že by mohly být považovány za archeologické naleziště. Není nad to dát si po těžký šichtě v obchodě vzadu na verandě pivko, pomyslel si Eddie.

Roland ukazoval pistolí na další pumpu, rezavější a starší, než byly ty vpředu. Na stojanu bylo jediné slovo. „Diesel,“ přečetl Roland. „Znamená to palivo? Je to tak, že?“

„Jo,“ řekl Eddie. „Chipe, funguje ta pumpa?“

„Jasně, jasně,“ odpověděl Chip nezúčastněným tónem. „Spousta chlapů tankuje tady vzadu.“

„Umím s ní zacházet,“ nabídl se pan Flanelka. „Měli byste nechat mě – je trochu jankovitá. Můžete mě s tím vašim kamarádem krýt?“

„Ano,“ řekl Roland. „Nalij to tam.“ A ukázal palcem do skladiště.

„Hele, to ne!“ polekal se Chip.

Jak dlouho už to tady trvalo? Eddie to nevěděl jistě. Uvědomoval si pouze, jak ostře a čistě všechno vnímá, což dosud poznal jenom jednou: když dával hádanky Blainu Monovi. Ten jas všechno zastínil, dokonce i bolest pod kolenem, kde mu kulka možná roztržila holeň. Uvědomoval si, jak to tady vzadu smrdí – shnilé maso a plesnivé vločky, kvasnicový pach tisíce vyhozených pivních plechovek, oděry letitého nepořádku – a k tomu božsky sladká vůně jedlí v lese hned za tímto špinavým obchůdkem u silnice. Věděl, že má pana Flanelku rád, protože pan Flanelka byl tady, byl tu s nimi, spojený na těchto několik minut s Rolandem a Eddiem tím nejsilnějším poutem. Ale čas? Ne, ten si vlastně neuvědomoval. Nicméně od chvíle, kdy Roland zahájil ústup, nemohlo uplynout víc než devadesát vteřin, jinak by byli přemoženi, bez ohledu na havarovaný tahač.

Roland ukázal vlevo a sám se otočil doprava. S Eddiem se postavili zády k sobě na rampu asi dva metry od sebe, s pistolemi pozvednutými k tvářím jako muži, kteří se chystají na souboj. Pan Flanelka, svěží jako čečetka, seskočil z rampy a popadl chromovanou kliku na boku staré dieselové pumpy. Začal s ní rychle točit. Číslo v okénkách se odvíjela pozpátku, ale místo aby se všechna vrátila na nulu, zastavily se na 0019. Pan Flanelka znovu zkusil kliku. Když se odmítla otočit, pokrčil rameny a vyškubl hubici z rezavého držáku.

„Johne, to ne!“ vykřikl Chip. Stál pořád mezi dveřmi do skladiště s rukama ve vzduchu, jednu měl čistou a druhou až po loket od krve.

„Uhni, Chipe, nebo tě...“

Kolem konzumu, po straně, kde stál Eddie, proklouzli dva muži. Oba měli na sobě džíny a flanelové košile, ale narozdíl od té Chipovy vypadaly zbrusu nové, na rukávech ještě měly puky. Koupili si je zvláště k této příležitosti, o tom Eddie nepochyboval. A jednoho z těch maníků Eddie bezpečně poznal. Naposledy ho viděl v Manhattanské restauraci pro duši, knihkupectví Calvina Věže. Eddie tohoto chlapa už také kdysi zabil. Za deset let ode dneška, jestli se tomu dá věřit. V Šikmém věži, Balazarově

zapadáků, a stejnou pistolí, kterou teď držel v ruce. Vybavil se mu úryvek jednoho starého textu od Boba Dylana, cosi o ceně, kterou člověk musí zaplatit, aby nemusel všechno prožívat dvakrát.

„Hej, Raťáku!“ zakřičel Eddie (což zřejmě musel udělat pokaždé, když zahlédl tento konkrétní exemplář bahenní příšery). „Jak se vede, kámo?“ Po pravdě řečeno, nezdálo se, že se Georgi Biondimu vede moc dobře. Ani vlastní matka by ho nemohla prohlásit za ucházejícího, i když byl ve vrcholné formě (kvůli tomu obřímú zobanu místo nosu), a teď byl v obličejí celý opuchlý a hrál všemi barvami po modřinách, které teprve začínaly blednout. Nejhorší podlitinu měl přímo mezi očima.

To jsem udělal já, pomyslel si Eddie. Ve skladu Věžová obchodu. To byla pravda, ale zároveň mu připadalo, že něco takového se stalo před tisíci lety.

„Ty,“ pronesl George Biondi. Vypadal tak překvapeně, že ani nezvedl zbraň. „Ty. Tady.“

„Já a tady,“ souhlasil Eddie. „Pokud jde o tebe, měl jsi zůstat v New Yorku.“ Když domluvil, ustřelil Georgi Biondimu obličej. Jeho příteli taky.

Pan Flanelka zmáčkl pistolový uzávěr na hadici pumpy a z hubice vytryskla tmavá nafta. Promáčela Chipa, který nedůstojně vyjekl a pak se vypotácel ven na rampu. „To pálí!“ zakřičel. „Do háje, to strašně pálí! Nech toho, Johne!“ John toho nenechal. Další tři muži se prosmýkli kolem obchodu na straně, kde stál Roland, jedinkrát pohlédli do pistolníkovy klidného a strašného obličejí a pokusili se couvnout. Byli mrtví dřív, než stačili zarýt do hlíny podpatky svých nových vycházkových bot. Eddie si vzpomněl na ten půltucet aut a velkých obytných vozů, které parkovaly na druhé strany ulice, a měl právě čas zauvažovat, kolik asi chlapů Balazar na tuto drobnou pochůzku poslal. Rozhodně to nebyli jenom jeho lidi. Jakpak dokázal zaplatit za import?

Ani nemusel, pomyslel si Eddie. Někdo mu prostě naházal vidlema prachy a řekl mu, že chce kšeft na klíč. Tolik přespolních grázlů, kolik sežene. A nějak ho přesvědčil, že ti chlapi, po kterých jdou, si takovou péči zaslouží.

V útrobách obchodu cosi tlumeně zadunělo. Z komína vyletěly saze, ale ty se úplně ztratily v tmavším, mastném mračnu, které stoupalo z havarovaného tahače. Eddieho napadlo, že někdo hodil granát. Dveře do skladiště se utrhly z pantů, rámované mračnem kouře proletěly půlkou uličky a pak naplocho dopadly. Za chvíli ten maník, který hodil granát,

hodí další, a vzhledem k tomu, že na podlaze ve skladišti teď stály dva centimetry nafty –

„Zpomal ho, jestli můžeš,“ řekl Roland. „Ještě to tu není dost promáčené.“

„Zpomalit Andoliniho?“ zeptal se Eddie. „Jak to mám asi udělat?“

„Tou svou nezníčitelnou hubou!“ vykřikl Roland a Eddie uviděl skvělou, dojemnou věc: Roland se usmíval. Skoro se chechtal. Zároveň hleděl na pana Flanelku – Johna – a kroutil pravou rukou: pumpuj dál.

„Jacku!“ zařval Eddie. Neměl ponětí, kde by v tuto chvíli mohl Ando-lini být, a tak prostě zaječel z plných plic.

Vzhledem k tomu, že vyrůstal na méně přívětivých ulicích v Brooklynu, uměl řvát pořádně.

Nastala pauza. Střelba se zpomalila, pak ustala.

„Hej!“ ozval se Jack Andolini. Znělo to překvapeně, ale vesele. Eddie pochyboval, že je Andolini skutečně překvapený, a naproti tomu vůbec nepochyboval o tom, že Jack žízni po odplatě. Ve skladišti Věžová obchodu dostal co proto, ale to nebylo nejhorší. Utrpěla tam jeho hrdost. „Hej, Slizoune! To tys mi chtěl poslat mozek do Hobokenu a pak mi strčil bouchačku pod bradu? Chlape, zůstal mi tam flek!“

Eddie ho přímo viděl, jak pronáší ten svůj chabý proslov a celou dobu máchá rukama a pohání zbývající chlapy na určené pozice. Kolik jich bylo? Osm? Možná deset? Pár už jich sejmuli, Bůh byl svědkem. A ti ostatní? Pár jich půjde nalevo od obchodu. Pár napravo. Zbytek s panem granát-níkem. A až bude Jack připravený, ti chlapi vyrazí. Přímou do nového mělkého naftového jezírka.

Aspoň v to Eddie doufal.

„Mám dneska s sebou stejnou bouchačku!“ zavolal na Jacka. „Tentokrát ti ji zapíchnu do zadku, co ty na to?“

Jack se zasmál. Znělo to klidně, uvolněně. Hrál, ale dobře. Uvnitř bude Jack pěkně rozpumpovaný: tep na sto třiceti, krevní tlak přes sto sedmdesát. Tohle nebyla nějaká usmolená pomstička nějakému uličníkovi za to, že se Jacka odvážil zaskočit, ale největší džob špinavé zločinecké kariéry, Superpohár.

Rozkazy nepochybně vydal Balazar, ale přímo na místě byl Jack Andolini, polní maršál, a tentokrát neměl za úkol jenom zmlátit nějakého přihlouplého barmana, který nechtěl zaplatit úrok z dluhu, nebo přesvědčit nějakého židáckého klenotníka na Lenox Avenue, že potřebuje ochra-

nu. Tohle byla skutečná válka. Jack byl chytitý – aspoň ve srovnání s většinou pouličních darebáků, které Eddie za své fetišácké kariéry při poflakování s bratrem Henrym potkal – ale zároveň projevoval zásadní hloupost, která neměla nic společného s IQ. Ten grázlík, který ho momentálně popichoval, ho totiž už jednou převezl, a docela obratně, ale Jacku Ando-linimu se podařilo na to zapomenout.

Nafta tiše cákala přes nakládací rampu a vlnila se kolem starých pokřivených stěn skladiště. John alias sai Yankee Flanelka se tázavě podíval na Rolanda. Roland odpověděl nejdřív tím, že zavrtěl hlavou, a potom znovu zamával pravačkou: přidej.

„Kde je ten knihomol, Slizoune?“ Andoliniho hlas zněl stejně příjemně, ale o něco blíž. Takže přeběhl silnici. Eddie si ho umístil před obchod. Věčná škoda, že nafta není víc výbušná. „Kde je Věž? Dej nám ho a my tě necháme, i toho druhého chlapa, až do příště na pokoji.“

Jasně, pomyslel si Eddie a vzpomněl si, co občas říkala Susannah (svým nejlepším chraplákem Detty Walkerové), aby vyjádřila naprostou nedůvěru: Do huby ti to neudělám a do vlasů se ti taky nic nedostane.

Tuhle léčku nastražili speciálně pro návštěvu pistolníků, tím si byl Eddie skoro jist. Ti zlí hoši možná věděli nebo nevěděli, kde je Věž (nevěřil ani slovu, které vyšlo z úst Jacka Andoliniho), ale někdo věděl přesně, kam a kdy Nenalezne dveře dopraví Eddieho a Rolanda, a předal tu zprávu Balazarovi. Chcete toho kluka, který zatopil vašemu klukovi, pane Balazare? Toho kluka, kterej vyfoukl Jacku Andolinimu a Georgi Biondimu Věže, než se Věž stačil vzdát a dát vám, co jste chtěl? Fajn. Objeví se přesně na tomhle místě. On a ještě jeden. A mimochodem, tady máte dost prachu na to, abyste si koupil armádu žoldáků. Možná vám nebudou stačit, ten kluk je tvrděj a ten jeho kámoš ještě horší, ale možná budete mít štěstí. A i když ne, i když ten, co se jmenuje Roland, vyvázne a nechá po sobě hromadu mrtvol... no, pro začátek bude stačit, když dostanete toho kluka. A náhradní bouchači se vždycky seženou, ne? Tak. Svět je jich plný. Světy.

A co Jake a Callahan? Taky na ně čekal uvítací výbor, a čekal o dvaadvacet let později od této chvíle? Ta krátká básnička na plotu kolem prázdné parcely to naznačovala, pokud šli za jeho manželkou – SUSAN–NAH–MIO, MÁ ROZŠTĚPENÁ DÍVKA, říkala ta básnička. ZAPARKOVALA KOČÁR u JIŽANSKÉHO PRASÁTKA v ROCE '99. Pokud tam opravdu čekal uvítací výbor, mohli být pořád ještě naživu?

Eddie se přimkl k jedné myšlence: kdyby některý z členů ka-tet zemřel – Susannah, Jake, Callahan, dokonce Ochu –, on a Roland by to poznali. A jestli si jenom něco namlouval a podléhal romantickému klamu, tak ať.

TŘI

Roland zachytil pohled muže ve flanelové košili a přejel si hranou ruky po hrdle. John přikývl a okamžitě upustil rukojeť na hadici. Chip, majitel obchodu, teď stál vedle nakládací rampy a jeho obličej, v místech, kde nebyl od krve, byl výrazně šedivý. Roland si pomyslel, že brzy omdlí. Žádná škoda.

„Jacku!“ křikl pistolník. „Jacku Andolini!“ Jeho výslovnost italského jména se pěkně poslouchala, byla přesná a drnčivá.

„To je Slizounův starší brácha?“ zeptal se Andolini. Znělo to pobaveně. A zase se ozval blíž. Roland si ho představil před obchodem, možná přímo na místě, kudy s Eddiem prošli. Nebude čekat dlouho, než podnikne další krok. Byli sice na venkově, ale v okolí žilo dost lidí. Stoupajícího černého kouře z převráceného nákladáku s dřívím si už určitě všimli. Brzy se ozvou sirény.

„Myslím, že bys mě měl nazývat jeho předákem,“ zavolal Roland. Ukázal na pistoli v Eddieho ruce, potom ukázal do skladu, potom ukázal na sebe: Počkáš na můj signál Eddie přikývl.

„Nechceš ho poslat sem, mi amigo? Todle se tě vůbec nemusí týkat. Já si ho převezmu a tebe pustím. Chci si promluvit s ním. S potěšením z něho vypáčím odpovědi, jaký potřebuju.“

„Nikdy nás nemůžeš dostat,“ řekl Roland přívětivě. „Zapomněl jsi tvář svého otce. Jsi chodící pytel hoven. Tvůj vlastní ka-táta je muž, co se jmenuje Balazar, a ty mu líbáš špinavěj zadek. Ostatní to vědí a smějí se ti. Podívej se na Jacka,“ říkají, „Balazarův zadek mu na kráse nepřidal.“

Chvilku bylo ticho. Pak se ozvalo: „Máš dost nevymáchanou hubu, panáčku.“ Andolini mluvil nevzrušeně, ale z hlasu mu vyprchala všechna předstíraně dobrá nálada. Všechn smích. „Ale sám víš, co se říká o klaccích a kamenech.“

V dálce konečně zazněly sirény. Roland kývl nejdřív na Johna (který ho napjatě sledoval) a potom na Eddieho. Brzy, znamenalo to kývnutí.

„Balazar bude stavět své věže z karet ještě v době, kdy z tebe dávno budou jenom kosti v neoznačeném hrobě, Jacku. Některé sny se splní, ale ten tvůj ne. Tvoje sny zůstanou jenom sny.“

„Drž hubu!“

„Slyšíš ty sirény? Tvůj čas se skoro na...“

„Vai!“ zařval Jack Andolini. „Vai! Na ně! Chci hlavu toho starýho hajzla, slyšíte mě? Chci jeho hlavu!“

Dírou, která zela na místě dveří s nápisem POUZE ZAMĚSTNANCI, proletěl líným obloučkem kulatý černý předmět. Další granát. Roland ho očekával. Vypálil jedinou ránu, od boku, a granát v letu vybuchl a chatrná stěna mezi skladištěm a jídelnou se rozletěla v ničivém zpětném rázu plném třísek. Ozvaly se překvapené a bolestné výkřiky.

„Ted, Eddie!“ křikl Roland a začal pálit do nafty. Eddie se připojil. Nejdřív si Roland myslel, že se nic nestane, ale potom se uprostřed uličky objevil líný modrý plamínek, který se začal plazit tam, kde bývala zadní stěna. Nestačilo to! Bohové, jak litoval, že tu neměli ten druh paliva, kterému říkali benzín!

Roland vyklopil bubínek pistole, vyhodil prázdné nábojnice na zem a začal dobíjet.

„Napravo, pane,“ ozval se John téměř konverzačním tónem a Roland zalehl. Místem, kde před chvílí stál, prosvištěla kulka. Druhá mu načechrála konečky dlouhých vlasů. Měl čas dobít akorát tři komory ze šesti, ale to bylo právě o jednu kulku víc, než potřeboval. Ohaří odletěli pozpátku s dírou uprostřed čela těsně pod linií vlasů.

Další darebák se prosmýkl kolem rohu obchodu na straně u Eddieho a uviděl, že tam na něho Eddie čeká s úsměvem na zakrvácené tváři. Chlapík okamžitě upustil pistoli a začal zvedat ruce. Eddie mu vpálil kuli do hrudi dřív, než se ruce ocitly ve výši ramenou. Učí se, pomyslel si Roland. Bohové mu pomozte, ale učí se.

„Ten oheň je na můj vkus trochu nedomrlý, chlapci,“ prohlásil John a vyskočil na nákladní rampu. Obchod bylo v kotoučích dýmu z odpáleného granátu sotva vidět, ale kouřem létaly kulky. Zdálo se, že si jich John nevšimá, a Roland děkoval ka za to, že se na jejich stezce ocitl tak dobrý muž. Tak tvrdý.

John vytáhl z kapsy kalhot hranatý stříbrný předmět, vyklopil víčko a cvrnknutím palce o malé kolečko vznítit pořádný plamen. Vhodil to

malé hořící křesadlo opatrně do skladiště. Všude kolem s pořádným vhumjff vyšlehly plameny.

„Co je to s várna?“ ječel Andolini. „Na ně!“

„Pojď si pro nás sám!“ zavolal Roland. Současně zatahl Johna za nohavici. John pozpátku seskočil z nakládací rampy a zavrával. Roland ho chytil. Stejnou chvíli si vybral Chip, aby omdlel, zhroutil se obličejem na zem plnou odpadků a tiše při tom vzdychl.

„Jo, pojď si pro nás!“ zahlekal Eddie. „Pojď si pro Slizouna, copak jsi neslyšel o tom, že se nemají posílat kluci, aby dělali chlapeckou práci? Kolik chlapů jsi tam měl, dvacet? A my jsme tu pořád! Tak pojď! Do toho a udělej to sám! Nebo chceš olizovat Balazarovi prdel až do smrti?“

Kouřem a plameny přiletěly další kulky, ale ohaří v obchodě nejevili známky ochoty proniknout rozrůstajícím se ohněm. Ani kolem obchodu se už nikdo nepokoušel proklouznout.

Roland ukázal na Eddieho pravou holeň, kde zela díra. Eddie zvedl palec, ale nohavice džínů vypadala pod kolenem nějak moc vyplněná – napuchlá –, a když se pohnul, v botě začvachtalo. Bolest se ustálila na prudkém bodání, které souznělo s rytmem srdce. Začínal věřit, že kulka možná minula kost. Možná proto, že tomu chce věřit, připustil si.

K první siréně se přidaly dvě nebo tři další a stále se blížily.

„Do toho!“ zařval Jack. Vypadal, že je na pokraji hysterie. „Na ně, vy zbabělí parchanti, na ně!“

Roland si myslel, že zbývající zlodušci by možná ještě před několika minutami – možná i před půl minutou – zaútočili, kdyby útok vedl osobně Andolini. Ale teď se možnost frontálního útoku definitivně uzavřela a Andolini musel určitě vědět, že kdyby vedl muže kolem obchodu, Roland a Eddie by je sundávali jako hliněné holuby na střelecké soutěži. Jediná průchodná strategie, která mu zbývala, bylo obléhání nebo dlouhý obchvat lesem, a Jack Andolini neměl ani na jedno čas. Kdyby však zůstali zde vzadu, znamenalo by to jiné problémy. Například dohadovat se s místními konstáblky nebo hasičskou brigádou, podle toho, kdo dorazí první.

Roland přitáhl Johna k sobě, aby s ním mohl potichu promluvit. „Potřebujeme se odtud okamžitě dostat. Můžeš nám pomoct?“

„No jo, asi jo.“ Vitr se změnil. Rozbitými výlohami obchodu zavál průvan, dosáhl až tam, kde bývala zadní stěna a pak zadními dveřmi ven.

Kouř z nafty byl černý a mastný. John zakašlal a máváním se snažil kouř rozehnat. „Pojďte za mnou. Šlápem na to.“

John přeběhl přes smetiště za obchodem, přeskočil rozbitou bednu a proklíčkoval mezi rezavým spalovačem odpadků a hromadou ještě rezavějších strojních součástek. Na největší z nich bylo jméno, na které Roland už při svém putování kdysi narazil: JOHN DEERE.

Roland a Eddie šli pozpátku, chránili Johnovi záda, chvilkami se ohlíželi, aby nezakopli. Roland se ještě úplně nevzdal naděje, že Andolini podnikne konečný útok a on ho bude moci zabít, jako ho už zabil dřív. Na břehu Západního moře, tam to bylo, a zde čekal Andolini zase, a nejenže byl zpátky, ale byl o deset let mladší.

Zatímco já, pomyslel si Roland, se cítím nejmní o tisíc let starší.

Ale to nebyla tak docela pravda. Ano, trpěl už – přece jen – neduhy, jaké může starý člověk očekávat. Ale měl znovu

ka-tet, které měl chránit, a ne jen tak ledajaké ka-tet, ale pistolníky, a ti mu oživil život tak, jak by nikdy neočekával. Všechno to pro něj něco znamenalo, nejen Temná věž, ale všechno. A tak chtěl, aby Andolini přišel. A kdyby v tomto světě Ando-liniho zabil, tušil, že by Andolini mrtvý zůstal. Protože tento svět byl jiný. Měl jistou rezonanci, kterou všechny ostatní světy, dokonce i jeho vlastní, postrádaly. Cítil to do morku kostí a v každém nervu. Roland zvedl hlavu a uviděl přesně to, co čekal: mračna v jedné řadě. Za hranicí zaneřádané–ho pozemku se do lesa vytrácela cestička, její počátek označoval pár pořádných žulových balvanů. A zde spatřil pistolník ve stínech vzor rybí kosti, sice se překrýval, ale ukazoval stejným směrem jako mraky. Člověk se musel pozorně dívat, aby ho postřehl, ale pak už ho nepřehlédl. Stejně jako v té verzi New Yorku, kde našli na prázdné parcele prázdný pytel a Susannah spatřila bludné mrtvé, byl i toto skutečný svět, takový, kde čas vždycky běží jediným směrem. Možná by dokázali vskočit do budoucnosti, kdyby našli nějaké dveře, což určitě udělali Jake a Callahan, tím si byl jist (protože Roland si také pamatoval básničku na plotu a teď jí aspoň částečně porozuměl), ale nikdy se nemohli vrátit do minulosti. Toto byl skutečný svět, takový, kde se hodí kostkami a pak už se to nedá vzít zpátky, takový, který je nejbliž Temné věži. A oni byli stále na stezce Paprsku.

John je zavedl na cestu do lesa a rychle se po ní rozběhli, pryč od stoupajících sloupů hustého tmavého kouře a blížícího se kvílení sirén.

ČTYŘI

Neuběhli ještě ani čtvrt míle, když Eddie zahlédl mezi stromy první modré záblesky. Chodník byl kluzký kvůli borovému jehličí a když dorazili k poslednímu klesání – které vedlo k dlouhému a úzkému jezeru, tak krásnému, až to bralo dech –, všiml si Eddie, že tu někdo postavil březové zábradlí. Na jeho konci trčel nad vodu neumělý můstek. K můstku byl připoutaný motorový člun.

„Ten je můj,“ volal John. „Přijel jsem na nákup a oběd. Nečekal jsem takovou melu.“

„No, to sis užil,“ poznamenal Eddie.

„Nojo, to je pravda. Tady dávejte bacha, jestli nechcete sjet po zadku.“ John mrštně seběhl z posledního svahu, zábradlí se přidržoval, jen aby neztratil rovnováhu, a spíš klouzal než běžel. Na nohou měl staré oděné pracovní boty, které by dokonale zapadly do Středosvěta, pomyslel si Eddie.

Pak šel on, opatrně nadlehčoval zraněnou nohu. Roland uzavíral voj. Vzadu se najednou ozval prudký výbuch, podobný prasknutí toho prvního výstřelu vysoce výkonné kulovnice, ale byl mnohem hlasitější.

„To byl Chipův propan,“ řekl John.

„Prosím za prominutí?“ zeptal se Roland.

„Plyn,“ vysvětlil Eddie potichu. „Myslí plyn.“

„Nojo, plyn na vaření,“ souhlasil John. Vstoupil do člunu, popadl startovací šňůru motoru Evinrude, šukl s ní. Motor, solidní věšička o výkonu dvaceti koní, naskočil na první pokus. „Nasedněte, chlapci, vypadneme odtud,“ zamručel.

Eddie nastoupil. Roland se na okamžik zastavil, aby si třikrát poklepal na hrdlo. Eddie ho už dřív viděl provádět tento rituál, než překročil otevřenou vodu, a připomněl si, že se na to má zeptat. Nikdy neměl možnost. Než si na otázku vzpomněl, vždycky mezi ně vklouzla smrt.

PĚT

Člun se rychle a půvabně hnál po hladině, jak už to předměty poháněné motorem umějí, vznášel se na svém vlastním odrazu pod bledě modrým letním nebem. Za nimi tu modř špinilo mračno černého kouře, stoupalo

výš a výš a rozprostíralo se. Na břehu jezírka stála asi desítka lidí, většinou v kraťasech nebo plavkách, otáčeli se směrem ke kouři a rukama si stínili oči. Jen málokdo, pokud vůbec někdo, si všiml klidného (a naprosto nenápadného) průjezdu motorového člunu.

„Tohle je jezírko Keywadin, čistě kdybyste se zajímali,“ řekl John. Ukázal dopředu, kde trčel na vodu další šedý jazyk můstku. Vedle něho stála úhledná malá loděnička, bílá a zelená, s otevřenými dveřmi. Když se přiblížili, Roland a Eddie uviděli, že uvnitř se na lanu pohupuje kánoe a kajak.

„Loděnička je moje,“ vysvětlil muž ve flanelové košili. Měl tak libozvučný přízvuk, že slovo loděnička by se muselo psát úplně jinak, ale Roland i Eddie rozuměli. Tak se totiž mluvilo v Calle.

„Vypadá udržovaně,“ řekl Eddie. Hlavně aby vůbec něco řekl.

„Nojo,“ souhlasil John. „Jsem údržbář, kontroluju kemp, dělám hrubší tesařinu. Byla by špatná reklama, kdyby mi vlastní loděnice padala na hlavu, ne?“

Eddie se usmál. „To je asi pravda.“

„Bydlím asi půl míle od vody. Jmenuju se John Cullum.“ Natáhl pravou ruku k Rolandovi a nepřestával udržovat přímý kurs od stoupajícího sloupce dýmu k loděničce.

Roland ruku přijal, byla příjemně drsná. „Jsem Roland Deschain z Gi–leadu. Dlouhé dny a příjemné noci, John.“

Eddie mu také podal ruku. „Eddie Dean, z Brooklynu. Rád tě poznávám.“

John potřásl rukou jakoby nic, ale pečlivě si Eddieho prohlížel. Když se jejich ruce pustily, řekl: „Mladíku, nestalo se právě něco? Stalo, že?“

„To nevím,“ řekl Eddie. Ne že by mluvil úplně upřímně.

„Nebyl jsi v Brooklynu už pěkně časek, synku, co?“

„Nebyl jsem v Morehousu ani v žádném jiném housu,“ řekl Eddie Dean a potom rychle zadrmolil, než ztratí nit: „Mia zavřela Susannah. Zavřela ji v roce 1999. Suze se dostane do Doganu, ale tam to není k ničemu. Mia ji odřízla od ovládnutí. Suze nemůže nic dělat. Mia ji unesla. Ona... ona...“

Zarazil se. Na okamžik bylo všechno tak jasné, jako sen těsně po náhlém probuzení. Potom, jak se to často děje i se sny, všechno vyprchalo. Ani nevěděl, jestli to byl skutečný vzkaz od Susannah, nebo jenom čirá fantazie.

Mladíku, nestalo se právě něco?

Takže Cullum to cítil taky. V tom případě se nejednalo o nějaké fantazírování. Spíš o nějakou formu nahlížení do mysli.

John počkal, a když se od Eddieho nedočkal odpovědi, otočil se k Rolandovi. „Je s tvým kámošem často taková sranda?“

„Často ne, sai... chci říct pane. Pane Cullume, děkuji vám, že jste nám pomohl, když jsme potřebovali. Děkuji vám velmi moc. Bylo by nesmírně opovážlivé žádat ještě víc, ale –“

„Ale požádáte. Nojo, už mi to docvaklo.“ John nepatrně upravil kurs k loděničce s otevřeným obdélníkovým vjezdem. Roland odhadoval, že tam budou za pět minut. To mu vyhovovalo. Nic nenamítal proti jízdě na tomto těsném motorovém člunku (i když se třemi muži na palubě měl pořádný ponor), ale jezírko Keywadin bylo na jeho vkus příliš nechráněné. Kdyby se Jack Andolini (nebo jeho nástupce, pokud by Jacka vyměnili) pořádně vyptal čumilů na břehu, nakonec by si někdo vzpomněl na malý člun se třemi muži. A loděničku s pěkným zeleným zdobením. Loděnička Johna Culluma, ať vám slouží, řekli by ti svědkové. Než k tomu dojde, měli by být co nejdál na stezce Paprsku a John Cullum uklizený někam do bezpečí. Roland soudil, že „bezpečí“ v tomto případě bude znamenat zhruba vzdálenost tří dohledů k obzoru nebo stovku kol. Nijak nepochyboval o tom, že Cullum, i když naprostý cizinec, jim zachránil život tím, že si počínal rozhodně a jednal v pravou chvíli. Rozhodně si nepřál, aby ten muž přišel o svůj vlastní život.

„No, udělám pro vás, co můžu, to už jsem si srovnal, ale teď se vás na něco musím zeptat, dokud mám možnost.“

Eddie a Roland na sebe pohlédli. Roland řekl: „Odpovíme, jestli budeme moci. Což znamená, Johne z East Stonehamu, pokud usoudíme, že ti odpověď neublíží.“

John přikývl. Zdálo se, že sbírá myšlenky. „Vím, že nejste duchové, protože v tom obchodě jsme vás všichni viděli a před chvílkou jsem si na vás sáhl, když jsme si potřásl rukama. Vidím, že vrháte stín.“ Ukázal na stíny na boku člunu. „Jsou opravdové. Takže se ptám: jste přichozi?“

„Přichozi?“ opakoval Eddie. Podíval se na Rolanda, ale z jeho tváře se nedalo vůbec nic vyčíst. Eddie se znovu podíval na Johna Culluma, který seděl na zádi a kormidloval k loděnici. „Promiň, ale já netuším...“

„Posledních pár let se tu objevujou často,“ přerušil ho John. „Ve Waterfordu, Stonehamu, East Stonehamu, Lovellu, Swedenu... dokonce i dál v Bridgtonu a Denmarku.“ Jméno posledního městečka pořádně protáhl.

Viděl, že pořád nechápu.

„Přichozi jsou lidi, kteří se prostě objeví,“ vysvětlil. „Někdy mají na sobě starodávný šaty, jako by přišli z... minulosti, dalo by se říct. Jeden byl nahatej, jak ho pámbu stvořil, kráčel přímo prostředkem silnice číslo pět. Viděl ho mladěj Angstrom. To bylo loni v listopadu. Někdy mluvej cizím jazykem. Jeden nakráčel domů k Donovi Russertovi ve Waterfordu. Don ho objevil, jak mu sedí přímo v kuchyni! Donnie je profesor dějin na penzi, z vysoké ve Vanderbiltu, a toho chlapa si nahrál. Chlap chvíli cosi drmolil a pak odešel do prádelny. Donnie si domyslel, že asi hledal záchod, a šel za ním, aby ho nasměroval, ale už byl pryč. A přitom tam žádný venkovní dveře nejsou, ale stejně byl pryč.“

Donnie přehrával ten pásek snad každému na jazykový katedře ve Vanderbiltu, ale nikdo ten jazyk nepoznal. Jeden tvrdil, že to musí být úplně umělé jazyk, jako esperanto. Znáte esperanto, mládenci?“

Roland zavrtěl hlavou. Eddie opatrně řekl: „Slyšel jsem o něm, ale vlastně nevím, co...“

„A někdy,“ pokračoval John tišeji, to už vjížděli do stínu loděničky, „někdy jsou zranění. Nebo znetvoření. Úplní šmejdi.“

Roland nadskočil tak prudce a nečekaně, že se člun zahoupal. Na okamžik se zdálo, že se převrátí. „Cože? Co jsi říkal? Promluv znovu, John, protože tě budu slyšet velmi dobře.“

John si zřejmě myslel, že jde čistě o jazykové nedorozumění, protože tentokrát volil slova velmi pečlivě. „Prostě poznamenání. Jako lidi, kteří byli v atomové válce, nebo v pásmu spadu nebo v něčem takovém.“

„Pomalí mutanti,“ řekl Roland. „Myslím, že možná mluví o pomalých mutantech. Tady v městečku.“

Eddie přikývl a přemýšlel o Šedých a Pubech v Ludu. Také přemýšlel o tom znetvořeném včelím hnízdě a monstrózních včelách, které po něm lezly.

John vypnul malý Evinrude, ale okamžik zůstali všichni tři ještě sedět a poslouchali, jak voda dutě pleská o hliníkové boky člunu.

„Pomalí mutanti,“ opakoval muž a skoro se zdálo, že ta slova vychutnává. „Nojo, to je myslím vystihuje docela dobře. Ale nejsou to jediné mutanti. Objevují se i takový zvířata, a jacísi ptáci, který tady nikdo

nikdy neviděl. Ale většinou jsou to přichozi, lekají lidi a jsou kvůli nim řeči. Donnie Russert zavolal nějakýho svého známýho na Dukeově univerzitě a ten chlap zavolal kohosi z jejich katedry paranormálních studií – člověk žasne, že něco takovýho vedou na opravdový vysoký škole, ale asi to tak bude – a ta ženská říkala, že právě tak se takovým lidem říká: přichozi. A potom, když zase zmizí, a zmizí vždycky, až na jednoho chlapíka v East Conway Village, který umřel – se jim říká odchozi. Ta paní tvrdila, že někteří vědci, co tydle věci studují – asi by se dalo říkat vědci, i když vím, že spousta lidí by se vo to hádala – jsou přesvědčení, že přichozi jsou návštěvníci z jinech planet, že je tu vždycky vysadí nějaká kosmická loď a pak je zase vyzvedne, ale většinou si myslí, že ti přichozi cestují v čase nebo jsou z nějakých jinech Zemí, který ležej paralelně s tou naší.“

„Jak dlouho se to děje?“ zeptal se Eddie. „Jak dlouho se tu ti přichozi ukazují?“

„No, tak dva nebo tři roky. A spíš se to horší než lepší. Sám jsem viděl pár takovejch chlapů a jednu nějakou ženskou, plešatou, která vypadala, jako by měla uprostřed čela voko a to krvácelo. Ale ti všichni byli dost daleko, jenže vy, mládenci, jste dost blízko.“

John se nad kostnatými koleny naklonil blíž k nim, oči (modré jako Rolandovy) mu svítily. Voda pleskala o člun. Eddie měl silné nutkání chytit znovu Johna Culluma za ruku, aby zjistil, jestli se nestane ještě něco. Dylan měl jednu písničku, která se jmenovala „Vidiny o Johanně“. Eddie nechtěl vidinu s nějakou Johannou, ale aspoň to jméno bylo dost

podobné.

„Nojo,“ říkal John, „vy jste, mládenci, přímo tady a osobně. Takže já vám pomůžu s tou vaší záležitostí, jestli budu moci, protože mám pocit, že ani na jednom z vás není zrnko špatný (i když vám rovnou řeknu, že v životě jsem neviděl takovou střilečku), ale jedno chci vědět: jste přichozí, nebo ne?“

Roland a Eddie se znovu po sobě podívali, a potom odpověděl Roland. „Ano,“ řekl. „Asi jsme.“

„Panejo,“ zašeptal John. Užasl natolik, že i přes hluboké vrásky v obličeji vypadal jako dítě. „Přichozí! A odkud jste přišli, můžete mi to říct?“ podíval se na Eddieho a zasmál se jako člověk, když se mu povede dobrý vtip, a dodal: „Z Brooklynu přece ne.“

„Ale já opravdu jsem z Brooklynu,“ bránil se Eddie. Jediná závada

byla, že jeho Brooklyn nebyl z tohoto světa, teď už to věděl. Ve světě, odkud přišli, jistou dětskou knížku nazvanou Karlík Ššš–ššš napsala Beryl Evansová; v tomto světě ji napsala jakási Claudia y Inez Bachman. Beryl Evansová, to jméno vypadalo skutečně, zato Claudia y Inez Bachman zněla falešně jako třídolarová bankovka, jenže Eddie stále víc docházel k přesvědčení, že Bachman je pravé jméno. A proč? Protože znělo jako z tohoto světa.

„Já jsem z Brooklynu. Akorát že... no... trochu jinýho.“

John Cullum se na ně stále díval tím vykuleným dětským pohledem. „A co ti další chlapci? Ti, co na vás čekali? Ti taky...?“

„Ne,“ řekl Roland. „Oni ne. Už nemáme čas, John – teď ne.“ Opatrně vstal, chytil se trámu nad hlavou a vystoupil z člunu, maličko přitom sebou škubl bolestí. Za ním následoval John a nakonec Eddie. První dva mu museli pomoci. Neustálé tepání v pravé noze trochu ustoupilo, ale nohu měl ztuhlou a necitlivou, těžko ji ovládal.

„Půjdeme k tobě,“ rozhodl Roland. „Potřebujeme najít jednoho muže. Pokud nám bude přáno, možná nám s tím dokážeš pomoci.“

Možná nám dokáže pomoci mnohem víc, pomyslel si Eddie, vyšel za nimi na slunce a se zaťatými zuby kulhal po zraněné noze.

V té chvíli si Eddie pomyslel, že by zabil svatého, jen kdyby dostal hrst aspirinových tablet.

STAVE: Hopala–hop–kvas!

Do pekla či do nebe!

Když pistole pálí a oheň žhne,

musíš je strčit do pece!

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–sedm!

Do kvasu dej žloutek a sůl!

Zahřej je a vytluč je,

a strč do pece.

8. strofa

Panna nebo orel

JEDNA

V zimě v letech 1984–85, kdy se Eddieho heroinový návyk v tichosti kradl přes hranici ze země Rekreačních drog do království Fakt mizerných zlovyků, se Henry Dean seznámil s jednou dívkou a nakrátko se zamiloval. Podle Eddieho názoru byla Sylvia Goldoverová skunk El Supremo (páchnoucí podpaždí a dračí dech, který vanul mezi rty širšími než má Mick Jagger), ale držel ústa, protože Henry si myslel, že je krásná, a Eddie nechtěl zraňovat jeho city. Tu zimu mladí milenci strávili spoustu času procházkami po větrné pláži na Coney Islandu nebo v kinech na Times Square, kde sedávali v zadní řadě a muchlovali se, dokud nedošel pop–korn a extra velké balení buráků.

Eddie bral novou osobu v Henryho životě filosoficky. Pokud se Henry dokázal přes smrdutý dech a špičatý jazyk Sylvie Goldoverové přenést, tím lip. Eddie strávil většinu těch šedivých tří měsíců o samotě a zfetovaný v bytě Deanových. Nestěžoval si, vlastně se mu to líbilo. Kdyby tam byl Henry, nutil by ho koukat na televizi a neustále by si z Eddieho utahoval kvůli jeho kazetám s nahrávkami knih. („Jejdanečku! Edáček bude po–slouchánkovat ty svoje pohádečky o elfech a bobrech a malinkatech roz–tomilech trpasličích!“ Vždycky zlobřum říkal bobři, vždycky Entům říkal „stlašidelné chodící stlomy“. Podle Henryho názoru všechno vymyšlené bylo úchylné. Eddie se mu někdy snažil vyložit, že nic není vymyšlenějšího než ty sračky, které dávají odpoledne v televizi, ale Henry nic z toho nebral. Henry dokázal zaujatě vyprávět o zlých dvojčatech z Všeobecné nemocnice a stejně zlé maceše ze Světla mého srdce.

Henryho velké milostné vzplanutí – které skončilo, když mu Sylvia Goldoverová ukradla z peněženky devadesát babek a místo nich tam nechala lístek se vzkazem Promiň, Henry a vyrazila kamsi za svým starým přítelem – znamenalo v mnoha směrech pro Eddieho úlevu. Sedával v obývacím pokoji na pohovce, pravou paži propíchanou, pouštěl si pásky

s Tolkienovou prstenovou trilogií, které namluvil John Gielgud, a v limbu procházel s Frodem a Samem Temným hvozdem nebo doly Morie.

Miloval hobity, klidně by strávil zbytek života v Hobitíně, kde byl nejhorší drogou tabák a starší bratři netrávili celé dny tím, že rajtovali po mladších sourozencích, a chata Johna Culluma v lesích ho do těch dnů a k tomu temnému příběhu vrátila s překvapivou silou. Protože ta chata měla v sobě cosi z hobiti nory. Nábytku v obývacím pokoji bylo málo, ale byl dokonalý: pohovka a dvě polstrovaná křesla s bílými dečkami na opěrkách a pod hlavou. Černobílá fotografie ve zlatém rámečku na stěně určitě zachycovala Cullumovy rodiče a naproti museli být jeho prarodiče. Visel tam rovněž zarámovaný děkovný certifikát od místního dobrovolného hasičského sboru. V kleci přátelsky štěbetal malý papoušek a na krbové římse ležela kočka. Zvedla hlavu, když vešli, upřela zelený pohled na cizince, ale pak znovu

usnula. Vedle Cullumovy lenošky stál popelník a v něm dvě dýmky, jedna z kukuřičného klasu a druhá vřesová. Stál tam staromódní radiomagnetofon Emerson (rádio s velkým okénkem s ukazateli pásem a velkým rýhovaným ladicím knoflíkem), ale žádná televize. Pokoj příjemně voněl tabákem a potpourri. Jelikož byl tak skvěle úhledný, jediný pohled prozradil, že muž, který zde bydlí, není ženatý. Svatyně Johna Culluma byla skromnou ódou na radost staromládenectví.

„Co dělá noha?“ zeptal se John. „Snad už to přestalo aspoň krvácet, ale pořádně ti to pocuchalo perka.“

Eddie se zasmál. „Bolí to jako čert, ale můžu s tím chodit, takže mám asi štěstí.“

„Koupelna je tamhle, jestli se chceš umýt,“ ukázal Cullum.

„To bych asi měl,“ souhlasil Eddie.

Umývaní bolelo, ale zároveň se mu ulevilo. Rána v noze byla hluboká, i když se zdálo, že kost je úplně v pořádku. Rána v paži představovala ještě menší problém. Kulka prošla hladce skrz, díky Bohu, a Cullum měl v lékárnice peroxid vodíku. Eddie ho nalil do rány, zaťal při té bolesti zuby, a pak pokračoval a nalil si peroxid jak na nohu, tak na odřeninu na hlavě, než ztratí kuráž. Snažil se vzpomenout, jestli Frodo a Sam museli čelit nějaké hrůze aspoň vzdáleně podobné peroxidu, ale nic se mu nevybavilo. Samozřejmě tam na léčení měli elfy, že?

„Mám tu něco, co by ti mohlo pomoci,“ řekl Cullum, když se Eddie znovu objevil. Cullum zmizel ve vedlejší pokoji a vrátil se s hnědou

lékovkou na předpis. Uvnitř byly tři pilulky. Vyklepl je Eddiemu do dlaně. „To mám ještě z loňské zimy, kdy jsem sebou práskl na ledu a zlomil si klíční kost, krucinál. Jmenuje se to percodan. Nevím, jestli ještě zaberou, ale...“

Eddie se rozzářil. „Percodan, jo?“ ujistil se a vhodil si pilulky do úst dřív, než John Cullum stačil odpovědět.

„Nechceš k tomu trochu vody, synku?“

„Ne.“ Eddie nadšeně kousal. „Prima zákusek.“

Na stolek vedle krby stála skleněná skříňka plná basebalových míčků a Eddie se na ně zašel podívat. „Ach, panebože,“ vzdychl, „ty tu máš míček podepsaný Melem Parnellem! A Leftym Grovem! No to mě podrž!“

„To nic není.“ Cullum zvedl vřesovou dýmku. „Podívej se na horní polici.“ Vytáhl ze stolečku pytlík tabáku Prince Albert a začal si dýmku nácipávat. Přitom si všiml, že ho Roland pozoruje. „Kouříš?“

Roland přikývl. Z kapsičky u košile vytáhl jediný papírek. „Třeba bych si mohl jednu ubalit.“

„Nu, tak to ti nabídnu něco lepšího.“ Cullum znovu vyšel z pokoje. Vedlejší místnost byla pracovna, ne o mnoho větší než komora. I když stůl Dickens byl maličký, musel se kolem něho Cullum protahovat bokem.

„Já zírám,“ ozval se Eddie, když uviděl míček, který měl Cullum určitě na mysli. „Podepsaný Babem!“

„Nojo,“ přitakal Cullum. „Tehdy nebyl Yankee, já jsem ostatně o míčky podepsaný od Yankees nestál. Tenhle Ruth podepsal, když ještě nosil dres Red Sox...“ Odmčel se. „Tady jsou, já věděl, že je mám. Možná už trochu vyschly, ale pořád lepší, než kdyby člověk zůstal na suchu, jak říkávala máma. Tu máš, pane. Nechal je tu synovec. Stejně ještě nemá na kouření věk.“

Cullum podal pistolníkovi balíček cigaret, ze tří čtvrtin plný. Roland je zamyšleně obracel v ruce, potom ukázal na název. „Vidím obraz dromedára, ale napsáno je tu něco jiného, že?“

Cullum se na Rolanda opatrně usmál, trochu udiveně. „Ne, stojí tu Camel. Ale znamená to skoro totéž.“

„Aha.“ Roland se snažil vypadat, jako by rozuměl. Vytáhl jednu cigaretu, prohlédl si filtr a pak si strčil do úst volný konec.

„Ne, obráceně,“ radil Cullum.

„Říkáš pravdu?“

„Nojo.“

„Ježiši, Rolande! On tu má Bobbyho Doerra... dva míčky s Tedem Williamsem... Johnnyho Peskyho... Franka Malzoneho...“

„Ty jména ti nic neříkají, co?“ zeptal se John Cullum Rolanda.

„Ne,“ řekl Roland. „Můj přítel... děkuji ti.“ Připálil si od sirky, kterou zapálil Cullum. „Můj přítel nebyl na této straně už dost dlouho. Myslím, že se mu stýská.“

„Panejo,“ zabručel Cullum. „Přichozí! Přichozí v mým baráku! Já tomu nemůžu uvěřit!“

„Kde je Dewey Evans?“ vyzvídal Eddie. „Nemáš tu míček s Dewey Evansem?“

„Prosím?“ protáhl Cullum.

„Možná že mu tak ještě neříkáte,“ řekl Eddie spíš pro sebe. „Dwight Evans? Pravý polář?“

„Aha.“ Cullum přikývl. „No, já mám v té skřínce jenom nejlepší.“

„Tak to tu Dewey nesmí chybět, to mi věř,“ řekl Eddie. „Možná si ještě nezaslouží být v síni slávy Johna Culluma, ale počkej za pár let. Počkej do roku 1986. A mimochodem, John, jelikož jsi fanoušek, řeknu ti dvě slova, jo?“

„Jasně,“ souhlasil Cullum. Vyslovil to přesně jako v Calle. JHAA—sje.

Roland si mezitím potáhl z cigarety. Vyfoukl kouř a zamračeně se na cigaretu podíval.

„Ta slova jsou Roger Clemens,“ prozradil Eddie. „Pamatuj si to jméno.“

„Clemens,“ opakoval John Cullum pochybovačně. Zvenku, z opačné strany jezírka Keywadin, sem doléhal zvuk dalších sirén. „Roger Clemens, nojo, budu si ho pamatovat. Co je zač?“

„Budeš ho tady chtít, to mi věř,“ ujistil ho Eddie a poklepal na skříňku. „Možná na stejný polici s Babem.“

Cullumovi zaskvěly oči. „Pověz mi něco, synku. Vyhráli Red Sox vůbec? Dostali...“

„To není žádné kouření, je to jenom zapšklý vzduch,“ postěžoval si Roland. Podíval se na Culluma vyčítavým pohledem, který mu tak neseděl, že se Eddie musel zašklebit. „Nedá se mluvit o žádné chuti. Zdejší lidé opravdu kouří tohle?“

Cullum vzal cigaretu z Rolandových prstů, ulomil filtr a vrátil mu ji. „Zkus to teď,“ řekl a obrátil pozornost znovu k

Eddiemu. „Tak co? Vytáhl

jsem vás z bryndy tamhle za vodou. Takže mi něco dlužíte. Vyhráli někdy Sérii? Aspoň ve tvý době?“

Eddieho úsměv povadl a mladík se vážně na staříka zadíval. „Řeknu ti to, jestli opravdu chceš, John. Ale chceš to?“

John uvažoval, bafal z dýmky. Potom řekl: „Asi ne. Tím bych si to jenom zkazil.“

„Povím ti jednu věc,“ pokračoval Eddie radostně. Pilulky, které mu John dal, začaly zabírat a Eddie se cítil rozjařeně. Aspoň trochu. „Počkej s umíráním až po šestaosmdesátém. To bude fakt bomba.“

„Jo?“

„Říkám absolutní pravdu.“ Potom se Eddie otočil k pistolníkovi. „Co uděláme s našima věcmi, Rolande?“

Roland na to do té chvíle ani nepomyslel. Všechn jejich skrovný světský majetek, od Eddieho pěkného nového vyřezávacího nože, který si koupil u Berky v obchodě, až po Rolandův prastarý přibývací váček, jež dostal od otce na druhé straně časového horizontu, to vše zůstalo u dveří, když jimi prošli. Když je to vyfouklo. Pistolník si pomyslel, že jejich věci musely zůstat na zemi před obchodem East Stoneham, i když si nemohl vzpomenout jistě. Příliš silně se zaměřoval na to, aby Eddieho a sebe dostal do bezpečí, než jim ten chlapík s kulovnicí vybavenou optikou ustřelí hlavu. Bolelo ho pomyšlení, že všichni jejich mlčenliví společníci na dlouhé cestě shořeli v ohni, který už určitě zachvátil celý obchod. Ještě víc bolelo pomyšlení, že by se ty věci dostaly do rukou Jacka Andoliniho. Roland si krátce, ale živě představil, jak se jeho přibývací váček houpe Andolinimu na opasku jako tabatěrka (nebo nepřátelský skalp) a škulbl sebou.

„Rolande? Co naše...“

„Máme pistole, víc nepotřebujeme,“ přerušil ho Roland hruběji, než zamýšlel. „Jake má knížku Ššš ššš a já dokážu vyrobit jiný kompas, kdybychom ho potřebovali. Jinak...“

„Ale...“

„Jestli mluvíš o vašich věcech, synku, můžu se po nich Časem poptat,“ nabídl se Cullum. „Ale zatím si myslím, že tvůj kamarád má pravdu.“

Eddie věděl, že jeho přítel má pravdu. Jeho přítel měl skoro vždycky pravdu, což byla jedna z mála věcí, které na něm Eddie nesnášel. Chtěl svůj ruksak, krucinál, a nejen kvůli čistým džínům a dvěma čistým košilím. Ani kvůli zásobě munice nebo vyřezávacímu noži, i když byl prima.

V koženém pytlíčku měl pramen vlasů Susannah, pořád se v něm držela její vůně. Tohle mu chybělo. Ale nedalo se nic dělat.

„John,“ řekl, „co je dnes za den?“

Muž povytáhl ježaté šedivé obočí. „Ptáš se vážně?“ A když Eddie přikývl, odpověděl: „Devátého července. Roku našeho pána devatenáctistého sedmasedmdesátého.“

Eddie potichu hvízdal.

Roland, kterému mezi prsty doutnal zbytek dromedárské cigarety, přešel k oknu, aby se rozhlédl. Za domem nebylo nic, jenom stromy a několik svůdných modrých zrcadélek jezera, kterému Cullum říkal Key-wadin. Ale k nebi stále stoupal černý dým, jako by mu připomínal, že jakýkoli pocit míru, který by se ho zde mohl zmocnit, je jenom iluze. Musejí odtud pryč. A bez ohledu na to, jak hrozně se bál o Susannah Deano-vou, když už byli tady, museli najít Calvina Věže a dokončit to, co s ním začali. A musejí to udělat rychle. Protože –

Jako by mu četl myšlenky, dokončil Eddie za něj: „Rolande? Zrychluje se to. Čas na tyhle straně se zrychluje.“

„Já vím.“

„To znamená, že jestli máme něco udělat, musíme to zvládnout napo-prvý, protože do tohoto světa se nedá podruhy vrátit. Tady žádný předělávky neplatí.“

Roland věděl i tohle.

DVĚ

„Muž, kterého hledáme, je z New Yorku,“ řekl Eddie Johnu Cullumovi.

„Nojo, v létě se jich tu pokaždý objeví spousta.“

„Jmenuje se Calvin Věž. Je tu s kamarádem, kterej se jmenuje Aaron Deepneau.“

Cullum otevřel skleněnou skříňku s baseballovými míčky, vytáhl jeden s podpisem Cart ýastrzemski vyvedeným přízračně dokonalým rukopisem, kterého jsou schopni snad jenom profesionální sportovci (problémy jim podle Eddieho zkušeností dělal hlavně pravopis), a začal si ho přehazovat z ruky do ruky. „Sem se hrnou davy lidí, když uhodí červen – to víte, že?“

„Vím.“ Eddiemu pokleslo srdce. Napadlo ho, že je možné, že starý

Hnusák se už ke Calu Věžovi dostal. Možná že to přepadení obchodu byla pro Jacka třešinka na dortu. „Asi si nevzpomeněš...“

„Jestli ne, tak patřím do starýho železa,“ řekl Cullum srdnatě a hodil míček s Yazem Eddiemu, který ho podržel v pravé ruce a špičkami prstů na levé přejel po červených stezích. Ten pocit mu nečekaně způsobil knedlík v krku. Co jiného člověku řekne, že je doma, než baseballový míček? Jenomže tento svět už nebyl domov. John měl pravdu, byl přichozí.

„Co máš na mysli?“ zeptal se Roland. Eddie mu míček hodil a Roland ho chytil, aniž odtrhl oči od Johna Culluma.

„O jména se nestarám, ale stejně znám skoro každého, kdo přijde do městečka,“ řekl. „Znám je od vidění. Takovej je asi každéj správce, co za něco stojí, řekl bych. Člověk chce vědět, kdo se mu pohybuje po jeho území.“ Roland přikývl, dokonale rozuměl. „Povězte mi, jak ten váš chlap vypadá.“

Eddie řekl: „Měří takových sto sedmdesát pět a váží... no, řekl bych sto kilo.“

„Takže těžká váha.“

„Jak ráčíš. A na spáncích už skoro nemá vlasy.“ Eddie zvedl ruce k hlavě a stáhl si vlasy dozadu, až ukázal spánky (z jednoho mu pořád tekla krev po téměř osudovém střetnutí s Nenalezenými dveřmi). Trochu sebou škulbl, protože ho

zabolelo v levém nadloktí, ale tam už to krvácet přestalo. Eddie si dělal víc starostí s kulkou, kterou koupil do nohy. V této chvíli se s bolestí vypořádal Cullumův Percodan, ale jestli kule pořád vězela v noze – a Eddie si to myslel –, nakonec bude muset ven.

„Jak je starý?“ zeptal se Cullum.

Eddie se podíval na Rolanda, který jenom zavrtěl hlavou. Viděl vůbec Roland Věže? Momentálně si Eddie nemohl vzpomenout. Asi ne.

„Myslím kolem padesáti.“

„Sbírá knížky, že?“ zeptal se Cullum a pak se zasmál, když viděl, jak to Eddieho překvapilo. „Říkal jsem vám, letňáky mám prostě v merku. Člověk nikdy neví, jestli se z některýho nevyklube darebák. Třeba i zloděj. A před osmi nebo devíti rokama jsme tu měli ženskou z New Jersey, ze které se vyklubala palička.“ Cullum zavrtěl hlavou. „Vypadala jako knihovnice z malého městečka, jako by neuměla do pěti počítat, a zapalovala stodoly po celém Stonehamu, Lovellu i Waterfordu.“

„Jak víš, že náš muž je knihkupec?“ zeptal se Roland a hodil míček zpátky Cullumovi, který ho ihned přehodil Eddiemu.

„Tohle jsem nevěděl,“ odpověděl. „Jenom že je sbírá, protože to vykládal Jane Sargusové. Jane má malej obchůdek v místech, kde se ze silnice číslo 5 odděluje silnice na Dimity. To je asi míli na jih odtud. Ten váš chlap se svým kamarádem vlastně bydlí u silnice na Dimity, jestli teda mluvíme o těch samejch. A řekl bych, že jo.“

„Jeho přítel se jmenuje Deepneau,“ řekl Eddie a hodil míček Yaz Ro-landovi. Pistolník ho chytil, hodil Cullumovi a pak přešel ke krbu a vyhodil nedopalek cigarety na hromádku polen naskládaných na roštu.

„Jména mě nezajímají, už jsem říkal, ale ten kamarád je hubenej a vypadá na sedmdesát. Chodí, jako by ho bolely kyčle. Nosí brýle s ocelovou obroučkou.“

„To je on, přesně,“ řekl Eddie.

„Janey má malý obchod, jmenuje se Venkovské vzácnosti. Má ve stodole pár kusů nábytku, prádelníky a almary a podobně, ale specializuje se na prošívané pokrývky, sklo a starý knížky. Všechno to vypočítává na ceduli před obchodem.“

„Takže Cal Věž... udělal co? Vešel dovnitř a začal si to tam prohlížet?“ Eddie tomu nevěřil, ale současně mu to připadalo zcela pravděpodobné. Věžovi se z New Yorku moc nechtělo, ani když mu Jack a George Biondi vyhrožovali, že mu spálí nejvzácnější knížky přímo před očima. A jakmile se sem s Deepneauem dostali, ten blázen se zapsal na poště pro obecné doručování – nebo to udělal aspoň jeho kamarád Aaron, a pokud se jedná o zlé hochy, těm to bohatě stačí. Callahan mu nechal lístek s příkazem, aby přestal rozhlašovat svoji přítomnost v East Stonehamu. To jste vážně tak pitomí??? Tak zněla poslední přeoová otázka adresovaná sai Věžovi, a odpověď dopadla ještě hloupěji než pytel vantrok.

„Nojo,“ řekl Cullum. „Jenomže si to tam nejenom prohlížel.“ Jeho oči, modré jako Rolandovy, mrkaly. „Koupil za pár stovek čtivo. Zaplatil cestovníma šekama. Potom ji přiměl, aby mu dala seznam dalších antikvářů v okolí. Pár jich tu je, když počítáte i Notions v Norway a Pro vás smetí, pro nás poklad ve Fryeburgu. A taky mu musela sepsat jména místních lidí, kteří mají knihovnu a někdy pořádají výprodeje. Jane byla celá na větvi. Vykládala o tom po celém městečku, to teda jo.“

Eddie si položil ruku na čelo a záupěl. To byl přesně ten člověk, kterého tehdy potkal, to byl Calvin Věž v celé své kráse. Co si vlastně myslel? Že jakmile se dostane na sever od Bostonu, bude v bezpečí?

„Můžeš nám říct, jak ho najdeme?“ zeptal se Roland.

„No, můžu udělat něco lepšího. Můžu vás zavést přímo k nim.“

Roland si do té chvíle přehazoval míček z ruky do ruky. Ted' se zarazil a zavrtěl hlavou. „Ne. Ty půjdeš někam jinam.“

„Kam?“

„Kamkoli, kde budeš v bezpečí,“ řekl Roland. „Nic jiného nechci vědět, sai. Žádný z nás to nechce vědět.“

„A ty čekáš, že poslechnu na slovo, krucinál. Nevím, jestli se mi tohle líbí.“

„Na tom nesejde. Čas se krátí.“ Roland se zamyslel, potom řekl: „Máš nějaký vozomobil?“

Cullum chvíli vypadal zmateně, pak se usmál. „Jo, vozomobil i nákla-domobil. Jsem vybavenej.“ Poslední slovo znělo jako vybuveny.

„Tak nás v jednom zavezeš k Věžovu domu na silnici do Dimity, a Eddie zatím...“ Roland se odmlčel. „Eddie, stále si pamatuješ, jak řídit?“

„Rolande, to ses mě dotkl.“

Roland, který ani za svých nejsvětějších okamžiků neměl moc velký smysl pro humor, se neusmál. Místo toho se znovu soustředil na dantete – malého zachránce –, kterého jim ka přivedlo do cesty. „Jakmile najdeme Věže, půjdeš svou cestou, John. To znamená jakoukoli jinou cestou, než bude ta naše. Vezmi si malou dovolenou, jestli ráčíš. Dva dny by měly stačit, potom se můžeš vrátit ke své práci.“ Roland doufal, že oni svou práci zde v East Stonehamu dokončí do západu slunce, ale nechtěl to zakřiknout.

„Nečekám, že pochopíte, že mám zrovna vrcholnou sezónu,“ zabručel Cullum. Napráhl ruce a Roland mu hodil míček. „Musím natřít loděnici... jedna stodola tu potřebuje vyměnit šindele...“

„Jestli zůstaneš s námi,“ přerušil ho Roland, „nebudeš šindele vyměňovat už asi nikdy.“

Cullum se na něho podíval s povytaženým obočím, zjevně se snažil odhadnout, do jaké míry Roland mluví vážně, a moc se mu nelíbilo, co vidí.

Mezitím se Eddie maně vrátil k otázce, jestli Roland někdy viděl Věže na vlastní oči. A ted' si uvědomil, že jeho první domněnka byla mylná – Roland Věže viděl.

Jasně. Přece to byl Roland, kdo tahal tu almaru s Věžovými prvotiskama do Dvěřový jeskyně. Roland se díval přímo na něho. Možná ho viděl trochu zkreseně, ale...

Sled myšlenek se vytratil a Eddiemu naskočila nevyhnutelná asociace, kterou se vrátil k Věžovým vzácným knihám, vzácnostem, jako byl Dogan od Benjamin Slightmana, Jr. a Prokletí Salemu od Stephena Kinga.

„Jenom si vezmu klíče a pojedem,“ řekl Cullum, ale než se stačil otočit, Eddie ho zarazil: „Počkej.“

Cullum se na něho tázvě zahleděl.

„Myslím, že si musíme promluvit ještě o něčem.“ A zvedl ruce, aby se připravil na míček.

„Eddie, čas běží,“ připomněl Roland.

„To vím,“ řekl Eddie. Nejspíš líp než ty, jelikož na kahánku má moje žena. „Kdybych mohl, nechal bych toto blbce Věže Jackovi a pustil se do hledání Susannah. Ale ka mi to nedovolí. To tvoje zatracený starý ka.“

„Potřebujeme...“

„Sklapni.“ V životě něco takového Rolandovi neřekl, ale teď ta slova vyšla zcela přirozeně a on neměl potřebu brát je zpět. V duchu Eddie uslyšel vzdálený callaský popěvek: Hop–ala, hop–ala, porada ještě neskončila.

„Co tě trápí?“ zeptal se ho Cullum.

„Nějakej Stephen King. Říká ti to jméno něco?“

A Cullumovi na očích uviděl, že říká.

TŘI

„Eddie,“ ozval se Roland. Promluvil zvláštním opatrným způsobem, jaký mladší muž ještě nikdy nezažil. Je zmatený, stejně jako já. To nebylo uklidňující pomýšlení. „Andolini nás pořád může hledat. A hlavně může hledat Věže, když jsme mu proklouzli mezi prsty... a jak nám sai Cullum jasně vysvětlil, Věž se nechá najít snadno.“

„Poslouchejte mě,“ odpověděl Eddie. „Mám takový tušení, ale není to jenom tušení. Potkali jsme jednoho chlapa, jmenoval se Ben Slightman, kterej v jiným světě napsal knížku. Ve Věžově světě. V tomhle světě. A potkali jsme dalšího, Donalda Callahana, kterej byl postavou v jedny knížce z jinýho světa. A zase z tohohle světa.“ Cullum mu hodil míček a Eddie ho mrskl, dost prudce, Rolandovi. Pistolník ho snadno chytil.

„Mně by to mohlo být šumafuk, jenomže nás knížky přúno pronásle–dujou, že? Dogan. Čaroděj ze země Oz. Karlík Ššš ššš. Dokonce i ta Jakeova

závěrečná slohová práce. A teď Prokletí Salemu. Myslím, že jestli je ten Stephen King opravdovej...“

„No to teda je, to můžu potvrdit,“ řekl Cullum. Vyhlédl oknem na jezírko Keywadin směrem, odkud se ozývaly sirény. Podíval se na sloup kouře, který kazil modré nebe ohavnou špinou. Potom nastavil ruce, aby chytil míček. Roland ho hodil obloučkem, jehož apogeu se skoro dotklo stropu. „A tu knížku, která vás tak bere, jsem četl. Sehnal jsem ji ve městě, v Booklandu. Podle mě to byla vymyšlená báchorka.“

„Příběh o upírech.“

„Nojo, slyšel jsem ho o tom mluvit v rádiu. Přej ten nápad čerpal z Dráculy.“

„Ty jsi slyšel toho spisovatele v rádiu,“ opakoval Eddie. Měl znovu ten pocit, jako by se díval za zrcadlo, do králičí nory, z vyhlídky na kometě, a snažil se to připočíst Percodanu. Nefungovalo to. Najednou si sám připadal podivně nereálný, jako stín, skrz který je skoro vidět, řídký jako... jako List v knížce. Nijak mu nepomohlo, když si uvědomil, že tento svět, nacházející se v létě roku 1977 časového paprsku, vypadal skutečně stejně jako všechna ostatní kde a kdy, včetně jeho vlastního – nebylo tomu tak. Pocit skutečna je totiž naprosto subjektivní, že? Když si tohle člověk uvědomí, jak může vědět, že není postavou v příběhu nějakého spisovatele, nebo prchavou myšlenkou v hlavě potulného bezdomovce, nebo nepatrným smítkem v Božím oku? Takové myšlenky byly bláznivé, a kdyby v tom pokračoval dost dlouho, mohl by se zbláznit.

Ale...

Ded–a–čam, ded–a–či, nic se neboj, vždyť máš klíč.

Klíče, to je moje specialita, pomyslel si Eddie. A ještě: Král je klíč, ne? Calla, Callahan. Karmínový král, Stephen King. Je Stephen King Karmíno–vým králem tohoto světa?

Roland ho nerušil. Eddie si byl jist, že to pro něho nebylo lehké, ale obtížné věci byly odjakživa Rolandovou specialitou. „Jestli máš nějaké otázky, sem s nimi.“ A zavrtěl prsty na pravé ruce.

„Rolande, ani nevím, kde začít. Ty myšlenky, co mě napadají, jsou tak velký... tak... já nevím, tak zásadně a zasrané děsivé...“

„Tak je radši zjednoduš.“ Roland chytil míček, který mu Eddie hodil, ale teď vypadal, že už má té přehazované dost. „Opravdu se musíme hnout z místa.“

Jako by to Eddie nevěděl. Byl by se na všechno vyptal cestou, kdyby mohli všichni jet jedním vozem. Ale to nešlo a Roland nikdy motorový vůz neřídil, takže nebylo možné, aby Eddie a Cullum jeli společně.

„Dobře,“ řekl. „Kdo to je? Tím začneme. Kdo je Stephen King?“

„Spisovatel,“ řekl Cullum a podíval se na Eddieho pohledem, který říkal, Jsi cvok, synku? „Bydlí v Bridgtonu se svou rodinou. Docela fajn chlap, podle toho, co jsem slyšel.“

„Jak daleko je Bridgton?“

„No... dvacet, pětadvacet mil.“

„Jak je starý?“ Eddie tápal, zoufale si uvědomoval, že ty správné otázky jsou někde na dosah, ale neměl jasnou představu, jak by měly znít.

John Cullum přivřel oko, zdálo se, že počítá. „Není tak starej, řekl bych. Jestli mu je třicet, tak ne moc dlouho.“

„Ta knížka... Prokletí Salemu... byl to bestseller?“

„To nevím,“ řekl Cullum. „Tady v okolí to četla spousta lidí, to můžu potvrdit. Protože se odehrává v Maine. A protože v televizi dávali reklamu, víte. Taky se podle jeho první knížky natočil film, ale na ten jsem nikdy nešel. Připadal mi moc krvavěj.“

„Jak se jmenoval?“

Cullum se zamyslel, potom zavrtěl hlavou. „Nemůžu si vzpomenout. Bylo to jedno slovo a vím dost jistě, že to bylo nějaký dívčí jméno, ale víc ze mě nedostaneš. Možná si to časem vybavím.“

„Není King přichází, co myslíš?“

Cullum se zasmál. „Narodil se a vyrostl přímo tady v Maine. Myslím, že je místní.“ Roland se díval na Eddieho stále netrpělivěji a Eddie se rozhodl toho nechat. Tohle bylo horší než hrát na dvacet otázek. Ale krucinál, p'ře Callahan byl skutečný a přesto se ocitl ve vymyšlené knížce, kterou napsal tenhle King, a King bydlel v kraji, který fungoval jako magnet pro přichází, jak je Cullum nazýval. Jeden z těchhle přichází silně Eddiemu připomněl sluhu Karmínového krále. Ta žena s holou hlavou, která jako by měla uprostřed čela krvácející oko, jak John říkal.

Nejvyšší čas, aby toho prozatím nechal, a vydali se k Věžovi. Calvin Věž byl možná otravný chlap, ale patřila mu jistá prázdná parcela, kde rostla nejvzácnější růže vesmíru. Taky věděl všechno možné o vzácných knihách a lidech, kteří je napsali. Nejspíš bude vědět o autorovi Prokletí Salemu víc než sai Cullum. Prozatím to nechá být. Ale –

„Tak jo.“ Hodil míček zase správci. „Zamkni si tu vzácnost a vyjedeme na silnici do Dimity, jestli ráčíš. Už jenom pár otázek.“

Cullum pokrčil rameny a strčil míček Yaz do skříňky. „Jen si posluž.“

„Já vím,“ řekl Eddie... a najednou, už podruhé od chvíle, kdy prošel dveřmi, mu připadala Susannah přízračně blízko. Uviděl ji sedět v místnosti plné starožitných vědeckých a měřicích přístrojů. Určitě to byl Ja–keův Dogan... jenomže v podobě, jak si ho představovala Susannah. Viděl, jak mluví do mikrofonu, a i když ji neslyšel, viděl její obrovité břicho a vyděšenou tvář. Byla ve vysokém stupni těhotenství, ať už byla kdekoli. Těhotná a na rozsypání. Věděl moc dobře, co mu říká: Přijď, Eddie, zachraň mě, Eddie, zachraň nás oba, dřív než bude pozdě.

„Eddie?“ ozval se Roland. „Jsi bleďý jako stěna. To ta tvoje noha?“

„Jo,“ řekl Eddie, i když ho momentálně noha vůbec nebolela. Znovu si vzpomněl na vyřezávání klíče. Tu děsivou odpověď, když věděl, že musí být vyřezaný správně. A už to tu bylo zas, skoro stejná situace. Měl cosi v ruce, věděl to... ale co? „Jo, to ta noha.“

Otřel si pot z čela.

„Johne, ještě k jménu té knížky. Prokletí Salemu. To má být Jerusalemt's Lot, že?“

„Nojo.“

„Tak se v knížce jmenuje to městečko.“

„Nojo.“

„V Kingově druhý knížce.“

„Nojo.“

„V jeho druhým románů.“

„Eddie,“ přerušil ho Roland, „tohle už určitě stačí.“

Eddie jen máchl rukou, ale bolestí v paži sebou škubl. Soustředil se na Johna Culluma. „Žádný Jerusalemt's Lot neexistuje, že?“

Cullum se na Eddieho díval, jako by byl cvok. „Jasně že ne. Je to vymyšlená báchorka o vymyšlených lidech ve vymyšleném městečku. Je to o upírech.“

Jo, pomyslel si Eddie, a kdybych ti řekl, že mám důvod věřit, že upíři jsou... nemluvě o neviditelných démonech, kouzelných koulech a čarodějnicích... už bysme ti nevymluvili, že jsem blázen, co?

„Nevíš náhodou, jestli Stephen King žil v tom Bridgtonu celý život?“

„Ne, to nežil. S rodinou se tam přistěhoval tak před dvěma, třema rokama. Mám pocit, že nejdřív bydlel ve Windhamu, než se sem přistěhovali ze severu státu. Nebo to možná byl Raymond. Každopádně to bylo některý městečko na Big Sebago.“

„Dalo by se říct, že ti přichází, o kterých ses zmiňoval, se začali objevovat od doby, co se sem ten chlap nastěhoval?“ Cullumovo huňaté obočí vylétlo do půlky čela, pak se sraštilo. Přes vodu k nim začalo doléhat hlasité a rytmické houkání, znělo to jako mlhový roh.

„Viš,“ řekl Cullum, „teď jsi možná na něco kápl. Možná je to náhoda, ale možná taky ne.“

Eddie přikývl. Cítil se emocionálně vyčerpaný, jako právník na konci dlouhého a obtížného křížového výslechu. „Tak to tu zabalíme,“ řekl Rolandovi.

„Dobrý nápad,“ souhlasil Cullum a kývl hlavou směrem, odkud se ozývalo rytmické houkání. „To je člun Teddyho Wilsona. Je to okresní konstábl. Taky strážce zvířet.“ Tentokrát hodil Eddiemu místo baseballového míčku klíčky od auta. „Dávám ti automatickou převodovku,“ řekl. „Jenom pro případ, žeš trochu zrezivěl. Dodávka má řadicí páku. Jed' za mnou, a jestli budeš mít potíže, zatrub.“

„To zatrubím, věř mi,“ ujistil ho Eddie.

A když šli za Cullumem ven, řekl Roland: „Byla to znovu Susannah? Proto jsi celý zbledl?“

Eddie přikývl.

„Pomůžeme jí, jestli to půjde,“ řekl Roland, „ale tohle je možná naše jediná cesta k ní.“

Eddie to věděl. Taky věděl, že než se k ní dostanou, může být pozdě.

STAVE: Hopala–hop–osm!

V nikách tě má osud.

Ať jsi duch anebo ne,

připozdívá se pořádně.

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–osm!

Čas letí jako blázen!

Ať vrháš stín anebo ne,

v nikách tě má osud.

9. strofa

Eddie se kouše do jazyka

JEDNA

Pře Callahan, bývalý kněz z Jerusalema, nakrátko navštívil East Stoneham asi čtrnáct dní před přestřelkou u obchodu Chipa McAvoye, a nechal na poště spěšný vzkaz. I když byl adresovaný Aaronu Deepneauovi a Calvinu Věžovi, lístek v obálce oslovoval jen Věže, a nijak přátelským tónem.

27. 6. 77

Věži,

jsem přítel toho kluka, který vám pomohl s Andolinim. Nevím, kde jste, ale musíte se okamžitě přesunout. Najít si nějakou stodolu, nepoužívaný kemp. Nebo opuštěnou kůlnu, když nic jiného nebude. Nejspíš nebudete mít veškeré pohodlí, ale pamatujte, že jinak bude po vás. Myslím vážně každé slovo! Tam, kde teď bydlíte, nechte rozsvíceno a nechte auto v garáži nebo na příjezdové cestě. Zanechte vzkaz s údaji, kde jste, ve svém autě pod rohožkou u řidičova sedadla nebo pod schodem zadníverandy. Budeme v kontaktu. Nezapomeňte, že jedině my vás můžeme zbavit břemene, které nosíte. Ale jestli vám máme pomoci, vy musíte pomoci nám.

Callahan z Eldů

A ať je tento výlet na poštu váš POSLEDNÍ! To jste vážně tak pitomí???

Callahan riskoval život, aby jim tu ten vzkaz nechal, a Eddie, uhranutý Černou třináctkou, málem o svůj přišel. A čistý výsledek všech těch rizik a těsných uniků? Nu, Calvin Věž se vesele promenuje po venkově v západním Maine a hledá, kde by koupil vzácné knihy.

Když tak jel za Johnem Cullumem s Rolandem tiše usazeným vedle

sebe po silnici číslo 5 a posléze zabočil na silnici Dimity, cítil Eddie, jak se mu nálada nebezpečně blíží do červené zóny.

Budu si muset strčit ruce do kapes a kousnout se do jazyka, pomyslel si, ale v tomto případě si nebyl jist, jestli tyto osvědčené recepty zaberou.

DVĚ

Asi po dvou mílech od silnice číslo 5 zahrnula Cullumova fordka F-150 ze silnice Dimity napravo. U odbočky byly na rezavém sloupu dva ukazatele. Na horním stálo RAKETOVÁ ULICE. Pod ním hlásal jiný ukazatel (ještě rezavější) CHATKY U JEZERA, Kontakt WK MO nebo SEAS. Raketová ulice byla sotva víc než chodníček proplétající se mezi stromy a Eddie se držel v uctivé vzdálenosti za Cullumem, aby se vyhnul oblakům prachu, která vířil starý nákladák jejich nového přítele. Vozomobil byl taky ford, nějaký anonymní dvoudveřový model, který by Eddie nepoznal, kdyby se nepodíval dozadu na chrom nebo do manuálu. Ale i tak to byl skvělý pocit, znovu řídit, nemít mezi kolena jediného koně ale několik stovek, připravených zareagovat na nepatrný pohyb pravého chodidla. Taky bylo dobré slyšet, jak se sirény za nimi stále vzdalují a utichají.

Pohltily je stíny stromů kolem cesty. Vůně jedlí a borové pryskyřice byla sladká a zároveň trpká. „Pěkný kraj,“ poznamenal pistolník. „Člověk by zde mohl dlouho odpočívat.“ To byl celý jeho komentář.

Cullumovo auto začalo míjet číslované příjezdové cesty. Pod každý číslem byl malý popis, PRONÁJMY JAFFORDS. Eddieho napadlo, že Rolan-dovi zdůrazní, že znali jednoho Jaffordse v Calle, znali ho velmi dobře, ale pak to neudělal. Jenom by nosil dříví do lesa.

Minuli číslo 15, 16 a 17. Cullum na chvilku zaváhal u čísla 18, ale pak vystrčil paži z okénka a znovu na ně mávl. Eddie byl připraven se rozjet ještě před tím, než zamával, protože věděl naprosto jistě, že chatka číslo 18 není ta, kterou hledají.

Cullum zabočil na příští cestičku. Eddie jel za ním, pneumatiky sedanu zašepotaly po tlusté vrstvě spadlého borového jehličí. Znovu se mezi stromy začaly objevovat záblesky modří, ale když konečně dojeli k chatce číslo 19 a otevřel se výhled na vodu, uviděl Eddie, že toto je narozdíl od jezírka Keywadinu opravdu rybník. Nebyl o moc širší než fotbalové hřiště.

Chatka vypadala jako dvojpokojová. Na zastřešené verandě obrácené k vodě stály dvě houpací židle, sice chatrné, ale vypadaly pohodlně. Ze střechy trčel plechový komín. Nebyla tu garáž a před chatkou neparkovalo žádné auto, i když Eddie měl pocit, že vidí, kde stávalo. Na té vrstvě humusu se to dalo těžko poznat.

Cullum zhasl motor dodávky. Eddie udělal totéž. Teď bylo slyšet jenom pleskání vody o kameny, vzdychání větru mezi borovicemi a tichý ptačí zpěv. Když se Eddie podíval napravo, uviděl, že pistolník sedí a svoje nadané ruce s dlouhými prsty má mírumilovně složené v klíně.

„Jak ti to tu připadá?“ zeptal se Eddie.

„Je tu klid.“ Poslední slovo vyslovil po callasku: hlít.

„Je tu někdo?“

„Myslím, že ano.“

„Nebezpečí?“

„Tak. Vedle mě.“

Eddie se na něho zamračil.

„Ty, Eddie. Chceš ho zabít, že?“

Po chvilce Eddie připustil, že je to tak. Tato odhalená součást jeho povahy, stejně jednoduchá jako divoká, ho někdy zneklidňovala, ale nemohl ji zapřít. A kdo ji nakonec vytáhl na povrch a vybrousil do tenkého ostří?

Roland přikývl. „Po letech, během kterých jsem bloudil pouští osamělý jako poustevník, jsem potkal ukřoučeného a do sebe zahleděného mladého muže, jehož jediným cílem bylo dál užívat drogu, která mu nepřinášela nic, jenom fňukání a malátnost. Byl to sobecký, velkohubý pozér, na kterém nebylo moc pozoruhodného...“

„Ale fešák,“ přerušil ho Eddie. „Na to nezapomeň. Fakticky sexuální buldozer.“

Roland se na něho bez úsměvu podíval. „Když jsem tě tehdy dokázal nezabít, Eddie z New Yorku, ty teď dokážeš nezabít Calvina Věže.“ A s tím Roland otevřel dveře a vystoupil.

„No, to říkáš ty,“ zabručel Eddie do prázdného Cullumova auta a také vystoupil.

TRÍ

Cullum stále seděl za volantem své dodávky, když k němu přišel nejdřív Roland a posléze Eddie.

„Připadá mi to tu prázdný,“ prohlásil, „ale v kuchyni se svítí.“

„Mhm,“ řekl Eddie. „Johne, musím...“

„Nemusíš mi nic říkat, máš další otázku. Jediná osoba, která je zvědavější než ty, je můj prasynovec Aidan. Byly mu zrovna tři. Tak do toho, ptej se.“

„Dá se označit nějaký centrum, kde se ve zdejším kraji objevovali příchozí nejvíc?“ Eddie netušil, proč se ptá zrovna na tohle, ale najednou mu to připadalo životně důležité.

Cullum se zamyslel, pak řekl: „Želví ulice, v Lovellu.“

„Vypadáš, že to víš dost jistě.“

„Nojo. Pamatuješ, jak jsem se zmiňoval o svém kamarádovi Donniem Russertovi, tom profesorovi historie z univerzity?“

Eddie přikývl.

„No, když se osobně setkal s jedním z těch chlapíků, začal se o ten jev zajímat. Napsal o tom několik článků, ale prý je nechtěl uveřejnit žádné vážné časopis, i když měl fakta pořádně zdokumentovaná. Prý ho psaní o těch příchozích v západním Maine naučilo něco, co už na starý kolena nečekal: že některým věcem lidi prostě neuvěří, i když je můžete dokázat. Často citoval jeden verš nějakého řeckého básníka. ‚Sloup pravdy má v sobě díru.‘ Každopádně měl na stěně ve své pracovně pověšenou mapu kraje se sedmi městečky: Stonehamem, East Stonehamem, Waterfordem, Lovellem, Swedenem, Fryeburgen a East Fryeburgen. Se špendlíkama zapíchanejma všude tam, kde byl hlášen nějaký příchozí, rozumíš?“

„Rozumím velmi dobře, říkám díky,“ zabručel Eddie.

„A podle toho bych řekl... jo, nejvíc jich bylo v Želví ulici. No, bylo tam takových šest nebo osm špendlíků, a celá ta zatracená cesta nemůže být delší než dvě míle. Je to jenom taková smyčka, která odbočuje ze silnice číslo 7, vede po pobřeží jezera Kezar, a pak se vrací zpátky na sedmičku.“

Roland se díval na domek. Teď se však otočil vlevo, zastavil se a položil levačku na santalovou pažbu pistole.

„Johne,“ řekl, „bylo to dobré setkání, ale je čas, abys odtud odjel.“

„Jo? Určitě?“

Roland přikývl. „Muži, kteří sem přišli, jsou hloupí. Stále to tu páchne hloupostí, což mi také napovídá, že se nepřestěhovali. Ty takový nejsi.“

John Cullum se pousmál. „To bych rád, ale musím ti za takovou poklonu poděkovat.“ Pak se odmlčel a poškrábal se na šedivé hlavě. „Teda jestli to je poklona.“

„Ne aby ses vracel na hlavní cestu a začal si myslet, že jsem nemyslel vážně, co jsem říkal. Nebo dokonce že jsme tu vůbec nebyli, že se ti to všechno zdálo. Nevracej se zpátky do domu, ani aby sis zabalil čistou košili. Už tam nemáš bezpečno. Odjed' někam jinam. Aspoň tak daleko, kam se natřikrát dohlédne k obzoru.“

Cullum přivřel oko, zdálo se, že počítá. „V padesátejch jsem strávil deset mizernejch roků jako bachař ve státní věznici v Maine,“ řekl, „ale potkal jsem tam jednoho bezvadného chlapa, jmenoval se...“

Roland zavrtěl hlavou a položil si na rty dva prsty zbývající na pravé ruce. Cullum přikývl.

„No, zapomněl jsem, jak se jmenoval, ale bydlí ve Vermontu, a určitě se rozpomenu – možná i kde bydlí –, než přejedu hranice do New Hamp-shire.“

Na té řeči připadlo Eddiemu cosi falešného, ale nemohl přijít na to, co, a nakonec si řekl, že je jenom paranoidní. John Cullum byl rovný chlap... nebo ne? „Kéž se ti daří,“ popřál mu a stiskl starému muži ruku. „Dlouhé dny a příjemné noci.“

„To samý vám, chlapci,“ řekl Cullum a pak si potřásl rukou s Rolandem. Podržel pistolníkovu trojprstou ruku trochu déle. „Byl to Bůh, kterej mi tehdy zachránil život, co myslíš? Když začaly lítat kulky?“

„Tak,“ řekl pistolník. „Jestli ráčíš. Kéž kráčí s tebou i teď.“

„Pokud jde o tu moji starou fordku...“

„Bud' zůstane tady nebo někde poblíž,“ řekl Eddie. „Najdeš ji, nebo ji najde někdo jinej. Neboj se.“

Cullum se zasmál. „Přesně tohle jsem ti chtěl říct.“

„Vaya con Dios,“ řekl Eddie.

Cullum se znovu zazubil. „Zase jsi mi to vzal z úst, synku. Měl by sis dát bacha na ty příchozí.“ Odmlčel se. „Některý nejsou moc příjemný. Podle toho, co jsem slyšel.“

Cullum zařadil rychlost a odjel. Roland se za ním díval a pronesl: „Dan—tete.“

Eddie přikývl. Dan—tete. Malý zachránce. Takový popis se na Johna Culluma výborně hodil – když teď opustil jejich život stejně jako staří lidé z River Crossingu. A skutečně jejich život opustil, nebo ne? I když, podle toho, jak mluvil o svém příteli ve Vermontu...

Paranoia.

Jednoduše paranoia.

Eddie tu myšlenku vyhnal z hlavy.

ČTYŘI

Jelikož zde nestálo žádné auto, a proto tu nebyla ani žádná rohožka na místě u řidiče, pod kterou by se podíval, měl Eddie v úmyslu prozkoumat schod u verandy. Ale než stačil udělat jediný krok tím směrem, chytil ho Roland jednou rukou za rameno a druhou kamsi ukázal. Eddie se tam podíval a uviděl křovinatý svah vedoucí k vodě a střechu, zřejmě od další loděničky, jejíž zelené šindele pokrývala vrstva suchého jehličí.

„Někdo tam je,“ zašeptal Roland, ale jeho rty se sotva hýbaly. „Nejspíš ten menší hlupák, a sleduje nás. Zvedni ruce.“

„Rolande, myslíš, že je to bezpečný?“

„Ano.“ Roland zvedl ruce. Eddie se ho už chtěl zeptat, o co svoje přesvědčení opírá, ale znal odpověď bez ptaní: intuice. To byla Rolandova specialita. Eddie vzdychl a také zvedl ruce do výše ramen.

„Deepneau!“ křikl Roland směrem k loděničce. „Aarone Deepneau! Jsme přátelé a času je málo! Jestli jsi to ty, vyjdi! Musíme si promluvit!“

Rozhostilo se ticho, potom se ozval hlas staršího muže: „Jak se jmenujete, pane?“

„Roland Deschain, z Gileadu a z rodu Eldů. Myslím, že to víš.“

„A tvůj obor?“

„Za mě mluví olovo!“ zavolal Roland a Eddie ucítil, jak mu na pažích naskočila husí kůže.

Dlouhá odmlka. Pak se ozvalo: „Zabili Calvina?“

„Pokud víme, tak ne,“ křikl Eddie. „Jestli víš něco, co my ne, přijď sem a pověz nám to.“

„Ty jsi ten chlap, co se objevil u Cala, zrovna když se dohadoval s tím volem Andolinim?“

Eddie pocítil další nával vzteku, když uslyšel to slovo dohadoval. Svým způsobem se události, ke kterým došlo ve Věžově skladu, daly takto označit. „Dohadování? Takhle ti to řekl?“ Ani nepočkal, co mu Aaron Deepneau odpoví, a dodal: „Jo, jsem to já. Pojď sem, dáme řeč.“

Nikdo neodpověděl. Uplynulo dvacet vteřin. Eddie se nadechl, aby Deepneaua zavolal znovu. Roland položil Eddiemu ruku na paži a zavrtěl hlavou. Uplynulo dalších dvacet vteřin a potom zavržaly zrezivělé veřeje otvíraných dveří. Z loděničky vylezl vysoký, hubený muž, mžoural jako sova. V jedné ruce držel za hlaveň velkou černou automatickou pistoli. Deepneau ji zvedl nad hlavu. „Je to beretta, nenabitá,“ řekl. „Máme jenom jeden zásobník a ten je v ložnici, pod ponožkami. Nabité zbraně mě znervózňují. Jasně?“

Eddie obrátil oči v sloup. Nejhorším nepřítelem těchto folken byli oni sami, jak by řekl Henry.

„Dobře,“ řekl Roland. „Jenom pojď blíž.“

A Deepneau – div divoucí – to udělal.

PĚT

Káva, kterou uvařil, byla mnohem lepší, než jakou pili v Calla Bryn Sturgisu, lepší, než jakou Roland pil od doby strávené v Mejisu při objížďkách na Okraji. Dostali také jahody. Pěstované ve velkém a koupené v obchodě, jak řekl Deepneau, ale Eddie byl unesen jejich sladkostí. Všichni tři seděli v kuchyni chatky číslo 19 Jaffordsovy firmy, popíjeli kávu a máčeli si velké jahody v cukřence. Ke konci porady všichni tři vypadali jako vrahové, kteří si smočili špičky prstů v krvi poslední oběti. Deepneauova nenabitá zbraň ležela zapomenutá na okenním parapetu.

Deepneau se procházel po Raketové ulici, když zaslechl střelbu, hlasitou a zřetelnou, a potom výbuchy. Utíkal zpátky do chatky (ne že by byl ve svém současném stavu schopen utíkat moc rychle, jak se vyjádřil), a když si všiml, že na jihu se zvedá dým, došel k závěru, že nakonec by bylo moudřejší vrátit se do loděničky. To už si byl skoro jist, že je to ten italský darebák, ten Andolini, takže –

„Jak to myslíš, že ses vrátil do loděničky?“ zeptal se Eddie.

Deepneau zašoupal nohama pod stolkem. Byl hrozně bílý, pod očima měl fialové skvrny a na hlavě jenom řídké chomáče vlasů, jemných jako pampeliškové chmýří. Eddie si vzpomněl, jak mu Věž vyprávěl, že Deepneauovi před pár lety našli rakovinu. Nevypadal dnes nijak slavně, ale Eddie už viděl lidi – zvláště v městě Lud –, kteří vypadali mnohem hůř. Například Jakeův starý kámoš Gasher.

„Aarone?“ opakoval Eddie. „Co jsi myslel...“

„Slyšel jsem, na co ses ptal,“ přerušil ho trochu podrážděně. „Obecným doručováním jsme dostali vzkaz, teda spíš ho dostal Cal, abychom se přestěhovali z chatky někam jinam, poblíž, a moc se neukazovali. Poslal ho nějaký Callahan. Znáte ho?“

Roland a Eddie přikývli.

„Tenhle Callahan... dalo by se říct, že poslal Cala do kůlny.“

Cal Calla, Callahan, pomyslel si Eddie a vzdychl.

„O Calovi se dá říct, že je to slušný člověk, ale nelíbí se mu, když ho někdo vykazuje do kůlny. Na pár dnů jsme se opravdu přestěhovali do loděničky...“ Deepneau se odmlčel, možná chvíli zápasil s vlastním svědomím. Potom dodal: „Po pravdě řečeno na dva dny. Jenom dva. Potom Cal prohlásil, že jsme cvoci, že mu ta vlhkost zhoršuje artritidu a že mě slyší chrápat. ‚Za chvíli tě povezu do té zaplivané nemocnice v Norwayi,‘ řekl, ‚se zápallem plic, nejenom s rakovinou‘. Říkal, že není sakra možné, aby nás tady Andolini našel, pokud ten mladík – ty –“ ukázal uzlovatým prstem potřísněným od jahod na Eddieho – „udrží jazyk za zuby. ‚Ti darebáci z New Yorku budou na sever od Westportu bez kompasu ztraceni,‘ říkal.“

Eddie zasténal. Poprvé v životě ze srdce litoval, že měl v něčem pravdu.

„Tvrdil, že budeme moc opatrní. A když jsem mu řekl ‚No, někdo už nás našel, ten Callahan přece,‘ Cal na to, že je to jasný.“ Znovu ten prst ukázal na Eddieho. „Tys musel panu Callahanovi říct, kde hledat směrovací číslo, a pak už to bylo snadné. Potom Cal říkal ‚A pošta se přímo nabízela, ne? Věř mi, Aarone, tady jsme v bezpečí. Nikdo neví, kde jsme, jenom realitní agentka, a ta je v New Yorku.‘“

Deepneau na ně vykukoval zpod huňatého obočí, pak namočil jahodu do cukru a půlku jí snědl.

„Takhle jste nás našli? Přes tu realitní agentku?“

„Ne,“ řekl Eddie. „Přes jednoho místního. Zavedl nás přímo k tobě, Aarone.“

Deepneau sebou trhl. „Jejda.“

„Přesně tak,“ souhlasil Eddie. „Takže jste se nastěhovali zpátky do chatky a Cal šel rovnou nakupovat knížky, místo aby si zalezl a četl. Správně?“

Deepneau se zahleděl na ubrus. „Musíte chápat, že Cal je velmi zapálený sběratel. Kničky jsou jeho život.“

„Ne,“ opravil ho Eddie klidně, „Cal není zapálený sběratel. Cal je posedlý, nic jiného.“

„Vyrozměl jsem, že jsi písmák,“ řekl Roland, byla to jeho první slova od chvíle, kdy je Deepneau zavedl do chatky. Zapálil si další Cullumovu cigaretu (nejdřív ovšem utrl filtr, jak mu správce předvedl) a teď pokuřoval, ale Eddiemu se zdálo, že vůbec nevypadá spokojeně.

„Písmák? Co...“

„Právník.“

„Aha. No, ano. Ale jsem v důchodu už od...“

„Potřebujeme, aby ses z toho důchodu vrátil aspoň na tak dlouho, abys sepsal jistou listinu,“ řekl Roland a pak vysvětlil, jakou listinu má na mysli. Deepneau přikyvoval, sotva Roland začal, a Eddie si pomyslel, že Věž už o tom příteli vyprávěl. To bylo v pořádku. Nelíbil se mu však výraz na mužově tváři. Deepneau nicméně nechal Rolanda domluvit. Zdálo se, že nezapomněl žádné z pravidel, jak se zachází s potenciálními klienty, bez ohledu na důchod.

Když si byl jist, že Roland skončil, řekl Deepneau: „Asi vám musím říct, že Calvin se rozhodl ponechat si tu nemovitost o něco déle.“

Eddie se praštil do zdravé půlky hlavy, dával přitom pozor, aby k tomu teatrálnímu gestu použil pravou ruku. Levá paže mu tuhla a v noze mezi kolenem a kotníkem mu znovu začalo cukat. Napadlo ho, že dobrý starý Aaron si možná vzal na cestu nějaké silné prášky proti bolesti, a v duchu si poznamenal, že si o několik musí říct.

„Prosím za prominutí,“ řekl Eddie, „ale cestou do tohoto kouzelného městečka jsem utrpěl slupku do hlavy a myslím, že od té doby špatně slyším. Měl jsem pocit, žeš řekl, že sai... že pan Věž se rozhodl parcelu neprodávat.“

Deepneau se usmál, maličko ostražitě. „Pochopil jsi dokonale přesně, co jsem řekl.“

„Ale on nám ji má prodat! Má dopis od Stefana Torena, svého prapra-pradědečka, kterej mu to nařizuje!“

„Cal tvrdí něco jiného,“ odpověděl Aaron mírně. „Vezměte si ještě jahodu, pane Deane.“

„Ne, děkuju!“

„Vezmi si ještě jahodu, Eddie,“ řekl Roland a podal mu ji.

Eddie si vzal. Napadlo ho, zeji rozmáčkne Ošklivému dlouhánovi o frňák, ale pak ji namočil nejdřív do misky se smetanou a potom do cukřenky. Začal jíst. A krucinál, bylo těžké udržet si mizernou náladu, když mu pusou zalévala taková sladkost. Což byl fakt, který si Roland (a Deepneau určitě taky) dokonale uvědomoval.

„Podle Cala,“ pokračoval Deepneau, „nebylo v té obálce od Stefana Torena nic, jenom jméno tohoto muže.“ Naklonil skoro plešatou hlavu k Rolandovi. „Torenova vůle – to, čemu se za starých časů někdy říkalo testament – dávno zmizela.“

„Věděl jsem, co bylo v obálce,“ namítl Eddie. „Zeptal se mě na to, a já to věděl!“

„To mi taky vyprávěl.“ Deepneau se na něj klidně díval. „Prohlásil, že to byl trik, který by zvládl kdejaký pouliční kouzelník.“

„Řekl taky, že slíbil, že nám tu parcelu prodá, když mu to jméno řeknu? Že to sakra slíbil?“

„Tvrdí, že byl pod značným tlakem, když ten slib dával. A tím jsem si jist.“

„To si ten hajzl myslí, že ho chceme podfouknout?“ zeptal se Eddie. Ve spáncích mu bušilo vztekem. Byl už někdy tak hrozně rozčilený? Jednou asi ano. Když ho Roland odmítl pustit zpátky do New Yorku, aby si tam mohl sehnat trochu prášku. „Myslí si to? Protože my to neuděláme. Vyplatíme mu do posledního centu všechno, co chce, a ještě víc. Přisáhám to na tvář svého otce! A na srdce svého dinha!“

„Poslouchej mě pozorně, mladý muži, protože tohle je důležité.“

Eddie pohlédl na Rolanda. Roland mírně kývl hlavou, potom o podpatek zamáčkl cigaretu. Eddie se znovu podíval na Deepneaua, sice mlčky, ale hrozně se mračil.

„On říká, že přesně to je ten problém. Prý mu zaplatíte nějakou směšně malou zálohu – dolar, to je obvyklá částka v takovým případech – a zbytek mu upřete. Tvrdí, že ses ho pokusil zhypnotizovat a přesvědčit, že jsi nadpřirozená bytost nebo že máš přístup k nadpřirozeným bytostem... nemluvě o přístupu k miliónům z Holmesovy Dentální společnosti... ale nedal se napálit.“

Eddie na něj zůstal civět.

„To všechno Calvin říká,“ pokračoval Deepneau stále stejně klidně, „ale to ještě nemusí znamenat, že tomu věří.“

„Jak to sakra myslíš?“

„Calvinovi dělá problém, když se má něčeho vzdát,“ řekl Deepneau. „Umí skvěle vyhledávat vzácné a antikvami knížky – je přímo literární Sherlock Holmes –, a když se je snaží získat, počíná si téměř chorobně. Zažil jsem, jak doslovapronásleduje majitele knížky, kterou chce – obávám se, že jiné slovo to nevystihuje –, dokud se majitel nevzdá a neprodá. Někdy určitě jenom proto, aby mu Cal přestal telefonovat.“

Vzhledem k tomu, jaký má talent, kde bydlel a kolik peněz dostal v den svých šestadvacátých narozenin, měl být Cal jedním z nejúspěšnějších antikvářů v New Yorku nebo celé zemi. Jenomže problém není v nakupování, ale v prodeji. Jakmile získá nějakou knížku, kterou se snažil získat, strašně nerad se jí pak vzdává. Pamatuji se na jednoho sběratele knih ze San Franciska, ten byl skoro stejně umanutý jako Cal, a ten nakonec Cala umořil, aby mu prodal signovaný prvotisk Bílé velryby. Cal vydělal na tom jediném obchodu přes sedmdesát tisíc dolarů, ale taky týden nespál.

A stejně to má s tou parcelou na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté ulice. Je to jediný majetek, kromě knížek, který mu ještě

zůstal. A je přesvědčený, že mu ho chcete ukrást.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Potom se Roland zeptal: „Nemá vlastně jiný názor, hluboko v srdci?“

„Pane Deschaine, nechápu, co...“

„Ale chápeš,“ řekl Roland. „Tak má?“

„Ano,“ připustil Deepneau nakonec. „Podle mě má.“

„Chápe v hloubi srdce, že jsme muži, kteří drží slovo a zaplatí mu za jeho majetek, pokud nebudeme mrtvi?“

„Nejspíš ano. Ale...“

„Chápe, že pokud na nás převede vlastnictví toho pozemku a jestli my dokonale objasníme ten převod Andoliniho dinhovi – jeho veliteli, jmenuje se Balazar...“

„Znám to jméno,“ přerušil ho Deepneau suše. „Občas se objeví v novinách.“

„Že Balazar potom nechá tvého přítele na pokoji? Tedy pokud ho budeme moci přesvědčit, že ten pozemek už nemůže tvůj přítel prodat a že jakýkoli pokus o pomstu na sai Věžovi se Balazarovi šeredně nevyplatí?“

Deepneau si založil ruce na úzkém hrudníku a čekal. Hleděl na Rolanda trochu stísněně a fascinovaně zároveň.

„Zkrátka, jestli nám tvůj přítel Calvin Věž prodá ten pozemek, jeho potíže skončí. Myslíš, že toto v hloubi srdce ví?“

„Ano,“ přiznal Deepneau. „Akorát že on má tu... tu vadu ohledně pouštění věcí z ruky.“

„Sepiš tu listinu,“ poručil Roland. „Předmět, prázdný kus pusté země na rohu těch dvou ulic. Prodávající je Věž. My jsme kupci.“

„Kupcem je společnost Tet,“ opravil ho Eddie.

Deepneau vrtěl hlavou. „Mohl bych to sepsat, ale vy ho nepřesvědčíte, aby prodal. To byste na to museli mít týden a neštítit se pálit ho na chodidlech žhavým železem. Nebo možná na koulích.“

Eddie cosi potichu zamumlal. Deepneau se ho zeptal, co říkal. Eddie na to, že nic. Říkal však, To zní dobře.

„My ho přesvědčíme,“ řekl Roland.

„Tím bych si nebyl jist, příteli.“

„My ho přesvědčíme,“ opakoval Roland. Mluvil naprosto suše.

Na mýtinu vjelo neznámé malé auto (určitě z půjčovny Hertz, pokud Eddie mohl soudit) a zastavilo se.

Kousej se do jazyka, kousej se do jazyka, napomínal se Eddie, ale když z auta křepče vystoupil Calvin Věž (příčemž se na neznámé auto před chatkou podíval jen velmi zběžně), ucítil Eddie, jak se mu začínají rozpalovat spánky. Sevřel ruce do pěstí, a když se mu nehty zaryly do kůže v dlaních, přivítal tu bolest trpkým úšklebkem.

Věž otevřel kufr svého nájemního chevroletu a vytáhl velkou kabelu. Nejnovější úlovek, pomyslel si Eddie. Věž pohlédl k jihu, na kouř na nebi, potom pokrčil rameny a zamířil k chatce.

Správně, pomyslel si Eddie, správně, ty blbče, prostě tam něco hoří, co to pro tebe znamená? Přestože mu ve zraněné paži cukalo bolestí, stiskl pěsti ještě pevněji a zabořil nehty hlouběji.

Nemůžeš ho zabít, Eddie, řekla Susannah. To přece víš, ne?

Věděl to? A i kdyby ano, mohl vyslechnout, co mu Suze říká? Co mu kdokoliv říká? Eddie nevěděl. Věděl jenom, že skutečná Susannah zmizela, že vleče na zádech opici, která se jmenuje Mia, a že zmizela kdesi

v bezedné budoucnosti. Naproti tomu Věž byl zde. Což dávalo svým způsobem smysl. Eddie kdesi četl, že atomovou válku přežijí nejspíš švábi.

Vykašli se na to, zlato, kousni se do jazyka a nech Rolanda, ať to vyřídí on. Nemůžeš ho zabít!

Asi fakt nemůžu, pomyslel si Eddie.

Aspoň dokud sai Věž nepřičiní svůj podpis na jistou tečkovanou čáru. Ale potom... potom...

SEST

„Aarone!“ zavolal Věž, když vystoupil po schodech na verandu.

Roland zachytil Deepneauův pohled a položil si prst na rty.

„Aarone, hej, Aarone!“ Věž vesele halekal – vůbec nevypadal na muže na útěku, ale spíš na báječné dovolené.

„Aarone, zajel jsem k té vdově v East Freyburgu, a to bys koukal, má všechny romány, které napsal Herman Wouk! A žádná vydání v knižním klubu, jak jsem čekal, ale...“

Vrzly rezavé závěsy síťovaných dveří a potom následoval dupot bot po verandě.

„...první vydání u Doubleday! Marjorie Morningstar! The Caine Mutiny! Myslím, že někdo za jezerem by měl doufat, že mu nepropadla pojistka proti požáru, protože...“

Vešel dovnitř. Spatřil Aarona. Spatřil Rolanda, který seděl naproti Deepneauovi a klidně se na něho díval těma děsivýma modrýma očima s hlubokými vráskami v koutcích. A nakonec uviděl Eddieho. Ale Eddie ho neviděl. V poslední chvíli Eddie Dean zastrčil pěsti mezi kolena a pak sklonil hlavu, aby hleděl na své ruce a prkennou podlahu pod nimi. Doslova se kousal do jazyka. Na pravém palci se mu objevily dvě kapky krve. Zaměřil na ně pohled. Zaměřil na ně svou pozornost do poslední mrtě. Protože kdyby se podíval na majitele toho žviálnflho hlasu, určitě by ho zabil.

Viděl naše auto. Viděl ho, ale vůbec se na něj nešel mrknout. Vůbec nezavolal na svého kamaráda a nezeptal se, kdo přijel nebo jestli se něco nestalo. Jestli se něco nestalo Aaronovi. Protože měl plnou palici nějakýho Hermana Wouka, žádný klubový vydání, ale pořádné úlovek. Žádný obavy, že, kámo. Protože ty nemáš o nic víc představitosti než Jack Andolini. Ty a Jack jste se teda potkali, párek šupáckejch švábů, co se hemžejpo podlaze vesmíru. Oči máte akorát pro kořist, co? Oči máte jenom pro tu svoji zasranou kořist.

„Ty,“ řekl Věž. Už neměl spokojený a vzrušený hlas. „Ten chlap...“

„Ten chlap odnikud,“ doplnil Eddie, ale hlavu nezvedl. „Ten, kterej tě zbavil Jacka Andoliniho, když už sis málem nasral do kalhot. A takhle se odvděčuješ. Ty seš fakt dáreček, co?“ Jakmile Eddie domluvil, znovu se kousl do jazyka. Sevřené ruce se mu tráslly. Čekal, že Roland zasáhne –určitě to udělá, nikdo nemohl od Eddieho čekat, že se vypořádá s

tím sobeckým monstrem sám, nebyl toho schopen –, ale Roland neřikal nic.

Věž se zasmál. Znělo to stejně nervózně a ostře, jako když si prve všiml, kdo to sedí u nich v chatce. „Ach, pane... pane Deane... opravdu si myslím, že jste přehnal závažnost situace...”

„Já si jenom pamatuju,“ přerušil ho Eddie, který stále nezvedal hlavu, „jak to tam smrdělo benzínem. Vystřelil jsem z pistole svého dinha, vybavuje se ti to? Měli jsme nejspíš štěstí, že tam nebyly žádné výpary a že jsem střílel správným směrem. Ten roh, kde jsi měl stůl, prolili benzínem. Chystali se ti spálit oblíbený knížky... nebo bych měl spíš říct tvoje nejlepší přátele, tvoji rodinu? Protože přesně to jsou, že? A Deepneau, kdo je sakra on? Jenom starej dědek prožraněj rakovinou, kterej s tebou utekl na sever, když jsi potřeboval parťáka na útěku. Nechal bys ho chcipnout ve škarpě, kdyby ti někdo nabídl první vydání Shakespeara nebo nějakýho zvláštního Ernesta Hemingwaye.“

„To odmítám!“ vykřikl Věž. „Náhodou vím, že moje knihkupectví shořelo, a pouhým nedopatřením nebylo pojištěno! Jsem zničen, a jenom vaší vinou! Chci, abyste okamžitě odešli!“

„Přestal jsi pojistku platit, když jsi loni potřeboval hotovost na zakoupení sbírky Hopalong Cassidyho z pozůstalosti Clarence Mulfordové,“ ozval se Aaron Deepneau mírně. „Řekl jsi mi, že to prodlení v pojistce je jenom dočasné, ale...”

„Taky bylo!“ vykřikl Věž. Znělo to zhrzeně a zároveň překvapeně, jako by nikdy nečekal zradu ve vlastních řadách. Nejspíš ji opravdu nečekal. „Jýlo to jenom dočasné, kručíná!“

„...ale dávat vinu tomuto mladému muži,“ pokračoval Deepneau stejně klidným, ale lítostivým tónem, „je naprosto nefér.“

„Vypadni odtud!“ zavrčel Věž na Eddieho. „I s tím svým kamarádem! Nemám v úmyslu s vámi obchodovat! Jestli jste si to někdy mysleli, tak

to bylo... nedorozuměně“ Chytil se toho posledního slova jako stébka a skoro ho zakřičel.

Eddie sevřel pěsti ještě pevněji. Ještě nikdy si tak jasně neuvědomoval, že má u sebe pistoli. Jaksi ožila a zlověstně ztěžkla. Čpěl potem, přímo ho cítil. A teď mu mezi dlaněmi začala prosakovat krev a kapala na podlahu. Cítil, jak se mu zuby začínají bořit do jazyka. Nu, jistě to byl způsob, jak přehlušit bolest v noze. Eddie se rozhodl, že dá dotyčnému jazyku další krátkou podmíněnou vycházku.

„Já si z té návštěvy u tebe velmi jasně pamatuju...”

„Máte nějaké knížky, které mi patří,“ přerušil ho Věž. „Chci je zpět. Já trvám na...”

„Sklapni, Cale,“ ozval se Deepneau.

„Cože?“ Věž už nemluvil pouze zhrzeně, byl přímo zděšen. Skoro bez dechu.

„Přestaň se kroutit. Zasloužil sis trochu sprdnout a sám to víš. Jestli budeš mít štěstí, nic horšího tě už nepotká. Takže sklapni a jednou v životě to přijmi jako chlap.“

„Slyš ho velmi dobře,“ řekl Roland suchým a souhlasným tónem.

„Já si velmi jasně pamatuju,“ pokračoval Eddie, „jak ses zhroutil nad tím, co jsem řekl Jackovi – že já a moji přátelé zaplníme náměstí Grand Army Plaza mrtvolami, jestli toho nenechá. A že budou mezi nimi ženy a děti. Nelíbilo se ti to, ale víš ty co, Cale? Jack Andolini je tady, přímo tady, v East Stonehamu!“

„Ty Zžeš!“ vypravil ze sebe Věž. Nabíral zrovna dech, takže to byl takový obrácený výkřik.

„Bože,“ odpověděl Eddie, „lituju, že to tak není. Viděl jsem umřít dvě nevinny ženy, Cale. V tom konzumu, tam to bylo. Andolini nastražil past, a kdyby ses uměl modlit – což asi neumíš, pokud se neobjeví nebezpečí, že přijdeš o některé svoje prvotisky, ale kdyby ano –, padl bys teď na kolena a děkoval bohu všech sobeckých, posedlech, chamtivých, bez-ohledných a nepoctivých knihkupců, že to byla Mia, která řekla Balaza–rovu dinhovi, kde se asi objevíme, ona, ne ty. Protože kdyby sledovali tebe, Calvine, tak by krev těch dvou žen byla na tvejh rukou!“

Pomaloučku stoupal hlasem, a i když se Eddie stále díval upřeně na zem, roztřásl se po celém těle. Cítil, jak se mu oči poulí z důlků a na krku vyvstávají žíly. Cítil, jak se mu stahují varlata, až jsou malá a tvrdá jako

broskvové pecky. A hlavně cítil touhu přeskočit celou místnost, lehce jako baleták, a chytit Calvina Věže za ten jeho tlustý bílý krk. Čekal, že Roland zasáhne – doufal, že Roland zasáhne –, ale pistolník to neudělal a Eddie stoupal hlasem tak dlouho, až zuřivě řval.

„Jedna z těch žen padla hned, ale ta druhá... pár vteřin se držela na nohou. Kulka jí urazila temeno. Myslím, že to byla kulka ze samopalu, a ona tam pár vteřin stála, vypadala jako sopka. Jenomže místo lávy z ní tryskala krev. No, ale nejspíš to byla Mia, kdo žvanil. Mám takovej pocit. Není úplně logickéj, ale máš štěstí, že je silnej. Mia využila to, co věděla Susannah, aby ochránila svého chlapíčka.“

„Mia? Mladý muži – pane Deane –já neznám žádnou...”

„Drž hubu!“ zaječel Eddie. „Drž hubu, ty kryso! Lžeš, ty mizero, co nedrží slovo! Ty chamtivá, nenažraná, tlustá napodobenina člověka! Proč si venku nevyvěsíš pár inzerátů? AHOJ, JSEM CAL VĚŽ! BYDLÍM V RAKETOVÝ ULICI V EAST STONEHAMU! STAŤTE SE NA NÁVŠTĚVU, U MĚ A MĚHO PŘÍTELE AARO–NA! PISTOLE S SEBOU!“

Eddie pomalu zvedl hlavu. Po tvářích se mu kutálely slzy vzteku. Věž ucouvl až ke stěně u dveří, oči v kulatém obličejí měl vytřeštěné a vlhké. Na čele mu stál pot. Pytl s čerstvě získanými knihami držel na hrudi jako štít.

Eddie se na něho upřeně díval. Z pevně sevřených rukou mu kapala krev. Krvavá skvrna na rukávu se znovu začala rozšiřovat. A z levého koutku úst se mu spustil čůrek krve. A Eddiemu došlo, proč Roland mlčí. Tohle byla Eddieho záležitost. Protože znal Věže skrz na skrz, že? Znal ho moc dobře. Bylo nebylo, a není to tak dávno, kdy sám považoval všechno na světě za zbytečné a nedůležité, kromě heroinu? Copak nebyl přesvědčený, že všechno na světě, kromě heroinu, se dá vyčachrovat nebo prodat? Copak nedošel tak daleko, že by klidně pásl vlastní matku, jen aby sehnal další dávku? Copak to nebyl právě ten důvod, proč tak zuřil?

„Ta parcela na rohu Druhý avenue a Čtyřicátý šestý ulice nikdy nebyla tvoje,“ řekl Eddie. „Ani tvého otce ani jeho otce, a tak bysme mohli dojít až ke Stefanu Torenovi. Byli jste jenom správci, stejně jako já jsem správce tyhle pistole, co nosím.“

„To popírám!“
„Opravdu?“ ozval se Aaron. „Velmi podivné. Na vlastní uši jsem slyšel, jak se o tom pozemku vyjadřuješ téměř stejnými slovy...“
„Iarone, mlčí“
„...a to mnohokrát,“ dokončil Deepneau klidně.
Cosi luplo. Eddie nadskočil, až ho v holeni znovu prudce zabolelo. Byla to zápalka. Roland si zapaloval další cigaretu. Filtr ležel na voskovaném plátně pokrývajícím stůl vedle dalších dvou filtrů. Vypadaly jako lékové kapsle.
„Teď ti ocituju, cos mi řekl.“ Eddie byl najednou klidný. Vztek z něho vyprchal jako hadí jed odsátý z rány. Roland ho nechal konat a Eddie, přestože krvácel z jazyka a dlaní, byl vděčný.
„Cokoliv jsem řekl... byl jsem pod tlakem... bál jsem se, že zabiješ i mě!“
„Říkal jsi, že máš jednu obálku z března roku 1846. Říkal jsi, že v té obálce je list papíru, a na tom papíru je napsaný jedno jméno. Říkal jsi...“
„Já popírám.“
„Říkal jsi, že jestli řeknu, jaký jméno je na tom papíru napsaný, tak mi ten pozemek prodáš. Za jeden dolar. S tím, že dostaneš zaplacené mnohem víc – milióny – do... řekněme roku 1985.“
Věž se nervózně uchechtl. „Proč mi rovnou nenabídneš Brooklynský most?“
„Dal jsi slib. A teď se tvůj otec dívá, jak se ho snažíš porušit.“
Calvin Věž zaskřehotal: „POPÍRÁM KAŽDÉ SLOVO, KTERÉ ŘÍKÁŠ!“
„Jestli popřeš, zatracuju tě,“ řekl Eddie. „A teď ti povím ještě něco, Cale, něco, co znám na vlastní kůži, sice odřenou, ale zatím fungující. Pojíždáš horší pokrm. Nevíš to, protože ti někdo namluvil, že je sladkej, a tvoje chuťové pohárky jsou otupený.“
„Nemám ponětí, o čem to mluvíš! Jsi blázen!“
„Není,“ řekl Aaron. „On ne. Ty jsi tady blázen, když ho neposloucháš. Myslím... myslím, že ti dává šanci znovu naplnit smysl života.“
„Vykašli se na to,“ řekl Eddie. „Aspoň jednou poslechni svého lepšího anděla místo toho druhého. Toho, kterej tě nenávidí, Cale. Chce tě jenom zabít. To mi věř, já to znám.“
V chatce se rozhostilo ticho. Od rybníka se ozvalo volání potáplice. Z větší dálky se ozvalo méně líbezný houkání sirén.
Calvin Věž si olízl rty. „O tom Andolinim říkáš pravdu? Je opravdu v městečku?“
„Ano,“ řekl Eddie. Teď uslyšel hukot přilétajícího vrtulníku. Letí sem televize? Neměli na takové věci přece jenom ještě pět roků čas, zvláště tady v takovém zapadákově?
Knihupec se zahleděl na Rolanda. Věž byl zaskočen a usvědčili ho ze lži, ale přesto už nabýval dřívější rovnováhy. Eddie to viděl a uvažoval (nebylo to poprvé), o kolik by život byl jednodušší, kdyby lidé zůstávali v té přihrádce, do které byli přiděleni. Nechtělo se mu mařit čas a považovat Calvina Věže za statečného muže nebo aspoň za nevlastního bratrance dobrých chlapů, ale možná že byl obojí. K čertu s ním.
„Ty jsi opravdu Roland z Gileadu?“
Roland si ho prohlížel stoupajícími proužky cigaretového dýmu. „Říkáš pravdu, říkám díky.“
„Roland z rodu Eldova?“
„Ano.“
„Syn Stevenův?“
„Ano.“
„Vnuk Alarika?“
V Rolandových očích se mihlo cosi jako překvapení. Eddie byl také překvapen, ale hlavně cítil jakousi znavenou úlevu. Otázky, které Věž pokládal, mohly znamenat jenom dvě věci. Především se mu doneslo něco víc než jen Rolandovo jméno a jeho obor. A za druhé se začínal vzpamatovávat.
„Tak, Alarika,“ řekl Roland, „toho rusovlasého.“
„O jeho vlasech nic nevím, ale vím, proč odešel do Garlanu. Víš to taky?“
„Aby zabil draka.“
„A zabil?“
„Ne, přišel pozdě. Posledního draka v tom koutu světa zabil jiný král, ten byl později zavražděn.“
Eddie zažil ještě větší překvapení, protože v tu chvíli Věž oslovil Rolanda jazykem, který byl jakýmsi vzdáleným příbuzným angličtiny, pokud vůbec. Eddie uslyšel cosi jako, Zdaž jsi Rol-án, z dálky přibýváš, v dáli pobývajícím, do dálky mířícím?
Roland přikývl a odpověděl stejným jazykem, mluvil pomalu a pečlivě. Když domluvil, Věž se bezvládně opřel o stěnu a upustil pytel s knihami na podlahu. „Byl jsem blázen,“ řekl.
Nikdo mu neodporoval.
„Rolande, mohl bys se mnou vyjít ven? Potřebuji... já... potřebuji...“ Věž se rozbrečel. Řekl ještě něco v tom neobvyklém jazyce, opět dokončil větu tázavě, jako by se na něco ptal.
Roland vstal, aniž odpověděl. Eddie také vstal, ale v noze ho zabolelo tak, že sebou škubl. Měl v ní kulku, to bylo jasné, cítil ji. Chytil Rolanda za paži, stáhl ho k sobě a zašeptal pistolníkovi do ucha: „Nezapomeň, že Věž a Deepneau mají schůzku v jedné prádelně v Želví zátoce, za čtyři roky ode dneška. Řekni mu, zeje to na Čtyřicátý sedmý ulici, mezi Druhou a První. Nejspíš ten podnik zná. Věž a Deepneau byli... jsou... budou ti Callahanovi zachránci. Víš to skoro jistě.“
Roland přikývl, potom přešel k Věžovi, který se nejprve přikrčil a potom se s viditelným úsilím narovnal. Roland ho

vzal za ruku po callském způsobu a vyvedl ho ven.

Když odešli, řekl Eddie Deepneauovi: „Napiš tu smlouvu. Prodá.“

Deepneau se na něho skepticky podíval. „Opravdu si to myslíš?“

„Jo,“ řekl Eddie. „Fakt.“

SEDM

Sepsání smlouvy netrvalo dlouho. Deepneau našel v kuchyni papírový blok (v záhlaví každého listu byl kreslený bobr s nápisem ZATRACENĚ DŮLEŽITÝ ÚKOLY) a napsal smlouvu na něj. Chvilkami se zastavoval, aby položil Eddiemu doplňující otázku.

Když skončili, podíval se Deepneau na Eddieho zpocený obličej a řekl: „Mám pár tablet percocetu. Nečeš?“

„Že se ptáš,“ zahučel Eddie. Kdyby si je vzal hned, mohl by – doufal v to – být připravený na to, co po Rolandovi chtěl, až se Roland vrátí. Kulka stále vězela v ráně, o tom nebylo pochyb, a musela ven. „Co takhle čtyři?“

Deepneauovy oči si ho měřily.

„Vím, co dělám,“ řekl Eddie. Pak dodal: „Bohužel.“

OSM

Aaron našel v lékárnice v chatce několik dětských náplastí (jednu s obrázkem Sněhurky, na druhé byl Bambi) a přelepil jimi díru v Eddieho paži, nejdřív však do díry z jedné i druhé strany nalil dezinfekci. Potom, zatímco chystal sklenici vody, kterou chtěl přinést zároveň s analgetiky, se zeptal Eddieho, odkud je. „Protože sice nosíš tu pistoli, jako by ti patřila, ale mluvíš spíš jako Cal nebo já než on.“

Eddie se zašklebil. „To má moc dobrou důvod. Vyrostl jsem v Brooklynu. Na sídlišti Co–Op.“ A pomyslel si: Měl bych mu říct, že jsem tam právě teď? Eddie Dean, nejnadrženější puberták světa, řádící po ulicích? Pro tamtoho Eddieho Deana je nejdůležitější věcí na světě si někde vrznout Takový věci jak pád Temný věže a nějaké nejvyšší zloduch jménem Karmí–nový král jsou mi šumafuk –

Potom si všiml, jak se na něj Aaron Deepneau dívá, a rychle se vzpamatoval. „Co je? Visí mi nudle z nosu nebo něco takového?“

„Sídliště Co–Op není v Brooklynu,“ řekl Deepneau. Mluvil jako s malým dítětem. „Co–Op je v Bronxu. Vždycky bylo.“

„To je...“ začal Eddie, chtěl říct blbost, ale než to stačil vyslovit, zdálo se, že svět se na své ose zakymácel. Znovu ho zaplavil pocit, že je všechno křehké, že celý vesmír (nebo celé vesmírné kontinuum) je stvořeno z křišťálu a ne z oceli. Nemohl nijak racionálně vyjádřit, co cítí, protože na tom, co se dělo, nebylo nic racionálního.

„Jsou ještě další světy než tento,“ řekl. „Tohle řekl Jake Rolandovi, než zemřel. Jak jdi – jsou jiné světy než tento.“ A musel mít pravdu, protože se vrátil.

„Pane Deane?“ Deepneau vypadal ustaraně. „Nechápu, o čem mluvíte, ale hrozně jste zbledl. Myslím, že byste se měl posadit.“

Eddie se nechal odvést zpátky do kuchyně kombinované s obývacím pokojem. Copak on sám rozuměl tomu, o čem mluvil? Nebo tomu, jak Aaron Deepneau – zřejmě dlouholetý Newyorčan – mohl tak samozřejmě tvrdit, že sídliště Co–Op je v Bronxu, když Eddie věděl, že je v Brooklynu?

Nerazuměl všemu, ale stačilo ho to vyděsit k smrti. Jiné světy. Možná nekonečně mnoho světů, a všechny se otáčejí na ose, kterou je Věž. Všechny jsou si podobné, ale rozdíly tu byly. Rozdílní politici na bankovkách. Rozdílné modely automobilů – například Takuro Spirit místo Dat–

sun – a rozdílné baseballové týmy v první lize. V těchto světech, z nichž jeden zdecimoval mor zvaný superchřipka, se dalo hopsat sem a tam, do minulosti a do budoucnosti. Protože...

Protože v jistém životně důležitém ohledu to nejsou opravdové světy. Anebo pokud jsou opravdové, pak to není ten hlavní svět.

Ano, to mu připadalo výstižnější. Přišel sem z jednoho z těch jiných světů, o tom byl přesvědčen. Stejně tak Susannah. A Jake Jedna a Dvě, ten, který spadl, a ten, kterého doslova vytáhli z chřtánu přišery a zachránili ho.

Ale tento svět byl hlavní, klíčový. Věděl to, protože jeho oborem byla výroba klíčů: Ded–a–čam, ded–a–či, nic se neboj, ty máš klíč.

Beryl Evansová? Nebyla tak docela opravdová. Claudia y Inez Bach–man? Opravdová.

Svět se sídlištěm Co–Op v Brooklynu? Ne tak docela opravdový. Svět se sídlištěm Co–Op v Bronxu? Opravdový, i když bylo těžké to přijmout.

A napadlo ho, že Callahan přešel z toho opravdového světa do jiného dávno předtím, než vyrazil na ty svoje skryté silnice. Přešel tam, aniž to věděl. Říkal cosi o tom, že sloužil pohřeb nějakému malému chlapci, a jak se potom...

„Potom se prý všechno změnilo,“ řekl Eddie, když se posadil. „Že se všechno změnilo.“

„Ano, ano,“ konejšil ho Aaron Deepneau a hladil ho po rameni. „Jenom klidně sed.“

„Přes přišel ze semináře v Bostonu do Lowellu, opravdového. Salent's Lot, ten není opravdový. Vymyslel si ho jeden spisovatel...“

„Dám ti na hlavu studený obklad.“

„Dobře nápad,“ souhlasil Eddie a zavřel oči. Myšlenky mu vířily. Opravdový, ne tak docela opravdový. Živý, ze záznamu. Ten penzionovaný profesor, přítel Johna Culluma, měl pravdu: sloup pravdy měl v sobě díru.

Eddieho napadlo, jestli pak někdo ví, jak hluboko ta díra sahá.

DEVĚT

Za čtvrt hodiny se do chatky vrátil s Rolandem jiný Calvin Věž, tichý a pokorný. Zeptal se Deepneaua, jestli napsal návrh prodeje smlouvy,

a když Deepneau přikývl, Věž nic neřekl, také jenom přikývl. Přešel k lednici a vrátil se s několika plechovkami piva Blue Ribbon a rozdál je. Eddie odmítl, nechť k práškům přidává alkohol.

Věž neproněsl přípitek, ale vypil půlku piva na jeden záta. „Nestane se každý den, že by mě nazval nejhorší pozemskou špinou člověk, který mi slibuje, že ze mě udělá milionáře a že mě zároveň zbaví nejtěžšího břemene, které tíží moje srdce. Aaron, obstojíš to u soudu?“

Aaron Deepneau přikývl. Trochu nerad, jak si Eddie povšiml.

„Tak dobře,“ řekl Věž. Po chvíli dodal: „Dobrá, uděláme to.“ Ale stále nepodepsal.

Roland k němu promluvil tím cizím jazykem. Věž sebou trhl, pak rychle naškrábal svoje jméno, rty sevřené do linky tak tenké, že skoro vypadal, že nemá žádná ústa. Eddie podepsal za společnost Tet a při tom si všiml, jak divně je držet pero v ruce – nemohl si vzpomenout, kdy to dělal naposledy.

Když bylo dokonáno, sai Věž zaútočil – podíval se na Eddieho a zakřičel nakřáplým hlasem, spíš zapištěl: „Tak! Jsem chudák! Dej mi můj dolar! Slíbíš mi dolar! Chce se mi na velkou a budu potřebovat něco na vytření zadku!“

Pak si zakryl rukama tvář. Několik vteřin tak seděl a Roland zatím složil podepsaný papír (Deepneau připojil svůj podpis jako svědek) a strčil si ho do kapsy.

Když Věž ruce zase spustil, oči měl suché a tvář klidnou. Dokonce se zdálo, že se mu do popelavě bílých tváří vrací barva. „Myslím, že se mi ve skutečnosti ulevilo,“ řekl. Otočil se k Aaronovi. „Co říkáš, mohli by mít ti dva cockuh pravdu?“

„Podle mě je to reálná možnost,“ usmál se Aaron.

Eddie zatím vymyslel způsob, jak se přesvědčit, jestli ti dva opravdu jsou tou dvojicí, která zachrání Callahana před Hitlerovými bratry – nebo skoro se přesvědčit. Jeden z nich přece řekl...

„Poslouchejte,“ začal. „Slyšel jsem jednu větu, je asi v jidiš. Gaj koknif enjom. Víte, co to znamená? Někdo z vás?“

Deepneau zvrátil hlavu a zachechtal se. „Jo, je to jidiš, to je fakt. Slyšel jsem to od máti každou chvíli, když se na nás zlobila. Znamená to jdi se vysrat do oceánu.“

Eddie kývl na Rolanda. Během příštích pár let si jeden z těchto mužů – nejspíš Věž – koupí prsten s nápisem Ex libris. Možná – ale tohle bylo šílené – proto, že mu ten nápad vnukl sám Eddie Dean. A Věž – sobecký, majetnický, ubohý, knihlačný Calvin Věž – zachrání otci Callahanovi život a přitom bude mít ten prsten na ruce. Bude se k smrti bát (Deepneau taky), ale udělá to. A –

V té chvíli se Eddie náhodou podíval na pero, kterým Věž podepsal kupní smlouvu, úplně obyčejné kuličkové pero, a došlo mu, co obrovitého se stalo. Patří jim. Ta prázdná parcela jim patří. Jim, žádné společnosti Sombra. Patří jim růže!

Měl pocit, jako by dostal palici do hlavy. Růže patří společnosti Tet, firmě Deschaina, Deana, Deanové, Chamberse a Ocha. Teď za ni odpovídali oni, tak nebo onak. Toto kolo vyhráli. Což neměnilo nic na faktu, že Eddie měl kulku v noze.

„Rolande,“ řekl, „musíš pro mě něco udělat.“

DESET

Za pět minut Eddie ležel na linoleu v chatce, na sobě jen legrační trenýrky pod kolena, jaké se nosí v Calla Bryn Sturgisu. V jedné ruce držel kožený opasek, který svůj dosavadní život trávil jako závěsný aparát různých kalhot Aarona Deepneaua. Vedle něj stálo umyvadlo plné tmavě hnědé tekutiny.

Díra v noze byla asi osm centimetrů pod kolenem a kousek napravo od holenní kosti. Tkáň kolem rány se vybouřila v malý tvrdý kužel. Miniaturní kráter momentálně ucpávala lesklá červenofialová krevní sraženina. Lýtka byla podložena dvěma složenými ručníky.

„Zhypnotizuješ mě?“ zeptal se Rolanda. Pak se podíval na opasek, který držel ruce, a odpověď si domyslel. „A sakra, asi ne, co?“

„Není čas.“ Roland se prohrabal zásuvkou se vším možným nalevo od dřezu. Teď se k Eddiemu přiblížil s kleštěmi v jedné ruce a škrabkou v druhé. Eddieho napadlo, že je to neobyčejně odporná souprava.

Pistolník poklekl vedle něj. Věž a Deepneau zůstali v obývací části, stáli vedle sebe a vykuleně je pozorovali. „Když jsme byli malí, Cort nám říkal jedno,“ řekl Roland. „Chceš to slyšet, Eddie?“

„Jestli myslíš, že mi to pomůže, tak jasně.“

„Bolest stoupá. Ze srdce do hlavy, bolest stoupá. Přelož opasek sai Aarona ve dvě a strč si ho do úst.“

Eddie poslechl, cítil se přitom hrozně hloupě a hrozně vystrašeně. V kolika kovbojkách viděl podobnou scénu? Někdy John Wayne kousal do klacku a jindy ho Clint Eastwood překousl, byl přesvědčen, že v nějakém televizním pořadu Robert Culp určitě kousal do opasku.

Ale tu kulku musíme samozřejmě vyndat, pomyslel si Eddie. Žádné po–dobnej příběh by nebyl úplný, kdyby v něm nebyla aspoň jedna scéna, jak –

Najednou se mu vybavila vzpomínka, oslnivě jasná, a opasek mu vypadl z úst. Vlastně vykřikl.

Roland už se chystal ponořit své provizorní operační nástroje do umyvadla, ve kterém byl zbytek dezinfekčního prostředku. Teď se ustaraně podíval na Eddieho. „Co je?“

Eddie chvíli nedokázal odpovědět. Doslova zůstal bez dechu, plíce mu splaskly jako staré duše z pneumatiky. Vzpomínal si najeden film, na který se kluci Deanovic dívali jednou odpoledne u nich v bytě, v tom

(Brooklynu)

(Bronxu)

sídlíšti Co–Op. O tom, na co se budou dívat, většinou rozhodoval Henry, protože byl větší a starší. Eddie moc často nebo vehementně neprotestoval, svého staršího bratra považoval za idol. (Když se opovážil příliš protestovat, hrozilo mu indiánské mučení nebo burák na zátylek.) Henrymu se líbily kovbojky. Takové ty filmy, kde se dřív nebo později musí některý hrdina zakousnout do opasku a překousnout to.

„Rolande,“ řekl konečně. Místo hlasu se zpočátku ozývalo jen slabé sípání. „Rolande, poslouchej.“

„Slyším tě velmi dobře.“

„Existuje jeden film. Vyprávěl jsem ti o filmech, že?“

„Příběhy vyprávěné pohyblivými obrázky.“

„Někdy jsme s Henrym zůstávali doma a dívali se na televizi. Televize je v podstatě domácí stroj na filmy.“

„Stroj na sračky, řekl by někdo,“ poznamenal Věž.

Eddie si ho nevšímal. Jeden z těch filmů, na který jsme se dívali, byl o mexickéjch rolnících –folken, jestli ráčíš –, kteří si najali pár pistolníků, aby je chránili před banditos, co jim každé rok přijeli vyplnit vesnici a ukrást úrodu. Nepřipomíná ti to něco?“

Roland se na něho díval vážně a s jakýmsi smutkem. „Ano. Vskutku.“ „A to jméno Tianovy vesnice. Vždycky jsem věděl, že je mi povědomý, ale nevěděl jsem proč. Teď už to vím. Ten film se jmenoval Sedm statečných a jen tak mimochodem, Rolande, kolik nás tehdy bylo v tom zákopu a čekalo na Vlky?“

„Nechtěli byste mi, mládenci, prozradit, o čem to mluvíte?“ zeptal se Deepneau. I když se ptal zdvořile, Roland ani Eddie mu nevěnovali pozornost.

Rolandovi chvíli trvalo, než se probral vzpomínkami, a pak řekl: „Ty, já, Susannah, Jake, Margaret, Zalia a Rosa. Bylo nás tam víc – Taveryova dvojčata a syn Bena Slightmana –, ale bojovníků bylo sedm.“

„Ano. A to spojení, na který jsem pořád nemohl přijít, bylo jméno režiséra toho filmu. Když se vyrábí film, potřebuješ režiséra, kterej všechno řídí. Je to takovej dinh.“ Roland přikývl.

„Dinhem Sedmi statečných byl muž, kterej se jmenoval John Sturges.“ Roland chvíli zůstal sedět v zamyšlení. Potom řekl: „Ka.“ Eddie se rozchechtal. Nemohl si prostě pomoci. Roland měl vždycky po ruce odpověď.

JEDENÁCT

„Abys zachytil bolest,“ řekl Roland, „musíš se zakousnout do opasku, jakmile to zabolí. Rozumíš? Jakmile to zabolí. Zakousneš tu bolest v zubech.“

„Chápu. Hlavně se s tím nemazej.“

„Udělám, co budu moci.“

Roland namočil kleště a potom nožík do dezinfekce. Eddie čekal s opaskem vloženým mezi zuby. Ano, jakmile člověk postřehl základní vzorec, nemohl ho nevidět. Roland byl hlavním hrdinou, tím prošedivělým starým bojovníkem, kterého by v hollywoodské verzi hrál nějaký prošedivělý, ale dosud čilý slavný herec jako Paul Newman nebo možná Eastwood. Eddie byl zase mladý jankovitý býček, kterého by hrál nějaký momentálně velmi slavný mladík. Tom Cruise, Emilio Estevez, Rob Lowe, někdo takový. A tuto kulisu taky všichni známe, srub v lesích, a tuto situaci jsme už taky viděli mockrát, ale stejně se nám líbí, jmenuje se Vytahování kulky. Chybělo jenom zlověstné dunění bubnů v dále. Ale bubny chyběly nejspíš proto, jak si Eddie uvědomil, že epizodu Zlověstné bubny už absolvovali: byly to boží bubny. Nakonec se ukázalo, že je to zesílená verze písničky od Z. Z. Top, vysílaná pouličními tlapači v městě Lud. Stále obtížněji se dalo popít, v jaké situaci se nacházeli: byli postavami v něčem příběhu. Celý tento svět –

Tomu odmítám věřit. Odmítám věřit, že jsem vyrostl v Brooklynu jenom kvůli chybě nějakého spisovatele, která se v druhém vydání napraví. Hej, p?re, v tom s tebou souhlasím – odmítám věřit, že jsem postava. Tohle je sakra můj život/ „Do toho, Rolande,“ zavelel. „Vydoluj to ze mě.“

Pistolník polil trochou dezinfekce z misky Eddieho holeň a špičkou nože vyrýpl krevní sraženinu z rány. Potom k ráně přiblížil kleště. „Buď připraven zakousnout bolest, Eddie,“ zamumlal a za okamžik Eddie poslechl.

DVANÁCT

Roland věděl, co dělá, tohle neprováděl poprvé, a kulka neuvízla hluboko. Všechno bylo hotovo za devadesát vteřin, ale byla to nejdelší minuta a půl v Eddieho životě. Nakonec Roland poklepal kleštěmi Eddiemu po zaťaté pěsti. Když se Eddiemu podařilo povolit prsty, pistolník mu do nich spustil zploštělou kulku. „Na památku. Zarazila se přímo o kost. To bylo to vrzání, které jsi slyšel.“

Eddie se díval na placatý kus olova a pak ho odcvrkl po linoleu jako kuličku. „Já to nechci,“ oťfel si čelo.

Věž, sběratel do morku kostí, projektil zdvihl. Deepneau zatím mlčky a fascinovaně zkoumal stopy po zubech ve svém opasku.

„Cale,“ zvedl se Eddie na lokty. „V tvý knihovně je jedna knížka...“

„Chci ty knížky zpátky,“ ozval se Věž okamžitě. „Radím ti, abys mi na ty knížky dával pozor.“

„Ty jsou určitě v dokonalém stavu,“ odbyl ho Eddie a znovu se musel napomenout, aby se kousl do jazyka, jestli nebude vyhnutí. Nebo popadl Aaronův opasek a znovu se do něho zakousl, jestli to tvůj jazyk už nevydrží.

„To ti radím, mladíku. Teď už mi jiné nezbyly.“

„Ano, kromě té čtyřicítky v různých bezpečnostních schránkách,“ řekl Aaron Deepneau a vůbec si nevšímal zamračeného pohledu, kterým po něm střelil přítel. „Podepsaný Odysseus je nejspíš nejlepší, ale máš tam taky několik nádherných foliantů se Shakespearem, kompletní sbírku podepsaných Faulknerů...“

„Aaron, zmlkl bys laskavě?“

„...a jednoho Huckleberryho Finna, ze kterého bys obratem ruky mohl udělat sedan Mercedes-Benz,“ dokončil Deepneau.

„No, v každém případě je tam jedna knížka, která se jmenuje Prokletí Sálemu,“ řekl Eddie. „Napsal ji nějaký...“

„Stephen King,“ dokončil Věž. Věnoval kuli poslední pohled a pak ji položil na kuchyňský stůl vedle cukřenky. „Slyšel jsem, že tu někde bydlí. Získal jsem dva výtisky Sálemu a taky tři výtisky jeho prvního románu, Carrie. Doufal jsem, že si zajedu do Bridgtonu a nechám si je podepsat. Mám dojem, že na to už nedorazí.“

„Nechápu, co je na nich tak cenného,“ řekl Eddie a pak vyjekl: „Au, Rolande, to bolí!“

Roland kontroloval provizorní obvaz na zraněné Eddieho noze. „Drž klidně,“ napomenul ho.

Věž jim nevěnoval pozornost. Eddie mu znovu připomněl jeho oblíbené téma, jeho posedlost, jeho miláčky. Eddie měl pocit, že jde o obdobu Glumova „miláška“ z Tolkienových knih.

„Pamatujete, co jsem vám říkal, když jsme spolu hovořili o Hoganu, pane Deane? Nebo Doganu, jak chcete. Říkal jsem,

že hodnota jakékoli vzácné knihy – stejně jako vzácné mince nebo známky – vzniká různě. Někdy jen díky autogramu...”

„Tvůj výtisk Prokletí Salemu není podepsaný.“

„Není, protože konkrétně tento autor je velmi mladý a ne moc známý. Jednoho dne to možná někam dotáhne, ale možná taky ne.“ Věž pokrčil rameny, skoro jako by říkal, že to záleží na ka. „Ale tato konkrétní kniha... no, první vydání mělo náklad sedm a půl tisíce kusů a skoro všechny se prodaly v Nové Anglii.“

„Proč? Protože ten chlap, co to napsal, je z Nové Anglie?“

„Ano. Jak se často stává, tato kniha získala hodnotu čirou náhodou. Místní distributor se rozhodl knihu široce propagovat. Dokonce natočil televizní reklamu, což je pro místní obchodníky téměř neslýchaná věc.

A ona zabrala. Mainský Bookland objednal z prvního vydání pět tisíc kusů – skoro pětasedmdesát procent – a prodal skoro všechny. A stejně jako u Hoganu byly na obálce překlapy. Tentokrát ne na titulní straně, ale na záložce. Právě první vydání Prokletí Salemu poznáte podle přeražené cenovky – nakladatelství Doubleday se na poslední chvíli rozhodlo zvýšit cenu ze sedmi pětadevadesáti na osm pětadevadesát – a podle jména kněze na upoutávce.“

Roland zvedl hlavu. „Co je s tím kněžovým jménem?“

„V knížce se ta postava jmenuje otec Callahan. Ale na záložku kdosi napsal otec Cody, což je ve skutečnosti jméno městského doktora.“

„A to stačí, aby cena za kus vyletěla z devíti babek na devět stovek a padesát k tomu,“ dumal Eddie.

Věž přikývl. „To je všechno – jejich málo, přeražená cenovka, překlapy. Ale sbírání vzácných tisků obsahuje ještě jeden spekulativní prvek, který mi připadá... docela vzrušující.“

„Taky by se to dalo říct jinak,“ prohodil Deepneau suše.

„Například dejme tomu, že se ten pan King proslaví nebo ho bude chválit kritika. Připouštím, že šance je malá, ale co když se to opravdu stane? Knížky z prvního vydání jeho druhého románu se dají tak těžko sehnat, že ten můj kus bude mít třeba desetkrát vyšší cenu než sedm set padesát dolarů.“ Zamračil se na Eddieho. „Takže vám radůn, abyste na něho dávali pozor.“

„Určitě se mu nic nestane,“ ujistil ho Eddie a uvažoval, co by si Calvin Věž asi pomyslel, kdyby věděl, že jedna postava z této knihy ji má na polici ve své údajně vymyšlené faře. Řečená fáraje v městečku, které je rodným dvojčetem městečka z jednoho starého filmu s Yulem Brynnerem v hlavní roli, takto Rolandovým dvojčetem, a kde jako Eddie vystupuje Horst Buchholz.

Myslel by si, že jsi blázen, nic jiného.

Eddie vstal, trochu se zapotácel, chytil se kuchyňského stolu. Za chvíli se svět ustálil.

„Můžeš s tím chodit?“ zeptal se Roland.

„Chodil jsem i předtím, ne?“

„Předtím se ti v tom nikdo nerýpal.“

Eddie zkusmo udělal několik kroků, pak přikývl. Holení mu projela bolest pokaždé, když na ni přenesl váhu, ale ano – mohl s ní chodit.

„Dám ti zbytek mého percocetu,“ nabídl se Aaron. „Seženu si jiný.“

Eddie už chtěl souhlasit, jasně, sem s ním, ale pak na sobě ucítil Ro–landův pohled. Kdyby Eddie na Deepneauovu nabídku přikývl, pistolník by neprotestoval a Eddie by neztratil tvář... ale dinh se díval.

Eddie si vzpomněl na proslov, který držel k Věžovi, na všechny ty vzletné řeči o tom, jak Calvin pojídá hořký pokrm. Byla to pravda, bez ohledu na vzletnost. Ale zřejmě by nezabránila Eddiemu v tom, aby sám usedl ke stejné večeři. Nejdřív pár percodanů, potom pár percocetu. Oba se příliš podobají héráku, než aby mohl zůstat v klidu. Takže jak dlouho by trvalo, než by ho unavilo šidit se tímhle nevlastním bratříčkem a začal se poohlížet po něčem pořádném?

„Myslím, že prášky vynechám,“ rozhodl se Eddie. „Pojedeme do Bridg–tonu...“

Roland se na něho překvapeně zadíval. „Opravdu?“

„Opravdu. Cestou si můžu koupit aspirin.“

„Astin,“ řekl Roland vřele.

„Určitě?“ pochyboval Deepneau.

„Jo,“ řekl Eddie. „Určitě.“ Odmlčel se, pak dodal: „Říkám sorry.“

TRINÁCT

Za pět minut stáli všichni čtyři na dvorku pokrytém jehličím, poslouchali sirény a dívali se na kouř, který už začal řidnout. Eddie netrpělivě poklepával v ruce klíčky od Cullumovy fordky. Roland se ho dvakrát zeptal, jestli je ta cesta do Bridgtonu nutná, a Eddie mu dvakrát odpověděl, že si je tím skoro jist. Podruhé dodal (skoro s nadějí), že Roland jako dinh ho může přehlasovat, jestli chce.

„Ne. Jestli si myslíš, že bychom měli jet navštívit toho spřádače příběhů, uděláme to. Jenom je škoda, že nevíš proč.“

„Myslím, že až se tam dostaneme, oběma nám to dojde.“

Roland přikývl, ale pořád vypadal nespokojeně. „Vím, že se nemůžeš stejně jako já dočkat, až opustíme tento svět – tuto úroveň Věže. Jelikož se svému přání vzpíráš, musí být tvá intuice velmi silná.“

Byla, ale bylo v tom ještě něco: ozvala se mu znovu Susannah, ten vzkaz znovu přišel z jejího Doganu. Byla věznem ve svém vlastním těle –

aspoň si Eddie myslel, že právě to se mu snaží sdělit –, ale byla v roce 1999 a byla v pořádku.

Stalo se to, zatímco Roland děkoval Věžovi a Deepneauovi za pomoc. Eddie byl na záchodě. Musel si odskočit, ale najednou na všechno zapomněl a jenom usedl na zavěšené víko záchodu, sklonil hlavu a zavřel oči. Snažil se jí taky poslat vzkaz. Snažil se jí říct, aby Miu zdržela, jestli může. Z její zprávy získal pocit, že je tam denní světlo – odpoledne v New Yorku –, a to bylo zlé. Jake a Callahan odešli Nenalezenými dveřmi do nočního New Yorku, to viděl Eddie na

vlastní oči. Možná by jí mohli pomoci, ale jen tehdy, dokáže-li Miu zdržet.

Vydrž, říkal v duchu Susannah... snažil se k ní dosáhnout. Musíš ten den nějak protlouct, než tě odvede někam, kde má porodit to dítě. Slyšíš mě? Suze, slyšíš mě? Odpověz, jestli mě slyšíš? Jake a p're Callahan už se blíží a ty musíš vydržet!

Červen, odpověděl hlas, spíše vzdech. Červen 1999. Promenádují se tu holky s holými břichy a –

Potom už Roland klepal na dveře koupelny a ptal se, jestli už Eddie půjde. Než skončí den, musejí se dostat až do Želví ulice v městečku Lovell – tam, kde se podle Johna Culluma běžně objevují přichozí a realita bude zřejmě přiměřeně řídká –, ale nejdřív musejí zajet do Bridgtonu, kde se snad setkají s mužem, který zřejmě stvořil Donalda Callahana a městečko Jerusalemt's Lot.

Byl by pech, kdyby King byl někde v Kalifornii a psal nějaký scénář, pomyslel si Eddie, ale nevěřil, že by se to stalo. Stále byli na stezce Paprsku, ve směru ka. Což se dalo předpokládat i o sai Kingovi.

„Radím vám, chlapci, abyste to brali hezky polehoučku,“ řekl jim Deepneau. „Bude tu kolem spousta policajtů. Nemluvte o Jacku Andolinim a zbytku jeho veselé smečky.“

„Když už mluvíme o Andolinim,“ řekl Roland, „Myslím, že přišel čas, abyste vy dva odjeli někam, kde Andolini není.“

Věž se našel. Eddie to věděl předem, fíne? To je snad vtip! Mám seznam nejméně deseti lidí z okolí, kteří sbírají knížky – kupují, prodávají, vyměňují. Někteří se vyznají, jiní zase...“ Udělal gesto, jako by stíhal neviditelnou ovci.

„Ve Vermontu budou taky lidi, co prodávají starý knížky schované ve

stodole,“ řekl Eddie. „A nezapomínej, jak lehko jsme vás našli. A bylo to díky tobě, Cale.“

„Má pravdu,“ řekl Aaron, a když Calvin Věž neodpovídal a jenom zakaboněně hleděl na svoje střevíce, Deepneau se znovu podíval na Ed-dieho. „Ale já a Cal máme aspoň řidičák, kdyby nás zastavila místní nebo státní policie. To vy dva asi nemáte.“

„To souhlasí,“ řekl Eddie.

„A velmi pochybuju, že byste se mohli prokázat povolením na ty děsivé obrovské bouchačky.“

Eddie pohlédl dolů na velký – a neuvěřitelně starý – revolver, který mu visel těsně u boku, a pak se pobaveně podíval zase na Deepneaua. „To by taky souhlasilo.“

„Takže buďte opatrní. Odjedete z East Stonehamu, v tom případě by se vám nemělo nic přihodit.“

„Díky,“ řekl Eddie a natáhl ruku. „Dlouhé dny a příjemné noci.“

Deepneau ruku přijal. „To je moc pěkné přání, synku, ale bojím se, že moje noci nebyly poslední dobou zvlášť příjemné, a jestli na medicínské frontě brzo nedojde k obratu, nebudou ani moje dny moc dlouhé.“

„Budou delší, než si možná myslíš,“ řekl Eddie. „Mám dobrý důvod věřit, že máš před sebou nejmíň čtyři roky.“

Deepneau se prstem dotkl rtů a pak jím ukázal do nebe. „Kéž lidské slovo dolehne k uchu Božímu.“

Eddie se otočil ke Calvinu Věžovi, zatímco si Roland potřásl rukou s Deepneauem. Chvilku si Eddie myslel, že mu knihkupec ruku nepodá, ale nakonec to udělal. Neochotně.

„Dlouhé dny a příjemné noci, sai Věži. Udělal jsi správnou věc.“

„Byl jsem k tomu donucen a ty to víš,“ zabrblal Věž. „Obchod je pryč... pozemek pryč... budu muset utéct z první pořádné dovolené, kterou jsem si po deseti letech vybral...“

„Microsoft,“ vyhrkl Eddie. A dodal: „Limetky.“

Věž zamžikal. „Prosím?“

„Limetky,“ opakoval Eddie a pak se hlasitě rozesmál.

ČTRNÁCT

Ke konci svého spíše neužitečného života si velký mudrc a zasloužilý feťák Henry Dean nejvíce užíval dvě věci: zfetovat se, a zfetovat se a vykládat o tom, jak nadělá jmění na burze. V oboru investic se považoval za pravého E. F. Huttona.

„Ale do jedny věci rozhodně nebudu investovat, brácho,“ říkal mu Henry jednou, když leželi na střešní terase. To bylo pár dnů předtím, než Eddieho poslali jako kokainového mezka na Bahamy. „Do jedny věci bych ab–so–lut–ně svoje prachy nestrčil, a to jsou ty počítačové sračky, Microsoft, Macintosh, Sanyo, Sankyo, Pentium a takový blbosti.“

„Vypadá to ale, že jsou docela oblíbený,“ odvážil se Eddie namítnout. Ne že by ho to tolik zajímalo, ale sakra, vždyť jenom vedli řeči. „Zvlášť Microsoft. Ten jde nahoru.“

Henry se shovívavě zasmál a udělal masturbační gesto. „Můj čurák, ten jde nahoru.“

„Ale...“

„Jo, jo, já vím, lidi na ty blbosti přímo letějí. A vyhánějí ceny nahoru. A když to tak pozoruju, víš, co vidím?“

„Ne, co?“

„Limetky!“

„Limetky?“ ujist'oval se Eddie. Do té chvíle si myslel, že Henrymu rozumí, ale teď se zřejmě přece jen ztratil. Ten večer byl samozřejmě úžasný západ slunce a on byl ještě kolosálnější sjetý.

„Slyšels dobře!“ rozpaloval se Henry. „Zasraný limetky! Copak tě v té škole nic nenaučili, brácho? Limetky jsou takový malý zvířátka, co žijou ve Švýcarsku, nebo tam někde. A každou chvíli – myslím, že tak jednou za deset let, nevím to jistě – na ně přijde sebevražedná nálada a tak se vrhnou z útesu.“

„Aha,“ řekl Eddie a pořádně se kousal do tváře, aby se nerozchechtal jako šílenec. „Tyhle limetky. Myslel jsem, že myslíš ty, co se z nich dělají limonády.“

„Sereš, pičo,“ utrousil Henry, ale řekl to s dobromyslnou shovívavostí, kterou si velcí a zasloužilí někdy vyhradí pro ty malé a neinformované. „Každopádně jsem měl na mysli, že všichni ti lidi, který se můžou přerazit, aby investovali do Microsoftu a Macintoshe a do, já nevím, zasranejch

Nervovejch Nervózních Čipovejch Urychlovačů, na těch všech akorát za–sranej Bili Gates a zasranej Steve Jobs nasekají prachy. Tyhle počítačový blbosti kradnou a skončej do roku 1995, to říkají všichni odborníci, a lidi, co do toho investují? Zasraný limetky, co skáčou z útesu do zasranýho oceánu.“

„Jenom zasraný limetky,“ souhlasil Eddie a lehl si na stále teplou střechu, aby Henry neviděl, jak těžce se ovládá, aby se mu nevysmál. Představil si miliardy limetek cupitajících k vysokým útesům, všechny mají na sobě červené trenýrky a maličké bílé tenisky jako lentilky v televizní reklamě.

„Jo, ale škoda, že jsem do toho zasranýho Microsoftu něco nenastrkal v dvaosmdesátým,“ dumal Henry.

„Uvědomuješ si, že akcie, který se tehdy prodávaly za patnáct babek, teď vylítly na pětaticet? Pane jo!“

„Limetky,“ řekl Eddie zasněně a díval se, jak barevný západ slunce začíná blednout. V té chvíli mu zbýval necelý měsíc života v tomto světě – tam, kde sídliště Co–Op vždycky bylo v Brooklynu – a Henrymu zbýval necelý měsíc života, tečka.

„Jo,“ řekl Henry a lehl si vedle něj, „ale fakt je škoda, kámo, že jsem tam něco nenastrkal tehdy ve dvaosmdesátým.“
PATNÁCT

Eddie, který stále držel Věže za ruku, řekl: „Já jsem z budoucnosti. To jsi pochopil, že?“

„Já jenom vím, že on to o tobě tvrdí, to jo.“ Věž škulbl hlavou směrem k Rolandovi a pak se pokusil ruku vyprostit. Eddie držel.

„Poslouchej mě, Cale. Jestli si to poslechněš a pak podle toho budeš jednat, můžeš si vydělat pětkrát, možná desetkrát víc, než kolik ta tvoje prázdná parcela stojí na realitním trhu.“

„Velkohubý mladík, co ani nenosí ponožky,“ zavrčel Věž a znovu se pokusil ruku odtáhnout. Ale Eddie nepouštěl. Kdysi by to asi nedokázal, ale teď měl silnější paže. Stejně jako vůli.

„Velkohubý mladík, co viděl budoucnost,“ opravil ho. „A budoucnost jsou počítače, Cale. Budoucnost je Microsoft. Zapamatuj se si to?“

„/d jo,“ řekl Aaron. „Microsoft.“

„V životě jsem o něm neslyšel,“ zahučel Věž.

„Ne,“ souhlasil Eddie, „myslím, že ještě ani neexistuje. Ale bude, a brzo, a bude z něho obrovská společnost. Počítače, jasný? Počítače pro každýho, aspoň takovej měli plán. Takovej budou mít plán. Ten chlap, co to vede, se jmenuje Bili Gates. Vždycky Bili, nikdy William.“

Napadlo ho, že když se tento svět liší od toho, ve kterém on a Jake vyrostli –je to svět Claudie y Inez Bachman a ne Beryl Evansové –, že ten zdejší velký počítačový génius nebude Gates. Třeba to bude nějaký Čin Ho Fuk, co mohl Eddie vědět. Ale také věděl, že to není pravděpodobné. Tento svět se jeho světu velmi podobal: stejná auta, stejné značky zboží (Coca a Pepsi, žádná Nozz–A–La), stejní lidé na bankovkách. Předpokládal proto, že se může spolehnout, že Bili Gates (nemluvě o Steve Jobsovi) se objeví, až přijde jeho čas.

Svým způsobem mu to ale bylo jedno. Calvin Věž byl v mnoha ohledech naprostý blb. Na druhou stranu odolával Andolinimu a Balazarovi tak dlouho, jak bylo třeba. Prázdnou parcelu si udržel. A teď měl Roland v kapse kupní smlouvu. Na tom nezmohly nic změnit žádné vzájemné antipatie, v tom měl starý Cal štěstí.

„Tenhle Microsoft,“ pokračoval Eddie, „se v roce 1982 dá koupit po patnácti dolarech za akcii. Do roku 1987 – zhruba tehdy jsem odešel na jakousi trvalou dovolenou – budou ty akcie stát po pětaticeti. Což znamená stoprocentní zisk. Ještě o něco vyšší.“

„Když to tvrdíš,“ řekl Věž a konečně se mu podařilo osvobodit ruku.

„Když to tvrdí,“ vložil se do hovoru Roland, „je to pravda.“

„Říkám díky,“ řekl Eddie. Napadlo ho, že Věžovi navrhuje, aby se pustil do odvážného podniku na základě tvrzení jednoho feťáka, ale pomyslel si, že v tomto případě si to může dovolit.

„Jedeme,“ řekl Roland a zavrtěl prsty. „Jestli máme dojet k tomu spisovateli, musíme vyrazit.“

Eddie vklouzl za volant Cullumova auta a náhle nabyl jistotu, že Věže ani Aarona Deepneau už nikdy neuvidí. Nikdo z nich je už neuvidí, s výjimkou p're Callahana. Cesty se začaly dělit.

„Ať se vám daří,“ popřál jim „Kéž se vám daří dobře.“

„Tobě taky,“ řekl Deepenau.

„Ano,“ řekl Věž a výjimečně to neznělo zatrpkle. „Hodně štěstí vám oběma. Dlouhé dny a šťastné noci, nebo jak to je.“

Před chatou bylo místo, aby se mohli otočit bez couvání, a Eddie byl rád – na zpátečku se ještě necítil, aspoň zatím. Když Eddie řídil zpátky k Raketové ulici, Roland se ohlédl a zamával. To bylo pro něj zcela netypické a Eddie se zatvářil překvapeně.

„Teď končí hra,“ řekl Roland. „Všechno, pro co jsem pracoval a na co jsem čekal celé ty dlouhé roky. Bliží se konec. Cítím to. Ty ne?“

Eddie přikývl. Jako by se ocitli v tom místě hudebního kusu, kdy všechny nástroje začnou pospíchat k nevyhnutelnému bouřlivému vyvrcholení.

„Susannah?“ zeptal se Roland.

„Stále naživu.“

„Mia?“

„Pořád velí.“

„Dítě?“

„Stále na cestě.“

„A Jake? Otec Callahan?“

Eddie se zastavil u křižovatky, rozhlédl se oběma směry, pak zabočil.

„Ne,“ řekl. „O těch nemám zprávy. A ty?“

Roland zavrtěl hlavou. Jake, kdesi v budoucnosti a pod ochranou pouze bývalého katolického kněze a brumláka, mlčel. Roland doufal, že se chlapci nic zlého nepříhodo.

Prozatím nemohl víc dělat.

STAVE: Hopalaje moje

musíš chodit v řadě.

Když nakonec máš, oč stojíš,

uleví se ti hodně.

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–devět!

Je ti přece dobře!

Ale když chceš to, oč stojíš,

musíš chodit v řadě.

10. strofa

Susannah–Mio, má rozštěpená dívka

JEDNA

„Dnes odpoledne zemřel v Parklandské nemocnici válečných veteránů John Fitzgerald Kennedy.“

Ten hlas, ten truchlivý hlas: hlas Waltera Cronkitea, a ozýval se ve snu.

„Poslední pistolník Ameriky je mrtev. Ó Diskordie!“

DVĚ

Když Mia odešla z pokoje číslo 1919 v hotelu New York Plaza–Park (z něhož bude brzy hotel Regál U.N. Plaza, projekt společnosti Sombra/North Central, Ó Diskordie), upadla Susannah do mdlob. Ze mdlob přešla do divokého snu plného divokých zpráv.

TŘI

Další hlas patří Chetu Huntleymu, druhému moderátorovi pořadu Hunt–ley–Brinkley Report. Také je to hlas – neví, jak je to možné – je to hlas Andrewa, jejího šoféra.

„Díem a Nhu jsou mrtví,“ říká ten hlas. „Nyní se rozběšňují váleční psi, počíná doba béd; cesta odtud na kopec Jericho je dlážděna krví a hřichem. Ach, Diskordie! Hromu strom! Uzraj, sklizni!“

Kde to jsem?

Rozhlédne se a uvidí betonovou zeď počmáranou jmény, nápisy a obscenními kresbami. Uprostřed, kde to musí vidět každý, kdo se posadí na pryčnu, je pozdrav: AHOJ NEGRE VÍTEJ VOXFORDU NEDOVOL ABY TU NAD TEBOU ZAPADLO SLUNCE!

Kalhoty má v rozkroku mokré. Prádlo má přímo promáčené, a vzpo–

mene si proč: i když se ručitel ohlásil v dostatečném předstihu, policajti je zdržovali co nejdéle a vesele ignorovali houstnoucí sbor proseb o možnost dojít si na záchod. Na celách záchody nebyly, ani umyvadla, dokonce ani plechový kýbl. Člověk nemusel být génius z Jedenadvacítky, aby mu to došlo: oni se měli pomočit, měli se spojit se svou esenciální zvířecí podstatou, a nakonec se to stalo, stalo se to i jí, jí, Odettě Holmesové –

iVe, pomyslí si, já jsem Susannah. Susannah Deanová. Znovu mě zajali, znovu mě uvěznil, ale já jsem stále já.

Odněkud mimo křídla vězeňských cel sem doléhají hlasy, a ty hlasy pro ni představují přítomnost. Má se domnívat, že hlasy vycházejí z televize v kanceláři vězení, to si domyslí, ale musí to být nějaký trik. Nebo nějaký zvrácený pokus o vtip. Proč by jinak Frank McGee říkal, že Bobby, bratr prezidenta Kennedyho, je mrtev? Proč by Dave Garroway z pořadu Dnes říkal, že prezidentův syn je mrtev, že John–John zahynul při leteckém neštěstí? Co je to za odpornou lež, proč ji má poslouchat, zatímco dřepí v nějakém smrdutém jižanském vězení s mokřými kalhotkami přilepenými do rozkroku? Proč „Buffalo“ Bob Smith z pořadu Japa se máme? Ječí „Húa úa, děcka, Martin Luther King je mrtvěj“? A všechny děti řvou v odpověď: „Hop–ala hop jó! Nám se to líbí, jó! Dobrej negr, mrtvěj negr, tak nějakýho odděláme!“

Ručitel přijde brzy. K tomu se musí upnout, k tomu.

Přejde k mřížím a chytí se jich. Ano, toto je městečko Oxford, no dobrá, znovu Oxford, dva muži zabiti za svitu měsíce, někdo by to měl brzy vyšetřit. Ale ona se dostane ven, ona uteče, uteče, uteče domů, a zanedlouho poté bude zkoumat úplně nový svět, s novým člověkem po boku a novou vlastní osobností. Hop–ala hop–ala, ta cesta právě začala.

Ach, ale to je lež. Cesta je skoro u konce. V hloubi srdce to ví.

Někde na chodbě se otevřou dveře a jejím směrem se vydají kroky. Podívá se tam – dychtivě, doufá, že je to ručitel nebo zástupce šerifa s kroužkem klíčů –, ale je to jenom černá žena v ukradených střevících. Je to její staré já. Je to Odetta Holmesová. Nechodila na Morehouse, ale chodila na Kolumbijskou. A do všech kaváren ve Village. A taky do hradu Na propasti, tam také.

„Poslouchej mě,“ říká Odetta. „Odtud tě nikdo nedostane, jenom ty sama, holka.“

„Radím ti, aby sis ty nohy užívala, dokud je máš, zlato!“ Hlas, který jí

vychází z úst, je na povrchu hrubý a urážlivý, v hloubi vyděšený. Je to hlas Detty Walkerové. „Přideš vo ně na dlouho! Ufikne ti je A vlak! Ten slavnej A vlak! Nějakej Jack Mort tě shodí z nástupiště, na stanici v ulici Christopher!“

Odetta se na ni klidně podívá a řekne: „Vlak A tam nezastavuje. Tam nikdy nezastavoval.“

„O čem to sakra žvaníš, mrcho?“

Odetta už se nedá ošálit zlostným hlasem nebo hrubostmi. Ví, s kým mluví. A také ví, o čem mluví. Sloup pravdy má v sobě díru. Toto nejsou hlasy z gramofonu, ale jsou to hlasy našich mrtvých přátel. V pobořených pokojích jsou duchové. „Vrať se do Doganu, Susannah. A pamatuj, co říkám: můžeš se zachránit jen sama. Jenom sama se můžeš

pozdvihnout nad Diskordii.“

ČTYŘI

Teď slyší hlas Davida Brinkleye, který říká, že jakéhosi Stephena Kinga při procházce poblíž domova v Lovellu, městečka v západním Maine, srazila a zabila minidodávka. Kingovi bylo dvaapadesát let, byl to autor mnoha románů, zejména Svědectví, Osvícení a Prokletí Salem. Ach Dis–kordie, říká Brinkley, svět temní.

PĚT

Odetta Holmesová, žena, již Susannah kdysi byla, ukazuje kamsi skrz mříže. Opakuje znovu: „Můžeš se zachránit jenom ty sama. Ale cesta pistole vede k ztracení stejně jako ke spáse; nakonec v tom není rozdíl.“

Susannah se otočí, aby se podívala, kam ten prst ukazuje, a ten pohled ji naplní hrůzou: Krev! Pane Bože, fcrev! Je tam umyvadlo plné krve a v ní cosi mrtvého a příšerného, mrtvé mládě, které však není lidské – zabila ho sama?

„Ne!“ zakřičí. „Ne, to nikdy! To NIKDY!“

„Potom pistolník zemře a Temná věž padne,“ řekne ta strašlivá žena stojící na chodbě, ta strašlivá žena, která má na nohou střevíce Trudy Damascusové. „Vskutku Diskordie.“

Susannah zavře oči. Může se sama uvést do mdlob? Může ztratit povědomí o této cele, tomto strašlivém světě?

Může. Padá po hlavě do tmy a tichého pípání strojů a poslední hlas, který slyší, patří Walteru Cronkiteovi, který jí říká, že Diem a Nhu jsou mrtví, astronaut Alan Shepard je mrtev, Lyndon Johnson je mrtev, Richard Nixon je mrtev, Elvis Presley je mrtev, Rock Hudson je mrtev, Roland z Gileadu je mrtev, Eddie z New Yorku je mrtev, Jake z New Yorku je mrtev, svět je mrtev, světy jsou mrtvy, Věž padá, bilion vesmírů splývá a všechno je Diskordie, všechno je v rozvalinách, všechno skončilo.

ŠEST

Susannah otevřela oči a divoce se rozhlédla, lapala po dechu. Téměř spadla z židle, na které seděla. Byla to taková ta židle, na které se dá jezdit sem a tam kolem přístrojových panelů plných knoflíků, páček a blikajících kontrollek. Nahoře visely černobílé televizní obrazovky. Byla zpátky v Dogami. Oxford

(Diem a Nhu jsou mrtví)

byl jenom sen. Sen ve snu, jestli chcete. Toto byl další sen, ale poněkud lepší.

Většina z televizních obrazovek, které při jejím posledním zdejším pobytu ukazovaly výjevy z Calla Bryn Sturgisu, nyní vysílala pouze sněžení nebo monoskop. Na jedné však byla chodba v devatenáctém podlaží hotelu Plaza–Park. Kamera došla blíž k výtahům a Susannah si uvědomila, že ty čočky, kterými se dívá, jsou Miiny oči.

Moje oči, pomyslela si. Zlost cítila jen vzdáleně, ale věděla, že by se dala přizivit. Bude ji muset přizivit, pokud má někdy pohlédnout na tu hrůznou věc, kterou spatřila ve snu. Tu věc v rohu své oxfordské vězeňské cely. Tu věc v míse plné krve.

To jsou moje oči. Ona mi je zabrala, to je všechno.

Na další obrazovce bylo vidět, jak Mia přichází do haly s výtahy, zkoumá knoflíky a pak mačká ten, který je označený šipkou DOLŮ. Vydaly jsme se za porodní bábou, úžasnou porodní bábou z Ozu. Protože, protože, protože, protože pro–TO–ŽÉÉ... Protože umí úžasné věci!

Zde byly ty ovladače, které s jistotou námahou – sakra, bolestí– nastavila

do původní polohy. EMOCIONÁLNÍ TEPLOTA byla stále na 72. Kolébkový spínač s označením CHLAPÍČEK byl stále v poloze SPÍ a na příslušném černobílém monitoru byl tedy chlapiček v klidu a černobílý jako všechno ostatní: ani stopa po těch zneklidňujících modrých očích. Ten absurdní sporákový knoflík s označením SÍLA STAHŮ byl na stupni 2, ale viděla, že většina světél, která byla posledně žlutá, mezitím zčervenala. V podlaze se objevily další praskliny a dávno mrtvý voják v rohu ztratil hlavu: neustále rostoucí otřesy ve strojovně shodily lebku z páteře a ta se teď cenila na zářivky na stropě.

Ručička na měřidle SUSANNAH–MIO dospěla ke konci žluté zóny. Zatímco se na ni Susannah dívala, dostala se na okraj červené. Nebezpečí, nebezpečí, Diem a Nhu jsou mrtví. Papá Doc Duvalier je mrtev. Jackie Kennedyová je mrtvá.

Zkusila ovladače jeden po druhém a přesvědčila se o tom, co už věděla: byly zablokovány. Mia sice nebyla schopna změnit nastavení ovladačů, ale zablokovat je, jakmile jí vyhovovaly? Na to se vzdala.

Z reproduktorů u stropu se ozvalo praskání a pískání, tak hlasité, až nadskočila. Potom k ní dolehl, praskotem statické elektřiny, Eddieho hlas.

„Suzel ... tlouct...! Yšíš mě? Protlouct... den! Než tě stačí... et! Slyšíš mě?“

Na obrazovce, kterou si pojmenovala Miino zorné pole, se otevřely dveře prostředního výtahu. Ta prohnaná okupantská matinka nastoupila. Susannah si toho sotva všimla. Popadla mikrofon a zmáčkla spínač po straně. „Eddie!“ zakřičela. „Jsem v roce 1999! Holky se tu proměňují s holým břichem a koukají jim ramínka od pod...“ Kristepane, o čem to tu blábolí? Namáhavě se pokusila vyčistit si hlavu.

„Eddie, já ti nerozumím! Opakuj to znovu, zlato!“

Chvilku nebylo nic slyšet, jenom praskání a občas strašidelné hvízdání zpětné vazby. Už se znovu chystala promluvit do mikrofonu, když se Eddie ozval, tentokrát trochu zřetelněji.

„Jen... protlouct! Jake... p?re Cal... vydrž! Proflákat... než tě... někam... porodit! Jestli mě... odpověz!“

„Slyším tě, tohle potvrzuju!“ vykřikla. Svírala stříbrný mikrofon tak pevně, že se jí v ruce chvěl. „Jsem v roce 1999! V červnu 1999! Ale nerozumím ti tak dobře, jak bych potřebovala, zlato! Opakuj to a řekni mi, jestli se ti něco nestalo!“

Ale Eddie byl pryč.

Volala ho ještě aspoň pětkrát, ale odpovídalo jí jenom praskání statické elektřiny, takže mikrofon odložila a snažila se vyluštit, co se jí to snažil sdělit. Snažila se také potlačit radost z prostého poznání, že jí Eddie vůbec něco mohl sdělit.

„Protlouct den,“ řekla. Aspoň toto k ní dolehl zřetelně a hlasitě. „Protlouct ten den. Snad mám zabít čas.“ Pomyslela si, že takový výklad je hodně pravděpodobný. Eddie chtěl, aby Susannah Miu zpomalila. Že by proto, že Jake a p?re

Callahan jsou na cestě? V tomto si nebyla jistá a ani se jí to moc nelíbilo. Jake byl pistolník, to je fakt, ale zároveň byl ještě dítě. A Susannah tušila, že Jižanské prasátko bude plné velmi nepříjemných lidí.

Mezitím v Miině zorném poli bylo vidět, že se dveře výtahu znovu otvírají. Prohnaná okupantská matinka sjela do haly. Prozatím Susannah vyhnala Eddieho, Jakea a přea Callahana z mysli. Vzpomněla si, jak Mia odmítla předstoupit, a to i ve chvíli, kdy hrozilo, že jejich společné nohy zmizí přímo zpod společného těla. Protože Mia, jak se pravilo v jedné staré básni, byla osamělá a plná strachu ve světě, jež nestvořila.

Protože byla stydlivá.

Má ty svatá dobroto, v hale hotelu Plaza–Park se leccos změnilo, zatímco prohnaná okupantská matinka čekala v pokoji na telefonát. Změnilo se toho hodně.

Susannah se naklonila vpřed, opřela si lokty o okraj hlavního ovládacího pultu v Doganu a bradu vložila do dlaní.

To by mohlo být zajímavé.

SEDM

Mia vyšla z výtahu, pak se pokusila couvnout zase zpátky. Narazila však na dveře, a to tak prudce, že jí zuby ostře cvakly o sebe. Popleteně se ohlédla, nejdřív zmatená, jak mohl ten malý pojízdný pokojík zmizet.

Susannah! Co se s ním stalo?

Od ženy s tmavou pleť, jejíž tvář nyní nosila, se nedočkala odpovědi, ale objevila, že vlastně žádnou odpověď nepotřebuje. Postřehla místečko, kde se dveře zasunovaly a vysunovaly. Kdyby zmáčkla knoflík, dveře by se nejspíš znovu otevřely, ale náhlému silnému nutkání vrátit se nahoru do pokoje číslo 1919 se musela vzepřít. Úkol spojený s tím pokojem skončil. Její skutečný úkol čekal někde za dveřmi z haly.

Podívala se k těm dveřím s jakousi drásavou úzkostí, kterou by jedině hrubé slovo nebo zlostný pohled mohly proměnit v paniku.

V pokoji strávila něco přes hodinu a během té doby skončil ospalý poklid, který vládl v časném odpolední v hotelové hale. Před hotelem zastavilo skoro současně nejméně pět taxíků z La Guardia a Kennedy–ho letiště. A k tomu zájezdový autobus plný Japonců z letiště Newark. Zájezd začínal v Sapporu, zúčastnilo se ho padesát manželských párů a všechny měly rezervaci v hotelu Plaza–Park. Takže hala se rychle plnila štěbetajícími lidmi. Většinou měli tmavé, šikmé oči a lesklé černé vlasy a na krku měli na přezkách zavěšeny obdélníkové předměty. Každou chvíli někdo z nich ten předmět zvedl a zamířil na někoho jiného. Následoval oslnivý záblesk, smích a výkřiky Domo/ Domo! U recepčního pultu se vytvořily tři fronty. Ke krásné ženě, která za klidnějších časů ubytovala Miu, se připojili další dva pracovníci, a všichni jen kmitali. Ve vysoké hale se rozléhal smích a překotný hovor v jakémsi cizím jazyce, který Mie zněl jako švitoření ptáků. Řady zrcadel přispěly k všeobecnému zmatku, protože hala díky nim vypadala dvakrát tak plná.

Mia se přikřčila a uvažovala, co má dělat.

„Nosič!“ zaječel recepční a zazvonil. Zvonení projelo Miinými popletenými myšlenkami jako stříbrný šíp. „Nosič, prosím!“

K Mie přispěchal jakýsi usměvavý muž – černé vlasy přihlazené k hlavě, žlutá kůže, šikmé oči za kulatými brýlemi – a držel v ruce jednu z těch obdélníkových blýskajících věcí. Mia strnula a připravila se ho zabít, jestli zaútočí.

„Vy fotografovat já a moje žena?“

Podával jí tu věc na blesky. Chtěl, aby si ji vzala. Mia couvla a uvažovala, jestli tu věc nepohání záření, jestli ty blesky neublíží jejímu dítěti.

Susannah! Co mám dělat?

Žádná odpověď. Samozřejmě, přece nemohla čekat, že po tom, co se právě stalo, jí Susannah pomůže, ale...

Usměvavý muž jí pořád strkal tu věc na blesky. Vypadal trochu nechápavě, ale nezdolně. „Vy fotografovat, plosím?“ A vrazil jí obdélníkový předmět do ruky. Ustoupil a vzal kolem ramen jakousi ženu, která vypa– dala přesně jako on, kromě účesu, protože ona měla lesklé černé vlasy sestřiženy na čele způsobem, který Mie připomněl dětskou ofinu. Dokonce i ty kulaté brejličky měla stejné jako muž.

„Ne,“ řekla Mia. „Ne, prosím za prominutí... ne.“ Propadala panice, vířila přímo před nijako oslepující drmolící proud (vy fotografovat, my zabít dítě)

a Mia v prvním popudu málem upustila obdélníkový blýskač na podlahu. Jenže pádem by mohl puknout a vypustit d'ábly, které napájely blesky.

Takže ho opatrně položila a omluvně se na užaslý japonský pár usmála (muž stále objímal manželku) a spěšně zamířila halou k obchůdku. Dokonce i klavírní hudba se změnila; namísto uklidňujících melodií, které tu zněly předtím, klavír trhaně a nemelodicky duněl, bylo to jakési hudební bolení hlavy.

Potřebuju košili, protože tahle je od krve. Seženu košili a potom půjdu k Jižanskému prasátku na Šedesáté první a Lexingtonské... vlastně Lexin–gtonské, lexingtonské... a potom porodím svoje dítě. Porodím svoje dítě a všechnen ten zmatek skončí. Až si vzpomenu, jak jsem se bála, zasměju se tomu.

Ale v obchůdku bylo taky plno. Japonky si prohlížely suvenýry a štěbetaly spolu jako ptáci, zatímco čekaly, až je manželé ubytují. Mia zahlédla pult plný košil, ale všude okolo byly ženy a prohlížely si je. A u pultu stála další fronta.

Susannah, co mám dělat? Musíš mi pomoci!

Žádná odpověď. Byla tam, Mia to cítila, ale nepomohla. Upřímně, udělala bych to já, kdybych byla na jejím místě? pomyslela si Mia.

Nu, možná ano. Sice by ji někdo samozřejmě musel správně motivovat, ale –

Jediná motivace, o kterou stojím, je pravda, řekla Susannah chladně.

Do Mii, která stála mezi dveřmi do obchůdku, kdosi strčil a Mia se otočila se zvednutýma rukama. Kdyby to byl nepřítel, nebo nějaký nepřítel jejího chlapíčka, vyškrábe mu oči.

„Plomněte,“ usmála se černovlasá žena. Stejně jako muž prve držela v ruce obdélníkový blýskač. Ten měl uprostřed

kulaté skleněné oko, které hledělo na Miu. Mia v něm zahlédla vlastní tvář, malou, tmavou a vyděšenou. „Vy fotografovat, plosím? Fotografovat já a moje kamaládka?“

Mia netušila, co to ta ženská povídá ani co chce nebo k čemu ty blýs–kače slouží. Věděla jenom, zeje tu strašně moc lidí, že jsou všude, zeje tu blázinec. Oknem obchůdku viděla, že před hotelem je podobný nával. Stála tam žlutá auta a dlouhá černá auta s okny, kterými není dovnitř vidět (i když cestující nepochybně ven viděli), a u chodníku rachotil obrovský stříbrný vůz. Na ulici postávali dva muži v zelených uniformách a pískali na stříbrné píšťalky. Někde poblíž začalo cosi hlasitě drnčet. Mie, která nikdy neslyšela sbíječku, to připadalo jako rychlopalná puška, ale venku na chodníku se nikdo nevrhal na zem, dokonce se nikdo ani nepolekal.

Jak se měla sama dostat do Jižanského prasátka? Richard P. Sayre říkal, žejí Susannah určitě pomůže, ale Susannah tvrdohlavě mlčela a Mia měla co dělat, aby se nepřestala ovládat docela.

Pak znovu promluvila Susannah.

Jestli ti teď trochu pomůžu – dostanu tě na nějaké klidné místočko, kde se budeš moct vzpamatovat a aspoň trochu dát do pořádku tu košili – odpovíš mi přímo na pár otázek?

Jakých?

O dítěti, Mio. A o matce. O tobě.

Odpověděla jsem už!

To si nemyslim. Podle mě nejsi o nic víc elementál, než... no, třeba já. Chci znát pravdu.

Proč?

Chci znát pravdu, opakovala Susannah a pak zmlkla a odmítla odpovídat na další Miiny otázky. A když k ní přistoupil další usměvavý muž s dalším blýskačem, Mie povolily nervy. V té chvíli se jí zdálo, že už jen projít hotelovou halou je nad její síly. Jak se měla dostat až k Jižanskému prasátku? Po tolika letech v

(Fediku)

(Diskordii)

(hradu Na propasti)

sejí mezi tolika lidmi chtělo ječet. A nakonec, proč by té ženě s tmavou kůží neřekla to málo, co ví? Mia, dcera nikoho, matka jednoho, měla přece velení pevně v rukou. Čemu by mohla ublížit trocha pravdy?

Dobře, řekla. Udělám, co žádáš, Susannah nebo Odetto nebo co jsi zač. Jenom mi pomoz. Pomoz mi odtud.

Susannah Deanová předstoupila.

OSM

U hotelového baru byly také dámské toalety, procházelo se k nim kolem klavíristy a pak za roh. U umyvadel stály dvě dámy se žlutou pletí a černými vlasy a šikmýma očima, jedna si umývala ruce, druhá upravovala vlasy, ale obě švitořily tím svým ptačím jazykem. Ani jedna si nevšímalá té kokujin, která kolem nich prošla ke kabinkám. Za chvíli ji ponechaly v blahodárném tichu rušeném pouze tichou hudbou, která se linula z reproduktorů u stropu.

Mia si všimla, jak funguje zástrčka, a zasunula ji. Už se chystala usednout na sedák toalety, když Susannah řekla: Obrat' ji naruby.

Cože?

Tu košili, ženská. Obrat' ji naruby, kristepane!

Mia se chvíli nehýbala. Byla přímo ohromená.

Košile byla hrubě tkaná jednoduchá halena oblékaná přes hlavu, kterou měli v rýžovém kraji za chladnějšího počasí v oblíbené příslušnici obého pohlaví. Odetta Holmesová by řekla, že halena má lodičkový výstřih. Žádné zapínání, takže se opravdu dala snadno nosit naruby, ale –

Susannah ztrácela trpělivost: Budeš tady trčet celej den, dopr–hopala? Obrat' ji! A tentokrát šiji zastrč do kalhot.

P... proč?

Budeš vypadat šmrncovnějc, odpověděla Susannah okamžitě, ale nebyl to ten pravý důvod. Chtěla se totiž podívat, jak vypadá od pasu dolů. Pokud její nohy patřily Mie, pak nejspíš byly bílé. Fascinovala ji (a trochu děsila) představa, že se stala jakýmsi dvoubarevným mišencem.

Mia ještě chvíli otálela, špičkami prstů mmula hrubé plátno košile nad největšími skvrnami, tedy nad levým prsem. Nad srdcem. Obrat' ji naruby! V té hale jí hlavou proletěl tucet nedopečených nápadů (například za pomoci vyřezávané želvy zhypnotizovat lidi v obchodu, ale to byl jediný trochu myslitelný nápad), ale prosté obrácení košile mezi nimi nebylo. Což zřejmě jenom prokazovalo, že téměř propadala totální panice. Ale teď...

Opravdu potřebovala Susannah na tu krátkou dobu, kterou stráví v tomto přecpaném a zmateném městě, které se tolik lišilo od tichých komnat v hradu a tichých ulic Fediku? Jen na dobu, aby se odtud dostala na křižovatku Šedesáté šesté ulice a Lexingtonské?

Lexingtonské, opravila ji žena lapená uvnitř. lexingtonské. Pořád na to zapomínáš, vid'?

Ano. Ano, zapomínala. A přitom neměla žádný důvod zapomínat takovou prostou věc, sice nechodila na Morehouse, Morehouse ani žádný jiný house, ale nebyla hloupá. Tak proč –

Co je? zeptala se najednou. Proč se usmíváš?

Ale to nic, odpověděla žena uvnitř... ale pořád se usmívala. Skoro se smála. Mia to cítila a nelíbilo se jí to. Nahoře v pokoji číslo 1919 na ni Susannah řvala hrůzou a vztekem, obviňovala Miu ze zrazy muže, kterého Susannah milovala a následovala. Na tom bylo dost pravdy, aby se Mia styděla. Takové pocity sejí nelíbily, ale o nic víc sejí nelíbilo, když ta žena uvnitř ječela a křičela a magořila. Ten úsměv ji znervózňoval. Tahle podoba ženy s hnědou kůží se jí snažila přechytračit. Možná si myslela, že už ji přechytračila. To bylo samozřejmě nemožné, Mia byla přece pod ochranou Krále, ale...

Pověz, proč se usmíváš!

Ále, to nic není, řekla Susannah, jenomže hlasem té druhé, která se jmenovala Detta. Tu Mia vyloženě nesnášela. Trochu se jí bála. Jenom jsem si vzpomněla na jednoho chlapíka, jmenoval se Sigmund Freud, bobánku – byl to bílej hajzl, ale žádněj blbec. A ten říkal, že když někdo na něco pořád zapomíná, tak je to možná proto, že na to ta osoba chce zapomenout.

To je hloupost, odsekla Mia chladně. Z kabinky, kde v duchu vedla tuto konverzaci, bylo slyšet, že se otevřely dveře a vešly další dvě ženy – ne, byly aspoň tři a možná čtyři – a ty brebentily v nesrozumitelném jazyce a hihňaly se tak, že Mia zatínala zuby. Proč bych měla chtít zapomínat na místo, kde na mě čekají, aby mi pomohli porodit dítě?

No, tendle Freud – ten mazanej vídeňskej bñej hajzl s doutníkem v hubě – ten tvrdil, že pod svým vědomím máme ještě jedno vědomí, říkal tomu nevědomí nebo podvědomí nebo bůhvíjaký zasraný vědomí. A já netvrdím, že něco takovýho existuje, jenom že von to tvrdí.

(Protluč se tím dnem, říkal jí Eddie, aspoň to věděla jistě, a ona udělá, co může, jenom doufala, že tím neuvádí Jakea a Callahana do nebezpečí.)

Starej mazanej Freud, pokračovala Detta, tvrdí, že to podvědomí nebo nevědomí je mnohem chytřejší než to na povrchu. Dokáže si přebrat všechny sračky mnohem rychlejc než to na povrchu. A tomu tvému možná došlo to, co ti tróubím celou dobu, že ten tvůj kámoš Sayre je obyčejnej prolhaněj

parchant, kterej ti děcko sebere a třeba ho, co já vím, rozřeže v týdle míse a pak ho nahází těm upírům, jako by to byli psi a tvoje děcko jenom hromádka psiho žrádla Purina Upír –

Drž hubu! Sklapni tu svoji prolhanou hubu!

Před kabinkami, u umyvadel, ty štěbetavé ženy tak pištěly smíchem, že Mia měla pocit, jako by se jí oční koule rozvibrovaly a chtěly se rozteči. Chtělo se jí vyběhnout a popadnout ty ženské za hlavu a přirazit je k zrcadlu, a dělat to pořád dokola, až by krev stříkala do stropu a jejich mozek –

Klídek, klídek, ozvala se ta žena uvnitř a už zase mluvila jako Susan–nah.

Ona lže! Ta mrcha LŽE!

Ne, odpověděla Susannah a v tom jediném slově bylo tolik klidné jistoty, že Miino srdce propíchl šíp strachu. Říká, co si myslí, to je bez debaty, ale nelže. Tak dělej, Mio, obrať si tu košili naruby.

Veselé ženy naposledy vyprskly smíchem a odešly z toalet. Mia si přetáhla košili přes hlavu a odhalila tak prsa Susannah, která měla barvu kávy s nepatrnou příměsí mléka. Bradavky, které byly vždycky drobné jako borůvky, teď byly mnohem větší. Byly to bradavky, toužící po ústech.

Na rubu košile byly vidět jen slabé náznaky kaštanových skvrn. Mia si ji opět oblékla, pak si rozepjala džíny, aby šiji mohla zastrčit za pas. Susannah fascinovaně hleděla na místo těsně nad chlupy. Kůže tam přecházela do světlého odstínu mléka s nepatrným nádechem kávy. A hlouběji už pokračovaly bílé nohy ženy, kterou viděla na hradním ochozu. Susannah věděla, že kdyby Mia spustila kalhoty až dolů, uviděla by poškrábané a odřené holeně, kterých si všimla už ve chvíli, kdy Mia, ta skutečná Mia – pohlížela přes Diskordii k červené záři nad hradem Krále.

Susannah na tom cosi strašně vyděsilo a po chvílce uvažování (dlouho netrvalo) jí došlo, proč. Kdyby Mia jenom nahradila kus nohou, o který připravil Odettu Holmesovou podzemní vlak, pod nějž ji shodil Jack Mort, měla by nohy bílé jenom od kolen dolů. Ale ona měla bílá i stehna a slabiny také světlaly. Co je tohle za čarodějné šílenství?

Krade ti tělo, odpověděla Detta vesele. Za chvňi budeš mít bílý břicho... bílý prsa... bílej krk... bílou hubu...

Nech toho, zavrčela Susannah, ale copak ji někdy Detta Walkerová poslouchala? Poslechla snad někdy někoho?

A potom, úplně nakonec, ti zbělá i mozek, holka! Budeš mít Miin mozek!

To bude prima, co? Pcha! Bude z tebe Mia skrzevá skrz! Nikdo po tobě ani nevzdechne, ani kdyby sis sedla v autobuse rovnou dopředu!

Potom se košile spustila kolem boků, džíny byly znovu zapnuty. Mia se tak posadila znovu na mísu. Před sebou uviděla na dveřích tuto čmá–ranici: BANGO SKANK OČEKÁVÁ KRÁLE!

Kdo je ten Bango Skank? zeptala se Mia

Nemám ponětí.

Myslím... Bylo to těžké, ale Mia se k tomu donutila. Myslím, že ti dlužím poděkování.

Susannah odpověděla okamžitě a velmi chladně. Poděkuj mi pravdou.

Nejdřív mi řekni, proč mi vůbec pomáháš, potom, co jsem...

Tentokrát Mia myšlenku nedokončila. Obvykle si o sobě myslela, že je srdnatá – aspoň do té míry, jak to vyžaduje služba jejímu chlapičkovi –, ale tentokrát nedokázala myšlenku dokončit.

Po tom, co jsi zradila muže, kterého miluju, kvůli mužům, kteří nejsou nic než nohsledi Karmínového krále? Po tom, co ses rozhodla, zeje v pořádku zabít toho mého, pokud ti nechají toho tvého? Tohle jsi chtěla vědět?

Mie se vůbec nelíbilo, když to někdo říkal takto přímo, ale vydržela to. Musela to vydržet.

Ano, paní, jak ráciš.

Tentokrát odpověděla ta druhá – chraptivě, krákoravě, vítězně, rozchechtaně a nenávistně – ten hlas byl ještě horší než pištivý smích ptačích žen. Mnohem horší.

Páč moji kluci se z toho dostali, proto! Vyjebali s těma hajzlama, že se nestačili divit! A ty, co nepostříleli, rozesrali na sračky!

Mia pocítila kdesi v hloubi neklid. Ať už to byla pravda nebo ne, ta zlá rozchechtaná ženská určitě věřila, že je to pravda. A jestli kdesi venku pořád pobíhal Roland a Eddie Dean, neznamenal to snad, že Karmínový král třeba není tak silný, tak všemocný, jak jí tvrdili? Nebylo by možné, že ji opravdu podvedli –

Nech toho, nech toho, takhle nemůžeš uvažovat!

Ještě z jednoho důvodu jsem ti pomohla. Ta ostrá ženská zmizela a vrátila se ta druhá. Aspoň prozatím.

Jakeho?

Je to taky moje dítě, řekla Susanna. Nechci, aby ho zabili.

Nevěřím ti.

Ale věřila. Protože ta žena uvnitř měla pravdu: Mordred Deschain z Gileadu a Diskordie patřil jim oběma. Té zlé ženské to možná bylo jedno, ale ta druhá, Susannah, určitě cítila, jak ji chlapíček táhne jako přiliv. A jestli měla pravdu, pokud jde o Sayrea a ty, kdo na ni čekali u Jižanského prasátka... jestli to byli lháři a podvodníci...

Nech toho. Nech toho. Nemám kam jít, jenom za nimi

Ale máš, řekla Susannah rychle. S Černou třináctkou můžeš kamkoliv.

Nerozumíš. Sledovali by mě. Sledovali by ji.

Máš pravdu, já fakt nerozumím. Ve skutečnosti rozuměla, aspoň si to myslela, ale... Protluč se tím dnem, řekl jí.

Dobrá, zkusím ti to vysvětlit. Sama všechno nechápu – některé věci neznám –, ale povím ti, co se dá.

Děkuju –

Susannah ani nedořekla a znovu padala, jako Alenka do králičí nory. Do záchodu, podlahou, potrubím pod podlahou a pak do jiného světa.

DEVĚT

Tentokrát se na konci pádu neocitla v žádném hradu. Roland jim kdysi vyprávěl několik příběhů z dob, kdy putoval – o upířích ošetřovatelkách a malých lékářích z Elurie, o kráječících vodách Východního Downe, a samozřejmě příběh o své ztracené první lásce – a toto trochu vypadalo, jako by se propadla do některého toho příběhu. Nebo do některé koňské opery („kovbojek pro dospělé“, jak se jim říkalo) na dosud poměrně nové televizní ABC: Sugarfoot s Ty Hardinem, Maverick s Jamesem Garnerem nebo – ten měla Odetta Holmesová nejradši – Cheyenne, s Clintem Walkerem v hlavní roli. (Odetta kdysi napsala dopis programovému oddělení ABC, v němž navrhla, že by mohli objevit nový segment trhu a současně zcela nové publikum, kdyby natočili seriál o potulném černém kovboji z doby po Občanské válce. Nikdo jí neodpověděl. Domyslela si, že psát takový dopis bylo směšné, vyložená ztráta času.)

Uviděla nájemnou stáj pro koně, s nápisem LACINÉ OPRAVY POSTROJŮ. Nápis nad hotelem sliboval KLIDNÉ POKOJE, DOBRÝ POSTELE. Bylo tam nejméně pět saloonů. Před jedním z nich rezavý robot s vrzajícíma nohama otáčel hruškovitou hlavu sem a tam a vyřvával do

prázdného městečka svým trubkovitým reproduktorem uprostřed schematického obličejce: „Děvčata, děvčata, děvčata! Některý jsou humky, jiný zase kybky, ale koho to zajímá, stejně to nikdo nepozná, udělají, co chcete, a nestěžují si, ne nemají ve slovníku, uspokojí každým coulem! Děvčata, děvčata, děvčata! Některý jsou humky, jiný zase kybky, ale koho to zajímá, rozdíl nikdo nepozná, když zapnete cit! Udělají, co chcete! Udělají, co vy chcete!“

Vedle Susannah kráčela krásná mladá běloška s vystouplým břichem, poškrábanýma nohama a černými vlasy po ramena. Když se teď blížily ke křiklavě falešnému průčelí FEDICKÉHO SALOONU DOBRÉ NÁLADY, BARU A TANEČNÍHO IMPÉRIA, měla na sobě vybledlé kostkované šaty, které hlásaly její pokročilé těhotenství tak velice, až se zdálo zrudné, skoro jako znamení apokalypsy. Huaraches z hradního ochozu nahradily odřené prochozené farmářské boty. Obě měly na nohou farmář–ky a jejich podpatky dutě duněly po laťovém chodníku.

Z jednoho pustého baru o kus dál se ozývalo trhané klimprování a Susannah se vybavil úryvek jakési staré básně: Parta chlapců výskala v saloonu Malamut!

Pohlédla nad lítací dvířka a ani v nejmenším ji nepřekvapilo, když uviděla slova SLUŽBY SALOONU MALAMUT.

Zpomalila, aby mohla nakouknout nad lítačkami dovnitř, a uviděla chromové piano, které samo hrálo, zaprášené klávesy se mačkaly a zvedaly, byla to jenom mechanická hrací skříň, nepochybně z dílen populárních North Central Positronics, zábavní podnik, kde bylo prázdné až na mrtvého robota a dvě kostry ve vzdáleném rohu, které se nacházely v posledním stadiu rozpadu, kdy se z kostí stává prach.

O kus dál, na konci jediné ulice v městečku, se rýsovala hradní zeď. Byla tak vysoká a tak široká, že zacláněla skoro celé nebe.

Susannah se najednou bouchla pěstí do spánku. Potom si podržela ruce před sebou a luskl prsty.

„Co to děláš?“ zeptala se Mia. „Pověz mi, to žádám.“

„Ujišťuju se, že jsem tu. Fyzicky.“

„Jsi.“

„Zdá se. Ale jak to?“

Mia zavrtěla hlavou, protože nevěděla. Alespoň v tomto jí Susannah byla ochotna věřit. Ani Detta nic nenamítala.

„Tohle jsem nečekala,“ rozhlížela se Susannah. „Tohle jsem vůbec nečekala.“

„Né?“ opáčila její společnice (bez valného zájmu). Mia se pohybovala nemotorným, ale podivně dojemným kachním krokem, který zřejmě nejlépe vyhovuje ženám v posledním stadiu obtěžkání. „A co jsi vlastně čekala, Susannah?“

„Asi něco víc středověkého. Jako tohle.“ Ukázala na hrad.

Mia pokrčila rameny, jako by řikala, ber nebo nech být, a potom řekla: „Ta druhá je s tebou? Ta sprostá?“

Myslela Dettu. No jistě. „Ta je se mnou vždycky. Je to moje součást, stejně jako ten tvůj chlapíček je součástí tebe.“ Ovšem jak mohla Mia otěhotnět, když to byla Susannah, koho obdělali, tohle Susannah nesmírně toužila zjistit.

„Já se svého břemene brzy zbavím,“ řekla Mia. „Ty svého nikdy?“

„Myslela jsem, že jsem se ho už zbavila,“ odpověděla Susanna po pravdě. „Vrátila se. Myslím, že hlavně proto, aby se vyrovnala s tebou.“

„Nenávidím ji.“

„Já vím.“ A Susannah věděla ještě něco. Mia se Detty taky bála. Bála se jí opravdu moc.

„Jestli se ozve, naše porada skončí.“

Susannah pokrčila rameny. „Přichází, kdy se jí zachce, a promluví, kdy se jí zachce. Neptá se mě o dovolu.“

Vpředu na straně ulice, po které šli, byl oblouk s nápisem nahoře:

Stanice Fedic

Mono Patricia přerušen provoz čtečka otisků prstů mimo provoz
připravte si lístek North Central Positronics vám děkuje za strpení

Ten nápis Susannah nezajímal tolik jako dvě věci, které ležely na špinavém nádražním nástupišti za ním: dětská panenka, ze které zbývalo sotva víc než hlava a jedna hadrová paže, a za ní rozšklebená maska. I když se zdálo, že maska je vyrobena z oceli, vypadalo to, že jí pořádný kus uhnul jako maso. Zuby, které trčely z úst, byly psí tesáky. Oči byly skleněné. Čočky, tím si byla Susannah jistá, a nepochybně je rovněž

vyrobil North Central Positronics. Kolem masky leželo pár cárů a útržků zelené látky, určitě pozůstatky pláštěnky, které k masce patřily. Susannah si bez potíží dala dohromady zbytky panenky a Vlkovy pozůstatky; její mamka, jak někdy Detta ráda lidem říkala (zvláště nadržným klukům na parkovišti u motelu), nevychovala žádného blbce.

„Sem je vozili,“ řekla. „Sem Vlci vozili dvojčata, která ukradli v Calla Bryn Sturgisu. Kde je – co? – operovali.“

„Nejen z Calla Bryn Sturgisu,“ řekla Mia lhostejně, „ale je to tak. A jakmile byly dětičky tu, odvedli je tam. To místo taky poznáš, o tom nepochybují.“

Ukázala na druhou stranu jediné ulice Fediku o kus dál. Poslední budova v ulici, kterou hradní zeď přetínala, byl dlouhý barák se stěnami ze špinavého vlnitého plechu a zrezivělou zakřivenou střechou. Okna na této straně byla zabedněna. Podle této stěny také stálo zábradlí pro uvazování koní. Zdálo se, že je k němu uvázáno sedmdesát koní, všichni šedí. Někteří padli a leželi s nohama toporně vyfrčenýma. Jeden nebo dva otočili hlavu za ženskými hlasy a potom v té poloze ztuhli. Byli to roboti nebo kyborgové, nebo jak by je označil Roland. Vypadalo to, že spousta z nich se opotřebovala nebo dodělala.

Před touto budovou byl nápis na zrezivělé ocelové tabuli. Hlásal:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.

Ústředí Fedic Oblouk 16 Experimentální stanice

Maximální zajištění Požadováno verbální vstupní heslo Požadována identifikace duhovky

„To je další Dogan, že?“ zeptala se Susannah.

„Nu, ano i ne,“ řekla Mia. „Je to vlastně Dogan všech Doganů.“

„Kam Vlci vodili děti.“

„Tak, a přivedou je znovu,“ řekla Mia. „Protože Královo dílo bude pokračovat, neboť nepokoj, který způsobil tvůj přítel pistolník, je minulostí. O tom nepochybují.“

Susannah se na ni podívala s nelíčenou zvědavostí. „Jak můžeš mluvit

tak krutě a přitom být tak klidná?“ zeptala se. „Vodí sem děti a vydlabávají jim hlavy jako... jako dýně. Dětem, které nikomu neublížily! A zpátky pošlou nemotorné idioty, kteří vyrostou v bolestech a stejně tak zemřou. Byla bys tak veselá, Mio, kdyby tvoje děcko leželo přes některé to sedlo a křičelo tvoje jméno a natahovalo k tobě ruce?“

Mia zrudla, ale dokázala pohlédnout Susannah do očí. „Každý musí jít po cestě, na kterou mu ka poslalo nohy, Susannah z New Yorku. Moje cesta znamená donosit chlapíčka a vychovat ho a tím ukončit výpravu tvého dinha. A jeho život.“

„Je skvělé, jak každý zřejmě ví, co pro něho ka znamená,“ poznamenala Susannah. „Nemyslíš, že je to skvělé?“

„Myslím, že se snažíš vysmívat se mi, protože se bojíš,“ řekla Mia vyrovnaně. „Jestli ti to uleví, dobrá, vysmívej se.“ Roztáhla ruce a maličko se i se svým břichem sarkasticky uklonila.

Zastavily se na chodníku před obchodem hlásajícím KLOBOUČNÍK–TVÍ A DÁMSKÉ ŠATY, na druhé straně ulice byl Dogan Fedic. Susannah si pomyslela: Protluč se tím dnem, nezapomeň, že tohle patří tvému úkolu, který tu máš. Zabij čas. Zadrž to podivné tělo, o které se dělíme, na tom dámském záchodě, jak dlouho to jenom půjde.

„Nedělám si legraci,“ řekla Susannah. „Jenom chci, aby sis představila, že jsi na místě všech těch matek.“

Mia zlostně pohodila hlavou, inkoustově černé vlasy jí zaválaly kolem uší a otřely se o ramena. „Nejsem strůjcem jejich osudu, ani ony mého. Schovám si své slzy, děkuju ti. Poslechněš si můj příběh, nebo ne?“

„Ano, prosím.“

„Pak se posadíme, protože moje nohy jsou strašně unavené.“

DESET

V saloonu Ginové štěnátko, o několik chatrných obchodních štítů zpátky ve směru, odkud přišly, si našly židle, které je stále unesly, ale ani jedna neměla chuť zůstat uvnitř, protože to tam páchlo zaprášenou smrtí. Vytáhly židle na chodník a Mia se tam posadila a hlasitě vzdychla úlevou. „Brzo,“ řekla. „Brzo budeš zbavena břemene, Susannah z New Yorku, a já také.“

„Možná, ale ničemu z toho nerozumím. Hlavně tomu, proč se tak ženeš za tím Sayrem, když musíš vědět, že slouží Karminovému králi.“

„Ticho!“ okřikla ji Mia. Seděla s nohama od sebe a klenutým břichem před sebou, a dívala se na druhou stranu prázdné ulice. „Právě jeden Králův muž mi dal možnost naplnit jediný osud, který mi ka ponechalo. Žádný Sayre, ale někdo mnohem větší. Někdo, komu se Sayre zodpovídá. Muž jménem Walter.“

Susannah sebou trhla, když zaslechla jméno dávného Rolandova soka. Mia se na ni podívala a chmurně se usmála.

„To jméno znáš, jak vidím. Nu, třeba nám to ušetří čas. Bohové vědí, že už jsem se namluvila víc, než je mi po chuti. K tomu jsem nebyla stvořena. Byla jsem stvořena k tomu, abych donosila svého chlapíčka a vychovala ho, nic víc. A nic méně.“

Susannah neodpověděla. Její prací bylo zřejmě zabíjet, a zabíjet čas byl její bezprostřední úkol, ale po pravdě řečeno ji začala Miina úzkopr-sost připadat poněkud únavná. A hlavně děsivá.

Jako bytu myšlenku zachytila, řekla Mia: „Jsem, jaká jsem, a jsem s tím spokojená. Jestli se to někomu nelíbí, co je mi do toho? Kašlu na všechno!“

Mluví jako Detta Walkerová v nejlepší formě, pomyslela si Susannah, ale stále neodpovídala. Zdálo se, že bezpečnější je mlčet.

Po chvíli Mia pokračovala. „Ale stejně bych lhala, kdybych neřekla, že když jsem tu, vyvolává to... jistě vzpomínky. Jo!“ A nečekaně se zasmála. Ten smích byl jak nečekaný, tak krásný a melodický.

„Pověz mi svůj příběh,“ vybidla ji Susannah. „Tentokrát mi ho pověz celý. Máme čas, než znovu začnou porodní bolesti.“

„To říkáš?“

„Ano. Vyprávěj.“

Chvilku se Mia jenom dívala na druhou stranu ulice s ogganem pokrytým prachem a ovzduším smutku a dávné opuštěnosti. Když tak Susannah čekala, až nastane ta pravá chvíle pro vyprávění, poprvé si uvědomila, jaký je ve Fediku klid, nikde žádné stíny. Viděla všechno velmi dobře a na nebi nevisel žádný měsíc jako ten, který viděly z hradního ochozu, ale stejně by neřekla, že se zde ocitly v denní dobu.

Není tu žádná doba, zašeptal hlas uvnitř – nevěděla, čím. Toto je místo mezi, Susannah; místo, kde stíny jsou zrušeny a čas zadržuje dech.

Potom jí Mia vyprávěla svůj příběh. Byl kratší, než Susannah očekávala

(kratší, než chtěla, vzhledem k Eddieho zapřísahání, aby se protloukla dnem), ale hodně ji vysvětlil. Vlastně víc, než kolik Susannah doufala. Poslouchala s rostoucím vztekem, a jak taky ne? Zdálo se, že ji tehdy v kruhu z kamenů a kostí víc než znásilnili. Taky ji uloupili – byla to nejpodivnější loupež, jaká se kdy ženě přihodila. A ještě neskončila.

JEDENÁCT

„Pohlédni tam, kéž ráčíš,“ řekla břichatá žena usazená vedle Susannah na chodníku. „Pohlédni tam a spatříš Miu, než získala své jméno.“

Susannah se podívala na ulici. Nejdřív neviděla nic, jenom utržené kolo od vozu, rozštípnuté (a dávno vyschlé) zavlažovací koryto a jakousi stříbrnou hvězdu, která vypadala jako ztracená součástka z pohůnkovy ostruhy.

Potom se tam pomalu zformovala zamlžená postava. Byla to nahá žena. Její krása byla oslnivá – Susannah to poznala, ještě než se objevila docela. Její věk se nedal určit. Černé vlasy jí sahaly po ramena. Břicho měla ploché, pupík jako lákavý šálek, do kterého by každý muž, který kdy miloval ženy, s radostí vnořil jazyk. Susannah (nebo snad Detta) si pomyslela, Sakra, klidně bych ho vnořila i já. Mezi stehny nehmotné ženy byl lákavý zářez. Tam lákalo cosi jiného.

„To jsem já, když jsem sem přišla,“ řekla těhotná žena usazená vedle Susannah. Mluvila skoro jako žena, která ukazuje fotografie z dovolené. To jsem já ve Velkém kaňonu, to jsem já v Seattlu, to jsem já u přehrady Grand Coulee, to jsem já na hlavní ulici ve Fediku, jak ráčíš. Těhotná žena byla také krásná, ale ne tak přízračně jako ten stín na ulici. Těhotná žena například měla určitý věk – táhlo jí ke třicítce – a tvář jí poznamenaly zkušenosti. Většinou bolestné.

„Říkala jsem, že jsem elementál – ten, který se miloval s tvým din–hem–, ale to byla lež. Myslím, že to tušila. Lhala jsem ne proto, že bych chtěla něco získat, ale jen... nevím... možná z jakési touhy. Chtěla jsem, aby to dítě bylo taky moje...“

„Tvoje od začátku.“

„Tak, od začátku – říkáš pravdu.“ Dívaly se, jak nahá žena kráčí po ulici, houpá pažemi, svaly na dlouhých zádech se vlní, boky se houpou ve věčném kyvadlovém pohybu, který bere dech. Nenechávala na ogganu žádné stopy.

„Říkala jsem ti, že tvorové z neviditelného světa uvázli, když Prim ustoupil. Většina jich pomřela jako ryby a mořská zvířata, když je vlny vyhodí na břeh a tam se na nepřátelském vzduchu udusí. Ale vždycky se najde některé, co se přizpůsobí, a já jsem patřila k těm nešťastníkům. Toulala jsem se daleko široko, a když jsem v pustinách našla muže, nabrala jsem podobu, jakou vidíš.“

Žena na ulici se otočila na špičkách jako modelka na molu (taková, která si zapomněla obléci nejnovější pařížskou módu, již měla předvádět), líbezným hedvábným pohybem zpevnila hýždě, až se v nich na okamžik vytvořily pŕlměsíčkové jamky. Vydala se zpět, oči těsně pod rovnou ofinou upřené ke vzdálenému obzoru, vlasy se jí houply kolem uší, na nich nebyly žádné další ozdoby.

„Když jsem našla někoho s ptákem, ošukala jsem ho,“ řekla Mia. „Tohle jsem měla společné s démonickým elementálem, který se nejdřív pokusil o styk s tvým sohem a potom ten styk měl s tvým dinhem, a to se nejspíš také dá přičíst mojí lži. A zjistila jsem, že váš dinh si vede dobře.“ Při těch slovech jí hlas zhrubl náznakem chťiče. Dětě v Susannah to připadalo sexy. Detta v Susannah vycenila zuby v úsměvu plném pochmurného porozumění.

„Šukala jsem je, a když se nedokázali osvobodit, usouložila jsem je k smrti.“ Byla věčná. Po Velkém kaňonu zamíříme do Yosemitekého parku. „Vyřídíš svému dinhovi něco, Susannah? Jestli ho ještě uvidíš?“

„Tak, jestli chceš.“

„Kdysi znal jednoho muže – zlého muže – jmenoval se Amos Depape, bratr toho Roye Depapea, který držel s Eldredem Jonášem v Mejisu. Tvůj dinh věří, že Amose Depapea uštkl smrtelně jedovatý had, a svým způsobem to tak bylo... ale ten had jsem byla já.“

Susannah nic neřekla.

„Nešukala jsem je kvůli sexu, nešukala jsem je, abych je zabila, i když mi bylo jedno, když zemřeli a jejich údy ze mě nakonec vyklouzly jako tající rampouchy. Vlastně jsem nevěděla, proč je šukám, dokud jsem nepřišla sem, do Fediku. V těch dávných dobách tu stále žili muži a ženy. Červená smrt ještě nepřišla, chápeš. Puklina v zemi za městem byla, ale most stál silný a pevný. Ti lidé byli tvrdohlaví, snažili se tu vydržet, dokonce i když se začaly šířit pověsti, že v hradě Diskordie straší. Vlaky sem stále jezdily, i když nepravidelně...“

„S dětmi?“ zeptala se Susannah. „Dvojčaty?“ Odmlčela se. „S Vlky?“

„Né, to všechno přišlo o dva tucty století později. Nebo ještě víc. Ale teď mě slyš: ve Fediku žili muž a žena, kteří měli

dítě. Nemáš ponětí, Susannah z New Yorku, jaká vzácnost a zázrak to byly v dobách, kdy většina lidí byla sterilní stejně jako elementálové, a ti, kteří nebyli, velmi často plodili buď pomalé mutanty nebo příšery tak hrozné, že je rodiče zabíjeli, sotva se nadechly. Většinou nestihly ani to. Ale tohle dítě!“

Spráskla ruce. Oči jí svítily.

„Bylo kulatoučké a růžové a bez jediné červené poskvrnky – prostě dokonalé a já se na něho jedinkrát podívala a věděla jsem, k čemu jsem stvořena. Nešukala jsem kvůli sexu, nebo protože v koitu jsem byla skoro smrtelná nebo protože jsem tím usmrtila většinu partnerů, ale abych měla dítě, jako bylo to jejich. Jako jejich Michael.“

Mírně sklonila hlavu: „Byla bych si ho vzala, víš. Šla bych za tím mužem, šukala s ním, až by ztratil rozum, pak mu pošeptala do ucha, aby tu svoji ženušku zabil. A až by se odebrala na mýtinu na konci stezky, usouložila bych ho a to dítě – to nádherné růžové děťátko – by bylo moje. Chápeš?“

„Ano,“ řekla Susannah. Dělal se jí poněkud nevolno. Přízračná žena na ulici před nimi udělala další otočku a znovu se vracela. Kousek dál roboti naháněč vytruboval svoje nekonečné tirády: Děvčata, děvčata, děvčata! Některý jsou humky, jiný zase kybky, ale koho to zajímá, stejně to nikdo nepozná!

„Zjistila jsem, že se k nim nemůžu přiblížit,“ řekla Mia. „Jako by kolem sebe měli nakreslený čarovný kruh. Asi to bylo tím dítětem.“

Potom přišel mor. Červená smrt. Někteří lidé říkali, že v hradu cosi otevřeli, nějakou láhev s démonickým obsahem, která měla zůstat navěky zavřená. Jiní říkali, že mor vyšel z pukliny – říkali jí Dáblova řít'. Každopádně to byl konec života ve Fediku, života na okraji Diskordie. Spousta lidí odešla, pěšky nebo ve vozech. Malý Michael a jeho rodiče zůstali, doufali, že přijede vlak. Každý den jsem čekala, že onemocní – že se děcku na těch líčkách a baculatých ručkách objeví červené skvrny –, ale nestalo se to. Ani jeden z nich neonemocněl. Možná že byli v čarovném kruhu.

Myslím, že to tak muselo být. A vlak přijel. Byla to Patricia. Mono. Znáš...“

„Ano,“ přerušila ji Susannah. O Blaineově sesterském vlaku věděla všechno, co chtěla. Jednou ji sem osud musel zavát, stejně jako do Ludu.

„Tak. Nastoupili. Dívala jsem se z nástupiště, tekly mi neviditelné slzy a neviditelně jsem křičela. Nastoupili i se svým líbezným maličkým... jenomže tehdy už mu byly tři nebo čtyři roky, chodil a mluvil. A odjeli. Snažila jsem se je sledovat, ale Susannah, nešlo to. Zůstala jsem tu uvězněná. A věděla jsem, že je to kvůli mému poslání.“

Susannah o tom uvažovala, ale raději to nekomentovala.

„Prošly roky a desetiletí a staletí. Ve Fediku zůstali po Červené smrti jenom roboti a nepohřbená těla, která se proměňovala v kostry, potom v prach.“

Potom znovu přišli muži, ale neodvažovala jsem se k nim přiblížit, protože ti muži patřili jemu.“ Odmlčela se. „Tomu.“

„Karmínovému králi.“

„Tak, měli věčně krvácející díry v čele. Šli tam.“ Ukázala na Dogan Fediku – Experimentální stanici Oblouku 16. „A brzy se zase rozjely ty jejich proklaté stroje, jako by pořád věřili, že stroje dokážou udržet svět pohromadě. Ne že by jim šlo o to, aby svět zůstal pohromadě, chápeš! Ne, ne, to ne! Nanosili tam postele...“

„Postele!“ podivila se Susannah. Žena na ulici se znovu otočila na špičkách a vytočila další půvabnou obrátku.

„Tak, pro děti, i když Vlci je sem začali přivážet až za spoustu let, a ještě spousta let měla uplynout, než ses dostala do příběhu svého dinha. Ale tehdy se čas naplnil a přišel ke mně Walter.“

„Nemůžeš zařadit, aby ta žena na ulici zmizela?“ zeptala se Susannah prudce (a trochu nabroušeně). „Vím, zeje to jedna z tvých podob, to jsem pochopila, ale je mi z ní... já nevím, znervózňuje mě. Můžeš ji zahnat?“

„Tak, jestli chceš.“ Mia našpulila rty a fukla. Ta znepokojivě krásná žena – duch beze jména – zmizela jako dým.

Mia chvíli mlčela, znovu sbírala nitky svého příběhu. Potom řekla: „Walter... viděl mě. Ne jako jiní muži. Dokonce i ti, které jsem usouložila k smrti, viděli jenom to, co chtěli vidět. Nebo co jsem jim já dovolila vidět.“ Usmála se nad jednou ošklivou vzpomínkou. „Některé jsem nechala umřít s pomyšlením, že šukali vlastní matku! Měla jsi vidět, jak se tvářili!“ Úsměv pak vyprchal. „Ale Walter mě viděl.“

„Jak vypadal?“

„Těžko říct, Susannah. Měl kapuci a uvnitř jsem viděla úsměv – byl to takový usměvavý muž – a pohovořil se mnou. Tam.“ Trochu rozřeseným prstem ukázala k místnímu saloonu Dobrá nálada.

„Takže na čele neměl žádné znamení?“

„Né, to určitě ne, protože nepatří k těm, kterým p're Callahan říká ničemní muži. Jejich práce jsou Bořitelé. Bořitelé a nic víc.“

V Susannah se začala vznášet zlost, i když se snažila nedat ji najevo. Mia měla přístup ke všem jejím vzpomínkám, což znamenalo všechny nejniternější děje a tajemství jejich ka-tet. Připadala si, jako by měla v domě lupiče, který nejen ukrádl peníze, ale také si zkoušel spodní prádlo a prohrabal se osobními papíry.

Bylo to odporné.

„Myslím, že Waltera bys označila za premiéra Karmínového krále. Často cestuje v převleku a v jiných světech ho znají pod jinými jmény, ale vždycky je to dobře naladěný, rozesmátý muž...“

„Krátkce jsem se s ním setkala,“ řekla Susannah, jmenoval se Flagg. Doufám, že ho ještě uvidím.“

„Kdybys ho opravdu poznala, něco takového by sis nepřála.“

„Ti Bořitelé, o kterých jsi mluvila – kde jsou?“

„Cože... přece v Hromové tišině, copak to nevíš? V krajině stínů. Proč se ptáš?“

„Jen tak, ze zvědavosti,“ odbyla ji Susannah a připadalo jí, že slyší Ed-dieho: Dávej jí kdejakou otázku, na kterou odpoví. Protluče se tím dnem. Dej nám šanci, abychom vás dohnali Doufala, zejí Mia nemůže číst myšlenky, když byly takto odděleny. Kdyby mohla, byli nejspíš všichni v hodně hluboké kaši. „Vrátíme se k Walterovi. Můžeme o něm chvíli mluvit?“

Mia otráveně souhlasila, ale Susannah té póze moc nevěřila. Jak dlouho to bylo, co Mia měla poblíž něčí ucho, které bylo ochotno naslouchat jejímu povídání? Susannah by se vsadila, že odpověď by zněla nikdy. A otázky, které Susannah pokládala, pochybnosti, které vyslovovala... některé z nich určitě musely problesknout i Miinou hlavou. Určitě je pokaždé zahнала jako rouhání, ale stejně, nebyla to žádná hloupá ženská. Pokud z člověka neudělá hlupáka posedlost. Susannah byla přesvědčená, že tuto domněnku by podpořila řada důkazů.

„Susannah? Brumlák ti spolkl jazyk?“

„Ne, jenom jsem přemýšlela, jaká to musela být úleva, když k tobě přišel.“

Mia se nad tím zamyslela, pak se usmála. Úsměv ji změnil, vypadala přirozeně, stydlivě a jako dívka. Susannah si musela připomenout, že té podobě nemůže důvěřovat. „Ano! Byla! Jistěže byla!“

„Když jsi objevila svoje poslání a kvůli němu jsi tady uvízla... když jsi viděla, jak se tu Vlci chystají skladovat děti a pak je operovat... po tom všem přijde Walter. Vlastně ďábel, ale aspoň tě viděl. Aspoň mohl vyslechnout tvůj smutný příběh. A on ti něco nabídl.“

„Řekl, že Karminový král mi dá dítě,“ řekla Mia a jemně vložila ruce na mohutný břich. „Mého Mordreda, jehož čas se konečně naplnil.“

DVANÁCT

Mia znovu ukázala na Experimentální stanici Oblouku 16. Říkala mu Dogan Doganů. Na rtech ji pohrával nádech úsměvu, ale nezbyla v něm žádná spokojenost nebo skutečné pobavení. Oči se jí leskly strachem a možná úctou.

„Tam mě změnili, učinili mě smrtelnou. Kdysi existovala spousta takových míst – určitě to tak bylo –, ale zaručila bych, že tenhle je poslední, který zbyl v celém Vnitřním světě, Středosvětě i Konečném světě. Je to tam nádherné a hrozné zároveň. A právě tam mě zavedli.“

„Nerozumím, co myslíš.“ Susannah myslela na svůj Dogan. Ten byl samozřejmě založen na Jakeově Doganu. Určitě to bylo divné místo, se všemi těmi blýskajícími světýlky a řadami televizních obrazovek, ale děsivé nebylo.

„Pod ním jsou chodby, které vedou pod hradem,“ řekla Mia. „Na konci jedné chodby jsou dveře, které se otvírají na callské straně Hromové tišiny, hned pod okrajem temnoty. Ty dveře používali Vlci, když vyjížděli za kořistí.“

Susannah přikývla. Tím se hodně vysvětlovalo. „Vracejí děti zpátky stejnou cestou?“

„Né, paní, kéž ráčíš. Stejně jako spousta dveří se i ty, kterými procházejí Vlci z Fediku na callskou stranu Hromové tišiny, otvírají jenom jedním směrem. Když jsi na druhé straně, dveře už tam nejsou.“

„Protože to nejsou kouzelné dveře, že?“

Mia se usmála, přikývla a poplácala ji po koleni.

Susannah se na ni dívala s rostoucím vzrušením. „Je to další podvojnost.“

„To říkáš?“

„Ano. Jenomže tentokrát to nejsou Tydlitek a Tydliták, ale věda a kouzlo. Racionální a iracionální. Rozumné a šílené. Nezáleží na tom, který výraz si vybereš, je to párek, jako když ho vyšiješ!“

„Tak? To říkáš?“

„Ano! Kouzelné dveře – jako ty, které našel Eddie a kterými jsi mě zavedla do New Yorku – vedou oběma směry. Dveře, které náhradou vyrobili v North Central Positronics, když Prim ustoupil a kouzlo vyprchalo, fungují jenom jednosměrně. Pochopila jsem to správně?“

„Myslím, že ano, tak.“

„Možná neměli čas zjistit, jak vyrobit teleportační dvouproudou dálnici, než se svět hnul. Každopádně Vlci jezdí na callaskou stranu Hromové tišiny dveřmi a vracejí se do Fediku vlakem. Je to tak?“

Mia přikývla.

Susannah už si nemyslela, že jenom ubíjí čas. Tato informace by se mohla později hodit. „A když Královi lidé, kterým p’re říká ničemní muži, vydlabou dětem mozek, co pak? Vracejí je zase dveřmi, řekla bych – těmi pod hradem. Zase tam, kudy se objevují Vlci na scéně. A zbytek cesty domů je odveze vlak.“

„Tak.“

„Proč se vůbec obtěžují vracet je domů?“

„Paní, to nevím.“ Potom Mia klesla hlasem. „Pod hradem Diskordie jsou další dveře. Další dveře v pobořených pokojích. A ty vedou...“ Olízla si rty. „Do todesu.“

„Todesu...? To slovo znám, ale nechápu, co je zlého na...“

„Je nekonečně mnoho světů, v tom má tvůj dinh pravdu, ale i když jsou světy blízko u sebe – jako jsou některé New Yorky –, je mezi nimi nekonečný prostor. Pomysli na prostor mezi vnitřní a vnější zdí domu. V tom prostoru je stále tma. Ale to, že je tam stále tma, ještě neznamená, že je tam prázdno. Vid’, Susannah?“

V todesové temnotě jsou příšery.

Kdo to řekl? Roland? Nemohla si pořádně vzpomenout, ale záleže–

lo na tom? Měla pocit, že chápe, co Mia říká, a jestli ano, bylo to strašné.

„Ve zdech jsou krysy, Susannah. Ve zdech jsou netopýři. Ve zdech je všemožná kousající krvelačná havěť.“

„Nech toho, už jsem to pochopila.“

„Ty dveře pod hradem – určitě vznikly jejich chybou, to je mi jasné – nevedou vůbec nikam. Do temnoty mezi světy. Do todesového prostoru. Ale ten není prázdny.“ Klesla hlasem ještě níž. „Ty dveře jsou vyhrazené pro nejhorší nepřátele Červeného krále. Vhodí je do temnoty, kde můžou bloudit – slepí, bez cíle, šílení – celé roky. Ale nakonec je vždycky něco najde a sežere. Příšery, které si naše mysl ani nedokáže bez úhony představit.“

Susannah se přistihla, že se snaží představit si takové dveře, a co za nimi čeká. Nechtěla, ale nemohla si pomoci. Vyschlo jí v ústech.

Mia řekla stejně hlubokým a strašlivě důvěrným hlasem: „Bylo mnoho míst, kde se staří lidé snažili spojit kouzlo s

vědou, ale možná zbylo jenom jedno.“ Kývla směrem k Doganu. „Tam mě zavedl Walter, aby mě učinil smrtelnou a vyvedl mě navěky z Primu.

Abych byla jako ty.“

TRINÁCT

Mia nevěděla všechno, ale pokud mohla Susannah posoudit, Walter/Flagg tomuto duchovi, kterému se později říkalo Mia, nabídl čistě faustovský obchod. Pokud se vzdá svého téměř věčného života, ale bez tělesnosti, a stane se smrtelnou ženou, pak bude moci otěhotnět a donosit dítě. Walter jí poctivě vyložil, jak málo získá oproti tomu, čeho všeho se vzdá. Dítě nebude růst jako normální děti – jako Dítě Michael před Miinými neviditelnými zbožňujícíma očima – a možná ho bude mít jenom sedm let, ale ach, jak by ty roky mohly být nádherné!

O ostatním Walter taktně pomlčel a nechal Miu, aby si malovala vlastní fantazie: jak bude svoje děťátko kojít a umývat ho, a nevynechá jemné úžlabinky pod kolínky a oušky. Jak ho bude líbat na zádička mezi neproklubaná křídélka. Jak ho bude učit chodit, držet ho za ručičky a on se bude batolit. Jak mu bude číst a ukazovat mu na nebi Starou hvězdu a Starou matku a vyprávět mu příběh o tom, jak řezák Sam ukradl vdově nejlepší pecen chleba. Jak ho bude chovat a máčet jeho líčka vděčnými slzami, až pronese první slovo, které bude samozřejmě znít máma.

Susannah poslouchala to nadšené drmolání se směsicí lítosti a cynismu. Walter rozhodně odvedl kus práce, když jí ten nápad prodal, přičemž jako vždycky se osvědčil postup, kdy značka prodává sama sebe. Dokonce jí nabídl pravou satanskou lhůtu: sedm let. Jen se podepište sem na tu tečkovanou čáru, madam, a nevsímejte si toho závanu síry. Já ten zápach prostě nemůžu vyprat z šatů.

Susannah pochopila, jaký to byl obchod, ale stejně ho nemohla strávit. Toto stvoření se vzdalo nesmrtelnosti výměnou za ranní nevolnosti, naběhlá a bolavá prsa, a v posledních šesti týdnech těhotenství nucení na malou každou čtvrt hodinu. A počkejte, lidi, to není všechno! Dva a půl roku plínek, prochcáných a plných hovínek! A nočního vstávání, protože děcko ječí bolestí, když se mu prožezává první zub (a neboj, mamí, už jich zbývá jenom jedenatřicet). To první kouzelné ublinknutí! Ta první hřejivá sprška moči přímo do obličeje, kterou malý spustí, zrovna když ho přebalujete!

Ale ano, kouzlo zabere. I když Susannah nikdy neměla dítě, věděla, že kouzlo bude i v těch špinavých plínách a bolení bříška, pokud je dítě plodem láskyplného svazku. Ale porodit dítě a potom si ho nechat vzít, zrovna když s ním začíná být řeč, zrovna když se dítě blíží věku, který většina lidí shodně označuje za věk rozumu, odpovědnosti a spolehlivosti? Nechat se smést za červený horizont Karminového krále? To byla odporná představa. Ale Mia byla tak posedlá možným mateřstvím, že si neuvědomila, že jí berou i to málo, co jí slíbili. Walter/Flagg k ní přišel ve Fediku, dějišti katastrofy zvané Červená smrt, a slíbil jí sedm let se synem. Po telefonu v hotelu Plaza–Park však Richard Sayre už mluvil jen o pěti.

Každopádně Mia souhlasila s podmínkami temného muže. A kolik vlastně námahy mohlo stát, než ji přiměl k něčemu takovému? Byla stvořena pro mateřství, povstala z Primu s tímto imperativem, uvědomila si to, jakmile spatřila první dokonalé lidské dítě, malého Michaela. Jak by mohla odmítnout? I kdyby jí nabízeli pouhé tři roky, nebo jeden? Stejně tak by se dalo čekat, že dlouholetý feťák odmítne natáhnutou stříkačku, když mu ji někdo podá.

Miu odvedli do Experimentální stanice Oblouku 16. Provedl ji tudy usměvavý, sarkastický (a nepochybně děsivý) Walter, který si někdy sám říkal Walter z Konečného světa a jindy Walter Všehosvěta. Viděla tam velkou místnost plnou lůžek, která čekala, až do nich ulehnou děti. V čele každého lůžka byla umístěna nerezocelová přílba připojená k jakési článu–

kované ocelové hadici. Nerada myslela na to, k čemu takové zařízení může sloužit. Také jí ukázali některé chodby pod hradem Na propasti, a ocitla se na místech, kde vládl pach smrti tak silný, až dusil. Potom nastala červená tma a ona – „To už jsi byla smrtelná?“ zeptala se Susannah. „Zní to, jako by to bylo možné.“

„Byla jsem na cestě,“ řekla. „Byl to proces, Walter mu říkal proměna.“

„No dobře. Pokračuj.“

Ale na tomto místě se Miiny vzpomínky ztrácely v temné mlze – nebyl to todes, ale rozhodně nebyl příjemný. Jakási amnézie, a byla červená. Barva, které se Susannah naučila nedůvěřovat. Že by přechod těhotné ženy ze světa duchů do světa tělesnosti – její cesta k Mie – proběhl podobnými dveřmi? Ona to zřejmě nevěděla. Jen to, že se na určitou dobu rozhostila temnota – asi bezvědomí – a potom se probudila „... tak, jak mě vidíš. Jenomže jsem samozřejmě ještě nebyla těhotná.“

Podle toho, co říkal Walter, Mia nemohla doopravdy stvořit dítě, ani jako smrtelná žena. Nosit ho, to ano. Počítat ne. Tak tedy vyzradil, že jeden z démonických elementálů prokázal Karminovému králi velkou službu, když odebral Rolandovi semeno jako žena a předal ho Susannah jako muž. A byl ještě jiný důvod. Walter se o něm nezmínil, ale Mia to věděla.

„Je jedno proroctví,“ řekla a dívala na opuštěnou ulici Fediku, kde nebyly žádné stíny. Naproti stál robot, který vypadal jako Andy z Cally, stál a nehybně rezavěl před místní kavárnou, která slibovala DOBRÝ JÍDLO ZADARA.

„Jake proroctví?“ zeptala se Susannah.

„Ten, kdo stojí na konci rodu Eldů, počne dítě z incestu se svou sestrou nebo dcerou, a to dítě bude poznamenáno, podle červené paty ho poznáš. Právě to děcko ukončí dech posledního válečníka.“

„Ženská, já nejsem Rolandova sestra, ani jeho dcera! Možná sis nevšimla drobného, ale podstatného rozdílu v barvě naší kůže, takže ti sděluju, že on je bílejší a já jsem černá. Ale stejně měla docela dobrou představu, co to proroctví znamená. Rodiny se dávají dohromady různými způsoby. Pokrevní je jen jeden z nich.

„Copak ti neřekl, co znamená dính?“ zeptala se Mia.

„Jistěže ano. Znamená to vůdce. Kdyby velel celé zemi místo tří pis–tolnických dorostenců, znamenalo by to král.“

„Vůdce a král, říkáš pravdu. A teď, Susannah, povíš mi, že tato slova nejsou jen ubohou náhražkou jiného?“

Susannah neodpověděla.

Mia přikývla, jako by odpověď slyšela, a pak sebou trhla, protože pocítila stah. Povolil, a ona pokračovala. „Sperma bylo Rolandovo. Jsem přesvědčena, že zůstalo zachováno díky vědě starého lidu, zatímco démonický elementál se obracel naruby a učinil z ženy muže, ale to není důležité. Důležité je, že semeno žilo a našlo svou půdu, jak poroučelo ka.“

„Moje vajíčko.“

„Tvoje vajíčko.“

„Při tom násilném v kruhu kamenů.“

„Říkáš pravdu.“

Susannah seděla a přemýšlela. Nakonec vzhledla. „Zdá se mi, že je to tak, jak jsem už říkala. Nelíbilo se ti to tehdy, nebude se ti to líbit ani teď, ale holka – ty seš jenom paní na hlídání.“

Tentokrát se žádný zuřivý záchvat nedostavil. Mia se usmála. „Kdo měl pořad měsíčky, i když jí bylo ráno špatně? Ty. A kdo má dnes velké břicho? Já. Jestli tu byla nějaká paní na hlídání, Susannah z New Yorku, bylas to ty.“

„Jak je to možné? Víš to?“

Mia věděla.

ČTRNÁCT

To dítě, jak jí Walter pověděl, Mie pošlou, buňku po buňce, jako se posílá fax řádek po řádku.

Susannah už se chystala říct, že neví, co je to fax, ale pak ústa zavřela. Porozuměla gist toho, co Mia říká, a to stačilo, aby ji zaplavila strašná směs úžasu a vzteku. Přece byla těhotná. Byla také, v jistém reálném smyslu, těhotná i v této chvíli. Ale to dítě

(faxovali)

posílali Mie. Byl to proces, který začal rychle a pak zpomalil, nebo začal pomalu a pak zrychlil? Spíš to druhé, protože jak čas plynul, cítila se stále méně těhotná než naopak. Mírně naběhlé břicho už zase skoro splasklo. A teď chápala, jak mohly být s Miou obě na chlapíčka tak

upnuté: patřil jim vlastně oběma. Vyměnily si ho jako... krev při transfuzi.

Jenomže když vám chtějí vzít krev a dát ji někomu jinému, vyžadají si vaše svolení. Tedy pokud by to byli doktoři a ne upíři p?re Callahana. K jednomu takovému máš hodně blízko, co říkáš, Mio?

„Věda, nebo kouzla?“ zeptala se Susannah. „Co z toho umožnilo, abys mi ukradla dítě?“

Mia trochu zrudla, ale když se otočila k Susannah, dokázala se jí pevně podívat do očí. „To nevím,“ řekla. „Asi obojí. A nebud' tak pokrytecká! Je ve mně, ne v tobě. Krmí se mými kostmi a mou krví, ne tvou.“

„No a co? Myslíš, že se tím něco mění? Ukradla jsi ho, s pomocí nějakého pokoutního kouzelníka.“

Mia vehementně zavrtěla hlavou, až jí vlasy zavlály kolem tváře.

„Ne?“ zeptala se Susannah. „Tak jak to, že tys nežrala žáby z bažin a podsvinčata z chliva a bůhví jaké ještě hnusy? Jak to, že jsi potřebovala všechny ty vymyšlené nesmysly s hostinou na hradě, kdes mohla předstírat, že to ty se krmíš? Zkrátka, zlatíčko, jak to, že potrava pro toho tvého chlapíčka prošla mým krkem?“

„Protože... protože...“ Susannah viděla, jak se Mie zalévají oči slzami. „Protože tady je zkažená půda. Zatracená půda! Sídlo Červené smrti a okraj Diskordie! Nekrmila bych chlapíčka ničím, co je odtud!“

To byla dobrá odpověď, to Susannah uznala, ale nebyla celá. A Mia to také věděla. Protože malý Michael, dokonalý malý Michael, zde byl počat, zde rostl a když ho Mia naposledy viděla, jen kvetl. A jestli měla takovou jistotu, proč má slzy na krajíčku?

„Mio, oni ti o tvém chlapíčkovi lžou.“

„Nic o tom nevíš, mluv z tebe nenávisť!“

„Ale vím.“ A věděla. Jenže neměla důkaz, krucinál! Jak se dá dokázat pocit, i když je hodně silný?

„Flagg – Walter, jestli chceš – ti slíbil sedm roků. Sayre říká, že dostaneš pět. A co až dorazíš do Jižanského prasátka a tam dostaneš visačku ÚŘEDNĚ PŘIDĚLENY TŘI ROKY S DÍTĚTEM? S tím se taky spokojíš?“

„To se nestane! Jsi hnusná, stejně jako ta druhá! Zmlkni!“ „Ty mně říkáš, že jsem hnusná! Přitom se nemůžeš dočkat, až porodíš dítě, které má zabít vlastního tatínka.“ „Tojemifuk!“ „Holka, všechno se ti plete, nepoznáš rozdíl mezi tím, co si přeješ, a tím,

co se stane. Jak víš, že ho nezabijí, ještě než zakřičí, a nerozemelou ho na žrádlo pro ty hajzly Bořitele?“

„Bud'... zticha!“

„Jako v bufetu? Skoncujou s ním rovnou na místě?“

„Bud' zticha, řekla jsem, bud' ZTICHA!“

„Vtip je v tom, že to nevíš. Nevíš vůbec nic. Seš jenom chůva, hlídačka dětí. Víš, že lžou, že hrají falešně, ale stejně do toho jdeš. A já mám být zticha.“

„Ano! Ano!“

„Nebudu,“ řekla jí Susannah nepřátelsky a popadla Miu za rameno. Bylo pod šaty překvapivě kostnaté, ale horké, jako by ta žena měla horečku. „Nebudu, protože ve skutečnosti je moje a ty to víš. Kočka může porodit koťata v troubě, ale to z nich nedělá bábovky.“

A zase se nakonec vrátily k zuřivé hádce. Mie se zkrivila tvář v cosi strašného a zároveň nešťastného. V Miiných očích Susannah asi zahlédla to věčné, toužící, truchlící stvoření, jímž kdysi tato žena byla. A ještě cosi. Jiskřičku, která by se dala rozfoukat do víry. Kdyby byl čas.

„Já tě přece jenom umlčím,“ řekla Mia a najednou se ulice Fediku roztrhla, stejně jako předtím hradní ohoz. Za ulicí vyhržela temnota. Ale nebyla prázdná. Ach ne, nebyla prázdná, Susannah to cítila zcela jasně.

Padly do té tmy. Mia je do ní hnala. Susannah se je snažila zadržet, ale vůbec se jí to nedařilo. Když vpadly do

temnoty, zaslechla v duchu útržek písničky, který jí proběhl hlavou, a honil se pořád dokola jako šílený: Ach Susannah–Mio, má rozštěpená dívka, její kočár zaparkoval

PATNÁCT

u Jižanského prasátka, v roce –

Než ta rozčilující (jenže tak důležitá) odrhovačka stačila dokončit poslední kolečko v hlavě Susannah–Mio, dotýčná hlava do čehosi narazila, a to tak tvrdě, že jí před očima vybuchla celá galaxie jasných hvězdiček. Když vymizely, uviděla před očima velikánské:

NKOČE

Odtáhla se a uviděla BANGO SKANK OČEKÁVÁ KRÁLE! Byl to ten nápis načmáraný na dveřích záchodové kabinky. Její život byl plný dveří – zdálo se, že je to tak od chvíle, kdy se za ní zabouchly dveře cely v městečku Oxford v Mississippi –, ale tyto byly zavřené. Dobře. Začínala věřit, že zavřené dveře představují menší problém. Za chvíli se i tyhle otevrou a problémy se objeví nanovo.

Mia: Řekla jsem ti všechno, co vím. Pomůžeš mi teď, abych se dostala do Jižanského prasátka, nebo to budu muset udělat sama? Zvládnu to, jestli budu muset, zvlášť když mi pomůže želva.

Susannah: Pomůžu.

Ale to, jak málo nebo hodně Mie pomůže, trochu záleželo na tom, kolik je právě teď hodin. Jak dlouho tu byly? Nohy od kolen dolů měla úplně z dřevěných – zadek taky – a to bylo podle ní dobré znamení, ale Susannah bylo jasné, že ve světle zářivek čas věčně kolísá na hraně dne a noci.

Proč ti na tom záleží? zeptala se Mia podezíravě. Proč ti záleží na tom, kolik je hodin?

Susannah pracně hledala vysvětlení.

Kvůli dítěti. Víš přece, že to, co jsem udělala, zadrží jeho příchod jenom na chvíli?

Samozřejmě že to vím. Proto chci, abychom už vyrazily.

Dobrá. Podíváme se, kolik peněz nám nechal kámoš Mats.

Mia vytáhla z kapsy svazek bankovek a nechápavě se na ně podívala.

Vezmi tu, na které je napsáno Jackson.

Já... Rozpaky. Neumím číst.

Nech mě předstoupit. Já to přečtu.

Ne!

Dobře, dobře, jenom se uklidni. Je to ten chlap s dlouhými bílými vlasy, sčesanými dozadu, jako má Elvis.

Neznám žádného Elvise –

To je jedno, je to ta hned nahoře. Dobře. Teď zastrč zbytek peněz zase do kapsy, ať jsou pěkně v bezpečí. Tu dvacku drž hezky v ruce. Tak jo, roztočíme ten mejdan.

Co je mejdan?

Mio, sklapnu

ŠESTNÁCT

Když se vrátily do haly – pomalým krokem, na nohou, které mravenčily –, Susannah mírně povzbudilo, když si všimla, že je venku šero. Zdálo se, že se jí nepodařilo protlouct celý den, ale většinu úspěšně proflákala.

V hale bylo rušno, ale překotný spěch pominul. Krásná Euroasiatka, která ji je zapisovala, byla pryč, skončila ji směna. Pod markýzou hvízdali na taxíky pro hosty dva noví muži v zelených cirkusáckých oblecích, a spousta hostů měla smoking nebo dlouhé třpytivé šaty.

Jdou na večírek, řekla Susannah. Nebo možná do divadla.

Susannah, to je mi jedno. Potřebujeme sehnat od muže v zeleném obleku některý ten žlutý vůz?

Ne. Vezmeme si taxík na rohu.

To říkáš?

Ach, přestaň s tím podezíráním. Jsem přesvědčená, že vedeš svoje děcko nebo sebe samu na smrt, ale ctím tvoje právo volby a já držím sliby. Ano, to říkám.

Tak dobře.

Bez dalšího slova – rozhodně bez omluvy – Mia vyšla z hotelu, zahrnula vpravo a vykročila zpátky k Druhé avenue, číslu 2 Hammaraskjold Plaza, a k nádherné písni růže.

SEDMNÁCT

Na rohu druhé a Čtyřicáté šesté zaparkoval u chodníku kovový vůz vyšší-sované červené barvy. Obrubník byl v těch místech žlutý a muž v modrém obleku – Strážce na obchůzce, soudě podle nášivky – vypadal, že o tom diskutuje s vysokým bělovousým mužem.

Mia v sobě ucítila polekaný pohyb.

Susannah? Co je?

Ten muž!

Ten Strážce? On?

Ne, ten vousatý! Vypadá skoro stejně jako Henchick! Henchick z Manni! Copak to nevidíš?

Mia to buď neviděla, nebo se o to nestarala. Pochopila, že i když parkování vozů u žlutého obrubníku je zakázáno a muž s bílým vousem

to zřejmě ví, stejně neodjede. Dál rozkládal stojany a skládal na ně obrázky. Mia vycítila, že mezi těmi dvěma muži jde o starý spor.

„Budu vám muset dát pokutu, otče.“

„Dělejte, co musíte, policisto Benzycu. Bůh vás miluje.“

„Dobře. To rád slyším. Pokud jde o tu pokutu, tu roztrháte. Že?“

„Césarovi přísluší, co je Césarovo, Bohu patří to, co je Boží. Tak praví Bible, kéž je požehnaná Svatá kniha Páně.“

„To můžu podepsat,“ řekl strážce Benzyck. Vytáhl ze zadní kapsy tlustý blok a začal do něho čmárat. Také to v sobě mělo cosi ze starého rituálu. „Ale něco vám povím, Harrigane – dřív nebo později vás městská rada chytí při činu, a ti vás v tom vymáchají až po ten váš svatej zadek. Jenom doufám, že budu poblíž, až na to dojde.“

Vytrhl z bloku list papíru, přešel ke kovovému vozu a zastrčil papír pod černý stěrač, který se opíral o skleněné čelní okno.

Susannah si pobaveně pomyslela: Dostává pokutu. A podle těch řečí nebude první.

Mia, kterou to proti její vůli také pobavilo: Co je napsáno na straně toho vozu, Susannah?

Vidění se mírně posunula, když Susannah částečně předstoupila, a následoval pocit, že šilhá. Pro Miu to bylo divné, jako by ji hluboko v hlavě něco zalechtalo.

Susannah, stále pobavená, řekla: Stojí tam CÍRKEV SVATÉ BOŽÍ BOMBY, reverend Earl Harrigan. Také tam stojí VAŠE PŘÍSPĚVKY DOJDOU ODMĚNY V NEBI.

Co je to nebe?

Jiný výraz pro mýtinu na konci stezky.

Aha.

Strážce Benzyck kráčet dál s rukama založenýma za zády, úctyhodný zadek se mu poučil pod modrými kalhotami, splnil svou povinnost. Reverend Harrigan zatím rovnal stojany. Obrázek na jednom z nich znázorňoval muže, kterého vyvádí z žaláře chlapík v bílém šatu. Hlava toho v bílých šatech zářila. Obrázek na jiném ukazoval, jak se chlapík v bílém šatu odvrací od příšery s červenou kůží a rohy na hlavě. Příšera s rohy vypadala, že je na sai Bílý šat nakrknutá jako hrom.

Susannah, ten červený má být Karmínový král, jak si ho zdejší lidé představují?

Susannah: Asi ano. Je to Satan, jestli tě to zajímá – pán podsvětí. Ať ti ten boží muž sežene taxíka, co říkáš? Vezmi si na to želvu.

Znovu to podezření (Mia se ho zřejmě nemohla zbavit): To říkáš?

Říkám pravdu! Tak. Říkám Ježíši Kriste, ženská!

No dobře, dobře. Mia vypadala trochu rozpačitě. Přešla k reverendu Harriganovi a vytáhla z kapsy vyřezávanou želvu.

OSMNÁCT

Susannah bleskem napadlo, co má udělat. Odtáhla se od Mii (jestli ta ženská nedokáže sehnat taxík ani s pomocí kouzelné želvy, je to beznadějný případ), pevně zavřela oči a představila si Dogan. Když oči otevřela, byl tam. Popadla mikrofon, kterým volala Eddieho, a stiskla vypínač.

„Harrigane!“ fukla do mikrofonu. „Reverende Earle Harrigane! Jste tam? Slyšíš mě, zlato? Slyšíš mě?“

DEVATENÁCT

Reverend Harrigan ustal v práci a pozoroval, jak jakási černá žena – pěkně stavěná, Bohu chvála – nastupuje do taxíku. Taxík odjel. Měl ještě spoustu úkolů, než začne své večerní kázání – jeho taneček s policistou Benzyckem byl jenom startovní výstřel –, ale přesto tam stál a díval se, jak zadní světla taxíku mrkají a mizí.

Nestalo se s ním něco?

Stalo...? Bylo možné, že...?

Reverend Harrigan padl na chodník na kolena, vůbec si nevšímal okolních chodců (stejně jako si oni nevšíмали jeho). Sevřel veliké staré pobožné ruce a zvedl je k bradě. Věděl, že Bible říká, že modlitba je soukromá věc, která se nejlépe provádí v ústraní, a on se v tom ústraní něco napadal na kolena, ano, Pane, ale také byl přesvědčen, že Bůh chce, aby lidi občas viděli, jak vypadá modlíci se člověk, protože většina z nich – volejte Bůh! – zapomněla, jak vypadá. A nebylo lepšího, krásnějšího místa k rozmluvě s Bohem, než přímo tady na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté. Byl tu slyšet zpěv, čistý a líbezný. Pozvedal ducha, projasňoval mysl... a také, jen tak

náhodou, čistil pleť. Toto nebyl hlas Boží a reverend Harrigan nebyl tak rouhavě hloupý, aby si to myslel, ale měl pocit, že tu zpívají andělé. Ano, volejte Bůh, řekněte Boží bomba, ten hlas je serafinský!

„Bože, hodil jsi na mě právě jednu malou Boží bombu? Chci se tě zeptat, ten hlas, který jsem právě slyšel, byl tvůj, nebo můj?“

Žádná odpověď. Tolikrát se nedočkal odpovědi. Bude o tom rozjímát. Zatím se musí připravit na kázání. Na představení, když se to vezme zcela vulgárně.

Reverend Harrigan přešel ke svému nákladáku, zaparkovanému u žlutého obrubníku jako vždy, a otevřel zadní dveře. Potom vytáhl letáky, hedvábím vyložený talíř na příspěvky, který si položí vedle sebe na chodník, a pevnou dřevěnou krabici. Bedničku od mýdla, na kterou se postaví, můžete pozvednout hlas a zvolat aleluja!

Ano, bratře, a když už jsi v tom, mohl bys pronést amen?

STAVE: Hopala–hop–ďas.

Ta druhá je tu zas.

Jméno znáš, možná i tvář,

jenže přátelství se nedočkáš.

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–deset!

Vítr její přátelství odnese!

Když se příliš přiblíží,

zas a znovu ublíží.

Spisovatel

JEDNA

Než dojeli k malému nákupnímu středisku v městečku Bridgtonu – samoobsluha, čistírna a kupodivu velká drogerie –, vycítil to jak Roland, tak Eddie: nejenom zpěv, ale sbírající se síla. Pozvedávala je jako nějaký bláznivý, báječný výtah. Eddie se přistihl při vzpomínkách na Plecháčkův kouzelný prach a Dumbovo kouzelné pírkó. Bylo to, jako by se blížili k růži, ale přece jen trochu jinak. V tomto novoanglickém městečku nevládla žádná atmosféra svatosti nebo posvátnosti, ale cosi se tu dělo, a bylo to mocné.

Když sem Eddie jel z East Stonehamu, provázen pokyny směrovek, které je vedly do Bridgtonu po jedné vedlejší silnici za druhou, vycítil ještě něco: neuvěřitelnou křehkost tohoto světa. Letní zelené hlubiny borových lesů byly tak hluboké, jak ještě nikdy neviděl, ani netušil, že takové mohou být. Při pohledu na ptáky, kteří létali přes čisté nebe, se mu zastavoval dech úžasem, i když to byl obyčejný vrabec. Dokonce i stíny na zemi byly husté jako samet, takže by se člověk mohl sehnout, zvednout je a nosit pod paží jako koberec, kdyby chtěl.

V jisté chvíli se Eddie zeptal Rolanda, jestli něco takového taky cítí.

„Ano,“ přisvědčil Roland. „Cítím to, vidím to, slyším to... Eddie, já to hmatám.“

Eddie přikývl. On také. Tento svět byl tak reálný, až to bylo nereálné. Byl to... anti–todes. Lépe to nevystihl. A byli přímo ve středu Paprsku. Eddie cítil, jak je unáší jako řeka uhánějící korytem k vodopádu.

„Ale bojím se,“ dodal Roland. „Mám pocit, jako bychom se blížili ke středu všeho – možná k samotné Věži. Jako by po všech těch letech moje putování došlo ke konci, a ten konec je děsivý.“

Eddie přikývl. To mohl podepsat. Také se bál. Pokud ta ohromující síla nevycházela z Věže, pak to byla nějaká mocná a strašlivá věc, podobná růži. Ale nebylo to úplně stejné. Dvojče té růže? To by odpovídalo.

Roland se díval ven na parkoviště a lidi, kteří chodili sem a tam pod tím letním nebem s ducatými, pomalu plujícími mraky a zřejmě si neuvědomovali, že celý svět kolem nich zvučí silou a že všechny mraky plují stejnou prastarou stezkou vyznačenou v nebi. Neuvědomovali si svou vlastní krásu.

Pistolník řekl: „Dřív jsem si myslel, že nejhorší by bylo dojít k Temné věži a zjistit, že horní komnata je prázdná. Že Bůh všech vesmírů je buď mrtvý, nebo ani neexistoval. Ale teď... co když tam přece jen někdo je, Eddie? Někáký velitel, ze kterého se vyklube...“ Nemohl dokončit.

Eddie ano. „Ze kterého se vyklube jenom další bumhuk? Tak jsi to myslel? Bůh, kterej sice není mrtvěj, ale slabomyslněj a zlejš?“

Roland přikývl. Eddie to sice nevystihl úplně přesně, ale dost se jeho strachu přiblížil.

„Jak by to bylo možný, Rolande? Když cítíme tohle všechno?“

Roland pokrčil rameny, jako by říkal, že možné je všechno.

„Každopádně, co nám zbývá?“

„Nic,“ řekl Roland chmurně. „Všechny věci slouží Paprsku.“

Ať už byla ta velká a zpívající síla cokoli, zdálo se, že vyvěrá z cesty, která vedla na západ od obchodního střediska zpátky do lesů. Kansaská silnice, stálo na ukazateli, a to Eddiemu připomnělo Dorotku a Tota a Blai–nea Mona.

Posunul páku na půjčené fordce do polohy Jed' a opatrně vyrazil. Srdce mu v hrudi bouchalo pomalu a jako zvon.

Napadlo ho, jestli pak se podobně cítil i Mojžiš, když kráčel k hořícímu keři, v němž byl Bůh. Napadlo ho, jestli se podobně cítil i Jákob, když se probudil a zjistil, že v jeho táboře stojí anděl, zářivý a spravedlivý, s nímž pak zápasil.

Pomyslel si, že nejspíš ano. Byl si jist, že se ke konci blíží další úsek jejich cesty – že vpředu leží další odpověď.

Že by Bůh bydlel u Kansaské silnice v městečku Bridgtonu v Maine? To by mělo znít bláznivě, ale neznělo.

Jenom mě nezabíjej, pomyslel si Eddie a zabočil na západ. Potřebuju se vrátit k svému miláčkoví, tak mě prosím tě nezabíjej, ať jsi kdokoli nebo cokoli.

„Člověče, strašně se bojím,“ prohodil.

Roland se natáhl a stiskl mu ruku.

DVĚ

Po třech mílech od nákupního střediska dorazili k lesní cestě, která zahýbala doleva mezi borovice. Cestou viděli spoustu dalších odboček, ale Eddie je všechny minul bez zpomalení a dál udržoval rychlost třicet mil za hodinu, dokud nedojeli sem, kde zastavil.

Obě okénka vpředu měli spuštěná. Slyšeli vítr ve stromech, krákorání vrány, odněkud znedaleka bzukot motorového člunu a vrčení motoru fordky. Kromě stovek tisíc hlasů, které zpívaly v nehledané harmonii, to byly jediné zvuky.

Nápis u odbočky hlásal jenom SOUKROMÁ CESTA. I tak Eddie přikývoval.

„To je ono.“

„Ano, já vím. Co tvoje noha?“

„Bolí. S tím si nedělej starosti. Uděláme to?“

„Musíme,“ řekl Roland. „Udělal jsi dobře, že jsi nás sem zavezl. To, co tady je, je druhá půlka tady toho.“ Poklepal na kapsu s papírem, podle kterého se převádělo vlastnictví prázdné parcely na společnost Tet.

„Ty si myslíš, že ten King je dvojčetem růže.“

„Říkáš pravdu.“ Roland se usmál vlastním slovům. Eddie si pomyslel, že málokdy viděl tak smutný úsměv. „Přebrali jsme callskou řeč, vid' Nejdřív Jake, potom my všichni. Ale to přejde.“

„Potáhneme dál,“ řekl Eddie. To nebyla otázka.

„Tak, a bude to nebezpečné. Jenže... možná nic nebude tak nebezpečné jako tohle. Pojedeme?“

„Za chvíličku. Rolande, pamatuješ, jak se Susannah zmiňovala o Mo–sesi Carverovi?“

„Peň... což znamená muže ducha. Převzal obchod jejího otce, když sai Holmes zemřel, je to tak?“

„Jo. Taky byl Suzin kmotr. Tvrdila, že se mu dá naprosto důvěřovat. Pamatuješ, jak na Jakea i mě vystartovala, když jsme naznačili, že ty prachy třeba stopil?“

Roland přikývl.

„Věřím jejímu úsudku,“ řekl Eddie. „A ty?“

„Také.“

„Jestli je Carver opravdu poctivej, mohli bychom ho pověřit, aby dotáhl záležitosti, který potřebujeme v tomhle světě udělat.“

Nic z toho se nezdálo tak strašně důležité ve srovnání se silou, která stoupala všude kolem Eddieho, ale on byl jiného názoru. Možná budou mít jedinou šanci, jak růži ochránit a postarat se, aby přežila. Musejí to provést pořádně a Eddie věděl, že to znamená brát v potaz vůli osudu.

Jedním slovem, ka.

„Suze říká, že když jsi ji vytáhl z New Yorku, Holmes Dental měl hodnotu osmi nebo deseti milionů, Rolande. Jestli je Carver tak dobrej, jak doufám, tak ta společnost může mít dneska cenu dvanáct nebo čtrnáct miliónů.“

„To je hodně?“

„Delah,“ Eddie máchl volně rukou k obzoru a Roland přikývl. „Vypadá divně, když chce využít zisky z nějakýho zubařskýho podniku na záchranu vesmíru, ale přesně to mám na mysli. A ty peníze, který jí ten dobrej zubařskej skřítek nechal, jsou možná jenom začátek. Například Microsoft. Pamatuješ, jak jsem se o něm zmiňoval Věžovi?“

Roland přikývl. „Zpomal, Eddie. Uklidni se, to žádám.“

„Promiň.“ Eddie se zhluboka nadechl. „To je tou zdejší atmosférou. Tún zpěvem. Ty obličej... vidíš ve stromech ty obličej? Ve stínech?“

„Vidím je velmi dobře.“

„Je mi z toho nějak divně. Ještě to se mnou vydrž. Mluvím o tom, že spojíme Holmes Dental a společnost Tet, a pak využijeme toho, že známe budoucnost, a proměníme ji v jednu z nejbohatších fúzí v historii světa. Ve zdroje, který se vyrovnají zdrojům společnosti Sombra... nebo možná samotnejm North Central Positronics.“

Roland pokrčil rameny a pak zvedl ruku, jako by se ptal, jak může Eddie mluvit o penězích v přítomnosti té nesmírné síly, která proudí podle Paprsku a skrz ně, až se jim ježí vlasy v zátylku, lechtá je v obličejových dutinách a proměňuje každý stín v listí do pozorného obličej... jako by se zde shromáždily zástupy, aby je sledovaly, jak sehraji klíčovou scénu svého dramatu.

„Já vím, jak ti je, ale záleží na tom,“ nedal se Eddie. „Věř mi, že záleží. Například si představ, že bychom zbohatli dost rychle, abychom koupili North Central Positronics dřív, než v tomhle světě získají moc? Rolande, mohli bychom to obrátit, jako když stočíš proud i ty největší řeky jedinou lopatou u pramene, kde je řeka teprve čůrek.“

Rolandovi zasvítily oči. „Převzít ji,“ řekl. „Nasměřovat ji k vlastnímu cíli místo cíle Karminového krále. Ano, to by snad bylo možné.“

„Ať už jo nebo ne, musíme si pamatovat, že nehrajeme jenom za rok 1977 nebo 1987, odkud jsem přišel, nebo za rok 1999, kam odešla Suze.“ V tom světě, uvědomil si Eddie, je možná Calvin Věž mrtvý a Aaron Deepneau je po smrti určitě, a jejich poslední čin v dramatu Temné věže – záchrana Donalda Callahana před Hitlerovými bratry – byl dávno dokonán. Zmizeli z jeviště, oba. Odebrali se na mýtinu na konci stezky, stejně jako Gasher a Hoots, Benny Slightman, Susan Delgadová

(Calla, Callahan, Susan, Susannah)

a Tikyták, dokonce i Blaine a Patricia. Roland a jeho ka-tet se také odeberou na onu mýtinu. Ať už dřív, nebo později. Na konci – pokud budou mít fantastické štěstí a budou zoufale odvážní – zůstane stát jenom Temná věž. Kdyby dokázali vyštípnout North Central Positronics v zárodku, možná by dokázali zachránit všechny Paprsky, které popraskaly. A kdyby se jim to nepodařilo, dva Paprsky by snad stačily udržet Věž na místě – růže v New Yorku a jakýsi Stephen King v Maine. Eddie neměl v hlavě jediný důkaz, že je to opravdu tak... ale v hloubi srdce tomu věřil.

„Rolande, my tady hrajeme o celý věky.“

Roland zatáhl ruku v pěst, lehčeji udeřil do zaprášené přístrojové desky staré fordky Johna Culluma a přikývl.

„Všechno může vydržet hodně dlouho, uvědomuješ si to? Všechno. Barák, park, památník, Národní gramofonový institut. Dokud vydrží ta růže. Ten Carver může společnost Tet zlegalizovat, možná by se dal dohromady s Aaronem Deepneauem...“

„Ano,“ přisvědčil Roland. „Deepneau se mi líbil. Měl pravdivou tvář.“

Eddie byl stejného názoru. „Prostě by mohli sepsat právnícky dokumenty, který by se o tu růži postaraly – ta růže zůstane, ať se děje, co chce. A mám pocit, že to tak bude. V roce 2007, 2057, 2525, 3700... sakra, v roce 19000... Myslím, že tam bude pořad. Protože je sice křehká, ale myslím, že je taky nesmrtelná. Ale musíme to zařídit pořádně, dokud máme šanci. Protože tenhle svět je klíčovej. V tomhle nikdy nedostaneš šanci ještě chvilku pilovat, když se klíče neotočí napoprvý. V tomhle světě podle mě nejsou možný žádný předělávky.“

Roland se nad tím zamyslel, potom ukázal na lesní cestu vedoucí mezi stromy. Do lesa plného pozorných tváří a zpívajících hlasů. Plného harmonie všeho, co naplňovalo život cenou a smyslem, co přebývalo v pravdě, co uznávalo Bílou. „A co ten muž, který bydlí na konci té cesty, Eddie? Pokud to je muž.“

„Myslím, že je, a nejen proto, co o něm říkal John Cullum. Cítím to tady.“ Eddie si poklepal na hrud' těsně nad srdcem.

„Já taky.“

„To říkáš, Rolande?“

„Tak, říkám. A je nesmrtelný, co myslíš? Protože já už viděl za ty roky leccos a slyšel jsem povídat leccos, ale nikdy o ženě nebo muži, kteří by žili věčně.“

„Myslím, že nepotřebuje být nesmrtelný. Myslím, že akorát potřebuje napsat ten právej příběh. Protože některý

příběhy fakt žijou navěky.“

Rolandovi zasvítlo v očích porozuměním. Konečně, pomyslel si Eddie. Konečně to vidí.

Ale jak dlouho trvalo i jemu, než to uviděl a pak to dokázal strávit? Bůh byl svědkem, že to měl dokázat, po všech těch divech, jichž byl svědkem, ale stejně mu tento poslední krok stále unikal. Ani zjištění, že p?re Calla–han zřejmě vyskočil z nějakého románu nazvaného Prokletí Sálemu a začal žít a dýchat, nestačilo, aby dokázal udělat ten poslední krok. Přinutilo ho k tomu až zjištění, že sídliště Co–Op bylo v Bronxu, ne v Brooklynu. Tedy v tomto světě. Což byl jediný svět, na kterém záleželo.

„Možná není doma,“ nadhodil Roland, zatímco celý svět kolem nich čekal. „Možná ten muž, který nás vytvořil, není doma.“

„Sám víš, že je.“

Roland přikývl. A v očích mu zasvítlo to dávné světlo, světlo z ohně, který nikdy nevyhasl, které mu svítlo na cestu podle Paprsku až z Gileadu.

„Tak jed!“ křikl chraptivě. „Jed, u svého otce! Jestli je to Bůh – náš Bůh –, pohlédnu Mu do očí a zeptám se Ho na cestu k Věži!“

„Nezeptáš se ho nejdřív na cestu k Susannah?“

Jakmile tu otázku vypustil z úst, Eddie jí litoval a modlil se, aby pistolník neodpověděl.

Roland to neudělal. Jenom zavrtěl zbývajícimi prsty na pravé ruce. Jed, jed.

Eddie zařadil na Cullumově fordce rychlost a zabočil na lesní cestu. Mířil přímo do veliké zpívající síly, která jimi pronikala jako vítr a proměňovala je v cosi stejně nehmotného jako myšlenka nebo sen v hlavě spícího boha.

TŘI

Ujeli čtvrt míle a cesta se rozdělovala. Eddie zabočil vlevo, i když na směrovce stálo ROWDEN, ne KING. Ve zpětném zrcátku byl vidět prachový ohon, který zvířili. Zpěv, libezný a ohlušující, jím protékal jako líkér. Vlasy se mu stále ježily a svaly se trásly. Kdyby musel tasit pistoli, Eddie by ten zatracený krám nejspíš upustil. A i kdyby se mu podařilo ho udržet, nedokázal by mířit. Bylo mu záhadou, jak člověk, kterého hledají, může žít tak blízko tomu zpěvu a klidně jíst a spát, o psaní příběhů nemluvě. Ale King samozřejmě nebyl blízko u toho zvuku. Jestli měl Eddie pravdu, King byl jeho zdrojem.

Ale co když má rodinu, co oni? A i když nemá, co sousedi?

Napravo se objevila příjezdová cesta a –

„Eddie, zastav.“ To byl Roland, ale vůbec nemluvil vlastním hlasem. Pod callským opálením byl bledý jako stěna.

Eddie zastavil. Roland zašátral po klíce na svých dvířkách, nedokázal ji zmáčknout, vyklonil se tedy z okna až do pasu (Eddie uslyšel, jak přezka opasku cinkla o chromový pás lemuující okno zvenčí) a pak se vyzvracel na oggan. Když padl zpátky na sedadlo, vypadal vyčerpaně a zároveň rozjařeně. Oči, které stočil k Eddeimu, byly modré, prastaré, rozzářené. „Jed’ dál.“

„Rolande, určitě...“

Roland jenom zavrtěl prsty a díval se zaprášeným čelním sklem fordky přímo před sebe. Jed, jed, u svého otce!

Eddie jel dál.

ČTYŘI

Byl to dům, který realitní agenti nazývají rančem. Eddieho to nepřekvapilo. Překvapilo ho však trochu, jak střízlivě to zde vypadalo. Pak si připomněl, že ne každý spisovatel je bohatý spisovatel, a to nejspíš platilo dvojnásob pro mladé spisovatele. Jakási typografická chyba zřejmě udělala z jeho druhého románu trháč mezi bibliomaniaky, ale Eddie pochyboval, že z něho dostal nějakou provizi. Nebo tantiény, jestli tomu tak říkali.

Ovšem auto, které stálo na kruhové příjezdové cestě, byl nový Jeep Cherokee s pěkným indiánským pruhem na boku, a to naznačovalo, že Stephen King pro své umění vyloženě hladu netrpí. Před domem stály

dřevěné prolézačky a kolem se porůznu válely plastové hračky. Při pohledu na ně Eddeimu pokleslo srdce. V Calle se totiž poučil, že děti všechno najisto komplikují. A tady bydlely malé děti, podle toho, jak hračky vypadaly. A na návštěvu sem jedou dva muži s pořádnými bouchačkami. Muži, kteří v této chvíli neměli zrovna jasnou hlavu.

Eddie vypnul motor fordky. Zakrákala vrána. Zabzučel motorový člun – podle zvuku větší než ten, který slyšeli před chvílí. Za domem byly vidět jasné sluneční odlesky na modré hladině. A ty hlasy zpívaly Hop, hop, hopala.

Ozvalo se cvaknutí, protože Roland otevřel dveře a vystoupil. Trochu se při tom zkroutil: bolavá kyčel, suchá křivice. Eddie vystoupil také, a nohy mu připadaly zdřevěnělé jako klády.

„Tabby?Tojsity?“

Ten hlas zazněl zpoza pravé strany domu. A pak se vynořil stín, předbíhající hlas a muže, kterému hlas patřil. Eddie nikdy v životě neviděl stín, který by ho tolik děsil a fascinoval. Pomyslel si s naprostou jistotou: Tam přichází můj stvořitel. Tam je, tak, říkám pravdu. A hlasy zpívaly, HopaZa—hop—tři, ten kdo mě stvořil.

„Zapomněla jsi něco, drahoušku?“ Jenomže poslední slovo protáhl východní přízvuk, takže zaznělo jako dášku, tak by to vyslovil John Cul–lum. A pak přišel pán domu, pak přišel on. Uviděl je a zastavil se. Uviděl Rolanda a zastavil se. Zpívající hlasy strnuly s ním a zdálo se, že i bzučení motoráku ustalo. Na chvíli zůstal celý svět nehybně viset na ose. Pak se ten muž otočil a rozběhl se. Ale ještě předtím Eddie zahlédl na jeho tváři strašlivé, ohromené poznání.

Roland bleskem vyrazil za ním, jako kočka za ptákem.

PĚT

Ale sai King byl muž, žádný pták. Neuměl létat a vlastně neměl kam utéct. Trávník po straně se mírně svažoval k vodě, narušoval ho jenom kousek betonu, který mohl krýt buď studnu nebo žumpu. Za trávníkem následovala plázička velká jako kapesník, plná dalších hraček. Pak už bylo jezero. Muž doběhl k okraji, s cákáním vběhl do vody a pak se otočil tak nemotorně, že málem upadl.

Roland smykem zastavil na písku. Měřili se se Stephenem Kingem navzájem. Eddie stál asi deset yardů za Rolandem a díval se na oba. Zpěv se znovu ozval, stejně jako bzučení motoráku. Možná že ty zvuky vůbec nepřestaly, ale Eddie věděl svoje.

Muž ve vodě si zakryl oči jako děcko. „Ty tu nejsi,“ řekl.

„Jsem, sai.“ Rolandův hlas byl něžný a zároveň plný úcty. „Sundej ruce z očí, Stephene z Bridgtonu. Sundej je a podívej se na mě velmi dobře.“

„Možná že jsem se zhroutil,“ řekl muž ve vodě, ale pomalu spustil ruce. Měl silné brýle se strohými černými obroučkami. Jedna postranice byla vyspravena lepicí páskou. Vlasy měl buď černé nebo velmi tmavě hnědé. Vousy měl určitě černé, zářivě v nich vyvstávaly první bílé nitky. Na sobě měl džíny, tričko s nápisem RAMONES a RAKETA RUSKU a GABBA–GABBA–HEJ. Vypadal, že se začíná zakulacovat středním věkem, ale ještě nebyl tlustý. Byl vysoký a smrtelně bledý jako Roland. Eddieho nijak zvlášť nepřekvapilo, že Stephen King vypadá jako Roland. Vzhledem k věkovému rozdílu by je nikdo nemohl považovat za dvojčata, ale za otce a syna? Ano. Klidně.

Roland si třikrát poklepal na hrdlo, potom zavrtěl hlavou. Nestačilo to. Nebylo to dost. Eddie fascinovaně a s hrůzou pozoroval, jak pistolník uprostřed barevných plastových hraček padl na kolena a položil si kloub–naté ruce na čelo.

„Bud' zdrav, sprádači příběhů,“ pronesl. „Přichází k tobě Roland z Gileadu a Eddie Dean z New Yorku. Budeš k nám upřímný, jestli my budeme upřímní k tobě?“

King se zasmál. Vzhledem k tomu, jak vzletná slova Roland užil, ten smích Eddieho šokoval. „Já... člověče, tohle přece nemůže být pravda.“ A pak dodal, jen pro sebe: „Že ne?“

Roland, stále v kleku, pokračoval, jako by se muž stojící ve vodě ani nezasmál, ani nepromluvil. „Vidíš, co jsme, a co děláme?“

„Byli byste pistolníci, kdybyste byli opravdoví.“ King zíral na Rolanda tlustými brýlemi. „Pistolníci hledající Temnou věž.“

Přesně tak, pomyslel si Eddie a hlasy zesílily a slunce se zamihotalo na modré hladině. Tím to vystihl přesně.

„Říkáš pravdu, sai. Žádáme pomoc a úlevu, Stephene z Bridgtonu. Poskytněš ji?“

„Pane, já nevím, co je zač tvůj kamarád, ale pokud jde o tebe... člověče, já tě vymyslel. Přece nemůžeš stát tam, když jediné místo, kde opravdu

existuješ, je tady.“ Bouchl se pěsti doprostřed čela, jako by napodoboval Rolanda. Potom ukázal na dům. Na svůj dům v rančerském stylu. „A tam. Tam jsi asi taky. V šuplíku u stolu, nebo možná v krabici v garáži. Nejsi dodělaný. Nemyslel jsem na tebe už... už...“

Hlas mu slábl. Začal se kolébat jako člověk, který slyší tichou, ale příjemnou hudbu, a kolena se mu podlomila. Upadl.

„Rolande!“ vykřikl Eddie a konečně vyrazil vpřed. „Ten chlap dostal infarkt, krucinál!“ Ale věděl (nebo možná v to doufal), že je to jinak. Protože ten zpěv byl silný jako jindy. Tváře ve stromech a stínech zůstaly zřetelné.

Pistolník se skláněl a chytal Kinga – který sebou už začal trochu házet – pod pažemi. „Jenom omdlel. Kdo by mu to vyčítal? Pomoz mi ho odnést do domu.“

ŠEST

Hlavní ložnice se honosila nádherným výhledem na jezero a příšerným fialovým kobercem. Eddie se posadil na postel a díval se dveřmi do koupelny, jak si King sundává mokré tenisky a vrchní šaty, přechází mezi dveřmi a okachlikovanou šatnou koupelny, aby si stáhl mokré spodky a vzal si suché. Nic nenamítal, když ho Eddie následoval do ložnice. Od chvíle, kdy se probral – a bez sebe byl sotva půl minuty – se choval až přízračně klidně.

Ted' vyšel z koupelny a zamířil k prádelníku. „Jde o nějaký kanadský žertík?“ zeptal se a pátral po suchých džínách a novém tričku. Eddiemu připadalo, že Kingův dům prozrazuje peníze – aspoň nějaké. Bůh věděl, co prozrazovaly ty šaty.

„To si vymyslel Mac McCutcheon a Floyd Calderwood?“

„Ty muže neznám a není to žert.“

„Možná ne, ale tamten chlap nemůže být skutečný.“ King se nasoukal do džínů. Mluvil s Eddiem rozumným hlasem. „Přece jsem o něm psal“

Eddie přikývl. „To jsem si domyslel. Ale i tak je skutečný. Putuju s ním už...“ Jak dlouho? Eddie nevěděl, „...nějaký čásek,“ dokončil. „Tys psal o něm, ale o mně ne?“

„Připadáš si jako páté kolo u vozu?“

Eddie se zasmál, ale popravdě řečeno si tak připadal. Aspoň trochu. Možná se k němu King ještě nedostal. Pokud to tak bylo, nebyl tak docela v bezpečí, že?

„Nepřipadá mi to jako nervové zhroucení,“ dumal King, „ale to asi člověk nikdy nepozná.“

„Žádný nervový zhroucení nemáš, ale mám jistou představu, jak se cítíš, sai. Ten muž...“

„Roland. Roland z... Gileadu?“

„Říkáš pravdu.“

„Nevím, jestli už mám tu část s Gileadem hotovou nebo ne,“ řekl King. „Musel bych se podívat do rukopisu, jestli bych to našel. Ale je to dobré. Jako ‚V Gileadu není balzámu‘.“

„Nechápu.“

„To nevadí, já taky ne.“ King našel na stole cigarety, Pall Mali, a jednu si zapálil. „Dopověz, co jsi chtěl říct.“

„Přítáhl mě dveřmi mezi tímto světem a svým světem. Taky jsem měl pocit, že jsem se nervově zhroutil.“ Pistolník Eddieho nepřítáhl z tohoto světa, ale z vedlejšího, a on tehdy visel na héráku – k smrti ho potřeboval –, ale situace byla dost komplikovaná i bez toho. Ale zbývala jedna otázka, kterou musel položit, než se oba vrátí za Rolandem a začne skutečná porada.

„Pověz mi něco, sai Kingu – víš, kde je sídliště Co–Op?“

King si přendával mince a klíče z kapes mokrých džínů do suchých, pravé oko mhouřil před kouřem z cigarety

zastrčené do koutku úst. Ted' se však zarazil a podíval se na Eddieho s povytaženým obočím. „To je nějaký chyták?“ „Ne.“

„A nezastřelíš mě tou bouchačkou, kterou nosíš, když se spletu?“

Eddie se pousmál. King nebyl na Boha tak nepřijemný chlapík. Pak si připomněl, že Bůh mu zabil mladší sestřičku, jeho nástrojem se stal opilý řidič, a také mu zabil bratra Henryho. Bůh stvořil Enrika Balazara a upálil Susan Delgadovou na hranici. Úsměv mu pohasl. Ale řekl: „Nikdo tu do nikoho střilet nebude, sai.“

„V tom případě jsem přesvědčený, že sídliště Co–Op je v Brooklynu. Odkud pocházíš i ty, soudě podle přízvuku. Takže vyhrávám pouťovou husu?“

Eddie sebou trhl, jako by ho dloubl hřebíkem. „Cože?“

„To jenom říkávala moje matka. Když jsme s bratrem Davem udělali všechny úkoly a povedlo se nám to správně napoprvé, říkávala, ‚Chlapci, vyhráváte pouťovou husu‘. Byl to takový žert. Takže vyhrávám cenu?“

„Ano,“ řekl Eddie. „Jasně.“

King přikývl, pak zamáčkl cigaretu. „Jsi fajn chlap. To ten tvůj kámoš mě moc nezajímá. A nikdy nezajímal. Myslím, že v tom je částečně důvod, proč jsem ten příběh nedopsal.“

To Eddieho znovu polekalo, takže vstal z postele, aby to zamaskoval. „Nedopsal?“

„Jo. Temnou věž, tak se to jmenovalo. Měl to být můj Pán prstenů, můj Gormenghast, moje sága. Když je člověku dvaadvacet, má ambic na rozdávání. Ale netrvalo mi dlouho, abych pochopil, že na můj malý mozeček je to trochu moc velké sousto. Bylo to moc... já nevím... outré? To je, myslím, docela dobré slovo, jako každé jiné. A taky jsem ztratil synopsi,“ dodal suše.

„Cože jsi ztratil?“

„Zní to bláznivě, co? Ale psaní může být bláznivá věc. Věděl jsi, že Ernest Hemingway jednou ztratil ve vlaku celou knížku povídek?“

„Fakt?“

„Fakt. Neměl žádné kopie, žádné opisy. Prostě báb, byly pryč. Něco takového se stalo i mně. Jednoho příjemného večera, když jsem byl opilý – nebo jsem byl možná sjetý meskalinem, to už si nepamatuju – jsem dal do kupy kompletní synopsi fantasy románu o rozsahu pět nebo deset tisíc stran. Byla to, myslím, dobrá synopse. Dávala tomu formu. Jistý styl. A já ji ztratil. Nejspíš mi uletěla na motorce, když jsem se vracel z nějakého zasraného baru. Nic takového se mi ještě nestalo. Obvykle jsem na svoji práci opatrný, když už nic jiného.“

„Aha,“ řekl Eddie a napadlo ho, že se zeptá, Neviděl jsi někdy v té době náhodou nějaký chlapy v křiklavejch šatech, takový chlapy, kteří jezdí v na–blýskanejch bourácích? Ničemný muže, když to řekneme natvrdo? Někoho s červeným znamením na čele? Znamením, který vypadá jako krvavý kolečko? Zkrátka nějaký náznak, že ti tu tvou synopsi někdo ukradl? Někdo, kdo by mohl mít zájem na tom, aby Temná věž nebyla nikdy dokončena?

„Půjďme do kuchyně. Potřebujeme si pohovořit.“ Eddie si jen přál vědět, o čem by vlastně měli hovořit. Ale ať už bude téma jakékoli, měli by ho probrat důkladně, protože toto byl skutečný svět, ve kterém neplatily žádné předělávky. SEDM

Roland netušil, jak naplnit a zapnout nóbl kávovar na pultě, ale na jedné polici našel otlučenou kávovou konvici, která se tolik nelišila od té, již kdysi dávno nosil ve svém pinklu Alain Johns, když ještě ve třech přijeli do Mejisu počítat dobytek. Sporák sai Kinga poháněla elektřina, ale i dítě by poznalo, jak roztopit plotýnky. Když Eddie a King přišli do kuchyně, konvice už se začala zahřívát.

„Já osobně kávu nepiju,“ řekl King a přešel ke spíži (cestou se Rolan–dovi obloukem vyhnul). „A obvykle nepiju pivo před pátou, ale dneska asi udělám výjimku. Pane Deane?“

„Kafe mi bude stačit.“

„Pane Gileade?“

„Jmenuji se Deschain, sai Kingu. Také si dám kávu, a říkám díky.“

Spisovatel otevřel plechovku zatažením za plechový kroužek na víčku (toto zařízení připadalo Rolandovi napohled chytré, ale zároveň nestydatě marnotratné). Ozvalo se zasyčení a následovala příjemná vůně (hopala–hop–hop)

kvasnic a chmele. King vypil nejméně polovinu plechovky najeden ráz, otřel si pěnu z kníru a pak postavil plechovku na pult. Byl stále bledý, ale zdálo se, že je jinak zcela při smyslech i vědomí. Pistolník si pomyslel, že si vede docela dobře, aspoň prozatím. Že by King někde v hlubších vrstvách duše nebo mysli jejich návštěvu očekával? Že by na ně čekal?

„Máš manželku a děti,“ řekl Roland. „Kde jsou?“

„Tabby má příbuzné na severu, poblíž Bangoru. Moje dcera je poslední týden u babičky a dědečka. Tabby vzala našeho nejmladšího – Owena, je to ještě mimino – a odjela asi před hodinou. Já mám vyzvednout druhého syna – Joea – za...“ Podíval se na hodinky. „Asi za hodinu. Chtěl jsem něco dopsat, takže tentokrát jedeme každý zvlášť.“

Roland uvažoval. Možná to byla pravda. Skoro jistě jim King tímto způsobem říkal, že jestli se mu něco stane, bude ho zakrátko někdo hledat.

„Nemůžu uvěřit, co se to tu děje. Určitě jsem to řekl už tolikrát, že začínám být otravnější, ne? Každopádně se to přiliš podobá příběhům, které sám píšu.“

„Například Prokletí Salemu“ navrhl Eddie.

King povytáhl obočí. „Takže to znáte. Tam, odkud přicházíte, mají

Literární svaz?“ Dorazil zbytek piva. Roland si pomyslel, že pije jako muž, který k tomu má mimořádný sklon. „Před pár hodinami na druhé straně jezera houkaly sirény, k tomu to mračno dýmu. Viděl jsem to z pracovny. Tehdy jsem si myslel, že někdo vypaluje trávu, možná v Harrisonu nebo Stonehamu, ale teď pochybuju. Mělo to něco společného s

vámi, chlapi? Mělo, že?”

Eddie řekl: „On to píše, Rolande. Nebo to psal. Prý s tím přestal. Ale jmenuje se to Temná věž. Takže ví.“

King se usmál, ale Rolanda napadlo, že poprvé vypadá, že je opravdu, do hloubi duše vyděšený. Kromě toho prvního okamžiku, kdy vyšel zpoza rohu domu a uviděl je. Kdy uviděl své dílo.

Tohle tedy jsem? Jeho dílo?

Připadalo mu to jako pravda i nepravda zároveň. Rolanda z takového přemýšlení rozbolela hlava a žaludek se mu znovu rozhoupal.

„On ví,“ opakoval King. „Tohle se mi nelíbí, chlapi. Když někdo v příběhu řekne ‚On ví‘, na dalším řádku obvykle stojí ‚Musíme ho zabít‘.“

„Věř mi, když ti povím tohle,“ řekl Roland. Hovořil velmi důrazně. „Zabít tě, to je to poslední, co bychom kdy chtěli udělat, sai Kingu. Tvoji nepřátelé jsou našimi nepřáteli, a ti, kdo ti pomůžou na tvé cestě, jsou našimi přáteli.“

„Amen,“ souhlasil Eddie.

King otevřel chladicí box a vytáhl další pivo. Roland si všiml, že uvnitř je jich ještě spousta, stály tam v mrazivém pozoru. Další plechovky piva, sotva co jiného. „V tom případě,“ řekl, „mi říkejte Steve.“

OSM

„Vyprávěj mi příběh, v němž vystupuji,“ vybídl ho Roland.

King se opřel o kuchyňskou linku a temeno hlavy mu osvětlil sluneční paprsek. Usrkl piva a zamyslel se nad Rolandovou otázkou. Tehdy to Eddie poprvé uviděl, velmi slabě –jakoby kontrast ke slunci. Prašný černý stín, cosi toho muže ovijelo. Bylo to zamlžené. Stěží postřehnutelné. Ale bylo to tam. Jako temnota, která se skrývá za každým předmětem, když todesujete. Bylo to ono? Eddie si to nemyslel.

Sotva postřehnutelné.

Ale bylo to tam.

„Viš,“ začal King, „já příběhy moc neumím vyprávět. Zní to divně, ale je to tak. To je důvod, proč je píšu.“

Mluví jako Roland, nebo jako já? uvažoval Eddie. Nepoznal to. Mnohem později si uvědomí, že King mluvil jako všichni, dokonce i Rosa Munozová, hospodyně p?re Callahana v Calle.

Potom se spisovatel rozzářil. „Něco vám povím, co kdybych se podíval, jestli někde nenajdu rukopis? Ve sklepě mám čtyři nebo pět krabic s nepoužitelnými rukopisy. Temná věž musí být mezi nimi.“ Nepoužitelné. Nepoužitelné příběhy. Eddie se nestaral, jak to všechno zní. „Můžete si některé přečíst, než přivezu synka.“ Usmál se a ukázal velké, křivé zuby. „Možná, že až se vrátím, budete pryč a já budu moct pracovat dál a myslet si, že jste tu nikdy nebyli.“

Eddie pohlédl na Rolanda, který mírně vrtěl hlavou. Ve skleněné vo–doměrce konvice na sporáku se objevila první bublinka.

„Sai Kingu...“ začal Eddie.

„Steve.“

„Tak Steve. Měli bychom se domluvit hned. Bez ohledu na důvěru nebo nedůvěru, máme strašně naspěch.“

„Jasně, jasně, dobře, závodíte s časem,“ řekl King a zasmál se. Ten smích byl příjemně potrhlý. Eddie měl podezření, že pivo už začalo účinkovat, a napadlo ho, jestli ten muž není třeba násoska. Po tak krátké době se to nedalo poznat s jistotou, ale Eddie měl pocit, že některé známky vidí. Z literatury na střední škole mu nezůstalo v hlavě skoro nic, ale jasně si vzpomínal, jak jim nějaký učitel vykládal, že spisovatelé fakt rádi pijou. Hemingway, Faulkner, Fitzgerald, ten chlap s Havranem. Spisovatelé rádi pili.

„Nesměju se vám, chlapi,“ řekl King. „Bylo by to v příkrém rozporu s mými zásadami, smát se mužům, kteří nosí bouchačky. Jenomže v těch knížkách, které píšu, lidi skoro vždycky závodí s časem. Chtěli byste si poslechnout první větu z Temné věže?“

„Jasně, jestli šiji pamatuješ,“ řekl Eddie.

Roland neřikal nic, ale oči mu jen svítily pod obočím, které už bylo taky protkáno bílými nitkami.

„Ach, tu si pamatuju. Možná je to nejlepší první věta, jakou jsem kdy napsal.“ King odložil pivo, pak zvedl ruce, na každé vytrčil a ohnul uka–

zová a prostředník, jako by označoval uvozovky. „Muž v černém prchal přes poušť a pistolník mu byl v patách.“ Ten zbytek bylo možná jenom prázdné žvanění, ale kámo, tohle bylo čistý. „Spustil ruce a zvedl zase pivo. „Ptám se po třiačtyřicátý, tohle se děje doopravdy?“

„Ten muž v černém se jmenoval Walter?“ zeptal se Roland.

King pivo před ústy naklonil a trochu rozlil, takže si potřísnil čisté tričko. Roland přikývl, jako by mu taková odpověď stačila.

„Hlavně nám znovu neomdlevej,“ řekl Eddie trochu nabroušeně. „Jednou mi to bohatě stačilo.“

King přikývl, znovu upil piva, zdálo se, že se zároveň vzpomatovává. Pohlédl na hodiny. „Pánové, opravdu mě necháte, abych vyzvedl syna?“

„Ano,“ řekl Roland.

„Ty...“ King se zamyslel, pak se usmál. „Říkáš, že to zaručuješ?“

Roland bez úsměvu odpovéděl. „Ano.“

„Tak dobře, Temná věž, zkrácená verze Reader’s Digest. Nezapomínejte, že vyprávět něco ústně není moje parketa, ale budu se snažit.“

DEVĚT

Roland poslouchal, jako by na tom závisely celé světy, protože si byl jist, že to tak je. King začal vyprávěním o Rolandově životě u táborových ohňů, což pistolníka potěšilo, protože ty potvrzovaly, že Walter je v podstatě lidská bytost. Pak se příběh vrátil k Rolandovu setkání s jakýmsi chudým farmářem na okraji pouště. Brown, tak se jmenoval.

Život tvé úrodě, zaslechl Roland ozvěnou let, a Život i tvé. Na Browna zapomněl, i na Brownova oblíbeného krkavce Zoltána, ale tento cizinec nezapomněl.

„Mně se líbilo,“ líčil King, „jak se ten příběh odvíjí jakoby pozpátku. Z čistě technického hlediska to bylo velmi zajímavé. Začal jsem s tebou v poušti, pak jsem sklouzl o kousek zpět k tomu setkání s Brownem a Zol-tánem. Zoltán mimochodem dostal jméno podle jednoho folkového zpěváka a kytaristy, kterého jsem znal na univerzitě v Maine. Potom se ten příběh z osadníkovy chatrče šoupane zpátky o další kousek tam, kde přicházíš do Tuliu... podle názvu jedné rockové skupiny...“

„Jethro Tuli,“ řekl Eddie. „Sakra, jasně že jo! Jávěděl, že je mi to jméno povědomý! A co Z. Z. Top, Steve? Znáš je?“ Eddie se podíval na Kinga, viděl, že nechápe, a usmál se. „Myslím, že jejich doba ještě nenadešla. Nebo jestli jo, ještě jsi o nich neslyšel.“

Roland zavrtěl prsty. Pokračuj, pokračuj. A věnoval Eddiemu pohled, který ho měl zarazit.

„Takže od chvíle, kdy Roland přišel do Tuliu, se příběh posunul zase zpátky k vyprávění o Nortovi, pojídači trávy, který zemřel a vzkřísil ho Walter. Chápete, co mě na tom fascinovalo? Ta první část byla celá vyprávěná pozpátku. Byla to taková basová zpětná linka.“

Rolanda naprosto nezajímaly technické aspekty, které zřejmě fascinovaly Kinga. Mluvili tu přece o jeho životě, životě, a ten plynul stále vpřed. Aspoň do doby, kdy došel k Západnímu moři a k dveřím, kterými přitáhl své společníky na cestách.

Ale Stephen King nevěděl o dveřích nic, jak se zdálo. Povídal o dostav-níkové stanici a Rolandově setkání s Jakem Chambersem; popsal jejich cestu nejdřív do hor a potom pod horami. Popsal, jak byl Jake zrazen mužem, kterému důvěřoval a kterého miloval.

King si všiml, jak v této části vyprávění Roland svěsil hlavu, a promluvil velmi jemně. „Nemusíš vypadat tak zahanbeně, pane Deschaine. Nakonec jsem tě k tomu přece přinutil já.“

Ale Roland o tom znovu zapochyboval.

King popsal Rolandovu poradu s Walterem na golgotě plné prachu z kostí, vykládání tarotu a strašlivou Rolandovu vidinu o tom, jak prorůstá přímo střechou vesmíru. Napsal o tom, jak se Roland probudil po té dlouhé noci plné věštění, zjistil, že je o mnoho let starší a z Waltera jsou jenom kosti. Nakonec, řekl King, napsal o tom, jak Roland došel k vodě a posadil se tam. „Řekl jsi ‚Měl jsem tě rád, Jakeu‘.“

Roland suše přikývl. „Pořád ho mám rád.“

„Mluvíš, jako by pořád existoval.“

Roland se na něho zpřímá podíval. „A já existuji? A ty?“

King mlčel.

„Co se stalo potom?“ zeptal se Eddie.

„Potom, seňore, mi došly nápady – nebo jsem se nechal zastrašit, jestli chcete – a přestal jsem.“

Eddie také chtěl přestat. Viděl, jak se stíny v kuchyni dlouží, a chtěl se vydat za Susannah dřív, než bude pozdě. Měl pocit, že on i Roland mají

docela dobrý nápad, jak se dostat z tohoto světa, podezřelý Stephen King sám by je mohl nasměrovat k Želví ulici v Lovellu, kde byla skutečnost řídká, a kde – aspoň podle Johna Culluma – se poslední dobou objevovali příchozí v celých houfech. A King jim ukáže cestu s radostí. Bude rád, že se jich zbaví. Ale ještě nemohli odjet, a Eddie to věděl, i když byl netrpělivý.

„Přestal jsi, protože jsi ztratil svou psynosi,“ řekl Roland.

„Synopsisi. Ale vlastně to nebyl pravý důvod.“ King si zašel pro třetí pivo a Eddie si pomyslel, že není divu, že ten chlap začíná bříchatět. Před chvilkou zkonsumoval kalorickou hodnotu pecnu chleba a právě načínal pecen číslo dvě. „Skoro nikdy jsem podle synopse nepsal. Vlastně... nechtejte mě za slovo, ale tohle byl možná jediný případ. A bylo to na mě příliš velké. Příliš zvláštní. A z tebe se stal problém, sire nebo sai nebo jak si říkáš.“ King se zašklebil. „Nevím, co je to za oslovení, já ho nevymyslel.“

„Aspoň zatím ne,“ poznamenal Roland.

„Začal jsem tě jako odvozeninu Muže beze jména od Sergia Leoneho.“

„Ze špagetových kovbojek,“ doplnil Eddie. „Ježíši, no jasně! Viděl jsem jich stovku v kině Majestic s bráchou Henrym, když byl ještě Henry doma. A když byl Henry ve Vietnamu, chodil jsem tam sám nebo s kámošem Chuggym Coterem. Ti chlapi měli kolty proklatě nízko.“

King se uculoval. „Jo, ale moje manželka je začala napodobovat, tak si to představ.“

„Bezva ženská!“ vykřikl Eddie.

„Jo, Tabby je bezva koťátko.“ King se podíval znovu na Rolanda. „Jako muž beze jména – fantasy verze Clinta Eastwooda – jsi užel. Byla s tebou zábava.“

„Takto o mně smýšlíš?“

„Ano. Ale pak ses změnil. Změnil ses mi přímo pod rukama. Dostalo se to tak daleko, že jsem nepoznal, jestli jsi hrdina, antihrdina, nebo vůbec žádný hrdina. Když jsi nechal spadnout toho kluka, tak to byl vrchol.“

„Říkal jsi, že tys mě k tomu přinutil.“

King se podíval Rolandovi rovnou do očí – modrá se střetla s modrou uprostřed nekonečného chóru hlasů – a řekl: „Lhal jsem, brácho.“

DESET

Na chvíli se rozhostilo mlčení, protože všichni přemýšleli. Potom King řekl: „Začals mě děsit, tak jsem o tobě přestal psát. Zastrčil jsem tě do krabice a zavřel do šuplíku a pokračoval jsem jenom krátkými povídkami, které jsem prodával do různých pánských časopisů.“ Zamyslel se, pak přikývl. „Když jsem tě odstavil, příteli, všechno se pro mě začalo

měnit, a k lepšímu. Moje věci se začaly prodávat. Požádal jsem Tabby, aby si mě vzala. Za nějakou dobu, netrvalo to dlouho, jsem začal psát knížku nazvanou Carrie. Nebyl to můj první román, ale byl první, který jsem prodal, a měl jsem vystaráno. A to všechno poté, co jsem se rozloučil s Rolan–dem, sbohem, šťastnou cestu. A pak se stane co? Za nějakých šest nebo sedm let obejdu barák a uvidím tě kraci stát přímo na své vlastní cestě, velikýho jako buchar, jak říkala moje matka. A můžu teď akorát říct, že názor, že jsi halucinace způsobená přepracováním, je neoptimističtější verze, na jakou jsem přišel. A nevěřím jí. Jak bych mohl?“ Kingův hlas se zvyšoval, začal být pronikavý. Eddie se nenechal mýlit, to nebyl strach, to byl vztek. „Jak bych tomu mohl věřit, když vidím stíny, které vrháte, krev na noze...“ ukázal na Eddieho. „A ten prach na obličejích?“ Tentokrát ukázal na Rolanda. „Sebrali jste mi všechny možnosti, sakra, a mám pocit, že se mi rozum... já nevím... káčí? To je to pravé slovo? Myslím, že je. Káčí se.“

„Tys nepřestal jenom tak,“ řekl Roland a vůbec si posledních vět nevšímal, protože to byl nejspíš jenom sebelítostivý nesmysl.

„Ne?“

„Myslím, že vyprávět příběhy je jako se něčemu vzpírat. Vzpírat se nějaké ničivé síle. A jednoho dne, když se tak snažíš, ucítíš, že něco tlačí proti tobě.“

King o tom uvažoval hodně dlouho, jak Eddiemu připadalo. Potom přikývl. „Možná máš pravdu. Určitě to bylo horší než obyčejné vyschnutí. Na to jsem zvyklý, i když už se mi to neděje tak často jako dřív. Je to... já nevím, prostě najednou tě to začne mň bavit, to věčné vysedávání a bušení do klávesnice. Vidíš mň jasně. Pořád mň tě vzrušuje, že vyprávíš ten příběh sobě. A potom, aby toho nebylo málo, dostaneš nový nápad, celý naleštěný, jen svítí, přímo výstavní, bez jediného škrábance. Ještě jsi ho nestačil zmršit, aspoň zatím. A potom... no...“

„A potom cítíš, že tě něco odtlačuje.“ Roland mluvil pořád stejným lhostejným hlasem.

„Jo.“ King klesl hlasem tak hluboko, že ho Eddie sotva slyšel. „ZÁKAZ VSTUPU. NEVSTUPOVAT. VYSOKÉ NAPĚTÍ.“ Odměl se. „Možná i SMRTELNÉ NEBEZPEČÍ.“

Ten slabý stín, který vidím, jak se kolem tebe vlní, by se ti nelíbil, pomyslel si Eddie. Ta černá svatozář. Ne, sai, myslím, že by se ti vůbec nelíbila, a co to teda vidím? Cigarety? Pivo? Ještě něco návykového, na co máš třeba chut? Automobilovou nehodu, ke které dojde o jedny propitý noci? A jak daleko k ní máš? Kolik roků?

Podíval se na hodiny nad kuchyňským stolem a užasl, když uviděl, že už je tři čtvrtě na čtyři. „Rolande, už je pozdě. Ten chlap musí jet pro kluka.“ A my musíme najít moji manželku, než Mia porodí dítě, který spolu nosej, a než Karminovej král zjistí, že už Susannah nepotřebuje.

Roland řekl: „Ještě malou chvilku.“ A sklonil hlavu, nic neříkal. Přemýšlel. Snažil se rozhodnout, které otázky jsou ty pravé. Možná jednou jedna správná otázka. A byla důležitá, to Eddie věděl, protože se už nikdy nedokážou vrátit do devátého dne července roku 1977. Možná dokážou ten den znovu navštívit v nějakém jiném světě, ale tady ne. A bude Step–hen King existovat v některém jiném světě? Eddie o tom nebyl přesvědčen. Možná že jinde neexistoval.

Zatímco Roland rozvažoval, Eddie se Kinga zeptal, jestli pro něho neznamena něco zvláštního jméno Blaine.

„Ne. Ani ne.“

„A co Lud?“

„Jako luddité? To byla nějaká náboženská sekta, která nenáviděla stroje, ne? Myslím, že v devatenáctém století, ale možná se objevili už dřív. Kdybych to měl říct přesněji, ti z toho devatenáctého století plenili továrny a rozbíjeli stroje na kusy.“ Usmál se, ukázal znovu ty křivé zuby. „Myslím, že to byli tehdejší Greenpeace.“

„A Beryl Evansová? To jméno ti nic neříká?“

„Ne.“

„Henchick? Henchick z Manni?“

„Ne. Co jsou to Manni?“

„Moc komplikované na krátké vysvětlování. A co Claudia y Inez Bach–man? Neznamena to pro tebe...“

King vybuchl smíchy, až se Eddie lekl. King totiž, soudě podle výrazu ve tváři, se také lekl. „Dickyho manželka!“ vykřikl. „Jak o ní sakra víte?“

„Nevím. Kdo je Dicky?“

„Richard Bachman. Některé první romány jsem začal publikovat jako paperbacky, pod pseudonymem. Zní Bachman. Jednou večer, když jsem byl pořádně ožralý, jsem mu vymyslel celý autorský životopis, včetně toho, jak v dospělosti bojuje s leukémií, ať žije Dickie. Každopádně Claudia je jeho žena. Claudia Inez Bachman. Ale ten ypsilon... o něm nic nevím.“

Eddie měl pocit, jako by se mu najednou z hrudníku a ze života odvalil obrovský balvan. Claudia Inez Bachman měla jenom osmnáct písmen. Takže někdo přidaly, a proč? Aby jich bylo devatenáct, no jasně. Claudia Bachman bylo jenom jméno. Ale Claudia y Inez Bachman... ta už byla v ka–tet.

Eddie si pomyslel, že právě zjistili jednu z věcí, kvůli kterým sem přišli. Ano, Stephen King je stvořil. Aspoň stvořil Rolanda, Jakea a otce Calla–hana. K těm ostatním se ještě nedostal. A s Rolandem šoupal jako s figurou na šachovnici: půjdeš do Tuliu, Rolande, vyspíš se s Allie, Rolande, budeš honit Waltera přes poušť, Rolande. Ale stejně jako pohyboval svou hlavní postavou po šachovnici, někdo manipuloval také s Kingem. To jedno písmeno, dodané ke jménu manželky jeho pseudonymu, to dokazovalo. Někdo chtěl, aby Claudie Bachman patřila k devatenácti. Takže –

„Steve.“

„Ano, Eddie z New Yorku.“ King se nejistě usmál.

Eddie cítil, jak mu srdce bouchá v hrudi. „Co pro tebe znamená číslo devatenáct?“

King se zamyslel. Venku mezi stromy vzdychal vítr, bzučely motoráky a ta vrána – nebo nějaká jiná vrána – krákala. U jezera brzy nastane čas, kdy se zapalují grily a potom se třeba zajede do městečka na náměstí, kde vystupuje kapela, a to vše zde, v nejlepším ze všech možných světů. Nebo aspoň v tom nejskutečnějším.

Nakonec King zavrtěl hlavou a Eddie zničeně vzdychl.

„Promiň. Je to prvočíslo, ale na nic jiného nepřijdu. Prvočísla mě vždycky fascinovala, už od doby, co mě na Lisbonské střední učil matyku pan Soychak. A myslím, že v tom věku jsem se seznámil s manželkou, ale ona by možná tvrdila něco jiného. Ráda mi odporuje.“

„A co devadesát devět?“

King se znovu zamyslel, potom začal odpočítávat na prstech položky, které ho napadly. „Sakra vysoký věk. Devadesát devět let na staré hromadě kamení.“ Písníčka, která se myslím jmenovala ‚Vrak staré devěťade–vadesátky‘. Akorát že to mohlo být ‚Vrak Hesperd‘, Devěťadevadesát flašek piva na zdi, jednu vemem a pošleme dokola, a zbude osmadesát flašek piva. Kromě toho nadá.“

Tentokrát se na hodiny podíval King.

„Jestli brzy nevyjedu, Betty Jonesová mi zavolá, aby zjistila, jestli jsem nezapomněl, že mám syna. A až Joea vyzvednu, mám ujet sto třicet mil na sever. Což by bylo lehčí, kdybych si už nedával další pivo. A to by zase bylo lehčí, kdyby mi v kuchyni neseděl párek ozbrojených strašidel.“

Roland přikyvoval. Sáhl k opasku, vytáhl náboj a začal si ho nepřítomně převalovat mezi palcem a ukazovákem levé ruky. „Ještě jednu otázku, jestli ráčíš. Potom půjdeme svou cestou a tebe necháme jít zase tvou.“

King přikývl. „Tak se ptej.“ Podíval se na svou třetí plechovku piva, pak ji s lítostí vylil do dřezu.

„Byl jsi to ty, kdo napsal Temnou věž?“

Eddiemu ta otázka nedávala smysl, ale Kingovi zasvítily oči a zářivě se usmál. „Ne!“ řekl. „A jestli někdy napíšu knížku o psaní – a to bych asi mohl, protože jsem to učil, než jsem začal dělat tohle –, řeknu to. Ani tuhle, ani žádnou z nich jsem nenapsal, ne doopravdy. Vím, že existují spisovatelé, kteří fakt píšou, ale já mezi ně nepatřím. Já vlastně, když mi dojde inspirace a začnu přemýšlet, tak ten příběh obyčejně podělám.“

„Nemám ponětí, o čem mluvíš,“ řekl Eddie.

„Je to jako... hele, to je pěkný!“

Náboj, převalující se sem a tam mezi pistolníkovým palcem a ukazovákem, bez námahy přeskočil na hřbety prstů, kde se začal po Rolando–vých rozvlněných kloubech přímo procházet.

„Ano,“ souhlasil Roland, „je to pěkné, že?“

„Takhle jsi zhypnotizoval Jakea na dostavnické stanici. Tak jsi mu připomněl, že ho zabili.“

A Susan taky, pomyslel si Eddie. Zhypnotizoval Susan úplně stejně, jenomže o tom ještě nevíš, sai Kingu. Nebo možná víš. Někde uvnitř o tom možná víš všechno.

„Zkoušel jsem hypnózu,“ pokračoval King. „Jednou na pouti v Topsha–mu, když jsem byl malý, mě jeden chlapík vytáhl na pódium a zkusil mě

přimět, abych kvokal jako slípka. Nefungovalo to. To bylo někdy v době, kdy umřel Buddy Holly. A Big Bopper. A Ritchie Valens. Todana! Ach, Diskordie!“

Najednou zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, odtrhl oči od roztancovaného náboje a pohlédl Rolandovi do tváře. „Neřekl jsem zrovna něco?“

„Ne, sai.“ Roland se podíval na roztancovaný náboj – putoval sem a tam, sem a tam – čímž docela přirozeně znovu nasměroval Kingův zrak zpět.

„Co se děje, když tvoříš příběh?“ vyzvídal Roland. „Například můj příběh?“

„Prostě to přijde,“ řekl King. Hlas mu zeslábl. Zněl zadumaně. „Vevane do mě – to je ta příjemná část – a potom vychází ven, já jenom pohybují prsty. Nikdy nevychází z hlavy. Vychází z pupku, nebo odkud. Byl jeden vydavatel... myslím, že to byl Maxwell Perkins... který nazval Thomase Wolfa...“

Eddie věděl, co Roland dělá, a věděl, že asi není dobré se do toho vkládat, ale nemohl si pomoci. „Růže,“ řekl. „Růže, kámen, nenalezené dveře.“

Kingovi se rozzářila tvář radostí, ale oči od náboje tancujícího na osnově pistolníkových prstů neodtrhl. „Vlastně je to kámen, list, dveře,“ řekl. „Ale růže se mi líbí ještě víc.“

Byl plně zaujat. Eddie měl dojem, že přímo slyší, jak vědomá mysl toho muže se srkotem odtéká pryč. Připadalo mu, že v takové kritické chvíli by mohlo změnit celý běh existence i něco tak prostého jako zvonění telefonu. Vstal – potichu, bez ohledu na ztuhlou bolavou nohu – a zamířil k telefonu zavěšenému na stěně. Zkroutil šňůru mezi prsty a zmáčkl, až praskla.

„Růže, kámen, nenalezené dveře,“ souhlasil King. „To by mohl být Wolfe, ano. Maxwell Perkins ho nazval ‚božské zvonky‘. Ztraceni, a větrem oplakávání! Tolik zapomenutých tváří! Ó Diskordie!“

„Jak tě ten příběh napadl, sai?“ zeptal se Roland tiše.

„Nemám rád vyznavače New Age... křesťálových vln... všechny ty povrchní hltače stránek... ale říkají tomu kanály... a tak... tak mi to připadá... jako když něco teče kanálem...“

„Nebo paprskem?“ zeptal se Roland.

„Všechny věci slouží Paprsku,“ řekl spisovatel a vzdychl. Byl to nesmírně smutný povzdech. Eddie cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz.

JEDENÁCT

Stephen King stál v zaprášených paprscích odpoledního slunce. Osvětlovalo mu tvář, klenbu levého oka, důlek v koutku úst. Proměnilo každý bílý vlas na levé straně vousu ve světlou linku. Stál ve světle, a tím ten nádech temnoty kolem něj vyvstával zřetelněji. Dech se mu zpomalil na tři nebo čtyři za minutu.

„Stephene Kingu,“ řekl Roland. „Vidíš mě?“

„Zdravím tě, pistolníku, vidím tě velmi dobře.“

„Kdy jsi mě spatřil poprvé?“

„Teprve dnes.“
Rolanda to zřejmě překvapilo a zklamalo. Očividně očekával jinou odpověď. Potom King pokračoval.
„Viděl jsem Cuthberta, ne tebe.“ Pauza. „Ty a Cuthbert jste lámali chléb a rozhazovali ho pod šibenici. To je v té části, která je už napsaná.“
„Tak, to jsme dělali. Když pověsili kuchaře Haxe. Byli jsme teprve chlapci. Ten příběh ti vyprávěl Bert?“
Ale King na to neodpověděl. „Viděl jsem Eddieho. Viděl jsem ho velmi dobře.“ Pauza. „Cuthbert a Eddie jsou dvojčata.“
„Rolande...“ začal Eddie potichu. Roland ho umlčel prudkým zavrtěním hlavy a položil náboj, kterým zhypnotizoval Kinga, na stůl. King se však neustále díval na místo, kde náboj před chvílí byl, jako by ho tam stále viděl. Nejspíš ho opravdu viděl. Kolem jeho tmavých rozčuchaných vlasů tancovaly prachové částičky.
„Kde jsi byl, když jsi uviděl Cuthberta a Eddieho?“
„Ve stodole.“ King klesl hlasem. Začaly se mu třást rty. „Tetička mě tam poslala, protože jsme se pokusili utéct.“
„Kdo?“
„Já a můj bratr Dave. Chytili nás a přivedli zpátky. Říkali, že jsme moc, moc zlí hoši.“
„A ty jsi musel jít do té stodoly.“
„Ano, a řezal jsem dřevo.“
„To byl tvůj trest.“
„Ano.“ Kingovi se v pravém očním koutku objevila slza. Sklouzla mu po tváři na okraj vousu. „Ta kuřata jsou mrtvá.“
„Kuřata ve stodole?“
„Ano.“ První slzu následovaly další.
„Co je zabilo?“
„Strýc Oren říká, že to byla ptačí chřipka. Mají otevřené oči. Jsou... jde z nich trochu strach.“
Možná víc než trochu, pomyslel si Eddie, soudě podle slz a toho, jak bledý ten muž je.
„Nemohl jsi z té stodoly odejít?“
„Ne, dokud jsem nepořezal hromadu dříví. David už svůj úkol splnil. Teď byla řada na mně. V těch kuřatech jsou pavouci. Mají ve vnitřnostech pavouky, takové malé červené. Jako kuličky červeného pepře. Jestli vylezou na mě, chytím tu chřipku a umřu. Jenomže potom se vrátím.“
„Proč?“
„Budu upír. Budu jeho otrok. Možná jeho písař. Jeho domácí spisovatel.“
„Či?“
„Pána pavouků. Karmínového krále, zavřený ve Věži.“
„Kriste, Rolande,“ zašeptal Eddie. Celý se třásl. Co to tady našli? Jake hnízdo to tady odkryli? „Sai Kingu, Steve, kolik ti bylo let – je let?“
„Je mi sedm.“ Pauza. „Počural jsem se. Nechci, aby mě ti pavouci pokousali. Ti červení pavouci. Ale pak jsi přišel ty, Eddie, a já byl svobodný.“ Zářivě se usmál, tváře se mu leskly slzami.
„Spíš, Stephen?“ zeptal se Roland.
„Tak.“
„Spíš ještě hlouběji.“
„Dobrá.“
„Budu počítat do tří. Až řeknu tři, budeš spát tak hluboko, jak nejvíc můžeš.“
„Dobrá.“
„Jedna... dvě... tři.“ Na tři Kingovi klesla hlava. Brada se mu opřela o hrudník. Z úst mu vytekl čůrek stříbrných slin a zhoupal se jako kyvadlo.
„Takže teď něco víme,“ řekl Roland Eddiemu. „Možná něco zásadního. Když byl ještě dítě, dotkl se ho Karmínový král, ale zdá se, že jsme ho získali na svou stranu. Vlastně ty jsi ho získal, Eddie. Ty a můj dávný přítel Bert. Každopádně je tím hodně zvláštní.“
„Měl bych ze svého hrdinství mnohem lepší pocit, kdybych si ho pamatoval,“ poznamenal Eddie. Dodal:
„Uvědomuješ si, že když tady tomu chlapovi bylo sedm, já jsem se ještě ani nenarodil?“
Roland se usmál. „Kaje kolo. Otáčíš se na něm pod různými jmény už dlouho. Zdá se, že jedno z nich je Cuthbert.“
„A co ten Karmínovej král zavřený ve Věži?“
„Nemám ponětí.“
Roland se otočil znovu ke Stephenu Kingovi. „Kolikrát si myslíš, že se tě pán Diskordie pokusil zabít, Stephen? Zabít tě a zadržet tvé pero? Zavřít tvá otravná ústa? Od toho prvního pokusu ve stodole u tvé tety a strýce?“
Zdálo se, že se King snaží počítat, potom zavrtěl hlavou. „Delah,“ řekl. Mockrát.
Eddie a Roland si vyměnili pohledy.
„A pokaždé někdo zakročí?“ zeptal se Roland.
„Né, pane, to vás nesmí ani napadnout. Nejsem tak bezmocný. Někdy uhnu.“
Roland se tomu zasmál – suše, jako když zlomíte větev přes koleno. „Víš, co jsi?“
King zavrtěl hlavou. Vystrčil spodní ret jako trucovité dítě.
„Víš, co jsi?“
„Především otec. Za druhé manžel. Za třetí spisovatel. Potom bratr. Po bratrství nenásleduje nic. Jasně?“
„Ne. Ne-jasně. Víš, co jsi?“
Dlouhá odmlka. „Ne. Řekl jsem ti všechno, co můžu. Přestaň se mě ptát.“
„Přestanu, až budeš mluvit pravdivě. Víš...“

„Ano, dobrá, vím, na co narážíš. Spokojený?“

„Ještě ne. Pověz mi, co...“

„Jsem Gan, nebo posedlý Ganem, nevím, možná v tom není žádný rozdíl.“ King se rozbřečel. Slzy mu tekly mlčky a byly strašlivé. „Ale není to Dis, před Disem jsem uhnul, Dise jsem nepřijal, a to by mělo stačit, ale nestačí, ka není nikdy spokojené, chtivé staré ka, právě to mi říkala, že? To říkala Susan Delgadová, než jsi ji zabil, nebo než jsem ji já zabil, nebo

ji zabil Gan. „Chtivé staré ka, jak ho nenávidím.“ Bez ohledu na to, kdo ji zabil, já jsem ji přinutil, aby to řekla, já, protože já ho taky nenávidím, to tedy ano. Vzpírám se ka, tomu biřící, a budu se mu vzpírat, dokud se neodeberu na mýtinu na konci stezky.“

Roland seděl u stolu bledý jako stěna, když zaslechl jméno Susan.

„A ka ke mně přesto přichází, přichází ze mě, já ho předávám, něco mě nutí., abych ho předával, ka mi prýští z pupku jako šňůra. Já nejsem ka, já nejsem ta šňůra, jenom to mnou prochází a já to nenávidím, nenávidím! Na těch kuřatech bylo plno pavouka, rozumíš tomu, hemžila sepa–voukamal“

„Přestaň fňukat,“ řekl Roland (pozoruhodně necitelně, podle Eddieho názoru) a King ztichl.

Pistolník seděl a přemýšlel, potom zvedl hlavu.

„Proč jsi přestal psát ten příběh, když jsem došel k Západnímu moři?“

„Jsi hloupý? Protože já nechci být Gan! Uhnul jsem Disovi, měl bych umět uhnout i Ganovi. Miluju svou manželku. Miluju svoje děti. Miluju psaní příběhů, ale nechci psát tvůj příběh. Vždycky jsem se bál. Hledá mě. Oko Krále.“

„Ale když jsi přestal, tak už tě nehledá,“ řekl Roland.

„Ne, od té doby už mě nehledá, nevidí mě.“

„Přesto musíš pokračovat.“

Kingova tvář se zkrivila jako v bolesti, pak se znovu uklidnila jako ve spánku.

Roland zvedl zmrzačenou ruku. „Až to uděláš, začneš tím, jak jsem ztratil prsty. Pamatuješ?“

„Humroidi,“ řekl King. „Ukousli je.“

„Ajaktovíš?“

King se pousmál a potichu zahvízdal. „Vitr mi to pošeptal,“ řekl.

„Gan nesl svět a pohnul se,“ odpověděl Roland. „To chceš říct?“

„Tak, a ten svět by padl do propasti, nebýt velké želvy. Místo aby padl, přistál na jejím hřbetě.“

„Tak nám to vyprávěli a všichni říkáme díky. Začneš tím, jak mi humroidi ukousli prsty.“

„Ded–a–džam, ded–a–dý, ty potvory ti prsty ukously,“ zasmál se King hlasitě.

„Ano.“

„Ušetřilo by mi spoustu potíží, kdybys umřel, Rolande, synu Stevenův.“

„Já vím. Taky Eddiemu a dalším mým přátelům.“ Pistolníkovi se mírně zvlhly koutky úst. „Potom, až ti humroidi...“

„Přijde Eddie, jasně,“ přerušil ho King a pravou rukou udělal vláčné rozmáchlé gesto, jako by říkal, že všechno ví a Roland by neměl mařit čas. „Vězeň, Ten, kdo postrkuje, a Paní stínů. Řezník, mezník, uzenař.“ Usmál se. „To říkává můj syn Joe. Kdy?“

Roland zamžikal, zaskočilo ho to.

„Kdy, kdy, kdy?“ King zvedl ruku a Eddie užasle sledoval, jak se opékač topinek, vaflovač a odkapávač plný čistých talířů vznesly do vzduchu a vypluly slunečními paprsky do prostoru.

„Ptáš se mě, kdy bys měl znovu začít?“

„Ano, ano, anol“ Z plujícího odkapávače se oddělil nůž a odletěl přes místnost. Tam se zapíchl do stěny, jen to zadrnčelo. Potom se všechno vrátilo zase na místo.

Roland řekl: „Poslouchej zpěv Želvy, volání Medvěda.“

„Píseň Želvy, volání Medvěda. Maturin, z románů Patricka O'Briana. Šardik z románu Richarda Adamse.“

„Ano. Když to říkáš.“

„Strážci Paprsku.“

„Ano.“

„MeTio Paprsku.“

Roland se na něho upřeně díval. „To říkáš?“

„Ano.“

„Takže to tak bude. Až uslyšíš zpěv Želvy nebo volání Medvěda, musíš znovu začít.“

„Až otevřu oči ve tvém světě, on mě uvidí.“ Odmlčel se. „To mě uvidí.“

„Já vím. Budeme se tě snažit v takových chvílích chránit, stejně jako jsme odhodláni chránit růži.“

King se usmál. „Tu růži miluju.“

„Viděl jsi ji?“ zeptal se Eddie.

„To tedy viděl, v New Yorku. V ulici kus od hotelu OSN Plaza. Stávalo tam jedno lahůdkářství. U Toma a Jerryho. Vzadu. Teď je tam místo lahůdkářství prázdná parcela.“

„Budeš vyprávět náš příběh, dokud se neznávis,“ řekl Roland. „Když nebudeš moct dál vyprávět, když ti píseň Želvy a volání Medvěda zeslábnou

v uších, tak si odpočineš. A až budeš moci znovu začít, tak začneš. Ty...“

„Rolande?“

„Sai Kingu?“

„Udělám, co říkáš. Budu naslouchat zpěvu Želvy a pokaždé, když ho uslyším, budu v příběhu pokračovat. Jestli budu žít. Ale ty musíš také poslouchat. Její zpěv.“

„Či?“

„Susannah. To dítě ji zabije, jestli si nepospíšíte. A musíš mít uši dobře nastražené.“

Eddie se polekaně podíval na Rolanda. Ten přikývl. Byl čas jít.

„Poslouchej mě, sai Kingu. Bylo to dobré setkání v Bridgtonu, ale teď tě musíme opustit.“

„Dobře,“ řekl King s takovou neskrývanou úlevou, že se Eddie skoro zasmál.

„Ty zůstaneš zde, přesně tam, kde jsi, deset minut. Rozumíš?“

„Ano.“

„Pak se probudíš. Bude ti velmi dobře. Nebudeš si naši návštěvu pamatovat, pouze v nejhlubších hlubinách mysli.“

„V bahnitých tůních.“

„V bahnitých tůních, jestli ráčíš. Tvé vědomí si bude pamatovat, že sis zdířl. Krásně sis zdířl a jsi svěží. Vyzvedneš svého syna a pojedíš tam, kam máš. Budeš se cítit dobře. Budeš pokračovat ve svém životě. Napíšeš spoustu příběhů, ale každý bude do jisté míry o tomto příběhu. Rozumíš?“

„Jo,“ řekl King a jeho hlas se tolik podobal unavenému a mrzutému Rolandovi, že Eddiemu znovu přeběhl po zádech mráz. „Protože co je viděno, nemůže být neviděno. Co je známo, nemůže být neznámo.“ Odmkl se. „Snad kromě smrti.“

„Tak, snad. Pokaždé, když uslyšíš píseň Želvy – sám poznáš, kdy to bude –, začneš znovu s naším příběhem. Jediným opravdovým příběhem, který musíš vyprávět. A my se tě pokusíme ochránit.“

„Bojím se.“

„Já vím, ale pokusíme se...“

„Ne toho. Bojím se, že to nedokážu dokončit.“ Ztišil hlas. „Bojím se, že Věž padne a bude to moje vina.“

„To je věc ka, ne tvoje,“ řekl Roland. „Ani moje. Já jsem spokojen. A teď...“ Kývl na Eddieho a vstal.

„Počkat,“ zarazil ho King.

Roland povytáhl obočí a podíval se na něj.

„Bylo mi uděleno právo na poštu, ale pouze jednu.“

Mluví, jako by byl válečný zajatec, pomyslel si Eddie. A nahlas řekl: „Kdo ti to právo udělil, Steve–O?“

King nakrčil čelo. „Gan?“ zeptal se. „Snad Gan?“ Potom, jako když slunce prorazí ranní mlhu, se mu čelo vyhladilo a on se usmál. „Myslím, že:dl!“ řekl. „Můžu poslat dopis... možná i malý balíček... ale jen jednou.“ Úsměv se mu rozšířil od ucha k uchu. „To všechno je... trochu jako v pohádce, že?“

„To teda je,“ souhlasil Eddie, protože si vzpomněl na skleněný palác, na který narazili při túře po dálnici v Kansasu.

„Co bys udělal?“ zeptal se Roland. „Komu bys poslal poštu?“

„Jakeovi,“ odpověděl King okamžitě.

„A co bys mu pověděl?“

Kingův hlas se proměnil v hlas Eddieho Deana. Nebylo to žádné napodobování: bylo to přesné. Do Eddieho se dala zima.

„Ded–a–čam, ded–a–či,“ zanotoval King, „nic se neboj, ty máš Míč!“

Chvilí ještě čekali, ale zdálo se, že už nic nepříjde. Eddie se podíval na Rolanda a tentokrát to byl mladší muž, kdo zavrtěl prsty v netrpělivém gestu. Roland přikývl a oba záměřili ke dveřím.

„To bylo sakra strašidelný,“ zahučel Eddie.

Roland neodpověděl.

Eddie mu položil ruku na paži a zastavil ho. „Napadá mě ještě jedna věc, Rolande. Dokud je v hypnóze, možná bys mu měl říct, aby přestal chlastat a kouřit. Zvlášť doutníky. Je do nich blázen. Rozhlídl ses tady? Všude se válejí zasviněný popelníky.“

Rolanda to zřejmě pobavilo. „Eddie, pokud člověk počká, až má plně vyvinuté plíce, tabák prodlužuje život, neukracuje ho. Právě proto v Gi–leadu všichni kouřili, kromě těch nejchudších, a i ti měli svoje kukuřičné dýmky. Tabák například zahání chorobné výpary. A spoustu nebezpečného hmyzu, to zadruhé. To ví každý.“

„Ministr zdravotnictví Spojených států by si s radostí poslechl, co ví v Gileadu každé,“ ucedil Eddie suše. „A co ten chlast? Co když jednou v opilosti převrátí ten svůj džíp, nebo špatně zabočí na dálnici a do někoho to napálí?“

Roland se nad tím zamyslel, potom zavrtěl hlavou. „Hospodařil jsem s jeho myslí – a se samotným ka –, nakolik jsem hodlal. Nakolik jsem se odvážil. Budeme ho muset neustále kontrolovat v každém... proč vrtíš hlavou? Ten příběh vychází z něj!“

„Možná, ale nebudeme ho moci kontrolovat dvaadvacet let, pokud se nerozhodneme, že opustíme Susannah... a to já nikdy neudělám. Jakmile skočíme do roku 1999, nebude cesta zpátky. V tomhle světě ne.“

Roland chvíli neodpovídal, jen se díval na muže opřeného zadnicí o kuchyňský pult, spícího ve stoje s očima otevřenými a vlasy zčuchaný–mi na čele. Za sedm nebo osm minut se King probudí a nebude se na Rolanda ani Eddieho pamatovat... tedy za předpokladu, že odjedou. Eddie přece vážně nevěřil, že by pistolník nechal Suze v bryndě... ale Jakea nechal padnout, že? Nechal Jakea padnout do propasti, kdysi dávno.

„Tak to bude muset zvládnout sám,“ řekl Roland a Eddie vydechl úlevou. „Sai Kingu?“

„Ano, Rolande.“

„Pamatuj – až uslyšíš píseň Želvy, musíš všechno ostatní nechat stranou a vyprávět tento příběh.“

„Ano. Aspoň se pokusím.“

„Dobrá.“

Potom spisovatel řekl: „Ta koule musí být odebrána z hrací desky a rozbita.“

Roland se zamračil. „Jaká koule? Černá třináctka?“

„Jestli se probudí, bude z ní nejnebezpečnější věc ve vesmíru. A ona se teď probouzí. Někde jinde. V nějakém jiném kde a kdy.“

„Děkuji ti za věštbu, sai Kingu.“

„Ded–a–čim, ded–a–žeži. Vezmi kouli k dvojité Věži.“

Na to Roland jenom zavrtěl hlavou, užasle mlčel.

Eddie si opřel pěst o čelo a mírně se uklonil. „Buď zdrav, pistolníku slov.“

King se slabě pousmál, jako by to bylo směšné, ale nic neřekl.

„Dlouhé dny a příjemné noci,“ popřál mu Roland. „Už nemusíš na ta kuřata myslet.“

Vousatý obličej Stephena Kinga se rozzářil takovou nadějí, až srdce usedalo. „Opravdu to říkáš?“

„Opravdu. A když se na stezce znovu setkáme, než se všichni sejdem na mýtině.“ Pistolník se otočil na podpatku a vyšel ze spisovatelova domu.

Eddie se naposledy podíval na vysokého, nahrbeného muže, opřeného úzkou zadnicí o kuchyňský pult. Pomyslel si: Až tě uvidím příště, Stevie –jestli tě uvidím–, budeš mít vousy skoro bílý a budeš mít vrásčitej obličej... a já budu pořád mladej. Jaký máš krevní tlak, sai? Vystačí ti dalších dvaadvacet let? Doufám. A co srdíčko? Máš v rodině rakovinu, a jestli ano, jak často?

Na podobné otázky nebyl samozřejmě čas. Ani na jiné. Spisovatel se velmi brzo začne probouzet a bude pokračovat v životě. Eddie vyšel za svým dinhem do připozdívajícího se odpoledne a zavřel za sebou dveře. Začínal si myslet, že když je ka poslalo sem místo do New Yorku, přece jen vědělo, co dělá.

DVANÁCT

Eddie se zastavil u auta Johna Culluma, než usedl za volant, a podíval se přes střechnu na pistolníka. „Viděl jsi tamto kolem něho? Ten černý závoj?“

„Todanu, ano. Děkuj otci, že je pořád slabá.“

„Co je todana? Zní to jako todes.“

Roland přikývl. „Je to variace stejného slova. Znamená to pytel na mrtvolu. Je poznamenaný.“

„Ježíši,“ vydechl Eddie.

„Je ještě slabá, povídám.“

„Ale je tam.“

Roland otevřel dveře. „S tím nic nenaděláme. Ka vyměřuje čas každého muže a ženy. Pojedeme, Eddie.“

Ale když se konečně opravdu přichystali znovu vyjet, Eddiemu se kdoví proč nechtělo. Měl pocit, že se sai Kingem ještě nedomluvili. A vzpomínka na tu černou auru mu byla hrozně nepříjemná.

„A co ta Želví ulice a přichozi? Chtěl jsem se ho zeptat...“

„Najdeme ji.“

„Určitě? Protože podle mě se tam potřebujeme dostat.“

„Já si to taky myslím. Jedem. Čeká nás spousta práce.“

TRINÁCT

Sotva zadní světla staré fordky zmizela na konci příjezdové cesty, Stephen King otevřel oči. Nejdřív ze všeho se podíval na hodiny. Skoro čtyři. Měl odjet pro Joea už před deseti minutami, ale to zdímnutí mu udělalo dobře. Cítil se skvěle. Svěží. Tak nějak zvláště očištěný. Pomyslel si, Kdyby tohle dokázal každý šlofik, měli by je uzákonit.

Možná, ale Betty Jonesová si začne dělat opravdu starosti, jestli před školou neuvidí jeho cherokee do půl páté. King sáhl po telefonu, aby ji zavola, ale oči mu padly na blok položený na stolku. Papíry měly v záhlaví VÁM VŠEM KEKALŮM. Drobnůstka od jedné jeho švagrové.

King znovu zbledl a hmátl po bloku a peru, které leželo vedle. Sklonil se a napsal:

„DedrOrčam/, ded^cu–čL, nicsanebaj, t^má&klíč. Zarazil se, upřeně se zadíval na vlastní dílo, pak pokračoval:

„DedrOrčacL, ded–ordý, koukniJakeu–! %jíč–je< černnýs! Znovu přestal a za chvíli dopsal:

TfecL–arčam, ded–a^či, dejkhikmúplastný/klíč.

S hlubokým zalíbením se podíval na to, co napsal. Skoro s láskou. Bože všemohoucí, jak mu jen bylo dobře! Tyto řádky neznamenalý vůbec nic, a přesto, když je napsal, zažíval tak nesmírné uspokojení, že to byla spíš extáze.

King lístek utrl.

Sbalil ho do kuličky.

Snědl ho.

Na chvilku mu uvízl v krku a potom – hlt! – polkl. Dobrá práce! Stáhl

(ded–a–či)

klíč od džipu z dřevěného věšáku na klíče (který měl rovněž tvar klíče) a vyběhl ven. Vyzvedne Joea, vrátí se sem a sbalí se, pak si dají večeři u Mickeyho Kee v South Paris. Zpět, u Mickeyho Dee. Měl pocit, že by dokázal sníst pár čtvrtliberáků úplně sám! A s hranolky. Kručí, že mu ale bylo dobře!

Když dojel na Kansaskou silnici a zabočil k městečku, zapnul rádio,

chytil McCoys, když zrovna zpívali „Hang On, Sloopy“ –jako vždy skvěle. Myšlenky mu tékaly, jako často při poslechu rádia, a přistihl se, že se mu vybavily postavy ze starého příběhu, Temné věže. Ne že by jich zbylo mnoho, pokud si vzpomínal, většinu jich pozabíjel, dokonce i toho kluka. Asi nevěděl, co jiného si s ním počít. Právě to byl důvod, proč se obvykle zbavujete postav, protože nevíte, co s nimi. Jakže se to jmenoval, Jack? Ne, tak se jmenoval ten posedlý tatínek v Osvícení. Kluk z Temné věže byl Jake. Skvěle vybrané jméno pro příběh s motivem westernu, jako vystřižené z Waynea D. Overholsera nebo Raye Hogana. Bylo by možné, aby se Jake do toho příběhu vrátil, třeba jako duch? Samozřejmě že by mohl. Na příbězích s nadpřirozenou tematikou je totiž pěkné, že nikdo nemusí opravdu umřít, rozjímal King. Vždycky se můžou vrátit, jako ten Barnabáš v Temných stínech. Barnabáš Collins byl upír.

„Možná že se i ten kluk vrátí jako upír,“ pronesl King a zasmál se. „Bacha, Rolande, podává se večeře a ta večeře jsi ty!“ Ale to mu nesedělo. Tak jinak? Nic ho nenapadlo, ale to bylo v pořádku. Časem třeba něco přijde. Nejspíš až to

bude nejmíň čekat. Až bude krmit kočku nebo přebalovat mimino nebo jen tak tupě bloumat po okolí, jak řekl Auden v té básni o utrpení.

Dnes se žádné utrpení nekoná. Dneska mu bylo skvěle.

Jo, říkejte mi prostě tygr Tony.

V rádiu vystřídal McCoys Troy Shondell, který zpíval „This time“.

Na té Temné věži bylo cosi zajímavého. King si pomyslel, Možná, až se vrátíme ze severu, bych se do toho měl pustit. Podívat se na to.

Nebyl to špatný nápad.

STAVE: Hopala–hop–olé.

Sláva, tomu, kdo nás všechny stvořil.

Kdo stvořil muže, dívky také,

kdo stvořil veliké i malé.

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–olé!

On stvořil veliké i malé.

A velká ruka osudu

nás do jednoho vede.

12. strofa

Jake a Callahan

JEDNA

Donu Callahanovi se mnohokrát zdálo o tom, že se vrací do Ameriky. Obvykle ten sen začínal tím, že se probudí pod vysokým čistým pouštním nebem plným nadýchaných mraků, kterým baseballoví hráči říkali „andělé“, nebo ve své posteli na faře v městečku Jerusalemt's Lot v Maine. Ať se ocitl tam nebo onde, vždy se skoro zalkl úlevou a jeho prvním popudem bylo modlit se. Ach, děkuji, Bože. Děkuji, Bože, že to byl jenom sen a že jsem se nakonec probudil.

Ted' byl vzhůru, o tom nebylo pochyb.

Udělal ve vzduchu salto a všiml si, že Jake před ním udělal přesně totéž. Ztratil sandál. Slyšel ňafat Ocha a rozčilený řev Eddieho. Slyšel houkačky taxiků, tu božskou newyorskou pouliční hudbu, a ještě cosi: kazatele. Na skutečné křížové výpravě, podle tónu hlasu. Byl rozjetý nejméně na trojku. Možná jel na přímý záběr.

Callahan ťukl kotníkem o hranu Nenalezených dveří, když jimi prolétal, a z kosti vystřelila do nohy pronikavá bolest. Potom kotník (a celé okolí) znečitlivěl. Ozvalo se zrychlené zadrnkání todesových zvonků, jako když se deska s třiatřiceti otáčkami přehrává na pětáctyřicet. Udeřil do něj závan různých vzduchových proudů a najednou místo zatuchlého vzduchu Dveřové jeskyně cítil benzin a výfukové plyny. Nejdřív hudba ulice, a teď i vůně ulice.

Na okamžik slyšel dva kazatele. Henchick vzadu křičel, „Vizte, dveře se otvírají!“, a jiný vpředu hulákal, „Volej Bůh, bratře, správně, volej Boha na Druhé avenue!“

Další dvojčata, pomyslel si Callahan – sotva to stačil – a potom se dveře za ním zabouchly a jediný Boží vyvolavač zbyl na Druhé avenue. Callahan měl také čas si pomyslet, Vítej doma, ty parchante, vítej zase v Americe, a potom přistál.

DVĚ

Bylo to pořádně tvrdé přistání, ale dopadl hlavně na ruce a kolena. Džíny mu kolena trochu ochránily (i když se roztrhly), ale z dlaní mu beton seděl celý lán kůže. Uslyšel ruži, která zpívala mocně a nerušeně.

Callahan se převálil na záda a pohlédl do nebe, jen vrčel bolestí, a podržel si krvácející, brnící ruce před obličejem. Na tvář mu z levé dlaně dopadla kapka krve jako slza.

„Odkud ses tady sakra vzal, příteli?“ vyjekl užaslý černoš v šedé uniformě. Zdálo se, že nikdo jiný si dramatického návratu Dona Callahana do Ameriky nevšiml. Hleděl dolů na muže na chodníku vytřeštěnými očima.

„Z Ozu,“ řekl Callahan a posadil se.

Ruce ho hrozně pálily a kotník se už také ozýval, stěžoval si prudkými poryvy bolesti, které byly v dokonalém souladu se zrychleným tepem srdce. „Pokračuj, chlape. Padej odtud. Nic mi není, takže fofrem vymazni.“

„Jak si přeješ, brácho. Tak zatím.“

Muž v šedé uniformě – vrátný, kterému právě skončila směna, soudil Callahan – zase vykročil. Počastoval Callahana ještě pohledem na rozloučenou – stále se divil, ale už začínal pochybovat o tom, co viděl – a potom se zařadil do hloučku, který poslouchal pouličního kazatele. Za chvíli zmizel.

Callahan vstal a vystoupil na schod vedoucí do Hammarskjöld Plaza, aby se podíval po Jakeovi. Nikde ho neviděl. Podíval se opačným směrem, kde měly stát Nenalezené dveře, ale ty také zmizely.

„Ted' poslouvejte, přátelé! Poslouvejte, říkám Bůh, já říkám, Bůh je láska, já říkám zvolte aleluja!“

„Aleluja!“ řekl jeden z přihlížejících celkem bez nadšení.

„Já říkám amen, děkuji ti, bratře! Ted' poslouvejte, protože Amerika prochází časem ZKOUŠEK a Amerika v té ZKOUŠCE SELHÁVÁ! Tato země potřebuje BOMBU, žádnou nu–kle–ár–ní, ale BOŽÍ BOMBU, řeknete aleluja?“

„Jakeu!“ zakřičel Callahan. „Jakeu, kde jsi? Jakeu!“

„Ochu!“ To byl Jake, a ječel. „Ochu, POZOR!“

Ozvalo se ňafnutí, rozčilené štěknutí, které by Callahan poznal kdekoli. Potom jakot brzdících pneumatik.

Houkl klakson.

A následoval náraz.

TŘI

Callahan úplně zapomněl na pohmožděný kotník a pálicí dlaně. Oběhl hlouček u kazatele (všichni se otočili do ulice jako jeden muž a kazatel zarazil své drmolění vprostřed věty) a uviděl, že Jake stojí přímo uprostřed Druhé avenue, před taxíkem, který smykem zabrzdil pár centimetrů před jeho koleny. Od zadních pneumatik stále stoupal modrý dým. Řidičův obličej byl bledý a protáhlý leknutím. Ochu se krčil Jakeovi u nohou. Callahanovi se zdálo, že brumlák je vystrašený, ale jinak v pořádku.

Ozvala se další rána, a další. To byl Jake, bouchal pěstí do kapoty taxíku. „Kreténe!“ ječel Jake na bledý ovál obličeje za čelním sklem. „Nemůžeš...“ Buchl! „...koukat, kam...“ Buchl! „...sakra JEDEŠ?“ Buchbuch!

„Nandej mu to, Pepíku!“ křikl kdosi z druhé strany ulice, kde se zastavilo tak třicet lidí, aby se podívali na tu legraci.

Dveře taxíku se otevřely. Vyzáběl dlouhán, který vystoupil, měl na sobě volný barevný svetr, džíny a nestvůrně obrovité tenisky se znakem bumerangu po stranách. Na hlavě měl fez, který nejspíš přispíval k dojmům, že jeho nositel je nesmírně vysoký, ale nebylo to jenom tím. Callahan odhadoval, že ten člověk měří nejméně sto devadesát pět centimetrů, k tomu měl hustý plnovous a mračil se na Jakea. Callahan vyrazil na scénu s balvanem v žaludku, ani si neuvědomoval, že má jednu nohu bosou, takže při každém druhém kroku to pleskalo. Pouliční kazatel se také vydal k místu počínající hádky. Za taxíkem, na křižovatce, zastavil další řidič, kterého zajímaly pouze jeho vlastní plány pro tento večer, takže se opřel oběma rukama o houkačku – UÍÍÍÓÓÓNNNNNK! – a vyklonil se z okna a zahulákal: „Jeď už, Abdule, blokuješ cestu!“

Jake si ho nevšímal. Zuřil jako tajfun. Tentokrát bouchl do kapoty taxíku oběma pěstmi jako Rasto Rizzo v Půlnočním kovboji–BUCH! „Skoro jsi mi přejel kamaráda, ty hovado, PODÍVAL ses vůbec...“ BUCH! „... kam JEDEŠ?“

Než stačil Jake znovu bouchnout pěstmi do kapoty – nepochybně byl odhodlaný bouchat tak dlouho, dokud se neuklidní –, řidič ho popadl za pravé zápěstí. „Přestaň s tím, ty holomku!“ vykřikl vzteklým a podivně pisklavým hlasem. „Povídám ti...“

Jake couvl a vyprostil se ze sevření vysokého taxikáře. Potom plynou–

lým pohybem, příliš rychlým, než aby ho Callahan postřehl, vytrhl chlapec ruger z dokařské spojky pod paží a zamířil řidiči na nos.

„Co mi povíš?“ zařval na něho Jake. „Co mi povíš? Žes jel moc rychle a skoro jsi mi přejel kamaráda? Že nechceš umřít tady na ulici s dírou v hlavě? CO mi povíš?“

Nějaká žena na druhé straně Druhé avenue buď uviděla pistoli nebo postřehla Jakeův vražedný vztek. Zaječela a rozběhla se pryč. Několik dalších lidí následovalo jejího příkladu. Jiní lidé se shlukli u obrubníku, neboť věřili krev. Bylo neuvěřitelné, že jeden z nich – mladík s čepicí otočenou kšiletem dozadu – vykřikl: „Do toho, mladej! Udělej z toho vel–bloudáře řeseto!“

Řidič couvl o dva kroky, vytřeštil oči. Zvedl ruce k ramenům. „Nestřílej, chlapče! Prosím!“

„Tak se omluv!“ řval Jake. „Jestli chceš žít, tak mě požádej o prominutí! A jeho taky! Jeho taky!“ Jake byl mrtvolně bledý, jen vysoko na lících kostech mu hořely červené skvrny. Oči měl vytřeštěné a lesklé. Don Callahan si všiml, a to se mu líbilo nejméně, jak se hlaveň rugeru třese. „Omluv se zato, jak jezdíš, ty bezohlednej hajzle! Okamžitě! Okamžitě!“

Ochu neklidně zakňučel a řekl: „Ejk!“

Jake se na něho podíval. V tu chvíli taxikář vyrazil po pistoli. Callahan ho srazil docela slušným pravým hákem a řidič padl na předek svého auta, fez se mu skutálel z hlavy. Řidič za ním měl volnou cestu po obou stranách a mohl se prosmýknout vpřed, ale místo toho se pořádkem opíral o houkačku a ječel: „Jeď, kámo, jeď!“ Někteří diváci na opačné straně Druhé avenue dokonce zatleskali jako diváci na zápase v Madison Square Garden a Callahan si pomyslel: Tedy tohle je bláznivec. Věděl jsem to už tehdy a zapomněl, nebo jsem to zjistil teprve teď?

Pouliční kazatel, muž s vousy a dlouhými bílými vlasy, které mu spadaly na ramena, už stál u Jakea, a když chlapec znovu začal zvedat ruger, kazatel mírně, klidně položil ruku chlapci na zápěstí.

„Zastrč ji zpátky, chlapče,“ řekl. „Dej ji pryč, a chval Ježíše.“

Jake se na něho podíval a uviděl totéž, co přednedávnm Susannah: muže, který se přízračně podobal Henchickovi z Manni. Jake zastrčil pistoli zpátky do dokařské spojky, potom se shýbl a vzal Ocha do náruče. Brumlák zakňučel, natáhl dlouhý krk k Jakeovi a začal mu olizovat tvář.

Callahan zatím vzal řidiče pod paží a vedl ho zpátky k taxíku. Zalovil

v kapse a vytáhl desetidolarovku, která představovala asi půlku peněz, které dokázali na tento malý výlet dát dohromady.

„Všechno dobrý,“ říkal řidiči konejšivě, aspoň doufal. „Nic se nestalo, žádná škoda, půjdete svou cestou, on zase svou...“ A potom zaječel přes taxikáře na neúnavného trubače za ním: „Klakson funguje, ty osle, tak proč ho nenecháš na pokoji a nezkusíš světla?“

„Ten hajzlík na mě mířil pistolí,“ zahučel taxikář. Sáhł si na hlavu a zjistil, že nemá fez.

„Je to jen napodobenina,“ tišil ho Callahan. „Takový krám se dá koupit jako stavebnice, nestřílí to ani kuličky. Ujišťuju vás...“

„Hej, kamaráde!“ zavolal pouliční kazatel, a když se taxikář ohlédl, kazatel mu spodem hodil vybledlý červený fez. Řidič si ho posadil zase na hlavu a zdálo se, že je ochoten se uklidnit. Ještě ochotnější byl, když mu Callahan vtiskl pětku do ruky.

Chlapík za taxíkem seděl ve starším korábu, byl to lincoln. Znovu se opřel o klakson.

„Vy mi můžete políbit hřidel, pane Opičáku!“ zaječel na něho taxikář a Callahan málem vyprskl smíchy. Zamířil k muži v lincolnu. Když se k němu taxikář chtěl přidat, Callahan mu položil ruku na rameno a zastavil ho.

„Nechtě to na mě. Já jsem kněz. Smířovat lvy s jehňátky je moje práce.“

Pouliční kazatel se k nim dostal právě včas, aby to slyšel. Jake se stáhl do pozadí. Stál vedle dodávky pouličního kazatele a prohlížel Ocha, jestli nemá zraněné tlapy.

„Bratře!“ oslovil pouliční kazatel Callahana. „Mohu se tě zeptat, jakého jsi vyznání? Tedy, pravím aleluja, jaký je tvůj názor na Všemohoucího?“

„Jsem katolík,“ odpověděl Callahan. „Takže můj názor je ten, že Všemohoucí je kabrňák.“

Pouliční kazatel natáhl mohutnou kloubnatou ruku. Měl vřelý, drtivý stisk, přesně jak Callahan očekával. Mužův způsob řeči v kombinaci s náznakem jižanského přízvuku připomněl Callahanovi Foghorna Leghorna z kreslených filmů Warner Bros.

„Jsem Earl Harrigan,“ představil se kazatel a dál drtil Callahanovi prsty. „Církev Svaté Boží bomby, Brooklyn a Amerika. S potěšením tě poznávám, Otče.“

„Jsem tak trochu v penzi,“ odpověděl Callahan. „Jestli mě musíš nějak oslovovat, tak p're. Nebo jenom Don. Don Callahan.“

„Chval Ježíše, Otče Done!“

Callahan vzdychl, domyslel si, že se bude muset smířit s Otcem Donem. Přešel k lincolnu. Taxikář zatím odjel, rozsvítil nápis MIMO SLUŽBU.

Než Callahan stačil řidiče lincolnu oslovit, ten už vystoupil. Callahan prožíval večer plný vysokých mužů. Tento měl nejméně sto devadesát a k tomu mohutné břicho.

„Je po všem,“ oznámil mu Callahan. „Navrhuju, abyste zase nasedl a odjel.“

„Neodjedu, dokud já neřeknu, že je po všem,“ namítl pan Lincoln. „Zapsal jsem si číslo toho Abdula. Po tobě, frajere, chci, abys mi řekl jméno a adresu toho kluka se psem. Taky se chci pořádně podívat na tu pistoli, kterou zrovna – au, au! AVU! AUUUU! Nech toho!“

Reverend Earl Harrigan popadl pana Lincolna za paži a zkroutil mu ji za zády. A teď se zdálo, že provádí cosi vynalézavého s palcem toho muže. Callahan pořádně neviděl, co. Ale ten úhel byl ošklivý.

„Bůh tě velmi miluje,“ řekl Harrigan potichu majiteli lincolnu do ucha. „A on po tobě na oplátku chce, ty rozeřvaný hejhulo, abys zvolal aleluja a pak si šel po svých. Zvoláš aleluja?“

„AU, AUUU, pusť! Policie! POLICIÉÉ!“

„Jediný policista, který tu v okolí může touhle dobou být, je policista Benzzyck, a ten už mi dal mou večerní pokutu a šel dál. Touhle dobou bude u Dennise, dává si oříškovou vafli a dvojitou slaninu, chvála Bohu, takže chci, abys trochu přemýšlel.“ Potom se za zády majitele lincolnu ozvalo zapraskání, při kterém Callahan zaťal zuby. Představa, že ten zvuk vydal palec pana Lincolna, se mu nelíbila, ale neuměl si představit, co jiného to mohlo být. Pan Lincoln zvrátil hlavu na tlustém krku k nebi a dlouze zařval bolestí – Jááááááá!

„Radím ti, zvolej aleluja, bratře,“ vmlouval se reverend Harrigan, „nebo si palec, chval Boha, odneseš domů v náprsní kapse.“

„Aleluja,“ zašeptal pan Lincoln. Jeho obličej získal okrový odstín. Callahana napadlo, že takovou barvu může mít částečně na svědomí oranžové pouliční osvětlení, které někdy poté, co zde byl naposled, nahradilo zářivky. Ale tu barvu nezpůsobilo jen světlo.

„Dobře! Teď řekneš amen. Bude ti pak lip.“

„A–amen.“

„Chval Boha! Chval Ježíše!“

„Pusťte mě... pusťte mi ten palec...“

„Jestli to udělám, vypadneš odtud a přestaneš blokovat křížovatku?“

„Ano!“

„A už nebudeš dál remcat, chval Ježíše?“

„Nebudu!“

Harrigan se naklonil ještě blíž k panu Lincolnovi, jeho rty se zastavily asi centimetr od mohutné zátky ušního mazu v mužově uchu. Callahan to fascinovaně sledoval, úplně ho ta podívaná pohltila, na všechny nevyřešené záležitosti a nesplněné úkoly pro tu chvíli zapomněl. P're byl víc než ochoten uvěřit, že kdyby měl Ježíš v týmu Earla Harrigana, určitě by na kříži skončil starý Pontský.

„Příteli, brzy začnou padat bomby: Boží bomby. A ty si musíš vybrat, jestli chceš být mezi těmi, kdo budou, chval Ježíše, ty bomby z nebe házet, nebo mezi těmi, kdo budou ve vesnicích dole a budou rozprášeni napadrt'. Teď cítím, že není ta pravá chvíle ani místo, aby ses rozhodl pro Krista, ale budeš o těch věcech aspoň přemýšlet, pane?“

Reverendu Harriganovi muselo připadat, že nějak dlouho neslyší odpověď, protože provedl cosi s rukou, kterou připíchl panu Lincolnovi za zády. Pan Lincoln znovu bez dechu zaječel.

„Ptal jsem se, budeš o těch věcech přemýšlet?“

„Ano! Ano! Ano!“

„Tak nastup do auta a odjed' a Bůh ti žehnej a ochraňuj tě.“

Harrigan pana Lincolna pustil. Pan Lincoln před ním vycouval, oči vytřeštěné, a nasedl do auta. Za chvíli už ujížděl po Druhé avenue – hodně rychle.

Harrigan se otočil ke Callahanovi: „Katolíci půjdou do pekla, otče Done. Uctívači model, všichni do jednoho; klaní se kultu Marie. A papež! Tomu nemůžu ani přijít na jméno! Ale znám několik dobrých lidí, katolíků, a nepochybuju, že patříš k nim. Možná, že tě modlitbami přiměju, abys změnil víru. Když ji nebudeš mít, snad tě dokážu modlitbami ochránit před plameny.“ Ohlédl se k chodníku před budovou, které se nyní zřejmě říkalo Hammarskjöld Plaza. „Moje kongregace se zřejmě rozešla.“

„To je mi líto,“ řekl Callahan.

Harrigan pokrčil rameny. „Vlétě lidi stejně nechodí za Ježíšem,“ prohodil suše. „Poslechnou si nabídku a pak se zase vrátí k hříchu. Pro pořádnou křížovou výpravu se hodí zima... musíš se postavit před obchod,

kde je můžeš za studeného večera počastovat horkou polívkou a horkým kázáním.“ Podíval se dolů na Callahanovy nohy. „Zdá se, že jsi ztratil sandál, můj odvážný příteli.“ Zahoukala na ně další houkačka a kolem nich se prosmýklo naprosto úžasné taxi – Callahanovi připadalo jako novější verze starých mikrobuseů od VW – a cestující na ně cosi zakřičel. Veselé narozeniny jim nejspíš nepřál. Jestli z té ulice neodejdeme, moje víra nás možná nestačí ochránit.“

ČTYŘI

„Nic mu není,“ hlásil Jake a postavil Ocha na chodník. „Ujel jsem, že? Omlouvám se.“

„Naprosto pochopitelné,“ ujistil ho reverend Harrigan. „To je ale zajímavý pes! Nikdy jsem podobného neviděl, chvalme Ježíše!“ A shýbl se k Ochovi.

„Je to kříženec,“ řekl Jake napjatě, „a nemá rád cizí lidi.“

Aby Ochů ukázal, jak moc je nemá rád a nedůvěřuje jim, nastavil hlavu Harriganovi k ruce a přitiskl uši, aby vylepšil hladicí plochu. Zazubil se na kazatele, jako by byli staří kamarádi. Callahan se zatím rozhlížel. Byl to New York, a v New Yorku lidé mají sklon hledět si svého a nechat vás být, jenže Jake tasil pistoli. Callahan nevěděl, kolik lidí ji vidělo, ale byl si jist, že stačí jediný, aby ji ohlásil, třeba tomu policistovi Benzzyckovi, o kterém se zmiňoval Harrigan, a rázem se ocitnou v potížích zrovna ve chvíli, kdy je potřebují ze všeho nejméně.

Podíval se na Ocha a pomyslel si, Prokaž mi laskavost a nemluv, ano? Jákeovi možná projdeš jako nová odrůda corgiho nebo border collie, ale v minutě, kdy začneš mluvit, se to proválí Tak buď tak laskav a mlč.

„Jsi prima, hochu,“ chválil Harrigan, a když Jakeův kamarád zázrakem neodpověděl tím svým Ochů!, kazatel se narovnal. „Něco pro tebe mám, otče Done. Jen okamžik.“

„Pane, my opravdu musíme...“

„Mám taky něco pro tebe, synku – chval Ježíše, chvalte drahého Pána! Ale nejdřív... bude to trvat jenom vteřinku...“ Harrigan běžel otevřít boční dveře svého nelegálně zaparkovaného starého dodge, vnořil se dovnitř a cosi hledal.

Callahan to chvíli vydržel, ale ten pocit, jak vteřiny míjejí, ho brzy přemohl. „Pane, je mi líto, ale...“

„Tady jsou!“ vykřikl Harrigan a vynořil se z dodávky se dvěma prsty na pravé ruce zastrčenými do páru ošoupaných hnědých sandálů. „Jestli máš míň než dvanáctku, můžeme je vycpat novinami. Jestli víc, tak máš smůlu.“

„Mám velikost přesně dvanáct,“ řekl Callahan a hlasitě chválil Boha a volal díky. Nejlépe mu padly jedenáctky a půl, ale tyhle byly skoro akorát, a vklouzl do nich opravdu vděčně. „A teď –“

Harrigan se otočil k chlapci. „Ta žena, kterou hledáte, nastoupila do taxíku přesně tam, kde jsme měli naši malou potyčku, a není to ani půl hodiny.“ Zasmál se nad tím, jak Jake rychle střídal výrazy ve tváři – nejdřív úžas, potom radost. „Řekla, že jí velí ta druhá a že budete vědět, kdo je ta druhá a kam ji ta druhá vede.“

„Jo, do Jižanského prasátka,“ řekl Jake. „Na Lexingtonské a Šedesáté první. Pře, možná bychom ji ještě mohli dohonit, ale museli bychom jít hned. Ona...“

„Ne,“ přerušil ho Harrigan. „Ta žena, která se mnou mluvila – mluvila mi přímo v hlavě a slyšel jsem ji jasně jako zvon, chvála Ježíši – říkala, že máte jít nejdřív do hotelu.“

„Do kterého hotelu?“ zeptal se Callahan.

Harrigan ukázal čtyřicátou šestou ulicí k hotelu Plaza–Park Hyatt. „Poblíž je jenom tamten... a odtamtud taky přišla.“

„Děkuju ti,“ řekl Callahan. „Neříkala, proč tam máme jít?“

„Ne,“ odpověděl Harrigan vážně. „Jsem přesvědčený, že právě v té době si ta druhá všimla, že první se se mnou vybavuje, a zatnula jí tipec. Pak nastoupila do taxíku a odjela!“

„Když už mluvíme o cestě...“ začal Jake. Harrigan přikývl, ale zároveň výstražně zdvihl prst. „To v každém případě, ale pamatujte, že budou padat Boží bomby. Zapomeňte na požehnané spršky – to je pro metodistické chcípáčky a episkopální měkkoty! Budou padat bomby! A chlapci?“

Znovu se k němu otočili.

„Vím, že vy jste stejně Boží lidské děti jako já, protože jsem cítil váš pot, chvála Ježíši. Ale co ta paní? Ty paní, protože jsem přesvědčen, že byly dvě. Co s nimi?“

„Ta žena, se kterou jste se setkal, patří k nám,“ řekl Callahan po krátkém zaváhání. „Ta je v pořádku.“

„O tom bych se rád přesvědčil,“ řekl Harrigan. „Kniha říká – chvála Bohu a chvála Jeho Svatého slovu – střežte se cizí ženy, neboť z jejích rtů kane med, ale její nohy vrůstají do smrti a její kroky ji vedou do pekla. Uhní ji z cesty a nepřiblížuj se ke dveřím jejího domu.“ Při řeči pozvedl uzlovatou ruku k požehnání. Teď ruku spustil a pokrčil rameny. „Není to přesně, nepamatuju si Písmo jako zamlada, kdy jsme s tatínkem rozhlašovali Bibli, ale myslím, že smysl chápete.“

„Kniha Přísloví,“ řekl Callahan.

Harrigan přikývl. „Kapitola pátá, volejte Bůh.“ Potom se otočil a zamyšleně se zahleděl na budovu, která se za ním tyčila do nočního nebe. Jake už zamířil pryč, ale Callahan ještě pobyl s tou spřízněnou duší... ačkoli když Jake tázavě pozvedl obočí, Callahan jenom zavrtěl hlavou. Ne, nevěděl proč. Věděl jenom, že s Harriganem ještě neskončili.

„Toto město je nadité hříchem a nemocné proviněním,“ řekl kazatel konečně. „Sodoma jako jednohubka, Gomora jako zákusek, připravené pro Boží bombu, která určitě spadne z nebe, volejte aleluja, volejte sladký Ježíši a amen. Ale zrovna tohle místo je moc dobré. Dobré místo. Cítíte to, chlapci?“

„Ano,“ řá jaké.

„Slyšíte to?“

„Ano,“ řekli Jake a Callahan najednou.

„Amen! Myslel jsem, že to přestane, když strhnou to malé lahůdkářství, které tu stávalo před spoustou let. Ale nepřestalo. Ty andělské hlasy...“

„Tak promlouvá Gan Paprskem,“ řekl Jake.

Callahan se k němu otočil a uviděl, že chlapec má nachýlenou hlavu na stranu a na tváři má klidný výraz, jako by byl v

transu.

Jake pokračoval: „Tak promlouvá Gan, hlasem ken–kalah, který někteří nazývají andělský. Gan odmítá ken toi; s radostným srdcem nevinného odmítá Karmínového krále a samotnou Diskordii.“

Callahan se na něho vykuleně díval – byl zděšen –, ale Harrigan jenom věčně kývl, jako by to všechno už dávno slyšel. Možná slyšel. „Po tom lahůdkářství zbyla prázdná parcela a potom postavili tohle. Hammarskjold Plaza dvě. A já si pomyslel, „No, tímhle to skončí a potom potáhnu dál, protože Satanovo sevření je silné a jeho kopyto nechává v půdě hluboké

otisky, a po něm nevykvetě žádná květina a žádné zrno nedozraje.“ Řeknete sela?“ Pozvedl paže, své uzlovaté stařecké ruce, rozřesené nájezdy Parkinsonovy choroby, pozvedl je k nebi v otevřeném pradávnm gestu modlitby a pokory. „Přesto zpívá,“ řekl a paže spustil.

„Sela,“ zamumlal Callahan. „Řikáš pravdu, říkáme díky.“ „Je tam květina,“ pokračoval Harrigan, „protože jednou jsem se tam šel podívat. V hale, volejte někdo aleluja, říkám, že v té hale mezi dveřmi na ulici a výtahy k horním patřům, kde se odehrává kdoví jaké dolarové smilstvo, je malá zahrádka, která roste ve slunci, jež tam padá těmi vysokými okny, zahrádka za sametovými provazy, a ten nápis hlásá ZALOŽILA SPOLEČNOST TET, NA POČEST RODINY PAPRSKU A NA PAMĚŤ GILEADU.“

„Fakt?“ ozval se Jake a tvář se mu rozzářila vděčným úsměvem. „To říkáte, sai Harrigane?“

„Chlapče, jestli lžu, ať umřu. Boží bomba! A uprostřed všech těch květín tam roste jediná planá růžička, tak krásná, že když jsem ji uviděl, rozplakal jsem se a slzy mi tekly jako vody Babylonu, ta velká řeka, která teče Siómem. A ti muži tam přicházejí a odcházejí, kufříky napěchované satanskými záležitostmi, a spousta z nich taky brečela. Brečeli a pak šli rovnou za svými kurvami, jako by vůbec nic nevěděli.“

„Ale vědí,“ řekl Jake potichu. „Víte, co si myslím, pane Harrigane? Myslím, že ta růže je tajemství, které si oni uchovávají v srdci, a kdyby ji někdo ohrozil, většina z nich by se pustila do boje, aby ji ochránili. Třeba by bojovali na život i na smrt.“ Vzhlédl ke Callahanovi. „Pře, musíme jít.“

„Ano.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Harrigan, „protože moje oči vidí, že policista Benzzyck mříí zase k nám, a bylo by dobře, kdybyste byli pryč, než se sem dostane. Jsem rád, že se tvému chlupatému kamarádovi nic nestalo, synku.“

„Díky, pane Harrigane.“

„Chval Boha, v něm je ze psa asi tolik co ve mně, vid?“

„Ano, pane,“ usmál se Jake doširoka.

„Pozor na tu ženu, mládenci. Vložila mi do hlavy myšlenku. Tomu říkám čarodějnictví. A ona byla dvě.“

„Dvojče–tvoje, tak,“ řekl Callahan a potom (ani nevěděl, že to chce udělat, dokud to neprovedl) udělal před kazatelem ve vzduchu znamení kříže.

„Děkuji ti za požehnání, i když pohanské,“ řekl Earl Harrigan, očividně

dojatý. Potom se otočil k blížícímu se policistovi a radostně zvolal: „Policisto Benzzycku! Rád vás vidím a přímo na límci máte marmeládu, chválím Boha!“ A zatímco si policista Benzzyck prohlížel marmeládu na límci uniformy, Jake a Callahan vyklouzli.

PĚT

„Páni,“ řekl Jake potichu, když kráčeli k jasně osvětlené markýze hotelu. Bílá limuzína, určitě dvakrát větší než všechny, co jich Jake v životě viděl (a že jich viděl dost; kdysi ho otec vzal dokonce i na vyhlašování Emmy) a z ní vystupovali rozesmátí muži ve smokingu a ženy ve večerních šatech. Zdálo se, že vystupují v nekonečném průvodu.

„To tedy ano,“ souhlasil Callahan. „Je to jako na horské dráze, že?“

Jake řekl: „My tu ani nemáme být. Tohle byla Rolandova a Eddieho práce. My jsme měli akorát zajít za Calvinem Věžem.“

„Je zřejmé, že něco je jinak.“

„No, to si tedy osud měl rozmyslet,“ zavrčel Jake nepřátelsky. „Kluk a kněz, s jedinou pistolí? To je vtip. Jakou máme šanci, jestli je Jižanské prasátko plné upírů a ničemných mužů, kteří se tam zašli po práci pobavit?“

Callahan na to neodpověděl, i když ho vyhlídka na to, jak zachraňují Susannah z Jižanského prasátka, děsila. „Co měly znamenat ty tvoje řeči o tom Ganovi?“

Jake zavrtil hlavou. „Já nevím – sotva si pamatuju, co jsem říkal. Myslím, že hodně z toho je čtení z mysli, pře. A víš, odkud jsem to asi dostal?“

„Od Mii?“

Chlapec přikývl. Ochu mu cupal vzorně u nohy, dlouhým čumákem se téměř dotýkal Jakeova lýtku. „A mám v hlavě ještě něco. Pořád vidím toho černého muže ve vězeňské cele. Hraje tam rádio, hlásí zrovna, kdo všechno je mrtvý – Kennedyovi, Marilyn Monroe, George Harrison, Peter Sel–lers, Jicchak Rabin, i když u něho nevím, kdo to je. Myslím, že to je vězení v Oxfordu v Mississippi, kde nějakou dobu drželi Odettu Holmesovou.“

„Ale ty vidíš muže. Ne Susannah, ale muže.“

„Ano, má pod nosem krátký knírek a na nose legrační zlaté brejličky, jako čaroděj z pohádky.“

Zastavili se před rozzářeným hotelovým vchodem. Vrátný v zeleném fraku pronikavě zapískal na stříbrnou pišťalku, aby zastavil taxík.

„Myslíš, že je to Gan? Ten černoch ve vězení je Gan?“

„To nevím.“ Jake nespokojeně zavrtil hlavou. „A s Doganem se taky cosi děje, je tam všechno přeházené.“

„A to všechno k tobě plyne.“

„Ano, ale nejenom od Mii nebo Susannah nebo mě a tebe. Myslím...“ Jake ztišil hlas. „Myslím, že bych měl zjistit, kdo je ten černoch a co pro nás znamená, protože myslím, že to, co vidím, pochází ze samotné Temné věže.“ Vážně se

podíval na Callahana. „Svým způsobem se k ní dostáváme hodně blízko a proto je tak nebezpečné, když se ka-tet takhle rozdělí.

Svým způsobem tam skoro jsme.“

ŠEST

Jake přirozeně a kompletně převzal velení, jakmile vykročil z otočných dveří s Ochem v náruči a potom postavil brumláka na dlažbu v hale. Callahan si nemyslel, že si to chlapec uvědomuje, a to bylo jedině dobře. Kdyby se moc kontroloval, možná by to jeho sebedůvěru nahlodalo.

Ochu obezřetně očichal vlastní odraz na stěně ze zeleného skla v hale a potom se vydal za Jakem k pultu, jeho drápy potichu cvakaly na černých a bílých mramorových dlaždicích. Callahan šel vedle něho, uvědomoval si, že nahlíží do budoucnosti, a snažil se necivět moc nápadně.

„Byla tady,“ řekl Jake. „Pře, skoro ji vidím. Obě, Susannah i Miu.“

Než mohl Callahan odpovědět, stál Jake u pultu. „Prosím za prominutí, paní,“ začal. „Jmenuji se Jake Chambers. Nemáte pro mě vzkaz nebo balíček, nebo něco podobného? Byl by od Susannah Deanové nebo možná od slečny Mii.“

Žena se chvíli nedůvěřivě dívala dolů na Ocha. Ochu jí vracel pohled s veselým úsměvem, který ukazoval spoustu zubů. Možná právě ty zuby recepční znepokojovaly, protože se otočila k obrazovce počítače celá zamračená.

„Chambers?“ ujistila se.

„Ano, paní.“ Hovořil svým nejlepším hlasem určeným pro hladkou komunikaci s dospělými. Už to byla nějaká doba, kdy ho musel použít, ale stále ho měl v rejstříku a pěkně po ruce, jak zjistil.

„Něco pro tebe mám, ale není to od ženy. Je to od nějakého Stephena Kinga.“ Usmála se. „Snad to není ten slavný spisovatel? Znáš ho?“

„Ne, paní,“ odpověděl Jake a kradmo pohlédl na Callahana. Až donedávna ani jeden z nich o Stephenu Kingovi neslyšel, ale Jake pochopil, proč z toho jména mohlo jeho momentálního průvodce na cestách zamrazit. Callahan nevypadal v té chvíli zvlášť rozčileně, ale stiskl rty do tenké linky.

„No,“ řekla slečna, „asi je to docela běžné jméno, vid? Spojené státy jsou určitě plné normálních Stephenu Kingů, kteří si přejí, aby... já nevím... aby toho už nechal.“ Maličko nervózně se zasmála a Callahan uvažoval, co ji tak popudilo. Ochu, který se podobal psu stále méně, čím déle se na něho člověk díval? Možná, ale Callahana napadlo, že je to spíš cosi v Jakeovi, cosi, co šeptalo: nebezpečí. Možná také: pistolník. Rozhodně v něm bylo cosi, co ho odlišovalo od jiných chlapců. Nesmírně ho to odlišovalo. Callahan si vzpomněl, jak Jake vytáhl ruger z dokařské spojky a strčil ho pod nos nešťastnému taxikáři. Pověz mi, že jezdíš moc rychle a skoro jsi mípřejel kamaráda! Ječel a prst na spoušti měl skoro bílý. Pověz mi, že nechceš umřít tady na ulici s dírou v hlavě!

Byla to reakce obyčejného dvanáctiletého chlapce, který těsně unikl nehodě? Callahan si to nemyslel. Podle něj byla recepční nervózní oprávněně. A pokud šlo o Callahana, ten si uvědomil, že vidí jejich šance v Jižanském prasátku o něco lépe. Ne o moc, ale přece.

SEDM

Jake, který možná vycítil, že něco není v pořádku, počastoval recepční svým nejlepším úsměvem určeným pro uklidnění dospělých, ale Callaha–novi jím připomněl Ocha: příliš mnoho zubů.

„Ještě chvíli,“ řekla a otočila se na druhou stranu.

Jake se podíval na Callahana pohledem, kterým se ptal, co to s tou recepční je? Callahan pokrčil rameny a rozhodil ruce.

Recepční odešla ke skřínce vzadu, otevřela ji, prohlédla obsah krabice, která byla uvnitř, a vrátila se k pultu s obálkou s logem hotelu Plaza–Park. Na obálce bylo napsáno Jakeovo jméno – a ještě cosi – písmem, které vypadalo napůl psací a napůl tiskací:

Jak& Cňamkerá’

Tataj&pramda–

Přisunula obálku po pultě k němu a dávala pozor, aby se jejich prsty nedotkly.

Jake obálku vzal a přešel po ní prsty. Uvnitř byl kus papíru. A ještě cosi. Tvrdý úzký proužek. Roztrhl obálku a vytáhl papír. V přehybu uvízl tenký, bílý plastový obdélník hotelové magnetické karty. Vzkaz byl napsán na papíru s drzou hlavičkou VÁM VŠEM KECALŮM. Samotný vzkaz měl pouze tři řádky:

Tleclrarčam, ded–circi, nic\$&nekaj, ty/má&klíč. T)edrarčad’, ded–arčedy, koukniJakew! Kjí&j&rudýA

Jake se podíval na magnetickou kartu a sledoval, jak do ní náhle vprýštěla barva a skoro okamžitě zbarvila kartu jako krev.

Zrudne, teprve když se vzkaz přečte, pomyslel si Jake a pousmál se, protože to připomnělo hádanku. Zdvihl hlavu, aby zjistil, jestli si recepční povšimla proměny karty, ale ta se obírala něčím nutným na opačném konci pultu. A Callahan si prohlížel pár žen, které se právě vrátily z procházky. Sice je to pře, pomyslel si Jake, ale zdá se, že ženy má stále v merku.

Jake se podíval znovu na papír a právě včas si přečetl poslední řádek:

TDedrarcham, ded–arčL, tornu* cňlapd dej pla&tmý/ klíč.

Před pár lety mu matka a otec dali k Vánocům Malého chemika. Podle instrukcí v návodu si umíchal dávku neviditelného inkoustu. Slova, která jím napsal, vyhledala skoro stejně rychle jako slova, která právě přečetl, a jenom když se člověk podíval velmi pozorně, stále dokázal přečíst, co se tím chemikářským inkoustem napsalo. Ale tento inkoust skutečně a naprosto zmizel a Jake věděl proč. Splnil svůj účel. Už ho nebylo potřeba. Totéž platilo o větě o červeném klíči, jistě, ta už taky vyhledala. Zůstával jenom první řádek, jako by si ho měl Jake připomínat:

TDedrOrčam, dedrOrči, nic&e<nehaj, ty/má&Wíó.

Poslal mu ten vzkaz opravdu Stephen King? Jake o tom pochyboval. Pravděpodobnější bylo, že to jméno použil jiný

hráč ve hře – možná dokonce Roland nebo Eddie –, aby upoutali jeho pozornost. Ale stejně, od příchodu sem narazil na dvě věci, které ho nesmírně povzbudily. Především to byl neustávající zpěv růže. Vlastně byl silnější než jindy, dokonce i když na kdysi prázdné parcele stál mrakodrap. A za druhé bylo jasné, že Stephen King pořád žije, i čtyřicet let poté, co stvořil Jakeova společníka. A nebyl to jenom tak nějaký spisovatel, ale slavný spisovatel.

Skvěle. Prozatím se všechno kodrcalo sice vratce, ale po správných kolejích.

Jake popadl otce Callahana za paži a odvedl ho blíž k dárkovému obchodu a klinkajícímu pianu. Ochu šel s nimi, t'apal Jakeovi u kolena. Na zdi našli řádku domácích telefonů. „Až se ti ozve spojovatelka,“ rozhodl Jake, „řekni jí, že chceš mluvit se svou přítelkyní Susannah Deanovou nebo s její kamarádkou Miou.“

„Zeptá se mě, který je to pokoj,“ namítl Callahan.

„Tak jí odpovíš, že jsi zapomněl, ale zeje v devatenáctém podlaží.“

„Jak to víš?“

„Bude to devatenácté, to mi věř.“

„Věřím,“ odpověděl Callahan.

Telefon dvakrát zazvonil a pak se spojovatelka zeptala, jak mu může pomoci. Callahan jí to pověděl. Spojila ho a v některém pokoji v devatenáctém podlaží se rozezvonil telefon.

Jake sledoval, jak se p're chystá mluvit, ale pak si to rozmyslel a jenom poslouchal a zamyšleně se usmíval. Po chvíli zavěsil. „Záznamník!“ řekl. „Oni mají stroj, který bere hostům hovory a potom nahrává vzkazy! To je skvělý vynález!“

„Jo,“ řekl Jake. „Aspoň teď víme, že je venku a určitě tam nenechala nikoho, kdo by jí hlídal věci. Ale pro všechny případy...“ Poklepal si vpředu na košili, kam si schoval ruger.

Když přecházeli halu k řadě výtahů, řekl Callahan: „Co chceme v jejím pokoji?“

„Nevím.“

Callahan mu položil ruku na rameno. „Myslím, že víš.“

Dveře prostředního výtahu se rozevřely a Jake nastoupil s Ochem v patách. Callahan ho následoval, ale Jake si pomyslel, že najednou nějak napadá na nohu.

„Možná,“ řekl Jake, když zamířili nahoru. „A ty možná taky.“

Callahanovi ztěžkl žaludek, jako by zrovna spořádal těžké jídlo. Domyslel si, že ta tíha je strach. „Myslel jsem, že jsem seji zbavil,“ zabručel. „Když ji Roland odnesl z kostela, opravdu jsem si myslel, že jsem seji zbavil.“

„Některé falešné pětníky se vrací pořád,“ prohodil Jake.

OSM

Byl odhodlaný vyzkoušet ten jedinečný červený klíč na každé dveře v devatenáctém podlaží, když bude muset, ale Jake věděl, že je to pokoj číslo 1919, ještě než k němu došli. Callahan to také věděl a na čele mu vyrazil pot. Byl řídký a horký. Horečkový.

Dokonce i Ochu to věděl. Brumlák neklidně zakňučel.

„Jakeu,“ řekl Callahan. „Musíme to promyslet. Ta věc je nebezpečná. Ještě hůř, je zlá.“

„Proto ji musíme získat,“ vysvětlil mu Jake trpělivě. Stál před pokojem číslo 1919 a bubnoval magnetickou kartou mezi prsty. Za dveřmi – a pod nimi a skrz ně – znělo odporne bzučení podobné zpěvu nějakého hrůzného idiota. Do něj se mísilo neladné brnkání zvonků. Jake věděl, že koule má moc kohokoli ztodesovat a v temných prostorách bez dveří se každý může navěky ztratit. I kdyby člověk našel cestu k Zemi v jiné podobě, měla by v sobě přízračnou temnotu, jako by slunce stále bylo na pokraji úplného zatmění.

„Viděl jsi ji?“ zeptal se Callahan.

Jake zavrtěl hlavou.

„Já ano,“ řekl Callahan tupě a otřel si předloktím pot z čela. Jeho tváře měly barvu olova. „Je v ní Oko. Myslím, že je to oko Karminového krále. Myslím, že ta jeho část je v kouli navěky uvězněná a je šílená. Jakeu, vzít tu kouli na místo, kde jsou upíři a ničemní muži – sluhové Krále –, to by bylo jako dát Adolfu Hitlerovi k narozeninám atomovou bombu.“

Jake věděl moc dobře, že Černá třináctka je schopna provést obrovskou, možná nezměrnou škodu. Ale věděl ještě něco.

„P're, jestli Mia nechala v tom pokoji Černou třináctku a odešla někam, kde jsou oni, hodně brzo se o kouli dozvědí. A nasednou do některého toho svého křiklavého bouráku a rozjedou se pro ni, než stačíš říct popel.“

„Nemůžeme ji nechat Rolandovi?“ zeptal se Callahan zoufale.

„Ano,“ řekl Jake. „To je dobrý nápad, stejně jako je špatný nápad vzít ji do Jižanského prasátka. Ale nemůžeme ji nechat tady.“ Potom, než Callahan stačil ještě něco říct, Jake projel krvavě červenou magnetickou kartou zdičku nad knoflíkem dveří. Hlasitě to cvaklo a dveře se otevřely.

„Ochu, zůstaneš tady, před dveřmi.“

„Ejk!“ Posadil se, otočil si svou legrační oháňku kolem tlap a hleděl na Jakea úzkostnými očima.

Než vešli dovnitř, položil Jake Callahanovi studenou ruku na zápěstí a řekl něco hrozného.

„Dávej si pozor na rozum.“

DEVĚT

Mia nechala rozsvíceno, a přesto se po jejím odchodu vkradla do pokoje číslo 1919 divná tma. Jake poznal, co to je: todesová temnota. Bručivá idiotská píseň a tlumené drnkání zvonků vycházely ze skříně.

Probudila se, pomyslel si a jeho zoufalství vzrostlo. Předtím spala –nebo aspoň dřímala –, ale všechno to stěhování ji probudilo. Co udělám? Stačí ji izolovat krabice a bowlingový pytel? Máme ještě něco, co by ji zabezpečilo víc? Někaké kouzlo, sigul?

Když Jake otvíral dveře skříně, Callahan zjistil, že vynakládá veškerou vůli – a ta nebyla malá –jen na to, aby neutekl. Neladné bzučení a chvilkové doprovodné cinkání mu útočilo na uši, mysl i srdce. Pořád se mu vybavovala

dostavňiková stanice a jak vykřikl, když muž v kápi otevřel krabici. Jak ta věc uvnitř byla hladkal Ležela na červeném sametu... a otáčela se. Dívala se na něho a v tom chtivém pohledu bez těla číhalo zlovolné šílenství celého vesmíru.

Neuteču. Neuteču. Jestli může zůstat ten chlapec, zůstanu taky.

Ach, ale ten chlapec byl pistolník, a v tom byl rozdíl. Byl víc než dítě ka. Byl také dítětem Rolanda z Gileadu, jeho adoptivním synem.

Copak nevidíš, jak je bledý? Bojí se stejně jako ty, křiste pane! Tak se vzchop, člověče!

Možná to bylo zvrácené, ale když si všiml, jak je Jake nesmírně bledý, uklidnil se. Když ho napadl útržek staré bláznivé písničky a začal si ji broukat, uklidnil se ještě víc.

„Dokola a dokola, okolo moruše se honí,“ zpíval šeptem, „opice honí lasičku... a opice se baví...“

Jake pootevřel skříň. Uvnitř byl malý pokojový sejf. Zkusil číslo 1919, ale nic se nestalo. Počkal, než se mechanismus sejfu zresetuje, otřel si pot z čela oběma rukama (třásl se) a pak to zkusil znovu. Tentokrát zmáčkl 1999 a sejf se otevřel.

Drnčivá píseň Černé třináctky a cinkavý kontrapunkt todesových zvonků zesílily. Ty zvuky byly jako studené prsty, které se jim prohrabovaly hlavou.

A mohla by tě poslat kamkoliv, pomyslel si Callahan. Stačí, abys povolil v ostražitosti... otevřel pytel... otevřel krabici... a potom... ach, kde by ses ocitl! Konec, zvonec!

I když věděl, že je to pravda, něco v něm chtělo tu krabici přesto otevřít. Dychtil po tom. A nebyl jediný. Jak se tak díval, Jake poklekl před sejfem jako před oltářem. Callahan natáhl paži, která mu připadala neuvěřitelně těžká, aby mu zabránil vytáhnout vak ven.

Nezáleží na tom, jestli to uděláš nebo ne, zašeptal mu v hlavě jakýsi hlas. Uspával ho, ten hlas, ten nesmírně přesvědčivý hlas. Přesto Callahan dál paži natahoval. Popadl Jakea za límec prsty, z nichž téměř vyprchal všechen cit.

„Ne,“ řekl. „Nedělej to.“ Mluvil ztěžka, sklesle, sklíčeně. Když táhl Jakea stranou, připadalo mu, že se chlapec pohybuje zpomalene, jako pod vodou. Pokoj vypadal jako osvětlený nepříjemným žlutým světlem, které někdy padne na krajinu těsně před ničivou bouří. Callahan sám padl na kolena před otevřeným sejfem (připadalo mu, že klesá vzduchem nejméně celou minutu, než se dotkl podlahy) a tam zaslechl hlas Černé třináctky, hlasitější než jindy. Nařizoval mu, aby toho chlapce zabil, podříz mu krk a nabídl kouli osvěžující doušek teplé krve. Potom Callahanovi dovolí, aby vyskočil z okna pokoje.

Celou cestu dolů na Čtyřicátou šestou ulici mě budeš chválit, ujistovala ho Černá třináctka hlasem, který byl rozumný a jasný.

„Udělej to,“ vzdychl Jake. „No jo, udělej to, stejně je to fuk.“

„Ejkl!“ vyštěkl Ochu od dveří. „Ejkl!“ Ani jeden si ho nevšímal.

Když Callahan sáhl po pytli, přistihl se, že si vzpomněl na poslední setkání s Barlowem, králem upírů – upírem prvního typu, podle Callaha–nova třídění –, který se přistěhoval do městečka Jerusaleme Lot. Najednou vzpomínal na to, jak se s Barlowem utkal v domě Marka Petriehe, kde už Markovi rodiče leželi mrtví upírovi u nohou, s lebkami rozbitými a mozky, ach, tak rozumným, rozmačkaným na kaši.

Až budeš padat, dovolím ti, abys zašeptal jméno mého krále, šeptala Černá třináctka. Karmínového krále.

Callahan sledoval, jak jeho ruce berou vak – ať už na něm dřív bylo cokoli, teď měl po straně nápis SAMÉ ZÁSAHY NA DRAHÁCH STŘEDOSVĚTA – a současně si vzpomněl, jak jeho krucifix nejdřív zazářil jakýmsi světlem z jiného světa a donutil Barlowa couvnout... a jak potom začal pohasínat.

„Otevři to!“ řekl Jake dychtivě. „Otevři to, chci ji vidět!“

Ochu už štekla neustále. Kdosi na chodbě zařval „Udělejte něco s tím psem!“, ale nikdo neuposlechl.

Callahan vytáhl z vaku bedničku z dřeva duchů – tu krabici, která strávila tolik požehnaného klidného času schovaná pod pulpitem v jeho kostele v Calla Bryn Sturgisu. Teď ji otevře. Teď si prohlédne Černou třináctku v celé její odpudivé slávě.

A pak zemře. S radostí.

DESET

Je smutné vidět, jak lidská víra selhává, řekl kdysi upír Kurt Barlow a potom vytrhl potměšilý a zbytečný křížek Donu Callahanovi z ruky. Jak to, že to dokázal? Protože – ejhle paradox, hádanka k zamyšlení – otec Callahan nedokázal ten křížek zahodit sám. Protože se mu nepodařilo přijmout kříž jako pouhý symbol mnohem větší moci, která protéká pod vesmírem jako řeka, možná pod tisícem vesmírů –

Nepotřebuju žádný symbol, pomyslel si Callahan. A ještě: Proto mě nechal Bůh naživu? Dal mi druhou šanci, abych toto zjistil?

Je to možné, pomyslel si, když položil ruce na víko krabice. Druhé šance byly jednou z Božích specialit.

„Lidi, musíte s tím psem něco udělat.“ Nabroušený hlas hotelové po–

kojské, ale zněl z velké dálky. Potom hlas řekl: „Madre de Dios, proč je tady taková tma? Co to... co je to za... ra... ra...“

Možná se snažila říct randál. Ale nikdy to nedořekla. Dokonce i Ochu začal podléhat kouzlu té bzučící, zpívající koule, protože zanechal protestů (a opustil svou pozici za dveřmi) a vběhl do pokoje. Callahan se domníval, že brumlák chce být u Jakea, až přijde konec.

Pře bojoval, aby znehybnil své vražedné ruce. Ta věc v krabici začala zpívat svou idiotskou píseň ještě hlasitěji a špičky jeho prstů se zašklubaly v odpověď. Potom se znovu uklidnily. Aspoň malé vítězství jsem získal, pomyslel si Callahan.

„Pusťte mě, já to udělám.“ To byl hlas pokojské, zmámený a horlivý. „Chci se podívat. Dios! Chci si to podržeti“

Jakeovi se zdálo, že jeho paže váží tunu, ale přinutil je, aby se zvedly a chytily pokojskou, Hispánku středního věku, která určitě nevážila víc než padesát kilo.

Se stejným úsilím, s jakým před chvílí zastavil vlastní ruce, se nyní Callahan pokoušel modlit.

Bože, buď vůle Tvá, ne má. Nejsem hrnčír, jsem hrnčírská hlína. Jestli nemůžu udělat nic jiného, pomoz mi vzít ji do rukou a vyskočit z okna a zničit jednou pro vždy tu bohy zatracenou věc. Ale pokud bude vůle Tvá a pomůžeš mi ji místo toho ztišit – znovu ji uspat –, pak mi sešli Svou silu. A pomoz mi, abych si vzpomněl...

Jake byl možná omámený Černou třináctkou, ale svou schopnost nahlížet do cizí mysli neztratil. Vytrhl nyní zbytek myšlenky přeco i z mysli a vyslovil ho nahlas, jen vyměnil slovo, které použil Callahan, za slovo, které je naučil Roland.

„Nepotřebuji žádný sigul,“ pronesl Jake. „Nejsem hrnčír, ale hrnčírská hlína, a nepotřebuji žádný sigul!“

„Bože,“ řekl Callahan. To slovo bylo těžké jako kámen, ale jakmile mu vyšlo z úst, zbytek šel snadněji. „Bože, jestli tam stále jsi, jestli mě stále slyšíš, tady je Callahan. Prosím, utiš tady tu věc, Pane. Prosím, sešli na ni znovu spánek. Žádám tě o to ve jménu Ježíše.“

„Ve jménu Bílé,“ přidal se Jake.

„Ílé“ vyštěkl Ochu.

„Amen,“ řekla pokojská obluzeně a zmateně.

Na okamžik ta ohlupující drnčivá píseň zaznívající z krabice zesílila

ještě o stupeň a Callahan pochopil, že je to beznadějně, že ani Bůh Všemohoucí nemůže čelit Černé třináctce.

Potom ztichla.

„Bud’ Bohu díky,“ zašeptal a uvědomil si, že má celé tělo promáčené potem.

Jakeovi vyhrkly slzy, zvedl Ocha. Pokojská se také rozplakala, ale ta neměla nikoho, kdo by ji utišil. Když p?re Callahan navlékal tkaninu (podivně těžkou) bowlingového vaku znovu na krabici z dřeva duchů, Jake se k ní otočil a řekl: „Potřebujete si zdřímnout, sai.“

Nic jiného ho nenapadlo, ale zabralo to. Pokojská se otočila a přešla k posteli. Vlezla si na ni, přitáhla si sukni přes kolena a zdálo se, že upadla do bezvědomí.

„Zůstane v klidu?“ zeptal se Jake Callahana potichu. „Protože... p?re... tohle bylo nebezpečně těsné.“

Snad, ale Callahanovi připadalo, že jeho mysl je náhle volná – volnější než po celá léta. Nebo možná bylo volné jeho srdce. Každopádně mu myšlenky připadaly velmi jasné, když ukládal bowlingový vak na pytle do čistírny poskládané na seřfu.

Vzpomněl si najeden rozhovor v uličce za Domovem. Stáli tam s Fran–kiem Chasem a Magruderem, měli kuřáckou pauzu. Hovor se stočil na to, jak chránit cennosti v New Yorku, zvláště když musíte na nějakou dobu odjet, a Magruder řekl, že nejbezpečnější úschovna v New Yorku... ta absolutně nejbezpečnější úschovna...

„Jakeu, v tom seřfu je taky kabela s talíři.“

„Orizami?“

„Ano. Vezmi je.“ Callahan zatím přešel k pokojské na posteli a zalovil v levé kapse na sukni její uniformy. Vytáhl spoustu plastových magnetických karet, několik normálních klíčů a pytlík mátových bonbónů značky, o které nikdy neslyšel – Altoids.

Obrátil ji. Jako by obracel mrtvolu.

„Co to děláš?“ zašeptal Jake. Položil Ocha na zem, aby si mohl přetáhnout rákosovou kabelu lemovanou hedvábím přes rameno. Byla těžká, ale ta tíha ho uklidňovala.

„Okrádám ji, co jiného?“ odsekl p?re vztekle. „Otec Callahan Svaté církve římskokatolické okrádá pokojskou. Aspoň to udělá, pokud má – aha!“

V druhé kapse měla roličku bankovek, kterou hledal. Zrovna měla ne–

vděčnou službu, když ji vyrušilo Ochovo štekání. Ta služba obnášela splachování záchodu, stahování závěsů, stlání postelí a rozdávání „polštářových bonbónů“, jak říkají pokojské. Hosté někdy za tu službu platili. Tato pokojská měla u sebe dvě desetidolarovky, tři pětidolarovky a čtyři dolarovky.

„Splatím ti to, jestli se naše cesty zkrří,“ omlouval se Callahan bezvládně pokojské. „Jestli ne, tak to považuj za službu Bohu.“

„fiíléé,“ zamumlala pokojská hlasem člověka, který mluví ze spaní.

Callahan a Jake se po sobě podívali.

JEDENÁCT

Cestou dolů ve výtahu Callahan držel pytel s Černou třináctkou a Jake nesl kabelu s orizami. Také peníze. Teď měli celkem čtyřicet osm dolarů. „Bude to stačit?“ To byla jeho jediná otázka, když si vyslechl přeco i plán, jak se zbavit koule, plán, který bude vyžadovat ještě jednu zastávku.

„Nevím a nezajímá mě to,“ odpověděl Callahan. Mluvili potichu jako spiklenci, i když ve výtahu kromě nich nikdo nebyl. „Když dokážu okrást spící pokojskou, podfouknout taxikáře by měla být malina.“

„Jo.“ Jake myslel na to, že Roland při své cestě k Věži udělal mnohem víc, než že okradl několik nevinných lidí; taky jich spoustu zabil. „Ať už to máme za sebou, a pak půjdeme hledat Jižanské prasátko.“

„Nemusíš si dělat takové starosti,“ uklidňoval ho Callahan. „Jestli Věž spadne, dozvíš se to mezi prvními.“

Jake se na něho zahleděl. Po nějaké chvilce se Callahan pousmál. Nemohl si pomoci.

„To není moc legrační, sai,“ pokáral ho Jake, a potom vyšli do tmy toho časného letního večera v roce 1999.

DVANÁCT

Bylo tři čtvrtě na devět a když dorazili na první ze dvou plánovaných zastávek, nad Hudsonem bylo stále ještě trochu světla. Taxametr hlásil devět dolarů a padesát centů. Callahan dal taxikáři jednu desetidolarovku od pokojské.

„Páni, aby vás neubýlo,“ zahučel řidič silným jamajským přízvukem. „Hrozně se bojím, abyste nezůstali na suchu.“

„Máš štěstí, žeš vůbec něco dostal, synku,“ poučil ho Callahan laskavě. „Na návštěvu New Yorku jsme dostali malý

kapesný.“

„Ta moje mi taky dává kapesný,“ odsekl taxikář a odjel.

Jake se zatím díval vzhůru. „Teda,“ řekl potichu. „Asi už jsem zapomněl, jak je to všechno velké.“

Callahan sledoval jeho pohled a pak řekl: „Tak se do toho pustíme.“ A když spěchali dovnitř, dodal: „Nějaké zprávy od Susannah? Ozývá se?“

„Muž s kytarou,“ řekl Jake. „Zpívá... nevím co. Ale měl bych vědět. Došlo k další zvláštní náhodě, vůbec to nebyla náhoda, stejně jako když se ten majitel knihkupectví jmenoval Věž nebo ten Balazarův podnik se jmenoval Šikmá věž. Zpíval jednu písničku... měl bych ji znát.“

„Ještě něco?“

Jake zavrtěl hlavou. „To bylo to poslední, co jsem od ní zachytil, a zrovna ve chvíli, kdy jsme nastoupili před hotelem do taxíku. Myslím, že odjela do Jižanského prasátka a teď je mimo dosah.“ Pousmál se té nezamýšlené slovní hříčce.

Callahan zamířil k plánu budovy uprostřed rozlehlé haly. „Drž Ocha u sebe.“

„Neboj se.“

Callahanovi netrvalo dlouho, než našel, co hledal.

TŘINÁCT

Na nápisu stálo:

DLOUHODOBÁ ÚSCHOVA

I O—36 MĚSÍCŮ POUŽIJTE ŽETONY VEZMĚTE SI KLÍČ

SPRÁVA NEPŘIJÍMÁ ŽÁDNOU ODPOVĚDNOST ZA ZTRACENÝ MAJETEK!

Pod nápisem byl v rámečku seznam pravidel a předpisů, které si oba pečlivě přečetli. Pod nohama jim zarachotilo metro. Callahan, který nebyl v New Yorku skoro dvacet let, netušil, co by to mohlo být za vlak, kam asi jede, ani jak hluboko v útrobách města se projíždí. Už předtím sjeli o dvě patra níž výtahem, nejdřív k obchodům a potom sem. Stanice metra se ale nacházela ještě hlouběji.

Jake si přehodil kabelu s orizami na druhé rameno a ukázal na poslední řádek zarámovaného nápisu. „Dostali bychom slevu, kdybychom byli místní nájemníci,“ upozornil.

„Levu!“ vykřikl Ochu přísně.

„Tak, chlapče,“ souhlasil Callahan, „a kdyby přání byla koňmi, žebráci by rajtovali. Žádnou slevu nepotřebujeme.“

Nepotřebovali. Když prošli detektorem kovů (s orizami nebyl žádný problém) a kolem najatého policisty dřímajícího u stolu, přišel Jake na to, že na jejich vak s DRAHAMI STŘEDOSVĚTA a krabicí uvnitř postačí jedna z nejmenších skříněk – úplně vlevo v dlouhé místnosti. Nájem schránky na maximální dobu stál dvacet sedm dolarů. Pře Callahan pečlivě ládoval bankovky do různých zdířek automatu na žetony a čekal, kdy stroj selže: ze všech zázraků a hrůz, jichž byl při své krátké návštěvě města svědkem (přičemž k hrůzám počítal i to, že padesátník dýška připadal taxikáři málo), s tímto se z mnoha důvodů smířoval nejhůř. Prodejní automat, který přijímá papírovou měnu? Kolik sofistikované technologie se muselo skrývat za tím strojem s nevýrazně hnědým nátěrem a nápisem, který uživatelům prikazoval VKLÁDEJTE BANKOVKY LÍCEM VZHŮRU! Obrázek znázorňující tento příkaz ukazoval George Washingtona s týlem otočeným doleva, ale bankovky, které Callahan strkal do stroje, nepůsobily žádný problém, i když hlava ukazovala jinam. Hlavně když byl líc nahoře. Callahanovi se skoro ulevilo, když stroj přece jen selhal, a to když odmítl přijmout starou a pomačkanou dolarovku. Poměrně nové pětidolarovky však spolykal bez námitek a do mísky dole vsypal hromádku žetonů. Callahan posbíral žetony v hodnotě dvaceti sedmi dolarů a zamířil k Ja-keovi, který na něho čekal, ale pak se znovu otočil, protože ho cosi zaujalo. Podíval se na bok úžasnýho (aspoň jemu připadal úžasný) prodejního automatu na bankovky. Dole, na řádce malých štítků, byla informace, kterou hledal. Stroj měl označení Měna–Mak–R 2000, vyroben v Clevelan–du v Ohio, ale podílela se na něm spousta společností: General Electric,

DeWalt Electronics, Showrie Electric, Panasonic a úplně dole, nejmenším písmem, ale nepopíratelně se skvěla North Central Positronics.

Had v zahradě, pomyslel si Callahan. Ten Stephen King, který mě prý vymyslel, může existovat jenom v jednom světě, ale o co se vsadíte, že North Central Positronics existuje ve všech? Jasně, protože je to vercajk Karmínového krále, stejně jako je jeho vercajk Sombra, a on chce jenom to, co chtěl každý mocí posedlý despota v dějinách: být všude, vlastnit všechno a v podstatě ovládat vesmír.

„Nebo ho přivést do temnoty,“ zamumlal.

„P?re!“ zavolal Jake netrpělivě. „P?re!“

„Už jdu,“ řekl a pospíchal za Jakem s rukama plnými lesklých zlatých žetonů.

ČTRNÁCT

Klíč šel vyndat ze schránky 883, už když Jake vhodil devět žetonů, ale on ládoval dál, dokud nezmizelo všech dvacet sedm. V té chvíli malé skleněné okénko pod číslem schránky zčervenalo.

„Jsme na maximu,“ řekl Jake spokojeně. Pořád mluvili potichu, jako by se báli, že někoho probudí, a v této dlouhé, sklepní místnosti bylo opravdu ticho. Jake si říkal, že kolem osmé ráno a v pět odpoledne v pracovních dnech tu bude pořádný blázeň, lidé proudí na metro a z metra a někteří z nich si ukládají věci do krátkodobých úschovných schránek. Teď zde byl slyšet jen vzdálený hovor, doléhající výtahovou šachtou z několika obchodů, které měly v pasáži otevřeno, a rachot dalšího příjezdějícího vlaku.

Callahan vsunul bowlingový vak do úzkého otvoru. Zastrčil ho tak daleko, jak to šlo, a Jake zatím nervózně přihlížel. Potom schránku zavřel a Jake otočil klíčem. „Hotovo,“ řekl Jake a strčil klíč do kapsy. Pak se úzkostlivě zeptal: „Bude spát?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Callahan. „Stejně jako u mě v kostele. Jestli se zboří další Paprsek, tak se možná probudí a něco provede, ale jestli povolí další Paprsek...“

„Jestli povolí další Paprsek, na nějaké menší lotrovině už nesejde,“ dokončil Jake.

Callahan přikývl. „Jedině že... no, víš, kam jdeme. A víš, co tam asi najdeme.“

Upíry. Ničemné muže. Možná i jiné sluhy Karmínového krále. Možná Waltera, muže v černé kápi, který občas měnil podobu a říkal si Randall Flag. Možná dokonce samotného Karmínového krále.

Ano, Jake to věděl.

„Jestli můžeš nahlízet do jiných myslí,“ pokračoval Callahan, „musíme předpokládat, že někteří z nich to umějí taky. Je možné, že nám z hlavy dokážou vydolovat, kam jsme ji schovali – a číslo schránky. Půjdeme tam a pokusíme se Susannah zachránit, ale musíme si přiznat, že možnost neúspěchu je poměrně vysoká. Já jsem v životě nevystřelil z pistole – a ty nejsi – odpusť, Jakeu, ale ty nejsi zrovna veterán ostřílený v mnoha bitvách.“

„Pár zářezů na pažbě už mám,“ řekl Jake. Vzpomněl si na chvíli s Gasherem. A samozřejmě na Vlky.

„Tohle bude asi jiné,“ namítl Callahan. „Jenom říkám, že by mohlo být pro nás zlé, kdyby nás dostali živé. Jestli tak dlouho vydržíme. Rozumíš?“

„Neboj se,“ řekl Jake chladně a konejšivě. „S tím si nedělej starosti, p?re. Nedojde na to.“

PATNÁCT

Pak byli zase venku a sháněli další taxík. Jake počítal, že díky dyškům od pokojské jim zbývá dost peněz, aby se dostali do Jižanského prasátka. A měl pocit, že jakmile do Prasátka vejdou, peníze – a vlastně všechno ostatní – už nebudou potřebovat.

„Tamhle je jeden.“ Callahan zamával. Jake se zatím ohlédl po budově, z níž se právě vynořili.

„Určitě tam bude v bezpečí?“ ptal se Callahana, když taxík zajížděl k chodníku a přitom bezohledně houkal na jakéhosi loudu, který se ocitl mezi ním a jeho kunčofty.

„Můj starý přítel sai Magruder tvrdil, že je to nejbezpečnější skladiště v Manhattanu,“ řekl Callahan. „Padesátkrát bezpečnější než mincové schránky na Penn Station nebo Grand Central, tak to říkal... a samozřejmě tady máš navíc možnost dlouhodobé úschovy. V New Yorku jsou určitě i jiné sklady, ale než tam otevřou, budeme pryč – tak či onak.“

Taxík zastavil. Callahan podržel Jakeovi dveře a Ochu nenápadně vskočil dovnitř hned za ním. Callahan věnoval dvojici věží Světového obchodního centra poslední pohled a pak také nasedl.

„Měla by tam vydržet od června dva tisíce dva, pokud se někdo ne–vloupá dovnitř a neukradne ji.“

„Nebo jestli se na ni ten dům nezřítí,“ doplnil Jake.

Callahan se zasmál, i když Jake nevypadal, že žertuje. „To se nikdy nestane. A kdyby ano... no, jedna skleněná koule pod sto deseti patry betonu a oceli? I když je to skleněná koule plná spícího kouzla? To by asi byl dobrý způsob, jak tu mrchu zprovodit ze světa.“

ŠESTNÁCT

Jake požádal taxikáře, aby je vysadil na rohu Lexingtonské a Padesáté deváté, jen tak pro jistotu, a když se podíval na Callahana, jestli neprotestuje, dal taxikářskému sai všechny peníze kromě dvou dolarů.

Na rohu Lexingtonské a Šedesáté Jake ukázal na spoustu cigaretových špačků rozmačkaných na chodníku. „Tady stál,“ řekl. „Muž, co hrál na kytaru.“

Shýbl se, zvedl jeden nedopalek a podržel ho chvíli na dlani. Potom přikývl, vesele se usmál a pošoupl si ucho kabely na rameni. Orizy v kabele slabě zacinkaly. Jake je na zadním sedadle taxíku spočítal a nijak ho nepřekvapilo, že jich je přesně devatenáct.

„Není divu, že se zastavila,“ řekl Jake, odhodil nedopalek a otřel si ruku o košili. A najednou zazpíval, potichu, ale dokonale melodicky: „Jsem muž... věčně smutný... zažíval jsem trable... každický den... musím jet dál... Severní trati... možná nasednu... hned na příští vlak.“

Callahan, beztak rozčilený, cítil, jak se mu nervy napínají ještě silněji. Samozřejmě tu písničku poznal. Jenomže když ji tehdy večer v Pavilonu zpívala Susannah – stejný večer, kdy Roland získal srdce Cally tím, že zatančil nejdivočejší hopalu, jakou kdy spousta místních viděla – nahrazovala slovo „muž“ „dívkou“.

„Dala mu peníze,“ pokračoval Jake zasněně. „A řekla...“ Zůstal stát s hlavou sklopenou, kousal si ret a usilovně přemýšlel. Ochu k němu napjatě vzhlížel. Ani Callahan ho nerušil. Zaplavilo ho poznání: on a Jake

v Jižanském prasátku zemřou. Nedají svou kůži lacino, ale zemřou tam.

A pomyslel si, že zemřít bude docela správné. Rolandovi zlomí srdce, jestli toho chlapce ztratí... ale půjde dál. Dokud bude Temná věž stát, Roland půjde dál.

Jake zvedl hlavu. „Řekla, vzpomeň si na ten boj.“

„Susannah to řekla.“

„Ano. Předstoupila. Mia ji nechala. A ta písnička Miu dojala. Plakala.“

„Říkáš pravdu?“

„Pravdu. Miu, dceru nikoho, matku jednoho. A když Mia polevila v pozornosti... pro slzy neviděla...“

Jake se rozhlédl. Ochu se rozhlédl s ním, ne že by něco hledal, jen napodoboval svého milovaného Ejka. Callahan si vzpomněl na památný večer v Pavilonu. Na světla. Jak se Ochu postavil na zadní a poklonil se folken. Na Susannah, jak zpívala. Světla. Tanec, Roland tancoval hopalu ve světlech, těch barevných světlech. Roland tancoval v bílém světle. Vždycky Roland; a nakonec, když ostatní padli, jeden po druhém povraž–děni v krvavých soubojích, zůstane Roland.

S tím můžu žít, pomyslel si Callahan. I umřít.

„Něco nám tu nechala, ale je to pryč!“ řekl Jake sklesle, skoro plačky. „Někdo to musel sebrat... nebo si možná ten kytarista všiml, že to upustila, a vzal si to... zasraný město! Každý všechno ukradne! Doprdel!“

„Nech to plavat.“

Jake otočil bledou, unavenou, vystrašenou tvář ke Callahanovi. „Něco tu pro nás nechala a my to potřebujeme! Copak nechápeš, jak malé máme šance?“

„Ano. Jestli chceš vycouvat, Jakeu, teď je vhodná chvíle.“

Chlapec rozhodně a bez nejmenšího zaváhání zavrtěl hlavou a Callahan byl na něj nesmírně hrdý. „Půjďme, p?re,“ řekl Jake.

SEDMNÁCT

Na rohu Lexingtonské a Šedesáté první se znovu zastavili. Jake ukázal na druhou stranu ulice. Callahan uviděl zelenou markýzu a přikývl. Bylo na ní nakresleno sele, které se radostně smálo, přestože ho zrovna do křupavá opékali. Nahore bylo napsáno JIŽANSKÉ PRASÁTKO. Před podnikem

parkovalo v řadě pět dlouhých černých limuzín, jejich obrysová světla byla ve tmě mírně rozmazaná. Callahan si teprve teď uvědomil, že ulicí se plíží mlha.

„Tak,“ řekl Jake a podal mu ruger. Prohrabal se kapsami a vytáhl dvě plné hrsti nábojů. Matně zasvítily v útočném oranžovém světle pouličních lamp. „Dej si je všechny do náprsní kapsy, p?re. Tak se k nim člověk lip dostane, jasné?“

Callahan přikývl.

„Už jsi někdy střílel?“

„Ne,“ přiznal Callahan. „Už jsi někdy házel těmi talíři?“

Jake se usmál od ucha k uchu. „S Bennym Slightmanem jsme si odnesli k řece pár cvičných talířů a jednou večer si dali zápas. Moc mu to nešlo, ale...“

„Nech mě hádat. Tobě ano.“

Jake pokrčil rameny, pak přikývl. Nedokázal vyjádřit slovy, jak příjemné mu byly talíře na dotek, jak prudce pocítil, že to je ono. Ale možná to bylo přirozené. Susannah se také naučila házet orizami rychle a přirozeně. To p?re Callahan viděl sám.

„Dobře, tak jaký máme plán?“ zeptal se Callahan. Teď, když se rozhodl dojít až na konec cesty, víc než ochotně přenechal vedení chlapci. Nakonec, pistolník byl Jake.

Chlapec zavrtěl hlavou. „Žádný nemáme, aspoň ne pořádný. Půjdu dovnitř první. Ty hned za mnou. Jakmile projdeme dveřmi, rozdělíme se. Rozestup tři metry, udržovat ho neustále, p?re – rozumíš? Takže ať jich je tam kolik chce nebo ať jsou blízko, jak chtějí, nikdo nás nebude moct dostat oba najednou.“

To byla Rolandova škola a Callahan ji uznával. Přikývl.

„Dokážu ji sledovat myšlenkami a Ochu ji dokáže sledovat čichem,“ pokračoval Jake. „Drž se nás. Střílej po všem, co si to zaslouží, a neváhej, rozumíš?“

„Tak.“

„Jestli zabiješ někoho, kdo bude mít nějakou užitečnou zbraň, vezmi si ji. Tedy jestli ji dokážeš sebrat v běhu. Musíme být pořád v pohybu. Nesmíme je nechat vydechnout. Musíme být nelitostní. Umíš ječet?“

Callahan se nad tím zamyslel a potom přikývl.

„Křič na ně,“ řekl Jake. „Já budu taky řvát. A nezastavím se ani na chvíli. Možná budu utíkat, ale spíš to bude hodně rázná chůze. Postarej se, abych pokaždé, když se podívám napravo, uviděl z boku tvoji tvář.“

„Uvidíš ji,“ ujistil ho Callahan a pomyslel si: Aspoň dokud mě někdo nesejme. „Až ji odtamtud vyvedeme, Jakeu, bude ze mě pistolník?“

Jake se zazubil jako vlk, všechny starosti a strachy nechal za sebou. „Khef, ka a ka-tet,“ řekl. „Koukni, máme zelenou. Přejdeme.“

OSMNÁCT

Na řidičově sedadle první limuzíny nikdo neseděl. Za volantem druhé seděl chlapík v čepici a uniformě, ale p?re Callahanovi se zdálo, že tento sai spí. Další muž v čepici a uniformě se opíral o bok limuzíny blíž k chodníku. Uhlík cigarety opisoval líný oblouk od boku k ústům a zase zpátky. Podíval se jejich směrem, ale bez valného zájmu. Co tam bylo k vidění? Muž v letech, chlapec v pubertě a cupitající pes. Nic moc.

Když došli na druhou stranu Šedesáté první ulice, Callahan uviděl na chromovém stojanu před restaurací nápis:

ZAVŘENO SOUKROMÁ AKCE

Jak přesně by se nazývala dnešní akce u Jižanského prasátka? uvažoval Callahan. Večírek pro miminko? Oslava narozenin?

„A co Ochu?“ zeptal se Jakea potichu.

„Ochu zůstane u mě.“

Jenom čtyři slova, ale stačila Callahana přesvědčit, že Jake ví totéž co on: dnes večer zemřou. Callahan nevěděl, jestli skončí obdaření slávou, ale každopádně skončí, a to všichni tři. Už jenom jedna zatáčka, a čekala je mýlina na konci stezky. Vstoupí na ni všichni společně. A i když se mu nechtělo zemřít, dokud má plíce pořád čisté a oči stále vidí, Callahan chápal, že všechno by mohlo být mnohem horší. Černou třináctku strčili do temné díry, kde bude spát, a jestli Roland skutečně zůstane na nohou, až tady ten mejdan skončí, ať už vyhraji nebo ne, tak ji najde a zničí způsobem, který uzná za vhodný. Ale zatím –

„Jakeu, poslouvej mě vteřinku. Je to důležité.“

Jake přikývl, ale vypadal netrpělivě.

„Chápeš, že jsi v nebezpečí smrti, a žádáš o odpuštění svých hříchů?“

Chlapec vyrozuměl, že se mu dostává posledního pomazání. „Ano.“

„Lituješ upřímně těch hříchů?“

„Ano.“

„A kaješ se?“

„Ano, p?re.“

Callahan před ním udělal znamení kříže. In nomine patris, et filii, et spiritus...

Ochu vyštěkl, jenom jednou, ale vzrušeně. A taky trochu tlumeně, protože našel něco ve strouze a podával to čumákem Jakeovi. Chlapec se sehnul a vzal si to.

„Co?“ zeptal se Callahan. „Co je to?“

„Právě tohle nám tu nechala,“ oznámil Jake. Vypadal, že se mu nesmírně ulevilo, skoro jako by měl zase naději. „To tady upustila, když se Mia rozplývala nad tou písničkou a brečela. Pane jo – možná máme šanci, p?re. Možná přece jenom máme šanci.“

Strčil předmět p?reovi do ruky. Callahana zaskočilo, jak je těžký, a pak zůstal skoro bez dechu nad tou krásou. Také mu začínala svítat naděje. Bylo to nejspíš hloupé, ale nemohl si pomoci.

Pozvedl vyřezávanou želvu k obličejí a přejel bříškem ukazováku přes škrábanec ve tvaru otazníku na krunýři. Podíval se jí do moudrých a klidných očí. „Je tak líbezná,“ vydechl. „To je želva Maturin? Je, vid?“

„Nevím,“ řekl Jake. „Asi. Ona jí říká skóldpadda a možná nám pomůže, ale nemůže zabít ohaře, kteří tam na nás čekají.“ Kývl směrem k Jižanskému prasátku. „To můžeme jenom my, p?re. Souhlasíš?“

„No jistě,“ odpověděl Callahan klidně. Vložil želvu, skóldpadda, do náprsní kapsy. „Budu střílet, dokud mi nedojdou náboje, nebo dokud nepadnu. Jestli mi dojdou náboje dřív, než mě zabijí, budu je mlátit pažbou.“

„Dobře. Takže teď dáme poslední pomazání jim.“

Prošli kolem nápisu ZAVRENO na chromovaném podstavci. Ochu cupal mezi nimi, hlavu zvednutou a na čumáku zubatý úsměv. Vystoupili po třech schodech k dvojítm dveřím, ani nezaváhali. Nahoře Jake sáhl do kapsy a vytáhl dva talíře. Klepl jimi o sebe, přikývl, když uslyšel tupé zazvonění, a potom řekl: „A teď se podíváme na tebe.“

Callahan zvedl ruger a podržel si ho hlavní u tváře jako duelant. Potom si sáhl na náprsní kapsu, která se nadouvala náboji, div nepraskla.

Jake spokojeně přikývl. „Jakmile budeme uvnitř, budeme se držet u sebe. Pořád u sebe, Ochu mezi námi. Na tři. A až začneme, nezastavíme se, dokud nebudeme mrtví.“

„Nezastavíme se.“

„Správně. Připraven?“

„Ano. Bůh tě miluje, chlapče.“

„A tebe taky, p?re. Jedna... dvě... tři.“ Jake otevřel dveře a společně vešli do kalného světla a sladké pronikavé vůně vepřové pečené.

STAVE: Hopala–hop–smetí

Je čas života a čas smrti.

Zády opřen o zeď poslední

musíš se dívat, jak kulky letí.

ODPOVĚĎ: Hopala–hop–smetí! Ať jen kulky letí!

Chlapi, nebuďte kvůli mně smutní, až přijde můj čas smrti.

13. strofa

„Buď zdráva, Mio, buď zdráva, matko“

JEDNA

Možná za to mohlo ka, že autobus zůstal třet zrovna před Miiným taxíkem, když přijela, nebo to třeba byla obyčejná náhoda. Taková otázka určitě patří k těm, které provokují nejpokornější pouliční kazatele (volejte aleluja) stejně jako nejváženější teologické filosofy (volejte sokratovské amen). Někomu by mohla taková otázka připadat skoro pošetilá: avšak za takovými otázkami se rýsují další stíny, které jsou všechno jiné, jenom ne pošetilé.

Jeden městský autobus, poloprázdný.

Ale kdyby nestál na rohu Lexingtonské a Šedesáté první, Mia by si možná vůbec nevšimla muže, který hrál na kytaru. A kdyby se nezastavila, aby si toho muže hrajícího na kytaru poslechla, kdo ví, co všechno z toho, co pak následovalo, by bylo jinak?

DVĚ

„Týýý blááho, koukni na todZe!“ zahulákal taxikář a zoufale máchl rukou k čelnímu sklu. Na rohu Lexingtonské a Šedesáté první parkoval autobus, motor mu rachotil a zadní světla blikala v rytmu, který Mie připomínal volání o pomoc. Řidič autobusu stál u zadního kola a díval se na temné naftové mračno, které proudilo vzadu z výfuku.

„Paní,“ řekl taxikář, „vadilo by vám, kdybyste si vystoupila už na Šedesátý? Stačilo by to?“

Stačilo? zeptala se Mia. Co mám říct?

Jasně, odpověděla Susannah nepřítomně. Šedesátá stačí.

Miina otázka ji přivolala zpět z jejího Doganu, kde se pokoušela spojit s Eddiem. Nepodařilo se jí to a zděsila se nad tím, jak to tam vypadá. Praskliny v podlaze už byly hodně hluboké a jeden ze stropních panelů

spadl a strhl zářivky a dlouhé chuchvalce elektrického vedení. Několik přístrojových desek ztemnělo. Z jiných proudily proužky dýmu. Ručička na ukazateli SUSANNAH–MIO se už nadobro ocitla v červené. Podlaha pod nohama se chvěla a stroje řvaly. A říkat, že nic z toho není opravdové, že je to jenom vizualizační technika, to bylo dost mimo, že? Vypnula velmi mocný proces a její tělo za to platilo. Hlas Doganu ji varoval, že si počíná nebezpečně, že matku Přírodu není radno podvádět (slovy televizní reklamy). Susannah nevěděla, které její žlázy a orgány dostávají na frak nejvíc, ale věděla, že jsou její. Ne Miiny. Byl čas zarazit to šilenství dřív, než se vymkne kontrole.

Ale nejdřív se pokusila spojit s Eddiem, pořád dokola křičela jeho jméno do mikrofonu se štítkem NORTH CENTRÁL POSITRONICS. Nic. Ječela také Rolandovo jméno, ale ani to nepřineslo výsledek. Kdyby byli mrtví, poznala by to. Tím

si byla jista. Ale že se s nimi nedokázala spojit vůbec... co to znamenalo?

Znamená to, že se na tebe zase vysrali, prdelkové, zachechtala se Detta. To máš z toho, že se zaplítáš s bňejma hajzlama.

Můžu tady vystoupit? ptala se Mia stydlivě jako dívka, která si vyšla poprvé na taneček. Opravdu?

Susannah by se nejradši plácla do čela, kdyby jí nějaké patřilo. Bože, když se něco týkalo jejího děcka, byla ta mrcha tak strašně bojácná!

Ano, klidně. Je to jenom jeden blok a tohle je avenue, takže jsou tu bloky krátké.

Ten řidič... kolik bych měla dát řidiči?

Dej mu desetidolarovku a drobné ať si nechá. Hele, podrž mi to –

Susannah vycítila Miinu nevoli a zareagovala zlostně a unaveně. A taky škodolibě.

Poslouchej mě, zlato, já si nad tebou myju ruce. Jasný? Dej mu, kolik chceš.

Ne, ne, nic se nestalo. Jak pokorná. Vylekaná. Důvěřuju ti, Susannah. A zvedla zbývající bankovky od Matse a rozložila je před očima jako karty.

Susannah už málem odmítla, ale k čemu by to bylo? Předstoupila, chopila se hnědých rukou, které držely peníze, vybrala desetidolarovku a podala ji řidiči. „Drobné si nechť,“ řekla.

„Díky, paní!“

Susannah otevřela dveře blíž k chodníku. Když to udělala, promluvil

hlas jakéhosi robota a polekal ji – obě je polekal. Mluvila jakási Whoopi Goldbergová a připomínala jí, aby si nezapomněla zavazadla. Pokud šlo o Susannah–Miu, otázka zavazadel byla nicotná. Důležité zavazadlo měly jenom jedno a toho se Mia brzy zbaví.

Susannah zaslechla, že někdo hraje na kytaru. Zároveň ucítila, jak začíná ztrácet vládu nad rukou zastrkávající peníze zpátky do kapsy a nad nohou, kterou vystrčila z taxi. Mia se znovu sápla k velení, když za ni Susannah vyřešila další z řady drobných newyorských dilemat. Susannah se začala tomu uzurpátorství bránit

(moje tělo, krcinál, moje, aspoň od pasu nahoru, a do toho se počítá hlava včetně mozku)

O ale pak toho nechala. K čemu by to bylo? Mia byla silnější. Susannah netušila, jak je to možné, ale věděla, že je to tak.

V té chvíli padl na Susannah Deanovou jakýsi podivný fatalismus bušidó. Byl to takový klid, jaký padá na řidiče aut, která se bezmocně smýkají k mostním svodidlům, na piloty letadel, která se řítí v posledním střemhlavém letu s nefungujícími motory... a na pistolníky, zahnané do rohu bez možnosti úniku. Později možná bude bojovat, pokud boj bude čestný nebo užitečný. Bude bojovat, aby zachránila sebe nebo dítě, ale ne Miu – tak se rozhodla. V očích Susannah ztratila Mia jakoukoli šanci na záchranu, kterou si možná kdysi zasloužila.

Prozatím nebylo co dělat, snad jen otočit pákou SÍLA STAŽÍ zpátky na desítku. Pomyslela si, že aspoň tohle záleží na ní.

Ale před tím... ta hudba. Ta kytara. Tu písničku znala, a znala ji dobře. Zpívala ji po svém pro folken tehdy večer, když přijeli do Calla Bryn Sturgisu.

Po tom všem, čím prošla od svého prvního setkání s Rolandem, jí vůbec nepřipadalo jako náhoda, že slyší písničku „Věčně smutný muž“ zrovna tady na rohu v New Yorku. A navíc to byla krásná píseň. Možná vrchol všech folkových písní, které v mladším věku tolik milovala. Byly to písně, které ji pomalu, krok za krokem, dovedly k tomu, že se z ní stala aktivista – ka, a nakonec ji dovedly až do městečka Oxford v Mississippi. Ty doby byly pryč – cítila se o tolik starší, než tehdy –, ale prostý smutek této písně na ni stále působil. Jižanské prasátko nebylo ani blok odtud. Jakmile Mia projde dvěma toho podniku, Susannah se ocitne v zemi Karminového krále. V tomto ohledu si nedělala žádné iluze. Nečekala, že se odtamtud

vrátí, ani nečekala, že ještě někdy uvidí své přátele nebo milovaného muže, a nejspíš bude muset umřít za jakouto, který bude Mia vyluzovat z ukradeného těla... ale nic z toho jí nezabránilo, aby si tu písničku teď užila. Byla to její pohřební píseň? Jestli ano, dobrá.

Susannah, dcera Danova, počítala, že to mohlo být mnohem horší.

TŘI

Pouliční zpěvák se utábořil před kavárnou Melasa. Před sebe si položil otevřený futrál na kytaru, jehož útroby vyložené fialovým sametem (přesně stejného odstínu jako kobereček v ložnici sai Kinga Bridgtonského, volejte amen) byly poházeny mincemi a bankovkami, aby každý, i ten nejnatvrdlejší kolemjdoucí pochopil, co má dělat. Sám seděl na důkladné dřevěné bedničce, která vypadala úplně jako ta, z níž kázal reverend Harrigan.

Leccos naznačovalo, že pro dnešek bude končit. Už měl na sobě sako s nášivkou newyorských Yankees na rukávu a čepici s nápisem JOHN LEIMIMOIM ŽIJE nad štítkem. Před sebou měl určité nějakou ceduli, ale ta už ležela v kytarovém pouzdře lícem dolů. Ne že by Mia poznala, co je na ní napsáno, ona ne.

Podíval se na ni, usmál se a přestal brnkat. Zvedla jednu ze zbývajících bankovek a řekla: „Dám ti ji, jestli zahraješ tu písničku znovu. A tentokrát celou.“

Mladý muž vypadal tak na dvacet, a i když na něm nebylo nic moc hezkého, s tou jeho bledou, podžabrou pleť, zlatým kroužkem v nosní dírci a cigaretou třící z koutku úst, měl podnikavého ducha. Oči se mu rozšířily, když poznal, komu patří tvář na bankovce, kterou mu ta žena podává. „Paní, za padesát babek bych vám přehrál všechny písničky od Ralpa Stanleje, co jich znám... a že jich znám dost.“

„Ta jedna nám bude stačit,“ řekla Mia a upustila bankovku. Třepotavě se snesla do kytaristova pouzdra. Mládenec užasle sledoval její houpavý let. „Honem,“ pobídla ho Mia. Susannah byla zticha, ale Mia vycítila, že poslouchá.

„Nemám čas. Hraj.“

A tak kytarista usazený na bedničce před kavárnou začal hrát písničku, kterou Susannah poprvé slyšela U hladovce, písničku, kterou sama zpívala při bůhví kolika písničkářských soutěžích, písničku, kterou zpívala také

kdysi za motelem v městečku Oxford v Mississippi. Tu noc předtím, než je všechny pozavírali, tehdy to bylo. Tou dobou byli ti tři mladí chlapci zajišťující registraci voličů nezvěstní už skoro měsíc, leželi v černé mississipp-ské hlíně někde v okolí Filadelfie (nakonec je našli v městečku Longdale, volejte aleluja, volejte amen). Ten slavný Bílý buchar začal v jižanských křupanech bušit znovu, ale oni stejně zpívali. Odetta Holmesová – v těch časech jí říkali Det – začala zpívat právě tuhle písničku a ostatní se přidali, chlapci zpívali muž a děvčata dívka. A teď, kdy čekala celá napjatá v Doganu, který se stal jejím gulagem, Susannah poslouchala, jak stejnou písničku podruhé zpívá mladík, jenž se v těch děsivých starých časech nenarodil. Hráz vzpomínek se protřhla a Miu, zaskočenou mocnou silou těch vzpomínek, ta vlna strhla.

ČTYŘI

V Zemi vzpomínek vládne čas zvaný Ted'.

V království zvaném Dávno hodiny sice tikají... ale jejich ručičky se nepohnou.

Jsou tam Nenalezené dveře

(Ó ztracené)

a paměť je klíč, která je otevírá.

PĚT

Jmenovali se Cheney, Goodman, Schwerner. To jsou ti, kdo padnou pod rozmachem Bílého buchání 19. června 1964.

Ó Diskordie!

ŠEST

Bydlí v motorestu, který se jmenuje Modrý měsíc, na negerské straně Oxfordu v Mississippi Modrý měsíc patří Lesteru Bambrymu, jehož bratr John je pastorem První afro-americké metodistické církve v Oxfordu, volejte aleluja, volejte amen.

Je 19. července 1964, měsíc po dni, kdy zmizeli Cheney, Goodman a Schwer-ner. Tři dny poté, co někde u Filadelfie zmizeli, se v kostele Johna Bambryho konalo shromáždění a místní černošští aktivisté řekli zhruba třem desítkám zbývajících bílých severanů, že vzhledem k tomu, co se tu děje, si může každý odjet domů, pokud má zájem. A někteří opravdu odjeli, chvála Bohu, ale Odetta Holmesová a osmáct dalších zůstane. Ano. Zůstanou v motorestu Modrý měsíc. A někdy večer chodí ven, dozadu, a Delbert Anderson bere kytaru a zpívají

„Budu osvobozen,“ zpívají, a

„John Henry,“ zpívají, rozdrťím to železo (velký Bože, volejte Boží bomba), a zpívají

„Blowin in the Wind“ a zpívají

„Váhavé blues“ od reverenda Garyho Davise, a všichni se smějí příjemně provokativním veršům: dolar je dolar a desítník je desítník, mám dům plný dětí a žádné není moje, a zpívají

„Už nebudu pochodovat“ a zpívají

v Zemi vzpomínek a království zvaném Dávno zpívají

horkokrevně, neboť jsou mladí, plní síly svých těl, plní důvěry ve své mozky zpívají

aby popřeli Diskordii

aby popřeli ken toi

aby potvrdili Gana Tvůrce, Gana Bijce zla

neznají ta jména

znají všechna ta jména

srdce zpívají, co musejí zpívat

krev ví, co krev ví

na stezce Paprsku naše srdce znají všechna tajemství

a oni zpívají

zpívají

Odetta začne a Delbert Anderson hraje, zpívá

„Jsem věčně smutná dívka... život mám plný trablů... tak se loučím... se starým Kentucky...“

SEDM

A tak Mia nevědomky prošla Nenalezenými dveřmi do Země vzpomínek, přeneslo ji to na travnatý dvorek za motorestem Modrý měsíc Lesteru Bambryho, a tak slyšela –(slyšQ

OSM

Mia slyší, jak žena, z níž se stane Susannah, zpívá svou píseň. Slyší, že se k ní přidávají další, jeden po druhém, ale všichni zpívají společně jedním hlasem, a nahoře svítí mississippský měsíc. Zalévá září jejich tváře –některé černé, jiné bílé – a svítí i na studené ocelové koleje trati, která vede za motelem, trati, která vede na jih odtud, která vede do Longdale, městečka, kde 5. srpna 1964 budou nalezena v pokročilém rozkladu těla jejich přátel – Jamese Cheneyho, dvacet jedna let; Andrewa Goodmana, dvacet jedna let; Michaela Schwenera, dvacet čtyři let. Ó Diskordie! A pro vás, kdo mají radši temnotu, zde svítí pro vaši potěchu červené Oko.

Slyší, jak zpívají.

Jsem odsouzená toulat se po celé zemi... bouřkou a větrem, deštěm i sněhem... Jsem odsouzená jet Severní železnicí...

Nic neotevře zrak paměti tak důkladně jako píseň, a Odettiny vzpomínky uchopí Miu a unášejí ji, zatímco oni společně zpívají, Det a její společníci v ka, pod tím stříbřitým měsícem. Mia vidí, jak odtamtud odcházejí a drží se za ruce, a zpívají (ach v hloubi srdce... přece jen věřím...)

další píseň, tu, která je podle jejich přesvědčení vystihuje nejlépe. Tváře po stranách ulice, které je sledují, se křiví nenávistí. Pěsti, které se proti nim začínají prudce pozvedat, jsou mozolnaté. Vidí ústa žen, které špulí rty, aby plivly, sliny, které potřísní jejich tváře, špinavé vlasy, odbarvené košile jsou bezbarvé a nohy bez punčoch, a boty nejsou nic

než sešlapané hroudy. Jsou tam muži v montérkách (krucihergotsakra, zvolte někdo aleluja). Jsou tam mladí kluci v čistých bílých svetrech a s vlasy na ježka a jeden z nich křikne na Odettu a pečlivě vyslovuje každé slovo: My zabijeme! Každýho! Ztracenýho! Negra! Kterej se přiblíží naší starý Mississippi!

A drží spolu, bez ohledu na strach. Díky strachu. Ten pocit, že dělají něco nesmírně důležitého: něco, co vydrží věky. Změní Ameriku, a jestli je cenou krev, nu tak zaplatí. Říkám pravdu, říkám aleluja, chvalte Boha, hlasitě volejte amen.

Potom přijde ten bílý kluk Darryl, a on nejdřív nemohl, nešlo mu to a nemohl, a potom později už mohl a Odettina tajná polovina – ta uječe–ná, rozchechtaná, hnusná půlka – se ani nepřiblížila. Darryl a Det spolu spali až do rána, přitulení až do rána pod mississippským měsícem. Poslouchali cvrčky. Poslouchali sovy. Poslouchali tichouňké hučení Země otáčející se na ose, otáčející se dál a dál dvacátým stoletím. Jsou mladí, krev je horká, a oni vůbec nepochybují, že dokážou všechno změnit.

To je rozloučení, má opravdová láska...

Tohle zpívá v trávě za motorestem Modrý měsíc. Toto zpívá pod tím měsícem.

Už nikdy nespátím tvou tvář...

To je Odetta Holmesová v apoteóze svého života, a Mia je také tam. Vidí to, cítí to, je úplně ztracená v té slavné a někdo by možná řekl hloupé naději (ach, ale já volám aleluja, všichni voláme Boží bomba). Chápe, jak ten neustálý strach dělá přátele vzácnějšími, jak přichucuje každý pokrm sladkostí, jak natahuje čas, až každý den trvá celou věčnost, přechází do sametové noci, a oni vědí, že James Cheney je mrtvý

(říkám pravdu)

oni vědí, že Andrew Goodman je mrtvý

(říkám aleluja)

oni vědí, že Michael Schwerner – nejstarší, ale i ve svých čtyřiaadvaceti stále dítě – je mrtvý.

(zvolte amen z plných plic!)

Vědí, že kdokoli z nich může také skončit v bahně v Longdaleu nebo u Filadelfie. Kdykoli. Tu noc po této konkrétní sedánce za Modrým měsícem většinu z nich včetně Odetty zavrou do vězení a pro ni začne doba ponižování. Ale dnes je se svými přáteli, se svým milým a jsou zajedno, a Diskordie sem nesmí. Dnes večer zpívají a kolébají se do rytmu s pažemi kolem ramen.

Děvčata zpívají dívka, chlapani zpívají muž.

Mia je přemožena jejich vzájemnou láskou. Je u vytržení z jednoduchosti jejich ideálů.

Nejdřív je příliš ohromená, než aby se smála nebo plakala, může jen užasle poslouchat.

DEVĚT

Když kytarista začal čtvrtou sloku, Susannah se připojila, zpočátku opatrně a potom – když se na ni povzbudivě usmál – naplno začala druhý hlas:

K snídani jsme měli psí vývar,
k obědu fazole a chleba,
horníci nevečeřeli vůbec
a kopě slámy říkali postel...

DESET

Kytarista po této sloce přestal a překvapeně a vesele se na Susannah–Miu zadíval. „Myslel jsem, že tuhle znám jenom já,“ řekl. „Takhle zpívali Jezdci svobody...“

„Ne,“ řekla Susannah tiše. „Ti ne. Tu sloku o psím vývaru zpívali lidi, kteří měli na starosti registraci voličů. Lidi, kteří přijeli do Oxfordu v létě 1964. Když byli zabiti ti tři chlapani.“

„Schwerner a Goodman,“ vzpomněl si. „Na toho třetího si ne...“

„James Cheney,“ řekla tiše. „Ten měl nádherné vlasy.“

„Mluvíte, jako byste ho znala,“ poznamenal, „ale nemůže vám být víc než... třicet?“

Susannah měla pocit, že vypadá mnohem starší než na třicet, zvlášť dnes večer, ale mladík měl samozřejmě v kytarovém pouzdře o padesát dolarů víc, než tam bylo před pouhou jednou písničkou, a to mu možná ovlivnilo zrak.

„Moje matka strávila léto v roce 1964 v okresu Neshoba,“ řekla Susannah a ta dvě spontánně zvolená slova – moje matka – provedla její uchvatitelce víc škody, než si dokázala představit. Ta slova rozčísila Miino srdce ve dvě.

„Bezva máma!“ zvolal mladík a usmál se. Pak ten úsměv pohasl. Vylovil padesátku z pouzdra a podal ji zpátky. „Vemte si to. Bylo mi potěšením si s váma jenom zazpívat, paní.“

„To opravdu nejde,“ usmívala se Susannah. „Nezapomeňte na ten boj, to mi bude stačit. A nezapomeňte na Jimmyho, Andyho a Michaela, jestli ráčíte. Vím, že tohle mi bude stačit.“

„Prosím,“ nedal se mladík. Znovu se umíval, ale ustaraně, mohl by být jedním z těch mladíků ze Země zvané Dávno, kteří zpívali ve světle měsíce mezi nevzhlednými chatičkami Modrého měsíce a studenými vykovanými měsíčními šlahouny železničních kolejí; mohl být kterýmkoli z nich v té své kráse a bezstarostném rozpuku mládí, a jak ho v té chvíli Mia milovala. Dokonce i její chlapiček jí v té záři připadal podružný. Věděla, že v mnoha směrech je ta zář falešná, propůjčená vzpomínkami její hostitelky, a přesto tušila, že v jiných směrech je možná skutečná. Jedno věděla jistě: jenom stvoření jako ona, které mělo nesmrtelnost a vzdalo se jí, mohlo ocenit syrovou odvahu, která byla nutná ke vzdoru proti silám Diskordie. Riskovat tu křehkou krásu tím, že postavíte přesvědčení nad osobní bezpečnost.

Udělej mu radost, vezmi si to zpátky, řekla Mia, ale nepředstoupila, aby k tomu Susannah přinutila. Nechávala to na ní. Než stačila Susannah odpovědět, v Doganu se spustil poplach a zaplavil jejich společnou mysl randálem a červeným světlem.

Susannah se tím směrem otočila, ale Mia ji popadla za rameno jako do pařátu, než stačila odejít.

Co se děje? Co se stalo?

Pust' mě!

Susannah se vykroutila. A než ji Mia stačila zachytit znovu, byla pryč.

JEDENÁCT

V Doganu u Susannah to v panice červeně pulsovalo. Z reproduktorů u stropu rytmicky dunělo poplašené houkání. Všechny televizní obrazovky kromě dvou – na jedné byl vidět pouliční muzikant na rohu Lexingtonské a Šedesáté, na druhé spící dítě – vyhořely. Popraskaná podlaha duněla Susannah pod nohama a vyvrhovala mračna prachu. Jeden ovládací panel zhasl a ten druhý hořel.

To vypadalo špatně.

Jakoby na potvrzení takového odhadu se znovu ozval hlas Doganu podobný Blaineovi. „VAROVÁNÍ!“ křičel. „SYSTÉM PŘETÍŽEN! POKUD NEBUDE SNÍŽENA ENERGIE V SEKCI ALFA, SYSTÉM SE ZA 40 SEKUND ÚPLNĚ VYPNE!“

Co říká ukazatel EMOCIONÁLNÍ TEPLOTA?

„Vykašli se na to,“ zamumlala si pro sebe.

Tak jo, co CHLAPÍČEK? Co s ním?

Po chvilce přemýšlení Susannah přehodila spínač z polohy SPÍ do polohy BDÍ a ty zneklidňující modré oči se okamžitě otevřely a nesmírně zvědavě, jak se zdálo, se zahleděly na Susannah.

Rolandovo dítě, pomyslela si a bylo jí divně a bolestně. A moje. A co Mia? Holka, ty nejsi nic víc než ka-mai. Je mi tě líto.

Ka-mai, ano. Nejen hlupák, ale hlupák pro ka – hlupák osudu.

„POKUD NEBUDE SNÍŽENA ENERGIE V SEKCI ALFA, SYSTÉM SE ZA 25 SEKUND ÚPLNĚ VYPNE!“

Takže probudit dítě nebylo k ničemu, zabránit kompletnímu zhroucení systému tímhle nedokáže. Čas na plán B.

Sáhla po tom absurdním spínači s nápisem SÍLA STAHU, po tom, který vypadal jako knoflík od trouby na matčině sporáku. Otočit jím zpátky na stupeň 2 bylo obtížné a bolelo to jako hrom. Otočit jím opačným směrem bylo lehčí a žádnou bolest necítila. Ucítila kdesi hluboko v hlavě jakési ulehčení, jako by nějaký svalový pletenec, který byl stažený celé hodiny, teď konečně povolil a vykřikl úlevou.

Pulzující vřeštění poplachu ustalo.

Susannah otočila SÍLU STAHU na 8, tam počkala, potom pokrčila rameny. Ale co, sakra, byl čas se do toho pustit, ať to má za sebou. Otočila spínač až na 10. V tom okamžiku jí břicho ztvrdlo pronikavou bolestí a pak se ta bolest převalila níž a sevřela jí pánev. Musela stisknout rty, aby nevykřikla.

„SNÍŽENÍ ENERGIE V SEKCI ALFA BYLO DOSAŽENO,“ oznámil hlas a potom sklouzl do líného tónu Johna Waynea, který Susannah znala moc dobře. „MÁŠ TO U MĚ SCHOVANÝ, HOLČÍČKO.“

Musela znovu sevřít rty, aby nevykřikla, tentokrát nikoli bolestí, ale čirou hrůzou. Mohla si pořád dokola připomínat, že Blaine Mono je mrtvý a ten hlas si půjčil nějaký nechutný vtipálek z jejího vlastního nevědomí, ale na strachu to nic neubralo.

„POROD... ZAČAL,“ oznámil zesílený hlas a znovu přešel na Johna

Waynea. „POROD... ZAČAL.“ Potom ten hlas zazpíval strašným (a nosovým) kňouravým hlasem Boba Dylana, při kterém zaťala zuby: „MNOHO ŠTĚSTÍ, ZDRAVÍ... BEJBY!... MNOHO ŠTĚSTÍ... ZDRAVÍ! MNOHO ŠTĚSTÍ... MILÝMORDREDE... MNOHO ŠTĚSTÍ... ZDRAVÍ!“

Susannah si představila, že na zdi za ní visí hasicí přístroj, a když se tam otočila, tak byl samozřejmě na svém místě (nepředstavovala si však nápis hlásající POUZE VY A SOMBRA MOHOU ZABRÁNIT POŽÁRŮM KONZOLÍ – ten nápis spolu s kresbou Šardika z Paprsku v klobouku Médi Bédi byl příspěvkem dalšího vtipálka). Když spěchala po popraskané a vratké podlaze k hasicímu přístroji a proplétala se mezi popadanými stropními panely, dostihla ji další vlna bolesti, zapálila jí břicho a stehna a přinutila ji zlomit se v pase a přitlačit na ten obrovitý kámen v lůně.

To nebude trvat dlouho, pomyslela si hlasem, který částečně patřil Susannah a částečně Dettě. Ne, madam. Tenhle chlapiček přijíždí expresním rychlíkem!

Ale potom bolest mírně povolila. Strhla hasicí přístroj ze zdi, zamířila stíhlý černý kornout na plápolající ovládací pult a zmáčkla spoušť. Pěna vychrstla a pokryla plameny. Ohavně to zasyčelo a všude se rozšířil puch spálených vlasů.

„POŽÁR... JE UHAŠEN,“ prohlásil hlas Dogami. „POŽÁR... JE UHAŠEN.“ A pak bleskově přehodil rejstřík na utahaně snobský britský přízvuk: „VSKUTKU, PRIMA UKÁZKA, SJÚ–ZANNÁ, AB–SO–LUT–NĚ GE–NIÁLNÍ“

Znovu se vrhla přes minové pole prasklin v podlaze Doganu, popadla mikrofon a zmáčkla spínač. Nad sebou na jedné dosud fungující obrazovce uviděla, že Mia už se vydala na cestu, přecházela Šedesátou ulici.

Potom Susannah uviděla zelenou markýzu s kresleným prasetem a srdce jí pokleslo. Nebyla to Šedesátá, ale Šedesátá první. Ta mrcha, co ji unesla, došla k cíli.

„Eddie!“ zakřičela do mikrofonu. „Eddie nebo Rolande!“ Ale co, sakra, mohla to vzít z jedné vody načisto. „Jakeu! P?re Callahane! Došly jsme k Jižanskému prasátku a jdeme porodit to zatracené děcko! Přijďte pro nás, jestli můžete, ale dejte pozor!“

Podívala se znovu na obrazovku. Mia už byla na té straně ulice, kde se nacházelo Jižanské prasátko, a prohlížela si zelenou markýzu. Váhala. Dokázala přečíst slova JIŽANSKÉ PRASÁTKO? Nejspíš ne, ale určitě pochopila obrázek. Usměvavé prasátko, z něhož se kouří. A v žádném případě váhat nebude, když už začaly stahy.

„Eddie, musím jít. Miluju tě, zlato! Ať už se stane cokoliv, na tohle nezapomeň! Nikdy na to nezapomeň! Miluju tě! Tady je...“ zrak jí padla na půlkruhový ciferník na panelu za mikrofonem. Ručička přeskočila do červené. Myslela si, že zůstane ve žluté, dokud stah nepovolí, a pak zase klesne do zelené.

Aspoň pokud se něco nepokazí.

UVědomila si, že stále svírá mikrofon.

„Tady je Susannah–Mio, končím. Bůh s vámi, chlapci. Bůh a ka.“

Odložila mikrofon a zavřela oči.

DVANÁCT

Susannah okamžitě vycítila, že s Miou je něco jinak. I když došla k Jižanskému prasátku a stahy už byly pravidelné, Mia byla duchem někde jinde. Vlastně se myšlenkami vracela k Odettě Holmesové a k tomu, co Michael Schwerner nazval Mississippijský letní projekt. (Oxfordští balící zase jeho nazývali Židák.) Emocionální atmosféra, do které se Susannah vrátila, byla hrozivá, připomínala klid před prudkou zářijovou bouřkou.

Susannah! Susannah, dcero Danova!

Ano, Mio.

Souhlasila jsem se smrtelností.

To jsi řekla.

A Mia ve Fediku rozhodně smrtelně vypadala. Smrtelně a strašlivě těhotná.

Jenže přijdu o všechno, pro co stojí prožít krátký život. Že? Smutek v jejím hlase byl hrozný, ale překvapení ještě horší. A už není čas, abys mi o tom vyprávěla. Teď ne.

Jdi někam jinam, poradila jí Susannah, ale vůbec v to nedoufala. Zastav taxík, jeď do nemocnice. Porodíme ho spolu, Mio. Možná ho dokonce můžeme společně vycho...

Jestli ho porodím jinde než tady, umře a mys ním. Mluvila s neochvějnou jistotou. A porodím ho já. Ve všem mě podvedli, kromě mého chlapečka, a porodím ho já. Ale... Susannah... než půjdeme dovnitř... mluvila jsi o své matce.

Lhala jsem. V Oxfordu jsem byla já. Lhát bylo jednodušší, než se mu pokusit vysvětlit cestování v čase a paralelní světy.

Ukaž mi pravdu. Ukaž mi svou matku. Ukaž mi ji, žádám tě!

Nebyl čas probírat klady a zápory takové žádosti; buď to udělá, nebo odmítne, ale hned. Susannah se rozhodla to udělat.

Podívej se, řekla.

TRINÁCT

V Zemi vzpomínek vládne čas zvaný Ted.

Jsou tam Nenalezené dveře

(Ó ztracené)

a když je Susannah našla a otevřela, Mia uviděla ženu s tmavými vlasy shrnutými z obličeje a úžasnými šedými očima. Žena má na krku brož s kamejí. Sedí v kuchyni u stolu, ta žena, ve věčném slunci, které sem dopadá oknem. V této vzpomínce jsou stále dvě hodiny deset minut v říjnu 1946, Velká válka skončila, z rádia je slyšet Ireně Dayeová a voní tu stále perník.

„Odetto, pojď si ke mně sednout,“ říká žena u stolu, ta, která je její matkou. „Dej si něco sladkého. Vypadáš pěkně, holčičko.“

A usměje se.

Ó duchu, jenž jsi ztracen a větrem oplakáván, vrať se!

ČTRNÁCT

Poměrně všední, řekli byste, to byste udělali. Mladá dívka přichází domů ze školy se školní taškou v jedné ruce a s pytlíkem na tělocvik v druhé, na sobě má bílou halenku a skládanou károvanou sukni školy sv. Anny a pod-kolenky s mašličkami po stranách (oranžovými a černými, školními barvami). Její matka, usazená u kuchyňského stolu, vzhledne a nabídne dceři kus perníku, který zrovna vytáhla z trouby. Je to jen jedna chvíle z milionu jiných, jediný atom událostí v celém životě. Ale Mie vezme dech

(vypadáš pěkně, holčičko)

a ukáže jí názorně, že dosud vůbec nechápala, jak bohaté může mateřství být... tedy pokud může jít svou cestou bez zábran.

Odměna?

Nezměrná.

Nakonec můžeš ty být tou ženou sedící ve slunečních paprscích. Ty bys mohla být ta, kdo se dívá na dítě kurážně vyplouvající z přístavu dětství. Ty bys mohla být větrem v rozvinutých dětských plachtách.

Ty.

Odetto, pojď si ke mně sednout.

Mie se začal dech zadržávat v hrudi.

Dej si něco sladkého.

Oči se jí zamžily, usmívající se kreslené prase na markýze se nejdřív rozdvajilo, potom zmnohonásobilo.

Vypadáš pěkně, holčičko.

Nějaká lhůta byla lepší než vůbec nic. Dokonce i pět let – nebo tři – bylo lepší než nic. Neuměla číst, nechodila na Morehouse, nechodila na žádný house, ale takovou matematiku zvládla bez potíží: tři = lip než nic. Dokonce i jeden = lip než nic.

Ach...

Ach, ale...

Mia si představila, jak modrooký chlapec prochází dveřmi, těmi nalezenými, ne ztracenými. Představila si, jak mu říká, Vypadáš pěkně, synku!

Rozplakala se.

Co jsem to udělala, to byla strašná otázka. Co ještě jsem mohla udělat, taková otázka byla mnohem horší.

Ó Diskordie!

PATNÁCT

To byla jediná šance Susannah, aby něco stačila udělat: teď, dokud Mia stála pod schody vedoucími k jejímu osudu. Hmátla do kapsy džínů a dotkla se želvy, skóldpadda. Její hnědé prsty, oddělené od Miiny bílé nohy jenom tenkou vrstvou látky, želvu sevřely.

Vytáhla ji a hodila za sebe, mrskla ji do strouhy. Z ruky přímo do klína ka.

Potom už byla nesená po třech schodech vzhůru k dvojítým dveřím Jižanského prasátka.

ŠESTNÁCT

Uvnitř vládlo husté šero a Mia nejdřív nic neviděla, jenom kalná, narudle oranžová světla. Elektrické flambeaux podobné těm, které dosud osvětlovaly některé komnaty na hradu Diskordie. Její čich si však nepotřeboval přivykat, a i když ji pevně sevřel nový stah, žaludek zareagoval na vůni vepřové pečené a zakřičel, že chce nakrmit. Její chlapiček zakřičel, že chce nakrmit.

To není vepřové, Mio, varovala ji Susannah, ale nikdo šijí nevšímal.

Když se dveře za ní zavřely – po obou stranách stál muž (nebo muži podobná bytost) –, začala se rozkoukávat. Stála u vchodu do dlouhé, úzké jídelny. Bílé ubrusy svítily. Na každém stole stála svíčka v oranžově obarveném svícnu. Svítily jako liščí oči. Podlaha zde v hale byla z černého mramoru, ale za pultíkem šéfa podniku začínal koberec té nejtmavší karmínové barvy.

Vedle pultíku stál asi šedesátiletý, s bílými vlasy sčesanými dozadu ze štíhlého a poněkud dravčího obličeje. Byl to obličej inteligentního muže, ale jeho šaty – křiklavě žluté sportovní sako, červená košile, černá kravata – ty patřily k prodávací ojetých aut nebo hazardnímu hráči, který se specializuje na oškubávání maloměstských balíků. Uprostřed čela měl červenou díru o palcovém průměru, jako by ho někdo zblízka střelil. Z díry vyvěrala krev, ale nikdy nepřetekla na jeho popelavě bledou tvář.

U stolů v jídelně stálo snad padesát mužů a asi o polovinu méně žen. Většinou byli oblečení v šatech stejně křiklavých nebo ještě křiklavějších, než měl na sobě ten bělovlasý pán. Na masitých prstech blýskaly velké prsteny, v oranžovém světle zflambeaux se třpytily diamantové houpavé náušnice.

Několik jich bylo oblečeno ve střízlivější oděvu – džíny a jednoduchá bílá košile, to byla zřejmě uniforma této menšiny. Tito folken byli smrtelně bledí a pozorní, jejich oči s rozšířenými zornicemi vypadaly černé. Kolem jejich těl se ovíjel nádech barvy tak slabounký, že někdy mizel, a to byly modré aury. Mie ti bledí tvorové obklopení aurou připadali mnohem lidštější než ti ničemní muži a ženy. Byli to upíři – nemusela vidět ostré špičáky, které by se ukázaly v úsměvu, aby to věděla –, ale stále vypadali lidštěji než Sayreova parta. Možná proto, že kdysi byli lidé. Ale ti ostatní...

Místo tváří mají jenom masky, všimla si a zoufalství v ní rostlo. Pod

těmi, které nosili Vlei, byli električtí muži – roboti –, ale co je pod těmito maskami?

V jídelně bylo ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík, ale odněkud poblíž sem doléhal neustálý šum hovoru, smích, cinkání sklenic a přiborů. Zabublala jakási tekutina – asi víno nebo voda – a následoval hlasitější výbuch smíchu.

Ničemný muž a ničemná žena – on ve smokingu s károvanými klopami a červeným sametovým motýlkem, ona ve večerních šatech ze stříbrného lamé bez ramínek, oba už obtlouští – se otočili, aby se podívali (očividně rozladěně), odkud ty zvuky přicházejí, zřejmě zpoza jakési prověšené tapiserie znázorňující rytíře a jejich dámy při večeři. Když se tlustý pár rozmrzele otočil, Mia uviděla, že jejich tváře jsou varhánkovitě složené nahoru jako volná látka, a na okamžik pod úhlem čelistí zahlédla cosi tmavě červeného s nalepenými vlasy.

Susannah, to byla kůže? zeptala se Mia. Panebože, to byla jejich kůže?

Susannah neodpověděla, neřekla ani copak jsem ti to nepovídala nebo vždyť jsem tě varovala. To už nemělo význam. Na vztek (nebo jiné mírnější emoce) už bylo pozdě a Susannah cítila upřímnou lítost nad ženou, která ji sem přivedla. Ano, Mia lhala a zradila. Ano, snažila se ze všech sil, aby Eddieho a Rolanda zabili. Ale jakou měla vůbec šanci? Susannah si s hořkostí uvědomila, že teď může jasně definovat ka-mai: ta, které dali naději, ale žádnou možnost.

Jako dát slepci motorku, pomyslela si.

Richard Sayre – štíhlý, středního věku, hezký s těmi svými plnými rty a širokým čelem – začal tleskat. Prsteny na jeho prstech zablýskaly. Jeho žlutý blejzr v kalném světle svítil. „Bud’ zdráva, Mio!“ zvolal.

„Bud’ zdráva, Mio!“ přidali se ostatní.

„Bud’ zdráva, Matko!“

„Bud’ zdráva, Matko!“ volali upíři a ničemní muži a ničemné ženy a také začali tleskat. Ty projevy byly určité dostatečně nadšené, ale akustika místnosti je ztlumila a proměnila v šustot netopýřích křídel. Čísel z něho hlad, ze kterého se Susannah udělalo špatně od žaludku. Zároveň ji sevřel další stah a proměnil jí nohy v hadry. Skácela se vpřed, ale skoro tu bolest vítala, protože aspoň částečně přehlušila úzkost. Sayre přikročil, sevřel ji za paže a zachytil ji, než upadla. Myslela si, že jeho dotek bude studený, ale prsty měl horké jako nemocný cholerou.

Kousek za ním uviděla, že ze stínu vychází vysoká postava, cosi, co nebylo ani upír, ani ničemný muž. Měl na sobě džíny a jednoduchou bílou košili, ale z límce vyčuhovala hlava ptáka. Byla pokryta hladkým perím tmavě žluté barvy. Oči měl černé. Tvor zaplácal dlaněmi ve zdvořilém potlesku a ona uviděla – a její zoufalství se prohloubilo – že ty ruce mají místo prstů pařáty.

Zpod jednoho stolu vycupitalo půl tuctu brouků a ti se na ni zadívali očima, které visely na stopkách. Děsivě inteligentní oči. Kusadla zacvakala, jako by se smála.

Bud’ zdráva, Mio! uslyšela v duchu. Bzučení hmyzu. Bud’ zdráva, Matko! A pak zmizeli, vrátili se do stínů.

Mia se otočila ke dveřím a uviděla pár ničemných mužů, kteří je zatarasili. Ano, byly to masky. Tak blízko u strážců

nemohla nevidět, že uhlazené černé vlasy jsou jen namalované. Mia se otočila znovu k Sayre–ovi a pokleslo jí srdce. Už bylo pozdě.

Pozdě na všechno, teď se mohla jen podrobit.

SEDMNÁCT

Sayreovo sevření povolilo, když se otočila. Teď sevření obnovil a chytil ji za levou ruku. Zároveň ji kdosi uchopil za pravou. Otočila se a uviděla tu tlustou ženu ve stříbrném lamé. Její mohutné poprsí přetévalo nad horním lemem šatů, které se urputně snažily udržet tučné vlny na místě. Maso na pažích se jí volně třásla a vydávalo dusivou vůni tělového pudru. Na čele měla červené zranění, které mokvalo, ale nikdy nepřeteklo.

Oni tak dýchají, pomyslela si Mia. Oni tak dýchají, když mají na sobě –Ve svém zoufalství skoro zapomněla na Susannah Deanovou a docela zapomněla na Dettu. Takže když Detta Walkerová předstoupila – sakra, když přiskočila –, nemohla ji Mia nijak zastavit. Sledovala, jak jí paže samy od sebe vystřelily, a uviděla, jak se jí dlaň boří do buclaté tváře ženy ve stříbrném lamé. Žena vykřikla, ale ostatní, včetně Sayrea, se kupodivu burácivě zachechtali, jako by to byla největší legrace na světě.

Od oka s překvapeným výrazem se odlepila lidská maska, pak se roz–trhla. Susannah si vzpomněla na své poslední chvíle na hradním ochozu, když všechno strnulo a nebe se roztrhlo jako papír.

Detta strhla masku skoro celou. Ze špiček prstů jí visely cáry čehosi, co vypadalo jako latex. Pod maskou se objevila hlava obrovské červené krysy, muťáka se žlutými zuby, které trčely zvenku z tváří jako krusta, a s jakýmsi bílými červy zavěšenými z nosu.

„Zlobivá holka,“ řekla krysa a rošťácky zahrozila na Susannah–Mio. Druhou rukou ji stále držela. Její druh – ničemný muž ve výstředním smokingu – se smál tak hrozně, že se zlomil v pase, a v tu chvíli Mia uviděla, že mu cosi trčí ze zadnice na kalhotách. Na ocas to bylo moc kostnaté, ale asi to ocas byl.

„Pojď, Mio,“ vybídl ji Sayre a táhl ji vpřed. A pak se naklonil k ní a pohlédl jí do očí naléhavě jako milenec. „Nebo jsi to ty, Odetto? Jsi, vid’? Jsi to ty, ty otravná, přemoudřelá, dotěrná negerko.“

„Ne, to jsem já, ty krysi nafoukaněj hajzle!“ zavrčela Detta a pak plivla Sayreovi do obličeje.

Sayreova ústa se otevřela údivem. Potom se prudce sklapla a zkřivila do trpkého posměšku. Místnost znovu ztichla. Otřel si slinu z tváře –z masky, kterou nosil na tváři – a užasle se na ni podíval.

„Mio?“ zeptal se. „Mio, tys jí dovolila, aby mi tohle provedla? Mně, který bude kmotrem tvého dítěte?“

„Seš tak akorát hovno smradlavý!“ zaječela Detta. „Hulíš svému ka—fotrovi péro a přitom mu strkáš prstíček jebáček do smradlavý prdele a k ničemu jinému nejsi! Ty...“

„Zbav sejí!“ zaburácel Sayre.

A před pozorným publikem upírů a ničemných mužů v hlavní jídelně Jižanského prasátka to Mia udělala. Výsledek byl neobyčejný. Dettin hlas začal slábnout, jako by ji vyváděli z restaurace (a jako by ji vyhazovač vlekl za límec). Přestala se snažit mluvit a jenom se chraptavě smála, ale za chvíli i ten smích ztichl.

Sayre stál s rukama sepnutýma před tělem a vážně se díval na Mio. Ostatní se také dívali. Kdesi za tapiserií s rytíři a jejich dámami zachycenými při hostině pokračoval tichý smích a hovor jakési jiné společnosti.

„Je pryč,“ řekla Mia konečně. „Ta zlá je pryč.“ Dokonce i v tichu, které tu vládlo, ji bylo stěží slyšet, protože mluvila skoro šeptem. Oči ustrašeně klopile k zemi a tváře jí smrtelně zbledly. „Prosím, pane Sayre... sai

Sayre... když jsem teď udělala, co jste chtěl, prosím, řekněte, že jste mi povídal pravdu a že si budu moci vychovávat svého chlapíčka. Prosím, řekněte to! Jestli to řeknete, už nikdy o té druhé neuslyšíte, to přísahám při tváři svého otce a jménu své matky, to tedy přísahám.“

„Nemusíš ani jedno,“ odbyl ji Sayre. Mluvil mírně pohrdavě. Soucit a smilování, o které prosila, neměly v jeho očích místo. A nad očima uprostřed čela zela ta červená díra, která se pořád plnila a plnila, ale nikdy nepřetekla.

Další poryv bolesti, zatím vůbec největší, do ní zabořil zuby. Mia se zapotácela a tentokrát se Sayre neobtěžoval ji zachytit. Padla před ním na kolena, opřela se rukama o hrubý, naleštěný svršek jeho střeviců z pštrosí kůže, a pak vzhlédla k jeho bledé tváři. Upíral na ni pohled z výšky nad žlutě křiklavým sportovním sakem.

„Prosím,“ vydechla. „Prosím, žádám tě: dodrž slib, který jsi mi dal.“

„Možná,“ řekl, „a možná taky ne. Víš, ještě nikdy mi nikdo neolízal boty. Představ si to! Žít tak dlouho jako já a ještě nikdy, ani jedinkrát, si neužít olízané boty.“

Kdesi se zahihňala nějaká žena.

Mia se shýbla.

Ne, Mio, toto nesmíš, zasténala Susannah, ale Mia neodpověděla. Ani ta ochromující bolest hluboko v útrokách ji nezastavila. Vystrčila jazyk mezi rty a začala olizovat drsný povrch bot Richarda Sayrea. Susannah ucítila tu chuť, i když jen vzdáleně. Byla to zastřená, prašná, kožená chuť, plná žalu a ponížení.

Sayre ji to chvíli nechal dělat, potom poručil: „Nech toho. Stačí.“

Hrubě ji zvedl na nohy a strčil svůj neúsměvný obličej na tři palce od jejího. Teď už bylo nemožné nevidět masku, kterou on i ostatní nosili. Napnuté tváře byly skoro průhledné a pod nimi prosvítaly prstence tmavě šarlatových vlasů.

Nebo by se tomu snad dalo říkat srst, pokud pokrývaly celý obličej.

„Tvoje žebroň je ti k ničemu,“ řekl, „i když musím připustit, že ten zážitek byl neobyčejný.“

„Slíbil to!“ vykřikla a pokusila se mu vytrhnout ze sevření. Potom přišel další stah a ona se zlomila v pase a jenom se snažila aspoň neřvat. Když stah trochu povolil, naléhala dál. „Říkal jsi pět let... nebo možná sedm... ano, sedm... to nejlepší pro mého chlapíčka, to jsi říkal...“

„Ano,“ souhlasil Sayre. „Opravdu mám pocit, že si vzpomínám, Mio.“ Zamračil se jako někdo, komu je předestřen obzvláště zapeklitý problém, pak se rozzářil. Kus masky u koutku úst se na okamžik svařil, když se usmál, a odhalil

žlutý tesák vyrůstající ze záhybu, kde se spodní ret spojoval s horním. Jednou rukou ji pustil, aby mohl nabádat zvednout prst. „To nejlepší, ano. Otázka je, jestli takový požadavek splňuješ ty sama?“

Tuto duchaplnou poznámku doprovodil uznalý smích. Mia jim připomněla, že ji nazvali matkou a slavnostně ji pozdravili, ale to už zřejmě bylo dávno, jako bezvýznamný útržek snu.

Bylas dost dobrá, abys ho nosila, ne? ozvala se Detta odněkud z hloubi –vlastně z vězení. Ježíši! K tomu byla až moc dobrá, pche!

„Byla jsem dost dobrá, abych ho nosila, ne?“ vyštěkla na něj Mia. „Dost dobrá, abych tu druhou poslala do bažin požírat žáby a přitom ji přiměla, aby si myslela, že to kaviár... na tohle jsem byla dobrá dost, ne?“

Sayre zamrkal, očividně ho tak briskní odpověď zaskočila.

Mia znovu zmínila tón. „Sai, vzpomeň si, čeho všeho jsem se vzdala!“

„Pche, nemělas nic“ odpověděl Sayre. „Cos byla, jenom bezvýznamný duch, jehož existence se točila kolem šukání náhodných kolemjdoucích? Běhna větrů, tak říkal Roland takovým, jako jsi ty.“

„Tak si vzpomeň na tu druhou,“ řekla Mia. „Na tu, která si říká Susannah. Ukradla jsem jí celý život i smysl kvůli mému chlapičkovi, a tys mě navedl.“

Sayre odmítavě máchl rukou. „Tvoje ústa ti neslouží ke cti, Mio. Tak je zavři.“

Pokynul vlevo. Přistoupil ničemný muž s širokým, buldočím obličejem a bohatou kšticí kudrnatých šedivých vlasů. Červená díra v čele vypadala podivně čínsky zešikmená. Za ním kráčel další ptačí netvor, tento měl ostrou, tmavě hnědou jestřábí hlavu, která trčela z kulatého výstřihu trička s nápisem DUKE BLUE DEVILS. Popadli ji. Dotek toho ptačího netvora byl odporný –jakoby šupinatý a strašně cizí.

„Byla jsi skvělou správcovou,“ prohlásil Sayre, „na tom se rozhodně shodneme. Ale musíme mít rovněž na paměti, že to dítě skutečně nosila klisnička Rolanda z Gileadu, že?“

„To je lež!“ vykřikla, /íái, to je hnusná... LEŽ!“

Pokračoval, jako by ji neslyšel. „A různé úkoly vyžadují různé dovednosti. Různá cukrátky pro různé lidi, jak se říká.“

„PROSÍM!“ zaječela Mia.

Jestřábí muž si sevl hlavu mezi pařáty a pak se rozhoupal do stran, jako by ohluchl. Tato veselá pantomima vyvolala smích a dokonce několik povzbudivých výkřiků.

Susannah si vzdáleně uvědomila, že se jí po nohou – Miiných nohou –rozlilo cosi teplého. Konečně jí praskla voda.

„Jdeméééé... a porodíme DÍTĚ!“ prohlásil Sayre vzrušeným tónem cirkusového vyvolavače. Jeho úsměv byl příliš zubatý, nahoře i dole byly dvě řady zubů. „Potom uvidíme. Slibuji ti, že tvoje žádost bude řádně zvážena. Do té doby... Buď zdráva, Mio! Buď zdráva, Matko!“

„Buď zdráva, Mio! Buď zdráva, Matko!“ zakřičeli ostatní a Mia najednou zjistila, že ji nesou dozadu do místnosti, ten ničemný muž s buldočí tváří jí svírá levou paží a jestřábí muž zase pravou. Jestřábí muž vydával z hrdla při každém výdechu slabé a nepříjemné bzučení. Její nohy se sotva dotýkaly koberce, když ji nesli k tomu ptačímu netvoru se žlutým peřím. Pojmenovala si ho Kanár.

Sayre je zastavil jediným gestem ruky a promluvil ke Kanárovi a ukazoval přitom na dveře do ulice. Mia zaslechla Rolandovo jméno, a také Jakeovo. Kanár přikývl. Sayre důrazně ukázal na dveře a zavrtěl hlavou. Dovnitř se nic nedostane, říkal tím gestem. Nic!

Kanár znovu přikývl a potom promluvil bzučivým cvrlikáním, ze kterého se Mie chtělo křičet. Podívala se jinam a pohled jí náhodou padl na tapiserii s rytíři a jejich dámami. Seděli u stolu, který poznávala – stál v hodovní síni hradu Diskordie. V čele seděl Artur Eld s korunou na hlavě a po pravé ruce seděla jeho manželka. A oči měl modré, jak je znala ze snů.

Možná si ka vybralo právě tuto chvíli, aby zahnilo náhodný průvan přes celou jídelnu Jižanského prasátka až na konec, kde nadzdvihl tapiserii. Trvalo to jen vteřinu nebo dvě, ale to stačilo, aby Mia zahlédla, že za tapiserii je další jídelna – soukromá.

U dlouhého dřevěného stolu pod zářícím křišťálovým lustrem sedělo asi tucet mužů a žen, jejich růžové tváře byly znetvořené a svaštělé věkem a zlem. Pysky odhalovaly bohaté věnce zubů, doby, kdy tyto příšery mohly zavřít ústa, byly dávno pryč. Oči měli černé a z koutků jim vytékala jakási hnusná lepkavá tekutina. Kůži měli žlutou, pokrytou zuby místo šupinami, a plnou chomáčů pelichající srsti.

Kdo je to? vykřikla Mia. Co je to zač, ve jménu bohů?

Mutanti, řekla Susannah. Nebo možná to správné slovo je hybridi. A stejné na tom nezáleží, Mio. Viděla jsi, na čem záleží, vid’?

Viděla, a Susannah to věděla. I když se sametový závěs odhrnul jen nakrátko, oběma to stačilo, aby zahlédly gril postavený uprostřed stolu a bezhlavou mrtvolu, která se na něm otáčela, zatímco kůže hnědla a pukala a se syčením pouštěla voňavé šňávy. Ne, ta vůně ve vzduchu nepatřila vepřovému. Ta věc, která se otáčela na rožni, hnědá jako pašík, bylo lidské dítě. Ty stvůry okolo nastavovaly delikátní porcelánové šálky pod odkapávající šňávu a pozvedaly je na pozdrav... a pily.

Průvan se rozplynul. Tapiserie se vrátila na místo. A než rodičí ženu znovu uchopili za paže a postrkovali ji dál z jídelny hlouběji do budovy, která byla usazena v mnoha světech podél Paprsku, všimla si, jak je to zobrazení žertovné. Artur Eld si nepozvedal ke rtům kuřecí stehno, jak se mohlo zdát na první letmý pohled, byla to dětská noha. Pohár, který pozvedla k přípitku královna Rowena, nebyl naplněn vínem, ale krví.

„Buď zdráva, Mio!“ zakřičel znovu Sayre. Ach, měl výbornou náladu, když se konečně holub navrátil do holubníku.

Buď zdráva, Mio! odpověděli ostatní. Bylo to jako na nějakém bláznivém fotbalovém zápase. Ti za stěnou se také přidali, i když od nich bylo slyšet sotva zabručení. A huby měli samozřejmě plné jídla.

„Buď zdráva, Matko!“ Tentokrát jí Sayre posměšně vysekl poklonu, která se hodila k jeho falešné úctě.

Buď zdráva, Matko! odpověděli upíři a ničemní muži a Miu unášela vlna uštěpačného potlesku, nejdřív do kuchyně, potom do spíže a nakonec po schodech dolů.

Na konci čekaly samozřejmě dveře.

OSMNÁCT

Susannah poznala kuchyň Jižanského prasátka podle pachu nechutného pokrmu: nakonec to nebylo vepřové, ale rozhodně to bylo něco, co by piráti z osmnáctého století nazvali dlouhé vepřové.

Kolik roků sloužil tento podnik upírům a ničemným mužům z New Yorku? Od Callahanových časů, tedy sedmdesátých a osmdesátých let? Nebo už od jejích dob, od šedesátých let? Skoro jistě to bylo déle. Susan–

nah si domyslela, že zde bylo Jižanské prasátko v nějaké podobě už od Holanďanů, kteří si koupili Indiány za pytle korálků a zasadili zde svoje vražedné křesťanské názory hlouběji než vlajku. Praktický národ, ti Holanďané, vyznačující se slabostí pro vepřová žebírka a nedostatkem trpělivosti s magií, ať už bílou nebo černou.

Uviděla dost, aby poznala v kuchyni dvojníka té, kterou kdysi navštívila v hlubinách hradu Diskordie. Právě tam Mia zabila krysu, která se snažila ukradnout poslední zbytky jídla, jež se tam nacházely, vepřovou pečení v troubě.

Jenomže to nebyla žádná trouba a žádná pečené, pomyslela si. Sakra, nebyla to žádná kuchyně. Za stodolou stála prasečí ohrada, patřila Tianovi a Zalii Jaffordovým. A byla jsem to já, kdo jedno podsvinče zabil a vypil jeho horkou krev, ne ona. Tou dobou už mě skoro měla, i když jsem to pořád nevěděla. Zajímalo by mě, jestli Eddie –

Když ji Mia naposledy unesla, odtrhla od vlastních myšlenek a shodila ji v kotrmelcích do temnoty, uvědomila si Susannah, jak nesmírně chtivá, strašlivá mrcha se zmocnila jejího života. Věděla, proč to Mia udělala –kvůli chlapičkovi. Otázka zněla, proč ona, Susannah Deanová, připustila, aby k tomu došlo. Protože se jí někdo zmocnil už dřív? Protože byla na cizinku uvnitř stejně navyklá jako kdysi Eddie na heroin?

Bála se, že by to mohla být pravda.

Vířící temnota. A když znovu otevřela oči, ocitla se znovu pod tím divokým měsícem, který visel nad Diskordií, a s tou tepající červenou září

(výheň Krále)

na obzoru.

„Sem!“ křičel ženský hlas, stejně jako křičel předtím. „Sem, do závětrí!“

Susannah se podívala dolů a uviděla, že nemá nohy a sedí ve stejném hrubém vozíku jako při své předchozí návštěvě na ochozu. A kynula jí stejná žena, vysoká a sličná, s černými vlasy vlajícími ve větru. Mia, samozřejmě, a to všechno nebylo o nic opravdovější než matné snové vzpomínky Susannah na hodovní síň.

Pomyslela si: Ale Fedic byl skutečný. Miino tělo je tam, stejně jako to moje je právě v této chvíli postrkováno kuchyní za Jižanským prasátkem, kde se připravují hrůzné pokrmy pro zrůdné zákazníky. Hradní ochoz je Miino snové místo, její útočiště, její Dogan.

„Ke mně, Susannah ze Středosvěta, a pryč od záře Červeného krále! Vyjdi z větru do závětrí této věže!“

Susannah zavrtěla hlavou. „Řekni, co máš na srdci, a pospěš si, Mio. Musíme porodit dítě – tak, nějak to obě musíme zvládnout – a jakmile bude venku, skončily jsme. Otrávilas mi život, to jsi udělala.“

Mia se na ni dívala se zuřivým zoufalstvím, břicho se jí nadouvalo pod šaty, vlasy se jí zmítaly v poryvech větru. „To ty sis vzala ten jed, Susannah! To tys ho spolkla! Tak, když dítě bylo ještě nevyklíčeným semenem u tebe v břiše!“

Byla to pravda? A jestli ano, kdo z nich pozval Miu dovnitř jako upíra, kterým vlastně byla? Udělala to Susannah nebo Detta?

Ani jedna, pomyslela si Susannah.

Napadlo ji, že to ve skutečnosti mohla být Odetta Holmesová. Odetta, která by nikdy nerozbila ten ohavný starý speciální talíř Modré ženy. Odetta, která milovala své panenky, i když většinou byly bílé jako její bavlněné kalhotky.

„Co po mně chceš, Mio, dcero nikoho? Pověz to, ať jsme hotovy!“

„Brzy budeme spolu – tak, opravdu a skutečně, ležet spolu na stejném porodním loži. A všechno, co chci, je, že jestli se mi naskytne možnost utéct i s mým chlapičkem, tak mi ho pomůžeš získat.“

Susannah se nad tím zamyslela. Ve změti skal a mezi zejícími puklinami se chechtaly hyeny. Vitr pronikal až do kostí, ale bolest, která jí najednou sevřela břicho do spárů, byla horší. Uviděla, že Miina tvář se kříví stejnou bolestí, a znovu ji napadlo, že se celá její existence najednou proměnila v zrcadlové bludiště. Ale čemu by mohl takový slib uškodit? Ta šance se nejspíš nenaskytne, ale kdyby ano, dovolí, aby to stvoření, které chtěla Mia pojmenovat Mordred, padlo do rukou Králových mužů?

„Ano,“ řekla. „Dobře. Jestli ti dokážu nějak pomoci, abys s ním mohla utéct, já ti opravdu pomůžu.“

„Kamkoliv!“ vykřikla chraptivě Mia, téměř bez hlasu. „Dokonce i ...“ Zarazila se. Polkla. Přinutila se dokončit.

„Dokonce i do todesové temnoty. Protože kdybych musela bloudit navěky se svým synem po boku, nebyl by to žádný trest.“

Pro tebe možná ne, sestro, pomyslela si Susannah, ale neřekla nic. Po pravdě řečeno už měla Miiných vrtůchů dost.

, A jestli nezbude žádná možnost Jak bychom se osvobodili,“ řekla Mia, „zabij nás.“

I když se zde neozývalo nic, jenom vítr a chechtání hyen, Susannah cítila, že se její fyzické tělo stále pohybuje, že ho teď nesou dolů po schodech. Cítila všechny ty náležitosti opravdového světa jako za tenounkou membránou. Mia se do tohoto světa přenesla, přestože ji zrovna svíraly porodní bolesti, což naznačovalo, že jde o mocnou bytost. Věčná škoda, že se ta moc nedala nějak ovládnout.

Mia si zřejmě špatně vyložila mlčení Susannah jako nevoli, protože ve svých nemotorných botách oběhla kruhový ochoz věže a do Susannah, usazené na vratkém, jankovitém vozíku, skoro vrazila. Popadla Susannah za ramena a zatřásla s ní.

„Jo!“ zakřičela důrazně. „Zabij nás! Lip, když budeme spolu po smrti, než...“ Hlas jí zakolísal, potom promluvila otupěle

a trpce: „Celou dobu mě klamali, že?“

Teď, když ta chvíle přišla, Susannah necítila ani zadostiučinění, ani soucit, ani smutek. Jenom přikývla.

„Oni ho opravdu chtějí sníst? Nakrmit ty strašné starce jeho mrtvolou?“

„To bych ani neřekla,“ odpověděla Susannah. Ale kanibalismus se v tom někde skrýval, srdce jí to napovídalo.

„Na mně jim vůbec nezáleží,“ řekla Mia. „Jsem jenom chuva, takhle mě nazvali, ne? Ale ani to mi nakonec nedovolí, že?“

„Nemyslí,“ řekla Susannah. „Možná dostaneš půl roku, abys ho odkojila, ale i o tom...“ Zavrtěla hlavou, pak se kousla do rtu, protože přišel další stah a proměnil všechny svaly v břiše a stehnech v skleněné desky. Když trochu povolil, dokončila, „o tom pochybuji.“

„Tak nás zabij, jestli to tak dopadne. Řekni, že to uděláš, Susannah, račiž, žádám tě!“

„A když to pro tebe udělám, Mio, co uděláš ty pro mě? Za předpokladu, že bych mohla věřit aspoň jedinému slovu z tvé prolhané huby?“

„Pustím tě, jestli to možnosti dovolí.“

Susannah se rozmýšlela a nakonec došla k závěru, že mizerný obchod je lepší než žádný. Zvedla paže a chytila ruce, které ji držely za ramena. „Dobře. Souhlasím.“

Potom, stejně jako na konci jejich předchozí porady na tomto místě, se nebe roztrhlo, i věž za nimi a samotný vzduch mezi nimi se roztrhl. Trhlinou Susannah uviděla pohybující se chodbu. Obraz byl zakalený, rozmazaný. Pochopila, že se dívá vlastníma očima, které byly přivřené. Buldok a Jestřáb ji stále drželi. Nesli ji ke dveřím na konci chodby – od chvíle, kdy ji Roland vstoupil do života, se pokaždé objevily nějaké dveře – a ona si pomyslela, že se musejí domnívat, že omdlela. Nejspíš to svým způsobem tak bylo.

Potom padla zpátky do hybridního těla s bílými nohama... jenomže kdopak věděl, kolik z její dříve hnědé kůže už zbělelo? Pomyslela si, že celá ta situace aspoň spěje ke konci, a byla ráda. S radostí vymění ty bílé nohy, byť třeba silné, za trochu klidu.

Za trochu klidu ve své mysli.

DEVATENÁCT

„Probírá se,“ zabručel kdosi. To byl ten s buldočí tváří, pomyslela si Susannah. Nezáleželo na tom, pod obličejem vypadali všichni jako humano–idní krysy, kterým vyrůstala srst z tkání podobných kostěné krustě.

„Dobrá práce.“ To byl Sayre, krácel za nimi. Rozhlédla se a uviděla, že její průvod se skládá ze šesti ničemných mužů, Jestřábiho muže a trojice upírů. Ničemní muži měli pistole v dokařských spojkách... jenomže v tomto světě by se jim nejspíš muselo říkat podpažní pouzdra. Když jsi v Římě, drahousku, chovej se jako Římané. Dva upíři měli bahy, callské kuše. Třetí nesl pronikavě bzučící elektrický meč, takovým se oháněli Vlci.

Poměr deset ku jedné, pomyslela si Susannah. To není dobré... ale mohlo by to být horší.

Můžeš – to byl Miin hlas, odněkud zevnitř.

Sklapni, okřikla ji Susannah. Hovory skončily.

Vpředu, na dveřích, ke kterým se blížili, uviděla toto:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.

New York/Fedic

Maximální zabezpečení

POŽADOVÁNO VERBÁLNÍ VSTUPNÍ HESLO

To jí bylo povědomé, a Susannah okamžitě věděla proč. Podobný nápis zahlédla během krátké návštěvy ve Fediku. Fedik, kde byla vězněna ta opravdová Mia – bytost, která získala mortalitu v nejhorším obchodu na světě.

Když došli ke dveřím, Sayre se protlačil kolem Jestřábiho muže dopředu. Naklonil se ke dveřím a cosi pronesl hlubokým hrdelním hlasem, jakési cizí slovo, které by Susannah nikdy nedokázala vyslovit. To nevádí, zašeptala Mia. Já to umím, a kdybych potřebovala, naučím tě jiné, které říct dokážeš. Ale teď... Susannah, je mi to líto, všechno. Měj se dobře.

Dveře Experimentální stanice Oblouku 16 ve Fediku se otevřely. Susannah zaslechla trhané hučení a ucítila ozón. Tyto dveře mezi světy nepohánělo žádné kouzlo, toto bylo dílo starého lidu, a už mu docházel dech. Ti, kdo ho vytvořili, ztratili víru v kouzla, vzdali se víry ve Věž. Místo kouzla zde byl tento bzučící, skomírající předmět. Tento pitomý smrtelný předmět. A za ním spatřila velikou místnost plnou lůžek. Byly jich stovky.

Tady operují ty děti. Tady jim odebírají to, co potřebují Bořitelé.

Teď bylo obsazeno jen jedno lůžko. U jeho nohou stála žena se strašnou krysí hlavou. Snad to byla ošetřovatelka. Vedle ní člověk – Susannah si nemyslela, že je to upír, ale nemohla mít jistotu, protože výjev za dveřmi se tetelil jako vzduch nad spalovačem odpadků. Vzhlédl a uviděl je.

„Pospěšte!“ zakřičel. „Přineste sem ten náklad! Musíme je propojit a dokončit to, nebo zemře! Obě zemřou!“ Doktor – určitě nikdo kromě doktora by nedokázal mluvit tak netrpělivě a arogantně v přítomnosti Richarda P. Sayrea – na ně nedočkavě mával. „Přineste ji sem! Ztraceně, jdete pozdě!“

Sayre ji hrubě prostrčil dveřmi. Hluboko v hlavě zaslechla bzučení a krátké zacinkání todesových zvonků: podívala se dolů, ale bylo pozdě, Miiny půjčené nohy byly už pryč a Susannah padla zprudka na zem dřív, než se Jestřábí muž a Buldok stačili protáhnout za ní a chytit ji.

Opřela se o lokty a vzhlédlá, a uvědomila si, že po bůhví jak dlouhé době – která nejspíš začala jejím znásilněním v kruhu kamenů – patří jenom sobě. Mia byla pryč.

Potom, jako by důkaz opaku, ta otravná návštěvnice, která konečně odešla, najednou vykřikla. Susannah přidala i svůj hlas – bolest teď byla přílišná, než aby vydržela mlčet – a na okamžik jejich hlasy zazpívaly v dokonalé harmonii dítěti na uvítanou.

„Kristepane,“ prohodil jeden strážný – nevěděla, jestli to byl upír nebo ničemný muž. „Nekrvácejí mi uši? Mám pocit, jako by...“

„Zvedni ji, Habere!“ zavrčel Sayre. „Jey! Chyt’ ji pořádně! Zvedni ji z té podlahy, u vašich otců!“

Buldok a Jestřábí muž – nebo Haber a Jey, jestli je to lepší – ji chytili pod pažemi a rychle ji odnášeli uličkou mezi řadami prázdných postelí.

Mia se otočila k Susannah a podařilo se jí vyloudit slabý, vyčerpaný úsměv. Tvář se jí leskla potem a vlasy se lepily na zrudlou tvář.

„Dobré setkání... a zlé,“ vypravila ze sebe.

„Přistřete sem tu druhou postel!“ křikl doktor. „Honem, bohové ať vás zatratí! Proč se tak křesťansky loudáte?“

Dva ničemní muži, kteří provázeli Susannah z Jižanského prasátka, se sklonili nad nejbližším prázdným lůžkem a přistrčili ho vedle Miina lože, zatímco Haber a Jey ji dál drželi mezi sebou. Na té posteli bylo cosi, co vypadalo jako kříženec mezi sušákem vlasů a kosmonautskou helmou, která jako by vypadla ze starého seriálu Flash Gordon. Susannah se o její vzhled moc nestarala. Vypadala totiž jako vysavač mozku.

Ošetřovatelka s krysí s hlavou se zatím skláněla mezi roztažené nohy své pacientky a nakukovala pod vyhrnutou nemocniční košili, kterou nyní měla Mia na sobě. Baculatou rukou poplácala Miu po pravém koleně a zakňourala. Určitě to mělo uklidňovat, ale Susannah se otřásla.

„Nestůjte tu s prstem v zadku, idioti!“ křičel doktor. Byl to podsaditý muž s hnědými očima, zarudlými tvářemi a černými ulízanými vlasy sčesanými až k zátylku, kde to vypadalo, že hřeben zanechal rýhy široké jako strouha. Měl na sobě laboratorní plášť z bílého nylonu a pod ním tvídový oblek. Šarlatová kravata byla ozdobena okem. Tento sigul Susannah v nejmenším nepřekvapil.

„Čekáme na váš rozkaz,“ řekl Jey, Jestřábí muž. Mluvil divným, nelidsky monotónním hlasem, stejně nepříjemným jako kňourání ošetřovatelky s krysí hlavou, ale byl dokonale srozumitelný.

„Nemusím vám přece rozkazovat každou pitomost!“ vyštěkl doktor. Rozhodil rukama v galském gestu vyjadřujícím znechucení. „Copak vaše matky neporadily žádné živé děti?“

„Já...“ začal Haber, ale doktor ho nenechal domluvit. Byl pořádně rozjetý.

„Jak dlouho jsme na tohle čekali, co? Kolikrát jsme si ten postup zkoušeli? Proč musíte být tak zasrané hloupí, tak křesťansky pomalí? Položte ji nap...“

Sayre vyrazil rychlostí, kterou by možná nepřekonal ani Roland, jak si pomyslela Susannah. V jedné chvíli stál vedle Habera, ničemného muže s buldočí tváří. V příštím okamžiku už visel na doktorovi, zarýval mu zuby do ramene a páčil mu paži za záda.

Doktorův urážlivý vztek rázem vyprechal a ozval se dětsky pronikavý nářek. Na spodní ret vytryskly sliny a rozkrok tvídových kalhot ztmavil močí.

„Přestaň!“ vyl. „Nebudu ti k ničemu, když mi zlomíš ruku! Ach, přestaň, to BOLÍÍÍ!“

„Kdybych ti zlomil ruku, Scowthere, prostě bych sem přivedl z ulice dalšího mastičkáře, a později ho zabil. Proč ne? Je to rodící ženská, žádná operace mozku, u Gana!“

Přesto trochu sevření povolil. Scowther vzlykal a vrtěl se a bez dechu úpěl jako člověk při pohlavím styku v horkém podnebí.

„A až by to bylo hotovo a ty ses na tom nijak nepodílel,“ pokračoval Sayre, „hodil bych tě jim.“ Ukázal bradou.

Susannah se tím směrem podívala a uviděla, že ulička od dveří k lůžku, na kterém ležela Mia, je plná brouků, které zahlédla v Jižanském prasátku. Jejich vědoucí, dychtivé oči se upíraly na buclatého doktora. Ku-sadla zacvakala.

„Co... sai, co musím udělat?“

„Požádat mě o prominutí.“

„Žádám o prominutí!“

„I ty ostatní, které jsi také urazil, to tedy urazil.“

„Pánové, já... žádám... žádám...“

„Doktore!“ přerušila je ošetřovatelka s krysí hlavou. Mluvila hlasem, který zněl dušené, ale bylo jí rozumět. Stále byla skloněná mezi Miinými nohami. „Začíná se objevovat hlavička!“

Sayre pustila Scowtherovu paži. „Tak do toho, dr. Scowthere. Konejte svou povinnost. Přiveďte dítě.“ Sayre se sklonil a neobyčejně starostlivě pohlídl Miu po tváři. „Buď dobré mysli a neztrácej naději, paní-sai,“ řekl. „Některé tvé sny se možná ještě splní.“

Vzhledla k němu s pohledem plným unavené vděčnosti, nad kterou Susannah usedalo srdce. Nevěř mu, lže, jako když tiskne, pokusila se k ní vyslat myšlenku, ale v tuto chvíli bylo jejich spojení přerušeno.

Hodili ji jako pytel zrní na lůžko, které předtím přisunuli k Mie. Nedokázala se bránit, když jí jednu tu helmu přiklopili na hlavu. Přišel další stah a obě ženy znovu společně zakřičely.

Susannah slyšela, jak Sayre a ostatní cosi mumlají. V pozadí a pod sebou slyšela také nepříjemné vrzání brouků. Uvnitř helmy byly kulaté kovové výčnělky, které sejí tiskly ke spánkům tak tvrdě, až to skoro bolelo.

Najednou pronesl jakýsi ženský příjemný hlas: „Vítejte do světa North Central Positronics, součásti skupiny Sombra! Sombra, kde se pokrok nikdy nezastaví! Vyčkejte na spojení.“

Začalo to hlasitě bzučet. Nejdřív ho Susannah slyšela jenom v uších, ale potom cítila, jak do ní proniká z obou stran. Představila si dvě zářící kulky, které se pohybují proti sobě.

Vzdáleně, jako by z druhé strany místnosti a ne hned z vedlejšího lůžka, zaslechla ječet Miu: „fich ne, ne, to bolí!“

Bzučení zleva a bzučení zprava se uprostřed mozku Susannah spojilo a vytvořilo pronikavý telepatický tón, který by zničil její schopnost myslet, kdyby trval dlouho. Byl mučivý, ale stiskla rty. Nebude křičet. Ať se dívají, jak jí ze zavřených očí tečou slzy, ale byla pistolník a oni jí nedonutí křičet.

Po době, která vypadala jako celá věčnost, bzučení ztichlo.

Susannah si na okamžik užívala požehnaného ticha v hlavě, ale pak ucítila další stah, tentokrát hodně nízko v podbřišku, a ten byl pekelně silný. Při takové bolesti si přece jen dovolila zakřičet. Protože to jí připadalo jiné; křičet u příchodu dítěte bylo čestné.

Otočila hlavu a uviděla, že Mie nasadili na zpoceně černé vlasy podobnou ocelovou helmu. Článkované ocelové hadice vedoucí z obou helem byly uprostřed spojeny. Byly to přístroje, které používali na ukradené dvojence, ale teď je zapojili kvůli něčemu jinému. K čemu?

Sayre se k ní shýbl tak blízko, až cítila jeho kolínskou. Susannah si pomyslela, že je to značka Anglická kůže.

„Abychom dokončili poslední fázi porodu a skutečně dítě vytlačili, potřebujeme toto fyzické spojení,“ vysvětlil. „Bylo absolutně nezbytné, aby tě přivedla sem do Fediku.“ Pohlídl ji po rameni. „Hodně štěstí. Už to nebude dlouho trvat.“ Příjemně se na ni usmál. Masky se zvrásnila vzhůru a odhalila kus té červené hrůzy, která se skrývala pod ní. „Potom tě můžeme zabít.“

Úsměv se rozšířil.

„A sníst, samozřejmě. U Jižanského prasátka se nic nevyhazuje, dokonce ani taková zpupná mrcha, jako jsi ty.“

Než mohla Susannah odpovědět, znovu promluvil ženský hlas v její hlavě. „Řekněte laskavě, jak se jmenujete, pomalu a zřetelně.“

„Seru na tě!“ zavrčela Susannah.

„Seru Natě není evidováno jako platné jméno pro neasiaty,“ odpověděl příjemný ženský hlas. „Zaznamenáváme nepřátelský postoj a předem se omlouváme za následující proceduru.“

Okamžik se nedělo nic, ale potom Susannah oslnila taková bolest v hlavě, jakou ještě nikdy nemusela snášet. Byla horší, než jakou si kdy dokázala představit. Přesto její rty zůstaly sevřené a nechala bolest zuřit. Vzpomněla si na tu písničku a slyšela ji jasně i přes ohlušující bolest. Jsem... věčně smutná dívka... život mám plný tráblů...

Nakonec to hromobití ustalo.

„Řekněte laskavě, jak se jmenujete, pomalu a zřetelně,“ pronesl příjemný ženský hlas uprostřed její hlavy, „jinak tato procedura bude zesílena faktorem deset.“

To není zapotřebí, vyslala Susannah myšlenku tomu ženskému hlasu. Přesvědčili jste mě.

„Suuuu–zaaa–hahhh,“ řekla. „Suuuu–zannn–ahhh...“

Stáli kolem a dívali se na ni, všichni kromě paní Krysohlavé, která extaticky pohlížela tam, kde se mezi otvírajícím se ústím Miiny vagíny znovu objevilo temeno dítěte.

„Miii–aaaahhhh...“

„Suuu–zaaa...“

„Miiii...“

„annn–ahhh...“

Než začala další kontrakce, dr. Scowther uchopil kleště. Hlasy žen se propojily v jeden, který vyslovoval jedno slovo, jedno jméno, které nebylo ani Susannah, ani Mia, ale jakási kombinace obou.

„Spojení bylo navázáno,“ pronesl příjemný ženský hlas. Slabě to cvaklo. „Opakuji, spojení bylo navázáno. Děkuji za spolupráci.“

„A je to tady, lidi,“ zahalekal Scowther. Zdálo se, že na bolest i strach zapomněl, byl celý vzrušený. Otočil se k ošetřovateli. „Možná se rozkřičí,

Alio. Jestli ano, tak ho nech, u tvého otce! Jestli křičet nebude, okamžitě mu vytřeš ústa!“

„Ano, doktore.“ Pysky toho tvora se zacukaly a odhalily dvojitou sadu tesáků. Byl to úšklebek nebo úsměv?

Scowther se rozhlédl po okolostojících s předechem bývalé arogance. „Všichni zůstanete, přesně kde jste, dokud vám neřeknu, že se můžete hýbat,“ řekl. „Nikdo z nás přesně neví, co tu máme. Víme jenom, že to dítě patří samotnému Karminovému králi –“

Mia při těch slovech vykřikla. Bolestí a na protest.

„Ach, ty idiote.“ Sayre se rozpráhl a vrazil Scowtherovi takovou facku, až se mu vlasy rozlétly a na bílé zdi se rozstříkly kapičky krve.

„Ne!“ křičela Mia. Snažila se zvednout na lokty, ale nešlo to, padla zpět. „Ne, říkal jste, že bych ho měla vychovávat! Ach, prosím... aspoň chvilku, to žádám...“

Potom Susannah zavalila dosud nejhorší bolest – zavalila je obě a pohřbila je. Křičely společně a Susannah nemusel ani Scowther poroučet, tlač, teď TLAŮ.

„Už to jde, doktore!“ zvolala ošetřovatelka nervózně a rozčileně.

Susannah zavřela oči a zatlačila, a když ucítila, jak z ní bolest začíná odtékat jako voda mizící v temném víru, pocítila zároveň nejhlubší smutek v životě. Protože to dítě proudilo do Mii. Bylo to posledních několik řádků živého vzkazu, který bylo tělo Susannah přinuceno předat. Končilo to. Ať bude následovat cokoliv, tato část končila a Susannah Deanová zakřičela úlevou a lítostí zároveň. Ten výkřik byl jako píseň.

A tak Mordred Deschain, syn Rolandův (a ještě někoho, ó volejte Diskordie), přišel na křídlech toho zpěvu na svět.

STAVE: Zpívej svůj zpěv, zpívej dobře, dítě přišlo mezi nás.

ODPOVĚD: Hopala–hop–zas.

Nejhorší přišlo mezi nás.

Věž se chvěje v základech,

to dítě přišlo nakonec.

Koda

12. července 1977

Páni, to je prima být zase v Bridgtonu. Vždycky se v tom „Babičkově“, jak pořád říká Joe, máme dobře, ale Owen skoro celou dobu zlobil. Když jsme přijeli domů, srovnal se. Zastavovali jsme jenom jednou, ve Water-villu, abychom něco snědli u Tiché ženy (už jsem se tam ale najedl lip, musím dodat).

V každém případě jsem dodržel slib, který jsem si dal, a pokračoval ve velkém lovu na Temnou věž, jakmile jsem se vrátil. Skoro jsem to vzdal, ale pak jsem v nejzastřenějším koutě garáže ty stránky našel, pod krabicí s Tabinými starými katalogy. Prožily spousty, jarního tání“, takže ty divné modré stránky smrděly plísni, ale čitelné byly perfektně. Už jsem si je prošel, pak jsem se posadil a přidal pár odstavců k části s dostavnickovou stanicí (kde se pistolník setká s malým Jakem). Myslel jsem si, že by bylo docela zábavné přidat tam vodní pumpu, která jede na atomovou baterii, a tak jsem to udělal bez váhání. Práce na starém příběhu bývá stejně vábná jako pojídat chlebiček z plesnivého chleba, ale tohle mi připadalo naprosto přirozené... jako bych vklouzl do starých bačkor.

O čem přesně ten příběh měl být?

Nemůžu si vzpomenout, jenomže poprvé mě to napadlo hodně, hodně dávno. Když jsem se vracel ze severu, celá rodina podřimovala, tak jsem si nějak vzpomněl na dobu, kdy jsme s Davidem utekli od tety Ethelyn. Myslím, že jsme měli v plánu vrátit se do Connecticutu. Dospěláci (tedy dospělí lidé) nás samozřejmě chytli a přikázali nám, abychom pracovali ve stodole, kde jsme měli řezat dříví.

Trestní práce, tak tomu říkal strýc Oren. Mám dojem, že se mi tam stalo něco strašidelného, ale ať se propadnu, jestli si vzpomenu, co to bylo, akorát že to bylo červené. A že jsem si vymyslel nějakého hrdinu, kouzelného pistolníka, který mě před tím ochránil. Bylo tam taky cosi s magne-

tismem, nebo s Paprsky síly. Jsem přesvědčený, že tady má ten příběh původ, ale je divné, jak mi to všechno připadá zamlžené. No jo, kdo si pamatuje všechna ta odporná zákoutí svého dětství? Kdo by to chtěl?

Jinak se nic moc neděje. Joe a Naomi si staví hřiště a Tabbyiny plány na výlet do Anglie vrholí. Páni, ten příběh o pistolníkovi mi nejde z hlavy!

Povím vám, co starý Roland potřebuje: nějaké přátele!

19. července 1977

Dnes večer jsem jel na motorce do kina na Hvězdné války a myslím, že na ten stroj nevlezu, dokud se trochu neochladí. Sežral jsem nejmíň tunu much. Vykládejte mi něco o proteinu!

Při řízení pořád přemýšlím o Rolandovi, svém pistolníkovi z básně od Roberta Browninga (samozřejmě zdravím Hatlovým kloboukem Sergia Leoneho). Ten rukopis je román, o tom není pochyb – aspoň kus románu –, ale připadá mi, že jeho kapitoly ob stojí samy o sobě. Nebo skoro. Zajímalo by mě, jestli bych je mohl prodat některému fantasy časopisu? Možná dokonce i do Fantasy and Science Fiction, který je samozřejmě Svatým grálem tohoto žánru.

Nejspíš je to hloupý nápad.

Jinak jsem nic moc nedělal, jenom koukal na zápas All-Star (Národní liga 7, Americká liga 5). Byl jsem pořádně zrychtovaný, než skončil. Tabby neměla radost...

9. srpna 1978

Kirby McCauley prodal první kapitolu té mé staré Temné věže do Fantasy and Science Fiction! Páni, ani tomu nemůžu uvěřit! To je prostě skvělé! Kirby si přej myslí, že Ed Ferman (tamější šéfredaktor) nejspíš vydá všechno o TV, co mám. Ten první kousek („Muž v černém přechal přes poušť a pistolník mu byl v patách,“ atd. atd., blá blá, pif paf) nazve „Pistolník“, což dává smysl.

To není špatné na starý příběh, který loni plesnivěl zapomenutý kdesi v mokrém rohu garáže. Ferman říká Kirbymu, že Roland „má v sobě cosi skutečného“, co chybí spoustě románů fantasy, a chtěl vědět, jestli by nemohla přijít další dobrodružství (nebo přišla nebo přijdou – jaký je správný čas, když mluvíme o nenapsaném příběhu?), ale já nemám ponětí,

o čem by měla být. Jenom že John „Jake“ Chambers se do něho bude muset vrátit.

Deštivý, dusný den u jezera. Pro děti to na hřiště není. Dnes večer nám přišel hlídat větší děti Andy Fulcher a Tab a já a Owen jsme jeli do brid-getskeho autokina. Tabby si myslela, že film (Odvrácená strana půlnoci... už z loňského roku) je sračka, ale neslyšel jsem ji žadonit, abychom jeli domů. Pokud jde o mě, myšlenky mi znovu zalátaly znovu k tomu ztracenému Rolandovi. Tentokrát se týkaly otázek ohledně jeho ztracené lásky. „Susan, líbezná dívka v okně.“

Kdo to má být, to žádám?

9. září 1978

Dostal jsem první výtisk říjnového vydání s „Pistolníkem“. Páni, vypadá to dobře.

Dneska volal Buřt Hatlen. Mluvil o tom, že bych mohl tak na rok jít na univerzitu v Maine na stáž jako spisovatel. Jenom Buřt může mít dost kuráže na to, aby takového pisálka jako já dával do souvislosti s podobným džobem.

29. října 1979

No jo, sakra, zase ožralej. Sotva na tu ztracenou stránku vidím, ale asi bych měl aspoň něco napsat, než se odpotácím do postele. Dostal jsem dneska dopis od Eda Fermana z F&SF. Tu druhou kapitolu Temné věže – kde se Roland setká s tím klukem – udělá jako „Dostavnickovou stanicí“. Fakt chce publikovat celou řadu příběhů a já jsem tomu docela nakloněný. Jenom bych byl rád, kdyby jich bylo víc. Zatím musím přemýšlet o Svědectví a samozřejmě Mrtvé zóně.

Nic z toho pro mě zrovna teď moc neznamená. Nenávídím to tady v Orringtonu – nenávídím, když jsem u tak rušné silnice, to za prvé. Owena dneska skoro rozmáznul jeden z těch nákladáků Cianbro. Málem mě klepla pepka. Taky jsem z toho dostal nápad najeden příběh, souvisí s tím divným hřbitůvkem pro domácí mazlíčky, který máme za barákem. Na ceduli je tam napsáno ŘBITOV ZVÍŘÁTEK, je to divný! Srandovní, ale zároveň z toho naskočí husí kůže. Skoro jako ve

Sklepeř hrůzy.

19. června 1980

Zrovna jsem domluvil s Kirbym McCauleym. Jemu zase volal Donald Grant, který publikuje spoustu věcí z fantasy pod svou vlastní tiráží (Kirby rád vtipkuje, že Don Grant je „ten chlap, který nechvalně proslavil Roberta E. Howarda“). Ale zpět, Don by rád publikoval moje pistolnické příběhy, a to pod původním titulem Temná věž (s podtitulem Pistolník). Že je to milé? Moje vlastní „limitované vydání“. Udělal by 10 000 výtisků, plus 500 signovaných a očíslovaných. Řekl jsem Kirbymu, aby šel do toho a vyjednal to.

Každopádně to vypadá, že moje učitelská kariéra je u konce a že jsem se dost slušně napakoval, abych mohl slavit. Vytáhl jsem si rkp Řbitova zvířátek a prolistoval ho. Panebože, to je ale ponuré! Čtenáři by mě nejspíš ukřižovali, kdybych to uveřejnil. Tahle knížka nikdy neuvidí světlo světa...

27. července 1983

V Publishers Weekly (náš syn Owen jim říká Pobliské kvíky, což je svým způsobem výstižné) vyšla recenze poslední knihy Richarda Bachma—na... a zase mě, kámo, rozsekali na cucky. Tvrdili, že je nudná, a to teda, kámo, rozhodně není. Ach jo, když jsem o tom přemýšlel, jelo se mi mnohem líp do North Windhamu vyzvednout ty dvě bečky piva na večírek. Dostal jsem je v Levném občerstvení. Zase kouřím, a moc, co nadělám. Dneska přestanu, až se dostanu ke 40, to slibuju.

A jo, Řbitov zvířátek vyjde přesně za dva měsíce ode dneška. Potom moje kariéra fakt skončí (vtipkuju... aspoň doufám, že to vtip). Trochu jsem se rozmýšlel, ale do autorské inzertní anotace vpředu v knížce jsem přidal Temnou věž. Říkal jsem si, nakonec proč ne? Ano, vím, že je vyprodaná – začínalo se jenom s 10 000, kristepane – ale byla to pořádná knížka a jsem na ni hrdý. Nečekám, že se ještě někdy vrátím ke starému Rolandovi, bludnému rytíři vláčejícímu bouchačku, ale jsem na tu knížku fakt hrdý.

Ještě že jsem si vzpomněl na to pivo.

21. února 1984

Páni, dnes odpoledne mi volal šílený Sam Vaughn z Doubleday (vydal Řbitov, vzpomeňte si). Věděl jsem, že pár fanoušků chce Temnou věž a že jsou nasraní, že ji nemůžou sehnat, protože taky dostávám dopisy. Ale

Sam jich přej dostal víc než TŘI TISÍCE!! A proč, ptáte se? Protože jsem byl tak pitomý, že jsem inzeroval Temnou věž ve Řbitovu zvířátek. Myslím, že Sam se na mě nakrknul, a docela to chápu. Přej uvádět knížku, kterou fanoušci chtějí, ale nemůžou dostat, je trochu jako podržet kus masa před hladovým psem a pak ucuknout a říct, „Ne, ne, nic nedostaneš, ha ha.“ Na druhé straně, Bože a Človče Ježíši, lidi jsou tak zasrané zpovykání! Oni prostě čekají, že jestli je někde na světě knížka, kterou chtějí, tak mají prostě právo ji dostat. To by byla fakticky novina pro lidi ze středověku, kteří možná slyšeli pověsti o knihách, ale nikdy žádnou neviděli na vlastní oči. Papír byl vzácný (to by se hodilo do příštího „Pistolníka/Temné věže“, jestli se k němu někdy dostanu) a knížky byly poklad, za který se pokládá život. Moc se mi líbí, že si můžu vydělávat na živobytí psaním knížek, ale každý, kdo tvrdí, že to nemá žádnou temnou stránku, bohapustě žvaní. Jednou napíšu román o psychotickém obchodníkovi se vzácnými knihami! (Vtip)

Kromě toho měl dneska Owen narozeniny. Je mu sedm! Věk rozumu! Ani nemůžu uvěřit, že mému nejmladšímu je sedm a dceři třináct, je z ní líbezná mladá žena.

14. srpna 1984 (NYC)

Zrovna jsem se vrátil ze schůzky s Elaine Kosterovou z NAL a svým agentem, starým Kirbem. Oba mě nutili, abych nechal udělat Pistolníka v běžném prodejním formátu, ale odolal jsem. Možná někdy, ale nedám tolik lidem možnost číst něco tak neukončeného, pokud/dokud se znovu do toho příběhu nepustím. Což se nejspíš nikdy nestane. Zatím mám jiný nápad na dlouhý román o klaunovi, který je fakt nejhorší příšera na světě. Není to špatný nápad, z klaunů jde strach. Aspoň mně to tak připadá. (Klauni a kuřata, to je k zamyšlení.)

18. listopadu 1984

Včera v noci se mi zdál sen, který asi vnese kreativní změnu to Toho. Co když existuje nějaký Paprsek, který drží Zemi (nebo možná mnoho Zemí) na místě? A že generátor toho Paprsku stojí na želvím krunýři? Z toho bych mohl udělat vrchol románu. Ví, že to vypadá jako blbost, ale jsem přesvědčený, že jsem někde četl, že v hinduistické mytologii je velká želva, která nás všechny nese na krunýři, a že slouží Ganovi, tvůrci

nadsfle. Také si pamatuju jednu anekdotu, ve které nějaká paní říká slavnému vědci, „Tyhle evoluční záležitosti jsou k smíchu. Každý ví, že vesmír drží želva.“ Na což ten vědec (škoda, že si nepamatuju jeho jméno) odpoví, „To je možné, madam, ale kdo drží tu želvu?“ Dáma se posměšně ušklíbne a řekne: „Ach, mě nenachytáte! Odshora až dolů jsou želvy.“

Ha! Co vy na to, racionální mužové vědy?

V každém případě mám u postele prázdný zápisník a nakonec si zapi-suju sny a útržky snů, ani se pořádně neprobudím. Dnes ráno jsem si napsal Nezapomeň na Želvu! A tohle: Vidíš Želvu obrovitou! Krunýřem hne zemí celou. Myšlení má pomalé, ale vždycky laskavé, myslí na nás na všechny. Není to zrovna velká poezie, to zaručuju, ale není špatná na chlapa, který ze tří čtvrtin spal, když ji psal!

Tabby mi znovu dávala zabrat ohledně toho mého pití. Asi má pravdu, ale...

10. června 1986 (Lovell/Želví ulice)

Páni, jak jsem rád, že jsme koupili tenhle dům! Hlavně jsem se bál výdajů, ale nikdy jsem nepsal lip než tady. A tohle je strašidelné, ale je to tak—myslím, že se chci zase pustit do práce na Temné věži. V hloubi duše jsem si myslel, že už to nikdy neudělám, ale včera večer jsem jel do samošky pro pivo a skoro jsem slyšel, jak Roland říká: „Je mnoho světů a mnoho příběhů, ale nezbyvá čas.“

Nakonec jsem se na místě otočil a vrátil se domů. Nemůžu si vzpomenout, kdy jsem naposledy strávil večer totálně střízlivý, ale tenhle patřil k onomu vymírajícímu plemeni. Je to vlastně mizernej pocit, nebýt na šrot. To je asi dost

smutný.

13. června 1986

Probudil jsem se uprostřed noci s kocovinou a potřeboval jsem na záchod. Když jsem stál nad mísou, měl jsem pocit, jako bych skoro uviděl Rolanda z Gileadu. Jak mi říká, abych začal s těmi humroidy. Začnu.

Vím, co jsou zač.

15. června 1986

Dneska jsem začal novou knížku. Nemůžu uvěřit, že znovu píšu o tom starém vyhublém ošklivém dlouhánovi, ale od první stránky mi to prostě

sedne. Sakra, od prvního slova. Rozhodl jsem se, že strukturou to bude skoro jako v klasické pohádce: Roland kráčí po břehu Západního moře, je mu čím dál hůř, a dojde k sérii dveří do našeho světa. Z každých přitáhne novou postavu. První bude zhulený feťák, který se jmenuje Eddie Dean...

16. července 1986

Něco neuvěřitelného. Mám totiž rukopis na stole před sebou, takže tomu teda musím věřit, ale stejně je to divný. Napsal jsem za poslední měsíc !!300!! STRAN a rukopis je tak čistý, že přímo svítí. Nikdy jsem neměl pocit jako spisovatelé, kteří si opravdu můžou přičítat zásluhy za svou práci, protože vymýšlejí každou zápletku a kombinují, kam příběh směřovat, ale taky jsem nikdy neměl knížku, u které se mi zdálo, že mnou proudí jako tahle. Od prvního dne mi vyloženež zabrala život. A víte, připadá mi, že spousta ostatních věcí, které jsem napsal (zvláště To) jsou jako „cvičná střelba“ k tomuhle. Rozhodně jsem nikdy znovu nesáhl po něčem, co leželo ladem patnáct let! Jo, jasné, trochu jsem zapracoval na příbězích, které Ed Ferman publikoval v F&SF, a trochu jsem si mákl, když Don Grant publikoval Pistolníka, ale nikdy nešlo o věc jako tahle. Dokonce se mi o tom příběhu zdá. Mám dny, kdy si přeju, abych dokázal přestat s pitím, ale něco vám povím: skoro se bojím přestat. Vím, že inspirace neteče z hrdla láhve, aleje tu něco...

Bojím se, jasný? Mám pocit, jako by existovalo něco – Něco –, co si nepřije, abych tu knížku dopsal. Co ani nechtělo, abych s ní vůbec začínal. Já vím, zeje to blbost („Jako z knížky Stephena Kinga,“ ha ha), ale zároveň mi to připadá dost reálné. Asi dobrý důvod, aby nikdo tenhle deník nečetl. Nejspíš by mě pak odepsali. Kdo by chtěl kupovat nakousnutý koláč?

Nazvu to Tři vyvolení, asi.

19. září 1986

Hotovo. Tři vyvolení jsou hotoví. Musím se napít na oslavu. A taky zhulit. A co dál? No, To vyjde asi za měsíc a za dva dny mi bude třicet devět. Páni, to je neuvěřitelné. Připadá mi, že před týdnem jsme bydleli v Bridgtonu a děti byly v kolíbece.

Ale co, sakra. Čas toho nechat. Spisovatel začíná být sentimentální.

19. června 1987

Dneska jsem dostal od Dolanda Granta první autorský výtisk Třech vyvolených. Je to pěkný macek. Taky jsem se rozhodl, že dám NAL zelenou, aby udělali obě Temné věže jako paperbacky – ať lidi dostanou, co chtějí. Proč ne, sakra?

Jasně, opil jsem se na oslavu... jenomže kdo dneska potřebuje záminku?

Je to dobrá knížka, ale v mnoha ohledech mi připadá, že jsem tu zatracenou věc vůbec nenapsal, že se prostě ze mě vyřinula, jako pupeční šňůra z dětského pupku. Já se tu snažím vysvětlit, že .vitr fouká, kolíčky se houpou a mně se někdy zdá, že ani slovo z téhle věci není moje, že jsem jenom pitomá sekretářka Rolanda z Gileadu. Vím, zeje to blbost, ale něco ve mně tomu asi věří. Akorát že Roland má svého vlastního šéfa. Ka?

Je fakt, že mám sklony k depresi, když se podívám na svůj život: chlast, drogy, cigarety. Jako bych se ve skutečnosti pokoušel zabít. Nebo se o to snaží něco jiného...

19. října 1987

Dnes večer jsem v Lovellu, v domě na Želví ulici. Přišel jsem si sem promyslet, jak žiju svůj život. Něco se musí změnit, kámo, protože jinak bych mohl klidně ten závod odpískat a vystřelit si mozek.

Něco se musí změnit.

Následující výstřížek z novin Horské ucho vycházejících v Nort'h Conway (N. H.) byl vlepen do spisovatelova deníku s datem 12. dubna 1988:

MÍSTNÍ SOCIOLOG POPÍRÁ

PŘÍBĚHY O „PŘÍCHOZÍCH“

AUTOR: LOGAN MERRILL

Nejméně deset let v Bílých horách znějí příběhy o „příchozích“, tvorech, kteří jsou možná mimozemšťané, cestovatelé v čase nebo dokonce „bytosti z jiných dimenzí“. Při poutavé přednášce, která se konala včera večer ve veřejné knihovně v North Conway, místní sociolog pan Henry K. Verdon, autor studie Dětské party a tvorba mýtů, použil fenomén Příchozích jako ilus-

traci toho, jak se mýty tvoří a bují. Řekl, že „Příchozí“ byli pravděpodobně původně vymyšleni mládeží v pohraničních městečkách mezi státy Maine a New Hampshire. Spekuloval rovněž, že vznik tolik rozšířeného mýtu mohly přizpůsobit případy, kdy byli spatřeni cizinci, kteří ilegálně přecházeli severní hranici mezi Kanadou a státy Nové Anglie. „Myslím, že všichni víme,“ prohlásil profesor Verdon, „že neexistuje ani Santa Klaus, ani Zoubková víla, ani skutečné bytosti, kterým se říká Příchozí. Přesto tyto příběhy (Pokračování na str. 8)

Zbytek článku chybu Chybí i vysvětlení, proč King výstřížek zařadil do svého deníku.

19. června 1989

Zrovna jsem se vrátil ze svého prvního „výročí“ u Anonymních alkoholiků. Celý rok bez drog a chlastu! Ani tomu nemůžu uvěřit. Není čeho litovat, vystřízlivění mi určitě zachránilo život (a nejspíš i manželství), ale přeju si, aby mi

psaní příběhů teď nešlo tak těžko. Lidi v „Programu“ říkají, abych to nelámal přes koleno, že to přijde, ale jiný hlas (myslím, že je to Hlas Želvy) mi říká, abych si pospíšil a pokračoval, čas se krátí a já si musím nabrousit zbraně. Na co? Na Temnou věž, samozřejmě, a nejen proto, že pořád chodí dopisy od lidí, kteří si přečetli Tři vyvolené a chtějí vědět, co se stane dál. Něco vemne se chce znovu do toho příběhu pustit, ale ať se propadnu, jestli vím, jak se do toho pustím.

12. července 1989

Tady v Lovellu se najdou na policích s knihami úžasné poklady. Víte, co jsem dnes ráno našel, když jsem hledal něco ke čtení? Šardika od Richarda Adamse. Není to ten příběh o králicích, ale o obřím mytologickém medvědovi. Myslím, že si to znovu přečtu.

Pořád nepíšu nic moc zajímavého...

21. září 1989

Tak jo, tohle je poněkud přízračné, tak se připravte.

Kolem 10 hod dopoledne, když jsem psal (když jsem civěl na počítač a snil o tom, jak by bylo skvělé mít ledově vychlazený budvar, aspoň soudek), někdo zazvonil u dveří. Byl to nějaký chlap z bangorského květi-nářství, s tuctem růží. Nebyly pro Tab, ale pro mě. Na kartičce stálo Všechno nejlepší k narozeninám přejí Mansfieldovi – Dave, Sandy a Megan.

Úplně se mi to vykourilo z hlavy, ale dneska mám úžasných dvaadvaceticet. Pak jsem prostě vytáhl jednu tu růži a jaksi jsem se v ní ztratil. Víím, že to zní divně, ale věřte mi, stalo se mi to. Připadalo mi, že slyším sladké bzučení, a já šel prostě hloub a hloub, sledoval záhyby růže, jako bych proplavával kapkami rosy, které vypadaly veliké jako tůně. A celou tu dobu to bzučení sílilo a bylo stále líbeznější a ta růže byla čím dál... no, růžovitější. A já najednou myslél na Jakea z prvního dílu Temné věže a na Eddieho Deana a na knihkupectví. Dokonce jsem si vzpomněl na jeho jméno: Manhattanská restaurace pro duši.

Potom, bum! Na rameno mi dopadla čísi ruka, otočím se a je to Tabby. Chtěla vědět, kdo mi poslal růže. Taky chtěla vědět, jestli jsem neusnul. Řekl jsem, že ne, ale svým způsobem ano, přímo uprostřed kuchyně

Víte, co mi to připomnělo? Tu scénu na Dostavníkové stanici v Pistolníkovi, kde Roland pomocí náboje zhypnotizuje Jakea. Já osobně jsem vůči hypnóze imunní. Když jsem byl malý, vytáhl mě jeden chlapík na jeviště na pouti v Topshamu a zkusil to na mě, ale nefungovalo to. Pokud se pamatuji, můj bratr Dave byl dost zklamaný. Chtěl totiž, abych kvokal jako kuře.

Každopádně si myslím, že se chci znovu pustit do Temné věže. Nevím, jestli jsem připravený na něco tak rozsáhlého – po několika neúspěších v posledních pár letech jsem, řekněme, nejistý –, ale stejně to chci zkusit. Slyším, jak mě ti vymyšlení lidé volají. A kdo ví? Možná v tomhle díle bude místo pro obřího medvěda, jako byl Šardik v románu Richarda Adamse!

7. října 1989

Dnes jsem se pustil do další knížky o Temné věži a stejně jako u Třech vyvolených jsem se po první dávce divil, proč jsem probiha čekal tak dlouho. Být s Rolandem, Eddiem a Susannah je jako napít se chladné

vody. Nebo setkat se po dlouhé době s dávnými přáteli. A znovu mám pocit, že ten příběh nevyprávím, ale že jsem jenom potrubí, kterým ten příběh přitéká. A víte co? Mně to naprosto vyhovuje. Seděl jsem dopoledne u počítače čtyři hodiny a ani jednou jsem si nevzpomněl na pití ani na jinou drogu pozměňující mysl. Myslím, že tahle se bude jmenovat Pustiny.

9. října 1989

Bude se to jmenovat stejně jako ta báseň od T. S. Eliota (ale myslím, že on tam má ve skutečnosti „Pustina“).

19. ledna 1990

Dneska večer jsem dopsal Pustiny, po pětihodinovém maratónu v jednom tahu. Lidem se nebude líbit, jak končí, hádankářský souboj tam není nijak uzavřený, a já si taky myslím, že příběh by měl ještě pokračovat, ale nemůžu si pomoci. Slyšel jsem hlas, který mi v hlavě úplně zřetelně pronesl (jak se vždycky stává Rolandovi): „Prozatím jsi hotov – zavři svou knihu, pisateli.“

Když pomínu ten nerozhodnutý závěr, příběh se mi líbí, ale jako vždycky se mi nelíbí tolik jako ostatní, co jsem napsal. Rukopis je macek, víc než 800 stran, a řečeného macka jsem vytvořil za zhruba tři měsíce.

Doprdele neskutečný.

Znovu tu nejsou skoro žádné překlepy nebo opakování. Několik závad v návaznosti, ale vzhledem k délce knihy se divím, jak málo jich je. Taky nemůžu uvěřit tomu, že když jsem potřeboval nějakou inspiraci, dostala se mi pokaždé v pravý čas do ruky ta správná kniha. Jako třeba Pětice od Charlese Pallisera se vším tím nádherným, bručivým slangem ze 17. století: „To teda jo“ a „To teda ne“ nebo „Bůh ti žehnej“. Ten argot mi připadal dokonale pro Gasherovu hubu (aspoň mně se to tak zdá). A je bezvadné, že se Jake vrátí do příběhu zrovna takovým způsobem!

Jenom jedna věc mi dělá starosti, totiž co se stane Susannah Deanové (která bývala Dettou/Odettou). Je těhotná a já se bojím, kdo nebo co je otcem. Někáký démon? To bych ani neřekl. Možná se tím nebudu muset pár následujících dílů zabývat. Každopádně mi zkušenost napovídá, že když nějaká žena v dlouhém románu otěhotní a nikdo neví, kdo je otcem, tak jde příběh do háje. Nevím, čím to je, ale těhotenství jako zahušťovač zápletek je prostě od přírody průser!

No jo, možná na tom nezáleží. Prozatím jsem z Rolanda a jeho ka-tet unavený. Myslím, že bude chvíli trvat, než se k nim zase vrátím, i když fanoušci budou řvát z plných plic kvůli tomu konci–nekonci ve vlaku z Ludu. Pamatuje na má slova.

Ale jsem rád, že jsem to tak napsal, mně ten konec prostě připadá takhle správný. V mnoha ohledech mi Pustiny připadají jako zlatý hřeb mého „vymyšleného života“.

Možná ještě lepší než Svědectví.

27. listopadu 1991

Pamatujete, jak jsem říkal, že mě budou kamenovat kvůli závěru Pustin? Koukněte na tohle:

Následuje dopis od Johna T. Spiera z Lawrence v Kansasu:

16. listopadu 91

Vážený pane Kingu,

nebo bych to měl vzít bez okolků a říct „Vážený blbče“?

~)já žasnu, že Jsem zaplatil tafový pracfij za pokračování

vaseio PISTOLNÍKA, které vydal Donald Grant a Jmenuje

se Pustiny, a tofile mám za to, Aspoň že tomu odpovídá název,

na Rond Je fafá „pusto“,

Tedy ten příběh byl dobrý, to abyste mě špatně nepochopil, ale lak Jste moH „přilípnout“ v\ a konec takový závěti To není vůbec žádný závěr, vás to prostě omrzelo a tak Jste si řekl, „Ale co, nebudu si namáhat mozek vymyšlením pořádného konce, ti blbci, co išupuJoi/i moJe knížky, zbašti vlečeno“

Chtěl Jsem knížku vrátit do krámu, ale nechám si Ji, líbily se mi aspoň obrázky (zvlášt Ocfa), Ale ten příběh Je podfuk

Víte, co Je to PODFUK, pane Kingu? SLIBOTECHNA to Je totěž,

5 pozdravem

Váš išriticfšý

John T, Spier Lawrence, Kansas

23. března 1992

Svým způsobem mi tenhle dopis přitížil ještě víc.

Následující dopis je od paní Coretty Veleové ze Stowe ve Vermontu:

Vážený Stepnene Kingu,

nevím, Jestli se tento dopis dostane až k vám, ale člověk může vždycky doufat, Přčetla Jsem většinu vaších knih a všechnu se mi moc líbily, Jsem 16 roků mladá „babička“ z vašeho sesterského státu“ Vermontu a zvlášt se mi líbí vaše příběhy o Temné věži, Nuže, k věd, Minulý měsíc jsem navštívila onfologiccé oddělení v Massacfiusettsšfé všeobecné a tam mi řef?li, že mozkový nádor, který mám, přece len asi bude zhoubný (zprvu řihali, „Nebojte se, Coretto, Je to nezhoubné“), Já tedy vím, že musíte dělat to, co musíte, pane Kingu, a „následovat svou múzu“, ale podle torno, co ml řekli, budu mít štěstí, Jestli se dožiji letošnífóo 4, července, Myslím, že Jsem si přčetla svůj poslední příběhí Temné věže, Ta?že by mě zajímalo, jestli mi můžete povědět, lak Jemná věž dopadne, aspoň Jestli Roland a leho „ka-tet“ opravdu dojdou k Jemné věži? A Jestli ano, co tam v\aldo\Á! Slibuji, že to nepovím živé duši, a uděláte Jedné umírající ženské velfeu radost,

5 pozdravem

Coreita Veleová, Stowe, Vt,

Je mi na blití, když si vzpomenu, jak jsem byl bezstarostný, když šlo o závěr Pustin. Musím Corettě Veleové na dopis odpovědět, ale nevím jak. Dokázal bych ji přesvědčit, že o tom, jak Rolandův příběh skončí, nevím o nic víc než ona? Pochybují, ale přesto „toto je pravda“, jak říká Jake ve své Závěrečné slohové práci. Stejně tak netuším, co je uvnitř té zatracené Věže než... nu, o nic víc než Ochu! Nevěděl jsem ani, že stojí uprostřed pole růží, dokud mi to nesplynulo z prstů a neukázalo se na obrazovce mého nového Macintoshe! Vzala by to Coretta? Co by řekla, kdybych ji

pověděl, „Cory, poslouchej: Vitr fouká a příběh přichází. Pak přestane foukat a já můžu akorát čekat, stejně jako ty.“

Oni si myslí, že tomu velím já, všichni do jednoho si to myslí, od těch nejchytřejších kritiků až po toho duševně nejhendikepovanějšího čtenáře. To je ta největší sranda.

Protože já ničemu nevelím.

22. září 1992

Grantovo vydání Pustin je vyprodáno a paperbackové vydání si taky vede moc dobře. Měl bych být spokojený a asi jsem, ale stejně dostávám tuny dopisů kvůli tomu otevřenému závěru. Spadají do tří hlavních kategorií: lidi, kteří jsou nasraní, lidi, kteří chtějí vědět, kdy vyjde další díl, a nasraní lidi, kteří chtějí vědět, kdy vyjde další díl.

Jenže já jsem zamrzl. Vitr z tohoto směru prostě nefouká. Aspoň ne v této chvíli.

Mezitím jsem dostal nápad na román o paní, která si koupí obraz v zastavárně a pak do něho jakoby spadne. Hele, možná spadne do Stře–dosvěta a potká se s Rolandem!

9. července 1994

Tabby a já se moc nehádáme, protože jsem přestal pít, ale panejo, dneska ráno se děly věci. Jsme v domě v Lovellu, samozřejmě, a zrovna když jsem se chystal na svoji ranní procházku, ukázala mi článek z dnešního lewistonského Sunu. Podle něho se jeden pán ze Stonehamu, Charles „Chip“ McCausland procházel po silnici číslo 7, kde ho srazilo a zabilo auto a řidič po nehodě ujel. Přesně to je cesta, po které se procházím i já. Tabby se mě snažila přesvědčit, abych se držel Želví ulice, já se zase snažil přesvědčit ji, že mám stejné právo používat silnici číslo 7 jako každý jiný (a přísahám Bohu, po asfaltu chodím jenom půl míle), a od té chvíle už to jelo. Nakonec mě požádala, abych se aspoň přestal procházet po kopci Slab City, kde je dohlednost moc krátká a není kam uhnout, když náhodou někdo sjede ze silnice na krajnici. Řekl jsem jí, že o tom budu přemýšlet (kdybychom si povídali dál, dostal bych se ven až v poledne), ale po pravdě řečeno bych byl ztracený, kdybych celý život žil v takovém strachu. Kromě toho mi připadá, že ten chudák ze Stonehamu snížil pravděpodobnost, že auto srazí při procházce mě, na milion ku jedné.

Řekl jsem to Tabby a ona na to: „Pravděpodobnost, že budeš někdy v psaní tak úspěšný, jako jsi, byla ještě menší. Sám jsi to říkal.“ Tak tím mě dostala.

19. června 1995 (Bangor)

S Tabby jsme se zrovna vrátili ze školní haly v Bangoru, kde náš nejmladší (a asi čtyři stovky jeho spolužáků)

konečně dostal diplom. Ted' je oficiálně absolventem střední školy. Bangorskou střední a Bangorské Berany má za sebou. Na podzim jde na vysokou a potom se Tabby a já budeme muset začít potýkat s populárním syndromem prázdného hnízda. Každý tvrdí, že to všechno utíká, jako když mávne proutkem, a člověk na to říká jo jo... a pak se to stane. Doprdele, je mi smutno.

Připadám si ztracený. K čemu to všechno vlastně je? (O čem to všechno vlastně je, Alfě, ha ha?) Jenom strastiplná cesta z kolébky do hrobu? „Mýtina na konci stezky?“ Ježíši, to je depka.

Kromě toho jsme jeli odpoledne do Lovellu a domu na Želví ulici –Owen se k nám za pár dní přidá, říkal. Tabby ví, že chci u jezera psát, panejo, má takovou intuici, až to děsí. Když jsme se vraceli z té školní slavnosti, zeptala se mě, jestli už zase fouká vítr.

Vlastně fouká, a tentokrát je to úplná vichřice. Nemůžu se dočkat, až začnu další díl z řady TV. Přišel čas zjistit, co se stane v hádankářské soutěži (to, že Eddie zavaří Blaineův počítačový mozek „pitomými otázkami“ – tj. hádankami –, vím už několik měsíců, ale myslím, že to není to hlavní, o čem musím tentokrát vyprávět. Chci psát o Susan, Rolandově první lásce, a chci zasadit jejich „kovbojskou romanci“ do fiktivní části Středosvěta, která se jmenuje Mejis (tj. Mexiko).

Vzhůru do sedla a hurá na další projížďku s Divokou partou.

Ostatním dětem se daří dobře, i když Naomi měla jakousi alergickou reakci, možná na koryše...

19. července 1995 (Želví ulice, Lovell)

Stejně jako při svých předchozích výpravách do Středosvěta mám pocit, jako bych strávil měsíc na raketových saních na tryskový pohon. A při tom byl zhulený halucinačním rajským plynem. Myslel jsem si, že dostat se do téhle knížky půjde ztuha, hodně ztuha, ale zase to bylo snadné jako vklouznout do starých pohodlných střevíců nebo do kanad, které jsem před třemi nebo čtyřmi lety koupil u Ballyho v New Yorku a nedokážu je pořád vyhodit.

Mám už přes 200 stran a blaženě jsem sledoval, jak Roland a jeho přátelé zkoumají stopy superchřípky, jak si prohlédli důkazy existence Randalla Flagga a matky Abigail.

Myslím, že z Flagga se možná nakonec vyklube Walter, Rolandův starý pronásledovatel. Jeho pravé jméno zní Walter o'Dim a na počátku to byl obyčejný venkovský kluk. Svým způsobem to dává dokonalý smysl. Ted' vidím, jak více nebo méně každá knížka, kterou jsem zatím napsal, byla o tomto příběhu. A víte co, nemám s tím problém. Když píšu tenhle příběh, připadám si vždycky, jako bych se vrátil domů.

Ale proč mi to vždycky připadá nebezpečné? Proč jsem přesvědčený, že jestli mě někdy najdou zhrouteného u stolu skoleného infarktem (nebo vymáznutého na mém harleyovi, nejspíš na silnici číslo 7), bude to při práci na některé knížce z téhle Přízračné kovbojky? Asi proto, že vím, kolik lidí závisí na tom, abych ten cyklus dokončil. A já ho chci dokončit! Bože, ano! Já ve svém portfoliu nebudu mít žádné Canterburské povídky nebo Tajemství Edwina Drooda, jestli tomu můžu zabránit, děkuju mockrát. Ale stejně mám pořád pocit, jako by kolem mě slídila nějaká anti–tvůrčí síla, která mě vyčuchá lip, když na těchto příbězích pracuju.

No, tak už té duchařiny bylo dost. Půjdu na procházku.

2. září 1995

Očekávám, že knížka bude hotová tak za pět týdnů. Tahle byla náročnější, ale i tak ke mně příběh plynul s nádherně bohatými detaily. Včera v noci jsem se díval na Sedm samurajů od Kurosawy a uvažuju, jestli by to nemohla být přímá směrovka k 6. dílu, Vlkodlaci z Konečného světa (nebo v tomto duchu). Asi bych měl zjistit, jestli některá z těch malých videopůjčoven u silnice v okolí nemá Sedm statečných, což je amerikani–zvaná verze Kurosawova filmu.

Když už mluvím o silnici, dneska odpoledne jsem málem musil skočit do pankejtu, abych se vyhnul nějakému chlapovi v dodávce – motal se ze strany na stranu, určitě byl ožralý – a to bylo v posledním úseku silnice č. 7, než odbočuju na poměrně chráněnou Želví ulici. Před Tabby se o tom radši zmiňovat nebudu, vyletěla by z kůže. Každopádně jsem utřil jednu „chodeckou jizvu“ a jsem jenom rád, že se to nestalo na kopci Slab City.

19. října 1995

Trvalo mi to trochu déle, než jsem myslel, ale dneska večer jsem dopsal Čaroděje a sklo...

19. srpna 1997

S Tabby jsme se právě rozloučili s Joem a jeho hodnou manželkou. Vracejí se do New Yorku. Byl jsem rád, že jsem jim mohl dát výtisk Čaroděje a skla. Dneska dorazila první zásilka hotových knížek. Co vypadá a voní lip než nová knížka, zvláště s vaším jménem na obálce? Opatřil jsem si nejlepší džob na světě. Opravdoví lidi mi platí opravdové peníze za to, že se utápím ve fantazii. Kde, jak bych měl dodat, mi úplně opravdový připadá jedině Roland a jeho ka–tet.

Myslím, že SČ* (* stálým čtenářům) se tahle knížka bude opravdu líbit, a nejen proto, že je v ní dokončen příběh s Blainem Monem. Zajímalo by mě, jestli ta vermontská babička stále žije? Asi ne, ale kdyby ano, moc rád bych jí poslal výtisk...

6. července 1998

Tabby, Owen, Joe a já jsme jeli dnes večer do Oxfordu na film Arma–geddon. Líbil se mi víc, než jsem čekal, částečně proto, že se mnou byla rodina. Film je plný speciálních efektů na téma konec světa. To mě znovu přivedlo k Temné věži a Karmínovému králi. Asi není divu.

Dnes ráno jsem chvíli dělal na svém vietnamském příběhu, přecházel jsem z normálního stroje na PowerBook, takže to asi myslím vážně. Líbí se mi, jak se znovu objevil Sully John. Otázka: Potká někdy Roland Deschain a jeho přátelé kamaráda Bobbyho Garfielda, Teda Brautigana, a kdo jsou vůbec ti ničemní muži, kteří honí starého Tedouse? Čím dál víc mých knížek mi připadá jako nakloněné koryto, kterým všechno nakonec steče do Středosvěta a Konečného světa.

Temná věž je můj uberpříběh, o tom není sporu. Mám v plánu, že až bude hotová, stáhnou se. Možná půjdu do důchodu.

7. srpna 1998

Dneska odpoledne jsem byl jako obvykle na procházce a večer jsem vzal s sebou Freda Hausera na schůzi

Anonymních alkoholiků ve Fryebur-gu. Cestou domů mě požádal, abych mu dělal ručitele, a já souhlasil.

Myslím, že konečně začíná brát střizlivě vážně. Pro něho je to jenom dobře. Nakonec se dostal až k takzvaným „Přichozím“. Prý jich je tu kolem Sedmi městeček víc než jindy a vykládají si o nich všichni místní.

„Jak to, že já jsem ještě nic neslyšel?“ zeptal jsem se ho. Na což jsem nedostal žádnou odpověď, jenom strašně divný pohled. Nedal jsem se a pořád se vyptával, až nakonec Fred řekl:

„Lidi o nich neradi mluví, když jsi poblíž, Steve, protože za posledních osm měsíců hlásili v Želví ulici dva tucty případů a ty_ tvrdíš, že jsi neviděl ani jednoho.“

Mně to připadalo jako non sequitur a neodpověděl jsem. Teprve po schůzi – a když jsem svého nového holuba vysadil – jsem si uvědomil, co říkal: lidi nemluví o „přichozích“ v mé blízkosti proto, že si myslí, že nějakým záhadným způsobem ZA NĚ MŮŽU. Myslel jsem si, že už jsem si docela zvykl na to, že jsem „americký strašák“, ale tohle je už fakt k vzteku...

2. ledna 1999 (Boston)

S Owenem jsme dneska večer v Hyatt Harborside a zítra zamíříme na Floridu. (S Tabby se rozhodujeme, že tam něco koupíme, ale dětem jsme to ještě neřekli. Je jim přece jenom 27, 25 a 21 – možná, až budou dost velcí, aby takovým věcem rozuměli, ha ha.) Předtím jsme se sešli s Joem a šli na film Hurllyburly, podle hry od Davida Rabea. Moc divné. Když už jsme u toho divného, než jsem odjel z Maine, měl jsem nějakou novoroční noční můru. Nemůžu si na ni přesně vzpomenout, ale když jsem se dnes ráno probudil, napsal jsem si do svého snového deníčku dvě věci. Jedna byla Dítě Mordred, něco jako z obrázků Chase Addamse. Tomu bych jakž takž rozuměl, musí se to týkat dítěte Susannah v příbězích Temné věže. Ale ta druhá věc mě mate. Je to 6/19/99, Ó Diskordie.

Diskordie mi také připadá jako něco z příběhů o TV, ale rozhodně jsem to nevymyslel já. Pokud jde o 6/19/99, to je datum, ne? Co znamená? 19. června letošního roku. Tabby a já bychom tou dobou už měli být zpátky v Želví ulici, ale pokud si vzpomínám, nikdo v ten den nemá narozeniny.

Možná je to datum, kdy potkám svého prvního přichozího!

12. června 1999

Je skvělé, že jsem zase zpátky u jezera!

Rozhodl jsem se, že si dám deset dní oddech, pak se konečně vrátím ke knížce o tom, jak se píše kniha. Jsem zvědavý na Srdce v Atlantidě. Budou lidé chtít vědět, jestli přítel Bobbyho Garfielda Ted Brautigan hraje roli v sáze o Věži? Pravda je, že já odpověď opravdu neznám. V každém případě zájem o příběhy Věže v poslední době hodně opadl – čísla jsou opravdu skličující, ve srovnání s mými jinými knížkami (s výjimkou Rose Maddera, která je fakt propadák, aspoň co se prodeje týče). Ale na tom nezáleží, aspoň mně ne, a jestli se ta série někdy dokončí, prodej možná stoupne.

Tabby a já jsme se znovu pohádali kvůli trase mých procházek. Znovu po mně chtěla, abych přestal chodit po hlavní silnici. Taky se mě zeptala, jestli „už fouká vítr“. Myslela tím, jestli přemýšlím o dalším dílu Temné věže. Já řekl, že ne, hopala hop–hop, v psaní jsem teď trop. Ale přijde to a je v něm jeden tanec nazvaný hop–ala. Tuhle věc vidím jasně: Roland tancuje. Proč nebo pro koho, nemám tušení.

Každopádně jsem se T. zeptal, proč chce vědět to o Temné věži, a ona řekla: „Jsi ve větším bezpečí, když jsi s pistolníky.“

Asi vtipkovala, ale na T. to byl divný vtip. Vůbec se jí nepodobal.

17. června 1999

Večer jsem mluvil s Randem Holstonem a Markem Carlinerem. Oba nadšeně mluvili o přechodu od Storm of the Century k Rose Red (nebo Kingdom Hospital), ale ani jedno mi zatím nenaplní.

Včera v noci se mi zdálo o mé procházce a probudil jsem se ubrečený. Věž padne, pomyslel jsem si. Ó Diskordie, svět ztemní.

???

Titulek z portlandského Press–Heraldu, 18. června 1999:

FENOMÉN „PŘICHOZÍCH“ V ZÁPADNÍM MAINE NADÁLE VZDORUJE VYSVĚTLENÍM

19. června 1999

Dnešek se podobá těm chvílím, kdy jsou všechny planety v řadě, až na to, že v tomto případě se seřadila moje rodina, a to na Želví ulici. Joe a jeho rodina přijeli kolem poledne, jejich chlapeček je opravdu roztomilý. Říkám pravdu! Někdy se podívám do zrcadla a řeknu, „Jsi dědeček“. A ten Steve v zrcadle se jenom směje, protože ta myšlenka je hrozně směšná. Steve v zrcadle ví, že jsem pořád ve druháku na vysoké, ve dne chodím na přednášky a protesty proti válce ve Vietnamu a po večerech popíjím pivo v Patově pizzerii s Flipem Thompsonem a Georgem McLeodem. A co můj vnuk, krásný Ethan? Ten tahá za balónek přivázaný k palci a směje se. Pozdě večer přijela dcera Naomi a syn Owen. Měli jsme na Den otců skvělou večeři. Lidi mi říkali tak milé věci, až jsem musel zkontrolovat, jestli nejsem mrtvý! Bože, mám štěstí, že mám rodinu, mám štěstí, že mám v zásobě další příběhy, mám štěstí, že jsem ještě naživu. Doufám, že to nejhorší, co se tenhle týden stane, bude to, že se zbořila manželčina postel pod vahou našeho syna a snachy – ti idioti na ní zápasili.

Víte co? Přemýšlím o tom, že se přece jenom vrátím k Rolandovu příběhu. Jakmile dokončím knížku o psaní (O psaní, to by vlastně nebyl špatný titul –jednoduchý a výstižný). Ale v této chvíli svítí sluníčko, je krásně a já se vydám na procházku.

Možná později.

Z Portlandského nedělního Telegramu, 20. června 1999:

STEPHEN KHVG ZEMŘEL

POBLÍŽ SVÉHO DOMOVA V LOVELLU

Populární maineský spisovatel byl zabit

při své odpolední procházce

Důvěryhodný zdroj tvrdí, že řidič smrtícího nákladáku „odvrátil oči od silnice“, když se po silnici číslo 7

blížil ke Kingovi Autor: Ray Routhier

LOVELL, Maine (Exkluzivně) Dodávkové auto srazilo a zabilo nejpulárnějšího autora v Maine, který se včera odpoledne právě procházel poblíž svého letního bytu. Dodávku řídil Bryan Smith z Fryeburgu. Podle zdrojů blízkých případu Smith připustil, že „odvrátil oči od silnice“, když

se jeden z jeho rotvajlerů dostal z nákladního prostoru dodávky a začal se dobývat do chladnice za řidičovým sedadlem.

„Vůbec jsem ho neviděl,“ prohlásil údajně Smith krátce po nehodě, která se udala v místech, kterému místní říkají kopec Slab City.

King, autor populárních románů jako To, Prokletí Salemu, Osvícení a Svědectví byl převezen do nemocnice Válečných veteránů Norther Cum–berland v Bridgtonu, kde byl v sobotu večer v 6.02 hod. prohlášen za mrtvého. Bylo mu 52 let.

Zdroj z nemocničních kruhů prohlásil, že příčinou smrti byla rozsáhlá zranění hlavy. Kingova rodina, která se shromáždila na oslavu Dne otců, se dnes stáhla do ústraní...

Hopala–hop–hopla!

Bitva teprv začala!

A ten, kdo proti lidem, růží brojí,

se západem slunce pevně stojí.

Pisatelova poznámka

Znovu bych rád vyjádřil nehynoucí uznání Robinu Furthovi, který si tento román v rukopise přečetl – včetně těch předešlých – a věnoval všem detailům velkou a soucitnou pozornost. Pokud tento stále rozsáhlejší příběh drží pohromadě, patří za to hlavní dík Robinovi. A jestli tomu nevěříte, projděte si konkordanci Temné věže, která sama o sobě představuje fascinující četbu.

Díky patří rovněž Chucku Verrillovi, který zredigoval posledních pět novel z cyklu Temné věže, a třem vydavatelům, dvěma velkým a jednomu malému, kteří spolupracovali na tom, aby se tento mohutný projekt uskutečnil: Robert Wiener (Donald M. Grant, Vydavatel), Susan Petersen Ken–nedyová a Pamela Dormanová (Viking), Susan Moldowová a Nan Grahamová (Scribner). Zvláštní poděkování patří agentu Moldowovi, jehož ironie a udatnost zachránila mnohý ztracený den. A pak jsou tu další a je jich spousta, ale nebudu vás rozčilovat úplným výčtem. Nakonec, tohle není žádné pitomé předávání Oskarů, ne?

Určité zeměpisné detaily v této knize a závěrečném dílu z cyklu Věže byly vymyšleny. Skuteční lidé, které jsem zmínil na těchto stránkách, byli použiti ve fiktivních souvislostech. A podle mého nejlepšího vědomí ve Světovém obchodním centru žádné úschovny schránky na žetony nikdy nebyly.

A pokud jde o tebe, stálý čtenáři...

Ještě jeden zákrut stezky, a pak dojdeme na mýtinu.

Pojď jen se mnou, co říkáš?

Stephen King

28. května 2003

(Řekněte Bohu díky.)